

www.burmeseclassic.com
Publishing

မောင်ထွန်းသူ
ဆောင်ရွက်
WINDMILLS OF THE GODS
BY
SIDNEY SHELDON

BURMESE
CLASSIC

Design By Ko Myo
MAGIC PEN

မှတ်တမ်းတင်

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စုပျို့ကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျို့ကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုသိန်ရိုး အစိုးရဖြစ်ပေါ်ပျားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဝက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
 အဓိကထား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
 နှိုင်းညီညွတ်စွာ စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအစီအစဉ် ခေတ်မီစွာ ခြုံငုံတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စီးပွားရေးကို အမြှော့မြှင့် အခြေခံစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံစွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက် ရေး၊
 နေရာထုတ်ကုန်များနှင့် ဖြည့်စွက် ပြင်ဆင်ပေးရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစွာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို စနစ်တကျ စွမ်းအားမည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏
 အကျိုးစီးပွား စိုးမိုးရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စစ်ချစ်သားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားကျင့်စဉ်များရေး၊
 အမျိုးမျိုး၏ ဓာတ်ပုံတို့ ပြင်ပရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အမျိုးမျိုးရေးလက္ခဏာများ ဖော်ပြချက်အောင်
 တိုးတက်ရေးစောင့်ရှောက်ရေး၊
 မြို့သူမြို့မစိတ်ဓာတ် စွမ်းဆောင်ရည်မြှင့်ရေး၊
 စစ်ချစ်သားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး။

မောင်ထွန်းသူ (မြန်မာပြန်)
ထောင်ချောက်
WINDMILLS OF THE GODS
 Sidney Sheldon

မုဒ္ဒက: (မြချစ်စာမူ) (၅၀၀၆၃၁၀၆၁၀)

စာအုပ်အမျိုးအစား: (မြချစ်စာမူ) (၅၀၀၆၆၅၀၆၁၀)

စာအုပ်အမျိုးအစား	ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေ)ပြု (၀၉၃၂) အမှတ်(၂) ချန်(၁)လမ်း ပင်လယ်ကမ်းခြေ
အမျိုးအစား	ဦးတင်ဝင်း(၀၉၄၇၁) ပဟာမိဒီယာပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်(၅၁)ကိုယ်ပင်းကိုယ်ချင်းလမ်း ရေထာရှည်ရပ်ကွက်
စာအုပ်အမျိုးအစား	ဖြိုးလော်လော် ၊ ပြုံးချို
အမျိုးအစား	ပထမအကြိမ် စက်တင်ဘာ ၀၉၉၄ ဒုတိယအကြိမ် ဇူလိုင် ၂၀၁၀
စာအုပ်အမျိုးအစား	NEW LIFE Computer
စာအုပ်အမျိုးအစား	Ko Phyo [MAGIC PEN]
စာအုပ်အမျိုးအစား	ကိုဦး
စာအုပ်အမျိုးအစား	ထိုမြင့်
စာအုပ်အမျိုးအစား	MAGIC PEN Publishing
စာအုပ်အမျိုးအစား	၅၀၀
စာအုပ်အမျိုးအစား	၃၀၀၀ ကျပ်

ထွန်းသူဟောင်
 ထောင်ချောက် / ဟောင်ထွန်းသူ ၊ ရန်ကုန်
 ရဲအောင်စာပေ ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၁၀
 ၃၂၂ စာ ၊ ၃၃x ၂၀ စင်တီမီ
 ပူရင်းစာပေအပည့် - Windmills of The Gods
 (၁) ဘာသာပြန်သူ ဟောင်ထွန်းသူ
 (၂) ထောင်ချောက်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထု “ထောင်ချောက်” သည် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ “ဘက်စံဆဲလား” ခေါ် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံးသော စာအုပ်များရေးသားသည့် စာရေးဆရာများထဲတွင် ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ “ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်” ၏ လက်ရာဖြစ်သဖြင့် အဆင့်မြင့် အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိပါသည်။

ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်သည် ဝတ္ထုများရေးသည့်အခါ ပြီးလွယ်စီးလွယ် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရေးလေ့မရှိ။ သူပြောလိုသည့် အကြောင်းအရာအချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ များစွာအပင်ပန်းခံပြီး သုတေသနပြုတတ်သည်။

ထို့နောက် သူ ရထားသည် အချက်အလက်များပေါ် အခြေခံ၍ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်များကို ဖန်တီးတည်ဆောက်သည်။ တည်ဆောက်သည့် အခါတွင်လည်း အလှည့်အပတ် အကွေ့အကောက်များဖြင့် စာဖတ်သူအား စိတ်ဝင်စား လိုက်ပါလာအောင် ဖန်တီးတည်ဆောက်တတ်သည်။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း “ကျွန်တော်ကတော့ အဲသည်လို စာအုပ်မျိုးမှ ကြိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ” ဟု ပြောဖူးသည်။

သူထင်မြင်ချက်သည် မှားသည်ဟု မဆိုသာပါ။ ခေတ်အဆက်ဆက် ဧည့်ရှိလာခဲ့သည့် စာဖတ်သူများထဲတွင် အများစုသည် လျှို့ဝှက်သည်းဖို အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရာ၌ အကွေ့အကောက် အလှည့်အပတ်များဖြင့် ပီပီရီရီ နှုတ်စည်းထားသော ဇာတ်လမ်းများကို နှစ်သက်ခွဲလမ်းတတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်၏ ဝတ္ထုများသည် အမြူးကြိုက်

အရောင်းရအတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ်များ ဖြစ်လာခြင်းဟု ယူဆနိုင်စရာ ရှိပါသည်။

J

ယခု ဤဝတ္ထု “ထောင်ချောက်” သည် ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်၏ ခုနစ်အုပ် မြောက်လက်ရာဟု ဆိုပါသည်။ ဤဝတ္ထုတွင် မိန်းမချော မိန်းမလှ ပါမောက္ခ တစ်ဦးကို ပင်တိုင်ထား၍ အမေရိကန်သမ္မတ၊ ရိုမေးနီးယားသမ္မတ၊ နိုင်ငံရေး ရာ အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ဦးတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများ ကိုသာမက စီအိုင်အေအဖွဲ့နှင့် လျှို့ဝှက်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တို့၏ အပြန်အလှန် ဉာဏ်ကစားကြပုံများကို ဆက်စပ်ဖွဲ့စည်းထားသည်။

ဖွဲ့စည်းရာ၌ ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်သည် သူပြုနေကျ ‘ဟန်’အတိုင်း ထူးခြား သော စိတ်ကူးတစ်ခုကို အခြေခံသည်။ ထိုစိတ်ကူးသည် ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရာမရှိဟု အတိအကျပြော၍ မရသော စိတ်ကူးဖြစ်၏။

ထိုစိတ်ကူးကို အခြေခံ၍ ဖန်တီးထားသော ဇာတ်ကောင်များသည် အသက်ဝင်သည်။ သူ့အကျင့်စရိုက်နှင့်သူ ပီပြင်သည်။ လှုပ်ရှားဟန်များနှင့် ပြောဟန်ဆိုဟန်များသည် စာဖတ်သူများအတွက် စိတ်ဝင်စားစဖွယ်ကောင်းသည်။

အလွန်နည်းယူထိုက်သည့် “ဖန်တီးမှုပညာတစ်ရပ်” သို့မဟုတ် “လျှို့ဝှက်သည်” ဝတ္ထုရေးနည်း ရေးဟန်တစ်ခု” ဟု ဆိုလျှင် မှားနိုင်အံ့မထင်ပါ။

၃

ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်သည် ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့်စိမ်းသော စာရေးဆရာ မဟုတ်ပါ။ သူ့စာအုပ်အတော်များကို ကျွန်တော်တို့ ရေးဖော်ရေး ဖက် ဘာသာပြန်စာရေးဆရာအတော်များက မြန်မာပြန်ခဲ့ဖူးကြပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း နှစ်သက်လက်ခံခဲ့ကြပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာဟု မဆိုနိုင် သော်လည်း ဖတ်ဖျော်သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟူ၍ကား ပြောနိုင်ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခု သော အတိုင်းအတာအထိတော့ အသိပညာ ဗဟုသုတကိုလည်း ပေးနိုင်လိမ့်မည် ဟု ထင်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တွင် ပြောစရာတစ်ခု ရှိနေပါသေး သည်။ ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုရာ၌ မူရင်းကို ပြန်ဆိုခြင်းမဟုတ်။ Reader's Digest Condensed Books မှ အနှစ်ချုပ်ကို ပြန်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“တို့အားလုံးဟာ သားကောင်တွေချည်းပါ အန်ဆယ်မို...။

တို့ကံကြမ္မာတွေဟာ အဆုံးအဖြတ်ပေးပြီးသားတွေပါ။

အမြဲတစေ လည်ပတ်နေတဲ့ စကြဝဠာကြီးရဲ့ အံ့စာပိုင်းထဲမှာ...

ကြယ်တွေဆီက လာနေတဲ့ လေတွေကြားမှာ...။

ဘုရားသခင်တွေရဲ့ လေရဟတ်တွေဆီက တိုက်ခတ်လာနေတဲ့

ကံ လေပြည်လေညင်းကြားမှာ လူးလိမ့်လှုပ်ရှားနေရသူတွေပါ...”

အိပ်ချ်၊ အယ်လ် ဒိုင်း ထရစ်ချ်

နောက်ဆုံး တံကြွမ္မာတစ်ခု

မောင်ထွန်းသူ

ပါးတို့ဖြူ၊ ဝင်လန်နိုင်ငံ

မြို့တော်ဟယ်လ်ဆင်ကီနှင့် မိုင်နှစ်ရာအကွာ လူသူမနီးသော တောအုပ်ကြီးများ တည်ရာနယ်မြေတွင်းရှိ ရာသီဥတုဒဏ်ခံအောင် ဆောက်ထားသည့် တံတစ်လုံး အတွင်း၌ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။

ကော်မတီ၏ အနောက်ပိုင်းဒေသအဖွဲ့ခွဲမှ အဖွဲ့ဝင်များသည် တစ်ဦးချင်းစီ သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ ရှစ်နိုင်ငံမှ လာကြသူများဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဖင်လန်နိုင်ငံတော် ကောင်စီဝင်ဖြစ်သော ဖင်လန်ဝန်ကြီးတစ်ယောက်၏ လျှို့ဝှက်စီစဉ်ပေးချက်အရ ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်၍ သူတို့၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များထဲတွင် ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဆာ အမှတ်အသားများနှင့် ဆုတံဆိပ်များ ရေးသားရိုက်နှိပ်ထားခြင်း မရှိပေ။

သူတို့ဆိုက်ရောက်လာချိန်တွင် လက်နက်ကိုင်အစောင့်များက စနစ် တကျ စောင့်ရှောက်ပြီး တံအတွင်းသို့ ပို့ပေးသည်။ နောက်ဆုံးလူ ဆိုက်ရောက်လာ ပြီးနောက်တွင် တံတံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်လိုက်သည်။ တံပတ်ပတ်လည်၌ ချထားသည့် အစောင့်များသည် ပြင်ပမှလူများ ဝင်ရောက်မလာစေရန် စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြသည်။

အဖွဲ့ဝင်များသည် အလွန်ကြီးမားသော လေးထောင့်စပ်စပ် စားပွဲတွင် နေရာယူထားကြသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များသည် အလွန်တန်ဖိုးဩဇာကြီးမားသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့နိုင်ငံအစိုးရအဖွဲ့များတွင် မြင့်မားသောရာထူးများကို ရယူပိုင်ဆိုင်ထား သူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ယခင်ယခင်ကလည်း တွေ့ဖူးဆုံဖူးခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းလည်း ရှိကြ သည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်နေကြခြင်းမှာ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူတို့တွင် ရွေးချယ်

ထောင်ချောက်

နိုင်စရာ လမ်းမရှိတော့၍ ဖြစ်သည်။

သူတို့တစ်ဦးချင်းစီ၏ လုံခြုံရေးအတွက် အဖွဲ့ဝင်တိုင်းအား နာမည်ဝှက် တစ်ခုစီ ပေးထားသည်။ အစည်းအဝေးသည် ငါးနာရီနီးပါးမျှ ကြာသည်။ အပြင်းအထန် ဆွေးနွေးကြသည်။ ငြင်းခုံကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သဘာပတိက မဲခွဲဖို့ အချိန်ကျ လာပြီဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သူသည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး သူညာဘက်၌ ထိုင်နေသူဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဆီဂတ်”

“သဘောတူတယ်”

“အိုဒင်”

“သဘောတူတယ်”

“ဘော်လ်ဒါ”

“ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားတာ ရှေ့လောကြီး မနေဘူးလား အန္တရာယ်

က...”

“သဘောတူတယ် မတူဘူး၊ ဒါပဲပြောပါ”

“မတူဘူး”

“ဖရေးရာ”

“တူတယ်”

“ဆစ်ဂ်မန်”

“မတူဘူး၊ တကယ်လို့ ဒီကိစ္စ ပေါ်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ အသက်တွေ

ဟာ...”

“သော်”

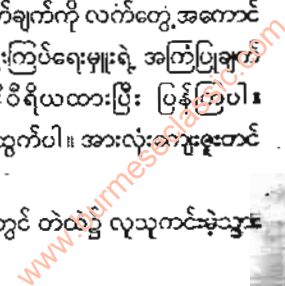
“တူပါတယ်”

“တိုင်ရာ”

“သဘောတူတယ်”

“ကျွန်တော်က သဘောတူတယ်လို့ပဲ ဆန္ဒပြုတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက် အတည်ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးဆီ သတင်းပို့ မယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် အစည်းအဝေးကျရင် ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်တွေ့အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ ဘယ်သူနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးဆိုတဲ့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးရဲ့ အကြံပြုချက် ကို ကျွန်တော်တင်ပြမယ်။ ဒါတိုင်းလို့ပဲ သတိပေးရိယထားပြီး ပြန်ကြပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်စီခြားပြီး ထွက်ပါ။ အားလုံးဘာမှူးတင် တယ်”

နောက်နှစ်နာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် တဲလ်ဗွီ လူသူကင်းမဲ့သွား

မောင်ထွန်းသူ

သည်။ ကျွမ်းကျင်သူများ ပါဝင်သော လူတစ်စုသည် ရေနံဆီများ ယူလာပြီး တဲကို မီးတင်၍ လိုက်ကြ၏။ ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်နေသော လေအရှိန်ဖြင့် နီရဲရဲ မီးတောက်များသည် တစ်ရှိန်ထိုး တောက်လောင်နေကြသည်။

ပါဟိုမြို့မှ မီးသတ်ကားများ မီးလောင်ရာသို့ ရောက်လာသည့်အခါ မီးခဲအကြွင်းအကျန်များကို ဖုံးအုပ်နေသည့် ပြာပုံများမှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ မမြင်ရ မတွေ့ရတော့ပေ။ လက်ထောက် မီးသတ်အရာရှိသည် ပြာပုံကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အနံ့ရှူ ကြည့်သည်။

“ရေနံဆီနဲ့ပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

မီးသတ်အရာရှိချုပ်သည် အပျက်အစီးများကို စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်နေသည်။

သူ့မျက်နှာတွင် အံ့ဩသည့်အရိပ်လက္ခဏာ ထင်ဟပ်နေသည်။

“အတော်ထူးဆန်းတာပဲ” ဟုလည်း ရေရွတ်သည်။

“ဘာ”

“ကျွန်တော် ပြီးခဲ့တဲ့ သတင်းပတ်က ဒီနေရာမှာ အမဲလိုက်ခဲ့သေးတယ်။

အဲဒီတုန်းက တဲဆိုလို့ တစ်လုံးမှ မရှိဘူး”

(၁)

စတင်တန်ရှိဂျာသည် အမေရိကန်ပြည်၏ သမ္မတဖြစ်ဖို့ ကံပါမလာသည် ဟု ဆိုရမည်။

သူသည် ထူးခြားသော နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်၍ ပြည်သူလူထု လက်ခံမှုနှင့် ဩဇာကြီးမားသော အပေါင်းအသင်းများ၏ ထောက်ခံမှုကို ရထားသူ ဖြစ်သည်။

သို့တစေလည်း သူ့ဘဝ၏ တိုးတက်မှု လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် မိန်းမ အရုပ်တော်ပုံသည် အဟန့်အတားတစ်ခုအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

အမှန်တော့ စတင်တန်ရှိဂျာသည် သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမပေလွန်း၍ ကမ္ဘာ ဆိုးပေကြီးများ စာရင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့ရသော အိတလီအမျိုးသား ကက်ဆာနီးဗားအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသူမဟုတ်။

သူ့အတွက် ကြမ္မာငင်သည်ဟု ဆိုအပ်သော မိန်းမကိစ္စမှာ တစ်ကြိမ်သာ လျှင် ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ကျန်အချိန်များတွင် “စပြုလင်” ဟု သတ်မှတ်ခြင်း ခံရလောက်အောင် ကောင်းသူဖြစ်သည်။

စတင်တန်သည် လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လူချမ်းသာတစ်ဦး လည်း ဖြစ်၏။ အရေးပါအရာရောက်သည့် အမြင့်ဆုံးအဆင့်များသို့ တက်လှမ်းရန် တာစူနေသူလည်း ဖြစ်၏။

သူ့မိန်းမအား လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး နောက်ကွယ်တွင် မိန်းမပေါင်းစုံနှင့် ဖောက်ပြန်နိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းများလည်း ရနေသူ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့မိန်းမမှတစ်ပါး အခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးပင် မထည့်ခဲ့။

စတင်တန်ရှိဂျာ၏ ဇနီး အဲလီဇဘတ်သည် မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းသည်။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်သည်။ အရာရာတိုင်းသည် အကြိုက်တူပြီး စိတ်တူကိုယ်တူ ရှိကြသည်။

မောင်ထွန်းသူ

စတင်တန် မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီး ဘာဘရာမှာ သူ့ထက်ငါးနှစ်ကြီးသည်။ ချောမောလှပသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း မျက်နှာက ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် စတင်တန်ရိဂျာနှင့် အဲလီဇဘတ် တို့ လင်မယား သတင်းစာများတွင် ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု ကိစ္စ ပြီးဆုံးခါမှ လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

စတင်တန်နှင့် ဘာဘရာသည် အရာရာတိုင်း သဘောချင်း ကိုက်ညီ သည်ဟု မဆိုသာပေ။ စတင်တန်သည် အားကစားသမားဖြစ်သော်လည်း ဘာဘရာသည် အားကစား လေ့ကျင့်မှု ဟူသမျှကို မုန်းသည်။

စတင်တန်သည် အပေါင်းအသင်းများနှင့် တပျော်တပါး နေတတ်သော် လည်း ဘာဘရာက စတင်တန်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း နေရသည်ကို လိုလားသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လူအနည်းငယ်ကို ဖိတ်ကြားပြီး စည်ခံပွဲတစ်ပွဲတလေ လုပ်သည်မှတစ်ပါး အခြားသော အစုအဝေးနှင့် ပျော်ပါးမှုကို မလိုလားပေ။ စတင် တန်၏ အပေါင်းအသင်းများက အံ့ဩနေကြသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ လင်မယား နှစ်ယောက်၏ နိုင်ငံရေးအမြင်မတူမှု ဖြစ်သည်။ စတင်တန် သည် အမြင်ကျယ်သော "လစ်ဘရယ်ဝါဒသမား" ဖြစ်၍ ဘာဘရာမှာ အမြင်ကျဉ်းသော "ကွန်ဆာဗေးတစ် ဝါဒသမား" မိသားစုအတွင်းမှ ထွက်လာသူ ဖြစ်၏။

စတင်တန်၏ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ပေါလ်အယ်လီဆန်က -
"ခင်ဗျား စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့လားဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ အဲလီဇဘတ်တို့ဟာ အဘက်ဘက်မှာ ချို့ယွင်းမှု မရှိလောက်အောင် ပြည့်စုံနေတဲ့ စုံတွဲပါ။ အခုလို လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဘဝ တိုးတက်ရာလမ်းပေါ်မှာ ဆူးငြောင့်ခလုတ် ဖြစ်လာမှာကို မတွေးမိဘူးလား" ဟု စတင်တန်အား ပြောခဲ့ဖူး သည်။

စတင်တန်ကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် သဘောထားကာ ပြန်ပြောသည်။
"ကိစ္စမရှိဘူး ပေါလ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘာဘရာကို ပိုချစ်တယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ အိမ်ထောင်သည် ရှိသူမျှရဲ့ တစ်ဝက်ဟာ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုနဲ့ အဆုံးသတ်နေကြတာ ပဲ။ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

သို့တစ်စေလည်း အခြေအနေသည် သူထင်ထားသလို ဖြစ်မလာပေ။ သတင်းစာများသည် သူ၏ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို အချိန်အတော်ကြာသည် အထိ တိုက်ခိုက်ဝေဖန်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။ သတင်းများကို အတင်းအဖျင်းလုပ်၍ ပုံကြီးချဲ့တတ်သော သတင်းစာများကလည်း စတင်တန်နှင့်ဘာဘရာတို့၏ ချစ်ရေး ချစ်ရာတိစ္ဆာကို ဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ အတောမသတ်အောင် ရေးခဲ့ကြသည်။
ယင်းသွားပုပ်လေလွင့်ရေးသားမှုများ ရုပ်သွားသည့်အခါတွင် စတင်တန်

မောင်ထွန်းသူ

ရိဂျာ၏ ဩဇာကြီးမားသော နိုင်ငံရေးမိတ်ဆွေများသည် သူတို့အတွက် သူရဲ ကောင်းသစ်တစ်ဦး ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားကြသည်။

ယင်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ အခြားလူမဟုတ်။ စတင်တန်ရိဂျာ၏ မိတ်ဆွေရင်း ခေါလ်အယ်လီဆန်။ အယ်လီဆန်သည် အမာခံအရည်အသွေးများ ရှိသူဖြစ်သည်။ သူသည် စတင်တန်ရိဂျာလို လူချောတစ်ယောက်မဟုတ်။ ထူးခြားသော ဥပဓိရုပ် ပိုင်ရှင်လည်း မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ဉာဏ်ထက်မြက်သည်။ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်း သည်။

နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းလည်း မှန်သည်။ သူသည် အရပ်ပုဂံ၊ မျက်လုံး ပြာပြာ။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝတွင် ဆယ်နှစ်မျှရှိခဲ့ပြီ။ သမီးတစ်ယောက်ပင် ထွန်းကားနေပြီ။

သူနှင့် သူ့ဖနီး အဲလစတို့အား သာယာချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်သည် များအဖြစ် အများက အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ စတင်တန်ရိဂျာနှင့် ပေါလ်အယ်လီ ဆန်တို့သည် နယူးယောက်တွင် အတူတူကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့မိဘများသည် ဆောက်သင်ပတန်ဘက်တွင် နွေအပန်းဖြေဂေဟာများတွဲ၍ ဆောက်ထားကြသည်။

ငယ်ပေါင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြသော လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ရေအတူတူ ကူးကြသည်။ ဘေ့စ်ဘောလ်အသင်း အတူတူထောင်ကြသည်။ နောက်ပိုင်း မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများနှင့် ချိန်းတွေ့ကြသည့်အခါမှာပင် စုံတွဲချိန်းကြသည်။

ယေးလ်တက္ကသိုလ်တွင်လည်း တစ်တန်းတည်းဖြစ်၍ ဟားဗတ်ဥပဒေ ပညာသင်ကျောင်းတွင်လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ပေါလ်အယ်လီဆန်က စာတော်သော ကျောင်းသား။ စတင်တန်ရိဂျာက လူချစ်လူခင်များသော ကျောင်း သား။

ဥပဒေကျောင်းမှ ထွက်သည့်အခါ စတင်တန်ရိဂျာသည် နိုင်ငံရေး လောကတွင် ကြယ်တစ်ပွင့်အဖြစ် ပုံမှန်တက်လာခဲ့သည်။

အကယ်၍ စတင်တန်သည် ကြယ်တံခွန်ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော် ပေါလ် အယ်လီဆန်သည် ထိုကြယ်တံခွန်၏ အမြီးပင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စတင်တန်ရိဂျာ၏ လင်မယားကွာရှင်းမှု ကိစ္စသည် အရာရာတိုင်းကို ပြောင်းလဲသွား စေခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် စတင်တန်ရိဂျာသည် ပေါလ်အယ်လီဆန်၏ နောက်ဆွဲ ဖြစ်လာသည်။

ပေါလ်အယ်လီဆန် သမ္မတဖြစ်လာရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်မှာ ဆယ်ငါးနှစ်နီးပါးမျှ ကြာခဲ့၏။ ပထမတွင် အယ်လီဆန်သည် စကားပြော အလွန် ကောင်းသည့် ဆီးနိတ်အမတ်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။ သူသည် အစိုးရ

၏ အလဟဿ ဖြုန်းတီးမှုများနှင့် ဗျူရိုကရေစီစနစ်၏ ဆိုးကျိုးများ၊ အားနည်းချက်များကို ရှုတ်ချတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

သူသည် အများကြိုက် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူသည် နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးတွင် တင်းမာမှုနှင့် မုန်းတီးမှုများကို ပယ်၍ ပြေလည်စွာ ဆက်ဆံရေးကို ယုံကြည်လက်ခံသူ ဖြစ်၏။

သမ္မတ ဝင်ရွေးဖို့အတွက် အမည်တင်သွင်းသည့်အခါ သူကိုယ်တိုင် အဆိုပြု မိန့်ခွန်းပြောရသည်။ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် များစွာ သဘောကျခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆုံး သူသမ္မတအဖြစ် အရွေးခံရသည့်အခါ သူပထမဆုံး ရာထူးခန့်အပ်ထားသူမှာ စတင်တန်ရီဂျာ ဖြစ်သည်။ သူ၏ နိုင်ငံတကာရေးရာ သမ္မတအကြံပေးအဖြစ် ခန့်ထားခဲ့ခြင်းပေတည်း။

ထောင်ချောက်

ရုပ်မြင်သံကြားစက်သည် ကမ္ဘာကြီးအား နိုင်ငံတကာကျေးရွာကြီးတစ်ရွာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားစေလိမ့်မည်ဟူသော မာရှယ်မက်လူဟန်၏ သဘောတရားသည် အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ လေးဆယ့်နှစ်ကြိမ်မြောက် သမ္မတရာထူးအပ်နှင်းသည့် အခမ်းအနားသည် ဂြိုဟ်တုမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံပေါင်း တစ်ရာကိုးဆယ်ကျော်ကျော်သို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိသွားသည်။

ဝါရှင်တန်မြို့တော်၏ သတင်းစာဆရာများ စုဝေးဆုံစည်းရာ ဘလက်ရုစတားရိပ်သာထဲတွင် ဝါရှင်တန်ပိုင်စံသတင်းစာမှ သက်ကြီးဝါကြီး သတင်းထောက်တစ်ဦးဖြစ်သော ဘင်ကိုဟန်သည် အပေါင်းအသင်း လေးယောက်နှင့်ထိုင်ကာ ခင်ပေါ်မှ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွင် ထင်ကာနေသည့် သမ္မတရာထူး အပ်နှင်းပွဲအခမ်းအနားကို ကြည့်နေသည်။

ဇန်နဝါရီလ၏ အေးမြသောလေဒဏ်ကို ခံ၍ ရုပ်နေကြသော ပင်ဆယ်ဗေးနီးယားရိပ်သာလမ်းပေါ်မှ လူထုပရိသတ်အား ပထမဆုံးမြင်ရသည်။

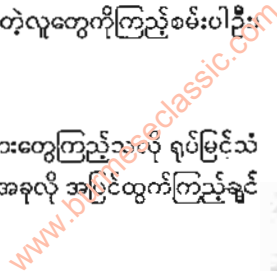
ထို့နောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဂျေဆန်မာလင်သည် သမ္မတ၏ ကျမ်းကျိန်ခြင်းအလုပ်ကို အပြီးသတ်လိုက်သည်။

သမ္မတသစ်သည် တရားသူကြီးချုပ်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အသံချဲ့စက်ရှေ့တွင် လာရပ်သည်။

“လမ်းပေါ်မှာ ထွက်ရပ်ပြီး ဖင်တုန်နေကြတဲ့လူတွေကိုကြည့်စမ်းပါဦး၊ တော်တော်ကို ရူးတဲ့ မိုက်တဲ့လူတွေပဲ”

ဟု ဘင်ကိုဟန်က ဝေဖန်သည်။

“ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံထိုင်ပြီး သူများတွေကြည့်သလို ရုပ်မြင်သံကြားကကြည့်လည်း မြင်နိုင်ရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို အပြင်ထွက်ကြည့်ခွင့်

ဇာတ်ကဏ္ဍ

ကြတာလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိကြသလား”

“ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု သတင်းထောက်တစ်ဦးက မေးသည်။

“တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ ဒီပွဲဟာ လူတစ်ယောက်က သမိုင်းရေးနေတဲ့ပွဲတစ်ပွဲ မဟုတ်လား၊ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် ဒီလူတွေအနေနဲ့ သူတို့မြေးမြစ်တွေကို သမ္မတပေါ်လဲအယ်လီဆန် ကျမ်းသစ္စာဆိုတဲ့နေ့က တို့တက်ခဲ့ကြတယ်။ သူ ကျမ်းသစ္စာဆိုနေတဲ့ နေရာဟာ ငါနဲ့သိပ်မဝေးဘူး၊ သူ့ကို လက်နဲ့ လှမ်းကိုင်ရင် ရနိုင်လောက်အောင်ကို နီးတာကွလို့ ပြောပြချင်လို့ပေါ့”

“ခင်ဗျားဟာ ဘယ်ကိစ္စမှာမဆို အပြစ်ချည်းမြင်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ကိုဟန်”

“ဒီလို အထင်ခံရရင်လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နိုင်ငံရေးသမား တိုင်းဟာ ရည်မှန်းချက် တူတာချည်းပဲ၊ သူ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်လာတာဟာ အဲဒီထဲက သူ့အတွက် အမြတ်ထုတ်ဖို့ချည်းပဲ”

အမှန်တော့ ဘင်ကိုဟန်သည် အရာရာတိုင်းကို အပြစ်ချည်း မြင်တတ်သူတော့ မဟုတ်။ သူသည် ပေါ်လဲအယ်လီဆန်အကြောင်းကို အစမှအဆုံးထိ သိထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ပထမတွင် သူသည် ပေါ်လဲအယ်လီဆန်၏အပေါ် သိပ်ပြီးသဘောမကျခဲ့။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူ့အယူအဆနှင့် အထင်အမြင်သည် ပြောင်းသွားခဲ့၏။

ဤနိုင်ငံရေးသမားသည် မှန်ပါဘုရား နိုင်ငံရေးသမားတော့ မဟုတ်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် မိုးမခတောအုပ်တစ်ရကြားမှ ဝက်သစ်ချပင် ဖြစ်သည်ဟု မြင်လာခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်တွင် နှင်းမှုန်နှင်းလွှာများ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ ရာသီဥတုသည် နောင်လေးနှစ်ကာလအတွက် ရည်ညွှန်းနေသည့် အတိတ်နိမိတ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်နိုင်စရာမရှိဟု ဘင်ကိုဟန်က တွေးသည်။

သူ့အာရုံသည် ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဆီ ပြန်ရောက်သွားထာ သမ္မတသစ် ပေါ်လဲအယ်လီဆန်၏ မိန့်ခွန်းကို နားစွင့်သည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မဟာမိတ်နိုင်ငံတွေကိုသာ ဆိုဗီယက်အုပ်စုဝင် နိုင်ငံတွေကိုပါ ပြောချင်တာတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ ပြောချင်တာက တခြားဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုထဲ နေထိုင်နေကြတဲ့ နိုင်ငံတွေအတွက် အကျိုးရှိစေဖို့အတွက် တစ်ခုတည်းက ဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့အချက်ပါ။ “တစ်ကမ္ဘာ” တည်း တည်း

ဆောင်ချက်

ဆောက်ရေးဆိုတာ လက်တွေ့ ဖြစ်ပေါ်လာနေပြီဆိုတာ သတိပြုဖို့ လိုပါတယ်၊ တခြားနည်းလမ်းတွေဟာ ဘယ်နိုင်ငံမှ ပြန်ပြီး နာလန်မထူနိုင်မယ့် ပျက်စီးခြင်းဘေးနဲ့ ကြုံတွေ့ကြရဖို့ပဲ ရှိပါတယ်၊ တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံကြားမှာ ကြီးမားတဲ့ ကွဲပြားခြားနားမှုတွေ ရှိနေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကွဲပြားခြားနားမှုတွေကို ဆက်စပ်နိုင်ဖို့အတွက် ခိုင်မာတဲ့တံတားတွေ တည်ဆောက်ကြရပါလိမ့်မယ်”

သူ့စကားများသည် နှလုံးသားထဲမှ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း အလေးအနက်ထား၍ ရိုးသားစွာ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူပြောနေတာဟာ တကယ်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ပြောနေတာပဲဟု ဘင်ကိုဟန်က တွေးသည်။

“အင်း...ဒီလူကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မယ့်လူတော့ ပေါ်လာမယ် မထင်ပါဘူးလေ” ဟုလည်း တစ်ဆက်တည်းတွေးသည်။

ကင်းဆတ်ပြည်နယ်ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် ရာသီ
ဥတုကြည်လင်သာယာသောနေ့မဟုတ်။

ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသော ဆီးနှင်းများကြောင့် ဘာကို
မှ သံကွဲစွာမမြင်ရ။ မေရီအက်ရှ်လေသည် သူ၏ စတေရှင်ဝက်ဂွန်ကားအိုကို
အဆေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်အတိုင်း တည့်တည့်မတ်မတ်သွားနိုင်အောင် သတိကြီးစွာ
ထား၍ ထိန်းမောင်းနေသည်။

ဤမျှတိုင်းကြောင့် သူသည် သူ၏ စာသင်ခန်းကို အချိန်မီ ရောက်တော့
မည်တော့။ ထားရေဒီယိုမှ သမ္မတ၏ အသံသည် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် နှစ်ဖက်စလုံးက စစ်မှန်တဲ့စေတနာနဲ့ ပြေရှင်းကြ
ဖယ်ဆိုရင် ဖြေလည်နိုင်တဲ့ ပြဿနာဆိုတာရှိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်
လို့ပါပဲ။ အရှေ့ဘာလင်တို ဝိုင်းရံနေတဲ့ အုတ်တံတိုင်းနဲ့ ဆိုဗီယက်ဩဇာခံနိုင်ငံ
တွေမှာ ဝိုင်းရံနေတဲ့ သံကန့်လန့်ကာတွေကိုလည်း ဖယ်ရှားမပစ်နိုင်စရာလည်း
မရှိပါဘူး။”

ဟု မေရီအက်ရှ်လေက တွေးသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ပေါလ်အယ်လီဆန်က ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ သမ္မတ
တစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ သေချာနေပြီ။”

ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ ဘူခါရက်မြို့တော်တွင် ညခင်းအချိန် ဖြစ်၏။
သမ္မတအလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူးသည် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်
ခြောက်ဦးခြံရံကာ သူ့ရုံးခန်းထဲ၌ထိုင်၍ ရေဒီယိုမှ လာနေသည့် မိန့်ခွန်းကို
နားထောင်လျက် ရှိသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ”

ဟု အမေရိကန်သမ္မတက ပြောသည်။

“ရိုမေးနီးယားသမ္မတနီကိုလေဆီယောဆက်စကူး ကွယ်လွန်သွားခဲ့တဲ့
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကစပြီး ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနဲ့
သံတမန်အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် ထုတ်ဖော်ပြီး အသိ
ပေးချင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရိုမေးနီးယားအစိုးရနဲ့ သမ္မတ
အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူးဆီ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရိုမေးနီးယား
သမ္မတကလည်း ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံနဲ့ သံတမန်အဆက်အသွယ် ပြန်လုပ်ဖို့
သဘောတူခဲ့ပါပြီ။”

“ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးလုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေထဲက တစ်ခုကတော့
ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံကို သံအမတ်ကြီးတစ်ယောက် စေလွှတ်ပေးဖို့ပါပဲ။ အမှန်တော့
ဒီအလုပ်ဟာ အစမဟုတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီမှာတင် ရပ်ထားဖို့
စိတ်မကူးပါဘူး။ အယ်လ်ဘေးနီးယားနိုင်ငံဟာ ၁၉၄၆ ခုနှစ်ကတည်းက အမေရိ
ကန်ပြည်ထောင်စုနဲ့ သံတမန်အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ အဲသလို
အဆက် အသွယ်ပြတ်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတွေနဲ့ သံတမန် ပြန်ဆက်မယ်လို့ ကျွန်တော်
ရည်ရွယ်ထား ပြီးပါပြီ။ ဒါ့အပြင်လည်း ဘူလ်ဂေးရီးယားနိုင်ငံ၊ ချက်ကိုစလိုဗားကီး
ယားနိုင်ငံ၊ အရှေ့ဂျာမဏီနိုင်ငံတွေနဲ့လည်း သံတမန် အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့
ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ပါတယ်...”

“ရိုမေးနီးယားကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ သံအမတ်ကြီးစေလွှတ်ခြင်းဟာ

မောင်ထွန်းသူ

တစ်ထောင့်လုံး အတိုင်းအတာနဲ့ ချီပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လှုပ်သွားမယ့် ပြည်သူမှ
ပြည်သူသို့ လှုပ်ရှားမှုလုပ်ငန်းရဲ့အစပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ လူ့လောကကြီးဟာ
တူညီသောအစ၊ တူညီသော ပြဿနာတွေနဲ့ တူညီသော ကံကြမ္မာရှိနေတယ်ဆိုတာ
မှေ့မပစ်သင့်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခွဲဝေခဲစားနေကြရတဲ့ ပြဿနာတွေဟာ ကျွန်တော်
တို့ကို စိတ်ဝမ်းကွဲပြားစေတဲ့ ပြဿနာတွေထက် အဆများစွာ ပိုတယ်ဆိုတာလည်း
မှေ့မပစ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။”

ရေဒီယိုထဲမှ လက်ခုပ်သြဘာသံများနှင့် အားပေးကြွေးကြော်သံများ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထောင်ချောက်

ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုဖြစ်သော နျူလီရပ်
ထဲရှိ အစောင့်များ ထူထပ်စွာချထားသည့် အိမ်ထဲတွင် ရိုမေးနီးယားတော်လှန်ရေး
ခေါင်းဆောင် မာရင်ဂရီဇာသည် အမေရိကန်သမ္မတ ပေါ့လ်အယ်လီဆန်၏ ရုပ်လွှာ
ကို ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှန်ပြင်ပေါ်၌ မြင်တွေ့နေရသည်။

“ငါတို့အချိန်တော့ ရောက်လာပြီလို့ ငါထင်တယ်လက်ဖ်။ သူ့ကြည့်ရတာ
တကယ်လုပ်မယ့်လူနဲ့တူတယ်”

ဟု မာရင်ဂရီဇာက စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။

မာရင်ဂရီဇာ၏ လုံခြုံရေးအကြီးအကဲက-

“ဒီကိစ္စဟာ အိုင်အိုနက်စကူး အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်မသွားပေဘူး
လား”

ဟု ပြန်မေးသည်။

မာရင်ဂရီဇာက ခေါင်းခါသည်။

အိုင်အိုနက်စကူးက အာဏာရှင်ပဲ။ လမ်းဆုံးတဲ့အခါမှာ သူ့အတွက်
ဘာအထောက်အကူမှ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ အချိန်ကို သတိထား
ပြီး တွက်ရလိမ့်မယ်။ အရင်တစ်ခါ သူ့ကို ဖြုတ်ချဖို့ ငါကြိုးစားတုန်းက မအောင်မြင်
ခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ မအောင်မြင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

သမ္မတရာထူး လက်ခံပွဲ အခမ်းအနားကို စောင့်ကြည့်နေသော ပီတီကွန်
နောသည် ငါးခေါက်မြောက် စကော့ချ်စကီးဖန်ခွက်ကိုယူ၍ တစ်ကျိတ်တည်း
မော့ချလိုက်သည်။

သူသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ခွက်ထဲသို့ အပြည့်ထပ်ထည့်ပြီး ရုပ်မြင်
သံကြားမှန်သားပြင်ထက်မှ သမ္မတ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ ကွန်မြူနစ်ကောင်” ဟု အော်သည်။

“ဒီနိုင်ငံဟာ ငါ့နိုင်ငံကွ။ စီအိုင်အေက မင်းလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ခွင့်မပြုဘူး
ဟေ့၊ တို့ကတော့ မင်းကိုတားရမှာပဲ အယ်လီဆန်၊ မင်းဘက်က လောင်းကြီးထပ်
ချင် ထပ်လိုက်” ဟု ရေရွတ်လျက် ရှိသည်။

(၂)

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီ လိုနေတယ်”
ဟု ပေါလ်အယ်လီဆန်က ပြောသည်။

“ရမှာပေါ့”

ဟု စတင်တန်ရီဂျာက ပြန်ပြောသည်။

သမ္မတရုံးခန်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံး ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်၏။

သမ္မတ အယ်လီဆန်သည် အနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်လျက် ရှိသည်။

“တကယ်လို့သာ စတင်တန်ဟာ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအမှားကို မပြုလုပ်ခဲ့

ဘူးဆိုရင် ဒီစားပွဲမှာ ငါ့အစား သူထိုင်နေမှာ”

ဟု အယ်လီဆန်က တွေးနေသည်။

“ကျွန်တော် ဖြောင့်မျှော်တင်စုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်”

ဟု စတင်တန်ရီဂျာက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သမ္မတလောင်းအဖြစ် ရွေးလိုက်တဲ့နေ့က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ

မှာ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ဖြစ်မိတယ် ပေါလ်၊ အမှန်က သမ္မတဖြစ်ဖို့က ကျွန်တော့်

စိတ်မက် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ အဆစ်ပိုင်းကျကျ စဉ်းစားလိုက်တော့မှ တကယ်လို့

ကုလားထိုင်မှာ ငါမထိုင်နိုင်ရင် ငါ့ဘယ်သူ့ကို ထိုင်စေချင်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းပေါ်

လာတယ်၊ ခင်ဗျားကလွဲပြီး တခြားလူထိုင်တာကို ကျွန်တော်မလိုလားတာ အမှန်ပဲ

မို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် နားလည်လာတယ်၊ ဒီကုလားထိုင်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ အသင့်တော်

နဲ့ပါ ပေါလ်ရယ်”

ပေါလ်အယ်လီဆန်က သူ့မိတ်ဆွေအား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ စားပွဲပေါ်မှ

ခဲလ်ခဲလုပ်ကို နှိပ်သည်။ အဖြူရောင်ဂျက်ကက် ဝတ်ထားသည့် ဝန်ထမ်းတစ်ဦး

ဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...သမ္မတကြီး”

ဖောင်ချောက်

ပေါလ်အယ်လီဆန်က ရိုဂျာအား လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျား ကော်ဖီသောက်မလား”

ဟု မေးသည်။

“ကောင်းသားပဲ”

“ဘာစားဦးမလဲ”

“တော်ပြီ၊ ဘာဘရာက ကျွန်တော် ဗိုက်ပူမလာအောင် ထိန်းစေချင်တယ်”

သမ္မတက ဝန်ထမ်းဖြစ်သူ ဟင်နရီဘက်လှည့်၍ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြ

သည်။

ဟင်နရီသည် အခန်းထဲမှ အသာအယာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဘာဘရာ...။ သူ့ကို လူတိုင်းက အံ့သြနေကြသည်။

ဝါရှင်တန်မြို့ပေါ်က လူများက ဘာဘရာနှင့် ရိုဂျာတို့၏ အိမ်ထောင် သက်သည် တစ်နှစ်ပင်ခံမည်မဟုတ်ဟု ထင်ကြေးပေးခဲ့ကြ၏။

သို့သော်လည်း သူတို့အိမ်ထောင်သက်သည် ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ အောင်မြင်သော အိမ်ထောင်တစ်ခုဟု အသိအမှတ်ပြုကြရ၏။

စတင်တန်ရီဂျာက ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ရှေ့နေလိုက်နေသည်။ ဘာဘရာ ကတော့ ရည်မှန်သော အိမ်ရှင်မကောင်းအဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားနေသည်။

ပေါလ်အယ်လီဆန်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း သလားနေသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြည်သူမှ ပြည်သူဆိုတဲ့ မိန့်ခွန်းကြောင့် လူတွေအတော် ကြီး လှုပ်ရှားသွားပုံရတယ်၊ ခင်ဗျား သတင်းစာအားလုံးကို ဖတ်ပြီးရောပေါ့”

စတင်တန်ရီဂျာက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

“သူတို့က သူရဲကောင်းတွေ မွေးချင်နေကြတာ သမ္မတကြီးရဲ့၊ လက်နက် ကိုင် တပ်ဖွဲ့တွေကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အစီအစဉ်ကို မကြိုက်ကြဘူး၊ ဩဇာကြီးတဲ့လူ တချို့ကလည်း ခင်ဗျားအစီအစဉ်ကို မအောင်မြင်စေချင်ကြဘူး”

အယ်လီဆန်က ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ဟာ မအောင်မြင်တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး”

ဟင်နရီသည် ကော်ဖီခွက်များနှင့် ပြန်ဝင်လာသည်။

“သမ္မတကြီးကော ဘာသုံးဆောင်ဦးမလဲ”

“တော်ပြီ-မလိုတော့ဘူး...ဟင်နရီ၊ ကျေးဇူးပဲ”

သမ္မတသည် ဟင်နရီပြန်သွားသည်အထိ စကားကို မဆက်ဘဲ ရှပ်ထား

သည်။

မောင်ထွန်းသူ

“ကျွန်တော် ရိုမေးနီးယားကို အသင့်တော်ဆုံး သံအမတ်တစ်ယောက် လွှတ်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျား ရှာပေးပါလား”

“ရမှာပါ”

“ဒီကိစ္စ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ရှင်းပြနေစရာ မလိုတော့ဘူးထင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေး စေချင်တယ်”

စတင်တန်ရီဂျာသည် ကော်ဖီကို တစ်ငုံမျှ သောက်လိုက်ပြီး မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အခုချက်ချင်းပဲ နိုင်ငံခြားရေးရာဌာနနဲ့ ဆက်သွယ်မယ်”

မောင်ချောက်

ပါရီမြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် နျူလီတွင် ဖြစ်သည်။

အချိန်မှာ နံနက် နှစ်နာရီ။

မာရင်ဂရီဇာ၏ အိမ်ငယ်သည် အမှောင်ထုကြားတွင် လဲလျောင်းနေ သည်။ တိမ်ပုပ်များအောက်၌ ရောက်နေသောလသည် အလင်းရောင်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိ။

အခုလိုအချိန်တွင် လမ်းများပေါ်၌ လူသွားလူလာ မရှိ။ ပကတိတိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။

အနက်ရောင်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် သစ်ပင်များကြားမှဖြတ်၍ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရံထားသည့် အုတ်နံရံဆီသို့ ရှေ့ရှုလှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

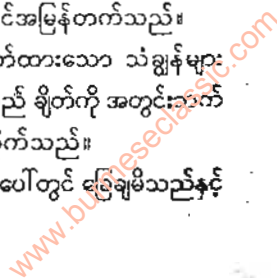
ထိုလူ၏ ပခုံးတစ်ဖက်တွင် ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် စောင်တစ်ထည်တင်ထား သည်။ သူ့လက်များထဲတွင် မြားသေနတ်တစ်လက်နှင့် အသံတိတ်ကီရိယာတပ် အဖီမောင်းပြန်စက်သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

အုတ်တံတိုင်းအနီးသို့ ကပ်မိသောအခါ ထိုလူသည် အသာရပ်၍ ခါးကို ကျန်းလိုက်ပြီး နားစွင့်သည်။ သူသည် ထိုနေရာတွင် ငါးမိနစ်ခန့်မျှ မလှုပ်မရှား ရပ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘာသံမျှမကြားရသဖြင့် ကျေနပ်သွားသည်။ ပခုံးထက်မှ နိုင်လွန်ကြိုးခွေကို ယူကာ ချိတ်ပါသည့်အစကို အုတ်တံတိုင်းဆီသို့ ပစ်တင်သည်။ မိမိရရ ချိတ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြိုးကိုဆွဲ၍ အလျင်အမြန်တက်သည်။

ထိပ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ အဆိပ်သုတ်ထားသော သံချွန်များ မစူးမိစေရန် သူ့ကိုယ်ကို စောင်ဖြင့်ပတ်လိုက်သည်။ သူသည် ချိတ်ကို အတွင်းဘက် သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ကြိုးစကို အတွင်းဘက်သို့ ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြိုးကိုဆွဲ၍ လျှောဆင်းသည်။ မြေပေါ်တွင် ခြေချမိသည်နှင့်

မောင်ထွန်းသူ

တစ်ပြိုင်နက် ခါးမှစားကိုပြန်၍ စစ်ဆေးသည်။ ဤစားသည် ဖိလစ်ပိုင်များသုံးသည့် မောင်းချား ဖြစ်၏။ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရုံမျှဖြင့် စားသွားသည် ပွင့်ထွက်လာတတ်သည်။ လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် စားသွားကို အလွယ်တကူ ပြန်သွင်းနိုင်သောစားဖြစ်၏။ နောက်တစ်ခုလုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ခွေးများကို စောင့်ရှန်ဖြစ်သည်။

သူသည် လေးဘက်ထောက်ကာ ခွေးများက သူ့အနံ့ကို ရပြီးပြေးလာမည့် အချိန်ကို စောင့်သည်။ လူကိုသတ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးထားသည့် ခွေးများမှာ ဒိုဘာမင်မျိုးများဖြစ်၍ နှစ်ကောင်ရှိနေသည်ဟု သူသိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

တကယ်တော့ သူရင်ဆိုင်ရမည့် ဤခွေးနှစ်ကောင်သည် ပထမအတားအဆီး ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအတားအဆီးမှာ ခြံဝင်းရော အိမ်ပါ အိမ်လက်ထရွန်နစ်ပစ္စည်းကိရိယာများ အသုံးပြုပြီး ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာများ တပ်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

စာများနှင့်အထုပ်များကို ခြံဝင်းအဝင် ဂိတ်ထဲမှ လက်ခံ၍ ဖွင့်သည်။ စစ်ဆေးသည်။ ဂိတ်တံခါးမှ အစောင့်များကို လွတ်အောင်ဝင်ဖို့ဆိုသည်မှာ လုံးဝမလွယ်ကူသည့်ကိစ္စ။

အိမ်တံခါးများကို ဝှံးကာများတပ်ဆင်ထားသည်။ ရေက အိမ်ထဲမှာပင် ရသည်။ ပြီးတော့ မာရင်ဂရီဇာတွင် အစားအစာကို စား၍ စစ်ဆေးသူတစ်ဦး ခိုသည်။ ဤအိမ်သည် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ရန် မလွယ်ကူသော အိမ်ဖြစ်သည်ဟု အားလုံးက နားလည်ယူဆထားကြ၏။

အဝတ်နက်နှင့်လူ ဤည ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်းသည် ယင်းနားလည်ယူဆမှု မမှန်ကန်ကြောင်း သက်သေအခိုင်အမာပြရန် ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ့ဆီသို့ ကစုန်ပေါက်၍ ပြေးလာနေသော ခွေးသံများကို အလျင်ဆုံး ကြားရသည်။

ခွေးများသည် မှောင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး သူ့လည်မျိုဆီသို့ ခုန်အုပ်ကြသည်။ သူသည် ရှေးဦးစွာ သူ့ဘက်ဝင်လာသည့်ခွေးအား မြားသေနတ်ဖြင့် ဖမ်းသည်။

ထို့နောက် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှည့်ပြီး ညာဘက်မှခွေးကို ဖမ်းသည်။ ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် ဝင်မတိုက်မီစေရန် ရှောင်တိမ်းပြီး ထွက်သည်။

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

မြေအောက်၌ မြှုပ်ထားသော အသံဖမ်းထောင်ချောက်များ ဘယ်နေရာ၌ ရှိသည်ကို သိနေသော အဝတ်နက်နှင့်လူသည် ယင်းတို့ အနားမှ ကပ်၍ ဖြတ်သွားသည်။

ထောင်ချောက်

သူသည် ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာများ လက်လှမ်းမမီနိုင်မည့်နေရာများကို ရွေး၍ ဖြတ်သည်။ နံရံပေါ်မှ မြေပြင်သို့ရောက်ပြီးနောက် နှစ်မိနစ်မပြည့်မီ ထိုလူသည် အိမ်နောက်ဘေးတံခါးဝသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

သူ့လက်တစ်ဖက်သည် တံခါးလက်ကိုင်ဘုပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် - သူသည် မီးမောင်းကြီးများ၏ အလင်းရောင်အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ရုပ်...သေနတ်ကို ချလိုက်၊ လက်တွေမြှောက်ထား” ဟူသော အမိန့်ပေးသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အဝတ်နက်နှင့်လူသည် လက်ထဲမှသေနတ်ကို သတိနှင့်လွတ်ချလိုက်ပြီး အသံလာရာဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်မိုးထက်တွင် ဖြန့်၍ ဝပ်နေကြသည့် လူခြောက်ယောက် လက်နက်မျိုးစုံကိုယ်စီဖြင့် သူ့အား ချိန်ရွယ်ထားကြသည်။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အချိန်ကြာရတာလဲ” ဟု အဝတ်နက်နှင့်လူက သဟောကံသဟာလေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“ငါ ဒီလောက်ဝေးဝေး ရောက်မလာသင့်ဘူးကွ”

“ခင်ဗျား မရောက်ပါဘူး”

ဟု အစောင့်အကြီးအကဲက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျား နံရံပေါ် မကျော်မိခင်ကတည်းက မြေရာခံမိထားတာပါ”

လက်မိပတ်စတာနက်ကတော့ မကျေနပ်။

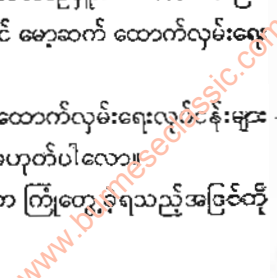
“ဒီလိုဆိုလည်း မင်းတို့ ငါ့ကို စောစောကတည်းက တားပေါ့ကွ၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေအပြည့်နဲ့လာတဲ့ အသေခံအဖွဲ့ထဲမှာ ငါပါလာရင် သိပ်ကောင်းမယ်၊ မနက်ပြန်မနက် ရှစ်နာရီတိတိမှာ လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး အစည်းအဝေးလုပ်မယ်၊ ခွေးတွေတော့ မေ့နေပြီ၊ သူတို့ ပြန်သတိရလာချိန်အထိ လူတစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထား”

လက်မိပတ်စတာနက်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး လုံခြုံရေးအကြီးအကဲဟု အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်းကို အလွန်ဂုဏ်ယူသူ ဖြစ်၏။

သူသည် အစွဲရေးခြောက်ရက်စစ်ပွဲတွင် လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ စစ်ပွဲပြီးသောအခါတွင် မော့ဆက် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် ထိပ်တန်းသူလျှိုတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။

မော့ဆက်သည် အစွဲရေးတို့၏ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများတွင် အလွန်အရေးပါသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သည့် မဟုတ်ပါလော့။

သူသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ် တစ်နံနက်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အခြေတို့

မောင်ထွန်းသူ

လနေ့အချိန်အထိ မမေ့သေး။ ထိုနေ့နံနက်က သူ့အား သူ့ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါ်၍ တွေ့ကာ -

“ဟေ့...လက်စံ၊ မာရင်ဂရီဇာက မင်းကို သိတင်းပတ် နည်းနည်းလောက် ငှားချင်လို့တဲ့ကွ”

ဟု အသိပေးသည်။

ရိုမေးနီးယား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်နှင့် ပတ်သက်၍ မော့ဆက်အဖွဲ့သည် မှတ်တမ်းအပြည့်အစုံ ထားရှိသည်ဖြစ်ရာ လက်စံပတ်စတာနက်သည် ဂရီဇာ အကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေသည်။

ဂရီဇာသည် လက်ရှိသမ္မတအလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူးအား ဖယ်ရှားရေး လှုပ်ရှားမှု၌ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့၏။

သူ၏ အာဏာသိမ်းပွဲမှာ သူ့လူတစ်ယောက်၏ သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရသည်။

မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမား နှစ်ဒါဇင်ခန့်မှာ အဖမ်းခံရပြီး သေဒဏ် ခံရခြင်း ခံခဲ့ကြရသော်လည်း ဂရီဇာမှာမူ သူ့နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားခဲ့၏။

နေ့ကဆုံးတွင် ဂရီဇာသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့သည်။ ထို့နောက် လက်ရှိသမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးက မာရင်ဂရီဇာအား နိုင်ငံသစ္စာဖောက် အပြစ် ကြေညာခဲ့ရုံမျှမက သူ့အား ဖမ်းမိရေးအတွက် ဆုတော်ငွေ ထုတ်သည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

ဤဆုတော်ငွေရယူလိုမှုအတွက် ဂရီဇာအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် အားထုတ်ခဲ့ကြရာ ယနေ့အချိန်ထိ ခြောက်ကြိမ်မျှ ရှိခဲ့လေပြီ။ သို့သော်လည်း ဂရီဇာအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုဟူသမျှ မအောင်မြင်ခဲ့ကြပေ။

မကြာသေးခင်က တိုက်ခိုက်မှုတွင် ဂရီဇာသည် ဒဏ်ရာပင် ရခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

သူ့အား ဗိုလ်မှူးကြီးက ပြောခဲ့သည်စကားနှင့် ပတ်သက်၍-

“သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်လိုချင်တာလဲ၊ ပြင်သစ်အစိုးရရဲ့ အကာအကွယ်ပေးမှုကို သူရနေတယ် မဟုတ်လား” ဟု သူက ပြန်မေးခဲ့သည်။

“မလုံလောက်ဘူးထင်လို့ပေါ့ကွာ၊ လုံခြုံရေးစနစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို နေလို့ပေါ့၊ သူ တို့ဆီကို လာပြီးအကူအညီတောင်းတယ်၊ ငါက မင်းကို ထောက်ခံခဲ့တယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ပြင်သစ်မှာ သွားနေပေးရမှာပေါ့”

“အေးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိတင်းပတ်နည်းနည်းပါ၊ တို့ရထားတဲ့ သတင်းအရ

ဆောင်ရွက်

ဆိုရင် သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးကို ဖြုတ်ချဖို့အတွက် သူ့ကို အားပေးတဲ့အုပ်စု မကြာခင် ရှိလာလိမ့်မယ်၊ အချိန်ကျလာရင် သူ့လှုပ်ရှားမှာပါ၊ အေး...လောလောဆယ်တော့ ငါတို့က သူ အသက်ရှင်နေအောင် စောင့်ရှောက်ပေးထားရမယ့်သဘောပါ”

လက်စံပတ်စတာနက်သည် ဤတာဝန်ကို ယူရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးပြောတာ သိတင်းပတ်နည်းနည်းပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်”

သို့သော်လည်း အချိန်ကာလနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ထင်မြင်ချက်သည် မှားသည်။

မာရင်ဂရီဇာနှင့် ပတ်သက်သော ယူဆမှုများကတော့ မှန်သည်။

ဂရီဇာသည် ပိန်ပါးပါး...

ဝမ်းနည်းဆွေးမြည့်မှု အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းနေသည့် မျက်နှာပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

လူပုံက နွဲ့နောင်းပြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့သည်။ နှာရောင်ကောက်ကောက်၊ နဖူးကျယ်ကျယ်တွင် ဆံပင်များက ဖြူဖွေးနေသည်။ စကားပြောသည့်အခါ သူ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေလေ့ရှိ၏။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ တစ်နေ့ကျ သေကြရမှာချည်းပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ အရေးကြီးနေတာက ဘယ်အချိန်သေမလဲဆိုတဲ့ အချက်တစ်ချက်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် အသက်ရှင်နေချင်သေးတယ်၊ အဲသလောက် အချိန်အတွင်းမှာ အာဏာရူး အိုင်အိုနက်စကူးကို ကျွန်တော့်နိုင်ငံထဲက မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်ရင် တော်ပြီ၊ အဲဒါပဲ လိုချင်တယ်”

လက်စံပတ်စတာနက်သည် ဂရီဇာ၏ လုံခြုံရေးအတွက် နေအိမ်တွင် သူစိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ဆောင်ရွက်သည်။

သူ့ကိုယ်ပိုင်လူများကိုရော အပြင်လူများကိုပါ စနစ်တကျ စစ်ဆေးပြီး တာဝန်ချထားသည်။

လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းကိရိယာများကိုလည်း နေရာမလပ် တပ်ဆင်သည်။ ပတ်စတာနက်သည် ရိုမေးနီးယား တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်နှင့် နေ့စဉ် တွေ့သည်။ စကားစမြည်ပြောသည်။ တွေ့ရပါများလာသည့်အခါ သူသည် ဂရီဇာအပေါ် အံ့ဩလေးစားခြင်း ဖြစ်လာသည်။

ဂရီဇာက သူနှင့်ဆက်နေဖို့ ပြောလာသည့်အခါတွင်လည်း လက်စံက- “ခင်ဗျား လှုပ်ရှားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အချိန်ထိ ကျွန်တော်နေပေးပါမယ်” ဟု ဖြေလေ့ရှိသည်။

သူသည် နေအိမ်ထဲတွင် မကြာမကြာ အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည့် လှေကျင့်ခန်းများကို စမ်းသပ်ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ သူစိမ်းခန့်ခွဲထားသည့် လုံခြုံရေး စနစ် ကောင်းမကောင်း စမ်းသပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုလည်း တစ်ကြိမ်စမ်းသပ်ပြီးခဲ့ပြန်ပြီ။

အချို့သော ဝန်ထမ်းများသည် သတိမရှိကြ။ လူလဲဦးမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု တွေးသည်။ သူသည် စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားရင်း အီလက်ထရွန်နစ် အချက်ပေးခလုပ်များနှင့် ဝင်ပေါက်တိုင်း၌ တပ်ဆင်ထားသည့် ကိရိယာများကို ဈေးစေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးစမ်းသပ်လာခဲ့သည်။

ဂရိုဇာ၏ အိပ်ခန်းရှေ့ ရောက်သည့်အခါ အထဲရှိအိပ်ရာတင်မှ ကျယ်လောင်သော မြည်သံတစ်သံ ကြားရသည်။ နောက်တစ်ခဏမျှအတွင်း ဝေဒနာတစ်ခုခုကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့် ဂရိုဇာ၏ အသံ...။

လက်ဝဲပတ်စတာနက်သည် မာရင်ဂရိုဇာ၏ အိပ်ခန်းရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်ကာ စကြိုလမ်းတစ်လျှောက် ဆက်လျှောက်သွားသည်။

(၃)

တနင်္လာနေ့ ဝန်ထမ်းအစည်းအဝေးကို ဗဟိုဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူး လန်ဂလေးမြို့ စီအိုင်အေဌာနချုပ်ရုံး ခုနစ်ထပ်ရှိ စည်းဝေးခန်းမတွင် ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။

ဝက်သစ်ချစားပွဲကြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် စီအိုင်အေ ညွှန်ကြားရေးမှူး ၊ ဧကန်ဒီတီလင်ဂတ်စ်၊ တပ်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုလီဗာဘရွတ်၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖလှိုက်ဘောကာ၊ တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးဌာန အကြီးအကဲ ပီတီကွန်နောနှင့် စတင်တန်ရီဂျာတို့ ထိုင်နေကြသည်။

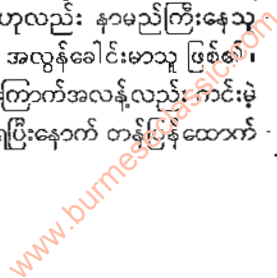
စီအိုင်အေ ညွှန်ကြားရေးမှူးနက်ဒီတီလင်ဂတ်စ်သည် အသက်ခြောက်ဆယ်တွင်း ဖြစ်သည်။ လူပုံအေးတီအေးစက်နှင့် စကားအလွန်နည်းသည်။ စီအိုင်အေတွင် တာဝန်ဝန်ပေးသောလုပ်ငန်းပိုင်းနှင့် တာဝန်ကြီးသော လုပ်ငန်းပိုင်း ဟူ၍ နှစ်ပိုင်းရှိရာ ထိုနှစ်ပိုင်းစလုံးကို တာဝန်ယူထားရသူ ဖြစ်၏။

တာဝန်ကြီးသောအပိုင်းသည် လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းများကို ကိုင်တွယ်ရသည်။ သူ ဤတာဝန်များကို ယူလာခဲ့သည်မှာ ခုနစ်နှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုလီဗာဘရွတ်သည် ဝက်စပိုင်ကျောင်းဆင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဘဝနှင့် စစ်သားဘဝကို စာအုပ်မှရသော အသိဖြင့် ထိန်းကျောင်းပုံပြင်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဖလှိုက်ဘောကာသည် ထင်ရှားထူးခြားသော ဥပမိရုပ် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်များမှာ ငွေရောင်သမ်းလျက် ရှိသည်။

ဩဇာကြီးမားသော သတင်းစာများ၏ ကျောထောက်နောက်ခံပြုမှုကို ရရှိထားသူ ဖြစ်၏။ အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်ဟုလည်း နာမည်ကြီးနေသူ ဖြစ်သည်။ ပီတီကွန်နောသည် အိုင်းရစ်တစ်ဦးဖြစ်၍ အလွန်ခေါင်းမာသူ ဖြစ်၏။

အရက်လည်း အလွန်အကျွံသောက်၍ အကြောက်အလန့်လည်း ကင်းမဲ့သည်။ သူသည် ဩဂုတ်လထဲတွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့ရပြီးနောက် တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးဌာနတွင် အကြီးအကဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မောင်ထွန်းသူ

သူသည် ထောက်လှမ်းရေးဌာနစိတ် အများအပြားတွင် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် လုပ်ကိုင်လာခဲ့ရသူဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံအလွန်များသည်။ သူသည် စီအိုင်အေ ထောက်လှမ်းရေးမှူးများ၏ ရွှေခေတ်နှင့် ကြီးခဲ့ရသူဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် “ရွှေကိုယ်လေး” တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

သူ့နိုင်ငံအတွက်ဆိုလျှင် ဘာကိုပဲစွန့်ရစွန့်ရ စွန့်လွှတ်မည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိသူဖြစ်၏။ ယခုလည်း သူသည် အစည်းအဝေးတွင် တစ်မျက်နှာလုံး နိရဲနေသည်အထိ ဒေါသကြီးလျက် ရှိသည်။

“အခုလုပ်နေတဲ့ ပြည်သူမှ ပြည်သူ့အစီအစဉ်ဟာ အရူးအစီအစဉ်ပဲ။ ဒီအစီအစဉ်ကို ရုပ်ပစ်ဖို့ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သမ္မတက နိုင်ငံရောင်းစားနေတာကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က...”

ဖလှိုက်ဘောကာက ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“သမ္မတရာထူးလက်ခံတာ တစ်ပတ်တောင်မပြည့်သေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အခု ဒီရောက်နေကြတာဟာ သူ့ရဲ့မူဝါဒ အကောင်အထည်ဖော်ပေးရမှာပါ။ အဲဒီတော့...”

နက်ဒ်တီလင်ဂတ်စ်က စတင်တန်ရီဂျာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၏။

“ကျွန်နော့မှာ နိုင်လုံတဲ့အကြောင်းတစ်ခုရှိနေတယ်။ သမ္မတလုပ်နေပုံက ကျွန်တို့နဲ့နိုင်ငံတွေက စစ်သံမှူး။ ကားဒီရိုင်ဘား အတွင်းဝန်၊ ရုံးအကူအလုပ်တွေ ဝန်ထမ်းတွေ သူလျှိုတွေကို ပိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အိမ်ရဲ့ နောက်ဆေးဘဲခါးကို လုံခြုံအောင်ပိတ်ဆိုကာဆီးထားနိုင်ဖို့အတွက် ငွေတွေ ဘီလီယံချီပြီး ကုန်နေတယ်။ သမ္မတက အိမ်ရှေ့တံခါးက ဝင်ချင်တဲ့လူတွေ ဝင်လာအောင် ငွေပေးသလို ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောသည်။
ဖိုလ်ချုပ်ကြီး ဘရွတ်က နက်ဒ်အီး စကားကို ထောက်ခံသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်နဲ့လည်း မတိုင်ပင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင် သမ္မတရဲ့အစီအစဉ်ဟာ ဒီနိုင်ငံကို မျက်ဆီးပစ်နိုင်တယ်”

“လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား”

ဟု စတင်တန်ရီဂျာက စကားစသည်။

“ကျွန်တော်တို့ထဲက တချို့ဟာ သမ္မတနဲ့ သဘောချင်းမတူကြတာ ရှိကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သမ္မတပေါလ်အယ်လီဆန်ဟာ ပြည်သူအများစုရဲ့ ဆန္ဒမဲနဲ့ တက်လာတာဆိုတဲ့အချက်ကို မေ့မပစ်ကြစေချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ သူ့ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီထောက်ခံသွားရမှာပါ”

စားပွဲမှ လူအားလုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“အဲဒီတော့...”

ထောင်ချောက်

ဟု စတင်တန်က စကားဆက်ပြောသည်။

“သမ္မတက ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံရဲ့လက်ရှိ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို သိချင် နေပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိနေပါ သလဲ”

“အိုင်အိုနက်စကူးရဲ့ အခြေအနေက ကျ မြင့်သည်ထက်မြင့်တက်နေ တယ်”

ဟု နက်ဒ်က ပြန်ပြောသည်။

“ဆီရောဆက်စကူး မိသားစုတစ်စုလုံးကို ရှင်းပစ်ပြီးတဲ့နောက် ဆီရော ဆက်စကူးရဲ့ လူတွေကို သတ်တယ်။ ထောင်ထဲပို့တယ်။ ပြည်နှင့်ဒတ်ပေးတယ်။ အဲဒီနည်းတွေနဲ့ အဟန့်အတားအားလုံးကို ရှင်းပစ်ခဲ့တယ်။ သူ့လက်ထဲ အာဏာရပါ ပြီ ဆိုကတည်းက နိုင်ငံရဲ့ သွေးကို စုပ်လာလိုက်တာ အခုဆိုရင် သွေးမရှိတော့ဘူး။ ခြောက်သွေ့နေပြီ။ ပြည်သူတွေကလည်း သူ့ကို မုန်းလှပြီ”

“တော်လှန်ရေးတစ်ရပ် ဖြစ်လာနိုင်မယ့် အလားအလာကော ရှိသလား နက်ဒ်က-

“အဲဒါ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က မာရင်ဂရီဇာရဲ့ အားထုတ်မှုကြောင့် အိုင်အိုနက်စကူး အစိုးရ ပြုတ်ကျလုနီးနီးဖြစ်ခဲ့တာ သတိရသင့်တယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အခုတော့ ဂရိဇာဟာ သူ့နိုင်ငံပြင်ပကို ရောက်နေပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ အကူအညီနဲ့ပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ရထားတဲ့ သတင်းအရ သူ့ကို ပြန်ပို့နိုင်မယ့်အခြေအနေကောင်းတွေ ရှိနေပြီ။ ဂရိဇာဟာ ရိုမေးနီးယားအတွက် အသင့်တော်ဆုံးလူပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်နေတယ်”

စတင်တန်ရီဂျာက နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဘက်လှည့်၍ မေးသည်။

“ရိုမေးနီးယားကို လွှတ်မယ့် သံအမတ်အတွက် သင့်တော်တဲ့ လူစာရင်း ဝေငြိလား”

ဖလှိုက်ဘောကာသည် သူ့လက်ဆွဲသေတ္တာလေးထဲမှ စာအိတ်တစ်လုံး ထုတ်ယူပြီး ရိုဂျာလက်သို့ ပေးသည်။

“ဒီစာရင်းဟာ အလားအလာအကောင်းဆုံး ထိပ်သီးတွေ ရွေးထုတ်ထား တဲ့ စာရင်းပဲ။ အားလုံးသံတမန်တွေချည်းပဲ။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနကတော့ သံတမန် လုပ်ခဲ့ဖူးသူတွေကိုပဲ ဦးစားပေးတယ်။ နိုင်ငံရေးအရ ရွေးချယ်ခန့်ထားမှုကို ရှေ့တန်း တောင်ဘူး။ ရိုမေးနီးယား လွှတ်ရမယ့် ကိစ္စဟာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့အတွက် အထူး သတိထားပြီး ကိုင်တွယ်ဖို့လိုပါတယ်”

“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်”

ဟု ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သော ရိုဂျာက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီနာမည်တွေကို သမ္မတဆီ တင်ပြမယ်၊ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းမယ်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားဆီ ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ သမ္မတကတော့ ဒီရာထူးကို လူ့အမြန်ဆုံးရွေးပြီး အမြန်ဆုံး ခန့်ထားချင်နေတယ်”

အခြားလူများ မတ်တတ်ရပ်နေခိုက်တွင် နက်ဒ်က -
“ပီတီ နေခဲ့ဦးကွာ၊ ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့”

ဟု တားသည်။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့်အခါ နက်ဒ်က-

“မင်းကတော့ တကယ့်ကို ပြင်းထန်တာပဲ ပီတီ” ဟု ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်တက်က မှန်နေတာပဲ၊ သမ္မတက နိုင်ငံကို ရောင်းပစ်ဖို့

ကြိုးစားနေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား ပီတီ၊ ပြီးတော့ သတိထား၊ သိပ်ကို သတိထားရ လိမ့်မယ်”

နက်ဒ်သည် ဤလုပ်ငန်းတွင် ပီတီထက် စော၍ ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ စီအိုင်အေ မဖြစ်မီ အိုအက်စ်အက်စ် ဘဝကတည်းက ဤဌာနသို့ ဝင်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ပီတီကွန်နောအား ကောလိပ်ကျောင်းမှ ဆွဲထုတ်ပြီး လုပ်ငန်း ထဲ သွင်းပေးခဲ့သူမှာလည်း သူပင်ဖြစ်ရာ ကွန်နောသည် အတော်ဆုံးလူထဲတွင် တစ်ဦးဖြစ်လာသည့်အတွက် များစွာဝမ်းသာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ပီတီကွန်နောသည် ကောင်းဘွိုင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လွတ်လွတ် လပ်လပ် လုပ်ချင်သည်။ လုပ်ရာကိုင်ရာ၌လည်း မြန်ဆန်သွက်လက်လွန်းလာ သည်။ အန္တရာယ်လည်း များလာသည်။

“ဒီမယ် ပီတီ...သူတို့ကိုယ်သူတို့ 'လွတ်လပ်ရေး ချစ်မြတ်နိုးသူများ' လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အကြောင်း မင်းကြားမိသလား”

ကွန်နောက မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။

“ဟင်္ဂ်အင်း...မကြားဖူးဘူး၊ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါသိထားတာ အခိုးအငွေ့လောက်ပဲ ရှိတယ်။ မင်းခြေရာကောက်လို့ ရနိုင်မလား”

“လုပ်ကြည့်ရမှာပေါ့”

နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာသော် ပီတီကွန်နောသည် အများသုံး တယ်လီ ဖုန်းမှနေ၍ ဖုန်းဆက်နေသည်။

“အိုဒင်အတွက် သတင်းတစ်ခု ပေးစရာရှိနေတယ်”

“အခုပြောနေတာ အိုဒင်ပဲ” ဟု ဝိုင်းချုပ်ကြီး အိုလီဗာဘရွတ်က ပြန်ပြော သည်။

(၄)

ပေါလ်အယ်လီဆန်သည် သူ့လက်ထဲမှ အမည်စာရင်းစာရွက်ကို စားပွဲ ဆီသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“သူတို့အားလုံး ဒိုင်နောဆောကြီးတွေချည်းပဲ” ဟုလည်း ရေရွတ်လိုက် သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး သမ္မတကြီး၊ ဒီလူတွေအားလုံးဟာ အတွေ့အကြုံ သိပ်များတဲ့ သံတမန်တွေပါ” ဟု ရိုဂျာက ပြောသည်။

“နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အစဉ်အလာကြီးကို ကျင့်သုံး နေကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ရိုမေးနီးယားကို ဘယ်လို လက်လွှတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေ့ အကြုံ ရင့်ကျက်တဲ့ ဘုခါရက်မြို့က သံတမန်ကြီးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အခြေပြုက် ကုန်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးတဲ့ အပြင်လူတစ်ဦးကို ရွေးဖို့ဆိုတာက သမ္မတကြီးအတွက် အတော်စွန့်ရမယ့် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်”

“ခြားနားတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်နေတာပဲ၊ ရိုမေးနီးယားကို စမ်းသပ်ခံနေရာတစ်ခုအဖြစ်ထားပြီး လုပ်ရမှာ ပေါ့”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရေးရာထူးတွေထဲက လူတွေထဲမှာ ထပ်ရှာကြည့်မယ်လေ”

သမ္မတက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒါကျတော့လည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော် လိုချင်တာက အမြင်သစ်နဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက် လိုချင်တာ၊ ရေခဲကို အရည်ပျော်ကျသွားအောင် လုပ်နိုင်မယ့် လူစားမျိုးပေါ့၊ နိုင်ငံတကာအလယ်မှာ လူကြိုက်မများတဲ့ အမေရိကန်

မောင်ထွန်းသူ

ကိုရုပ်ဆိုးလို့ အမည်တပ်ခံနေရတဲ့ လူစားမျိုးတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် လူတစ်ယောက်ကို လိုချင်တာ”

စတင်တန်ရီဂျာသည် သမ္မတအယ်လီဆန်၏ စကားကြောင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ သူသည် သမ္မတ၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ သမ္မတကြီး လိုချင်နေတဲ့ လူစားမျိုးကို သမ္မတကြီး ကိုယ်တိုင် တွေ့ထားပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား”

“ကျွန်တော်တော့ တွေ့ထားပြီလို့ ထင်တာပဲ” ဟု သမ္မတက ဖြည်းလေးစွာ ပြောသည်။

“ဘယ်အမျိုးသားလဲ”

“အမျိုးသမီး၊ ခင်ဗျား နိုင်ငံတကာရေးရာ မဂ္ဂဇင်းထဲက ယနေ့နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးတင်းမာမှု လျော့နည်းရေးဆိုတဲ့ ဆောင်းပါး ဖတ်လိုက်ရသလား”

“ဖတ်လိုက်ရတယ်”

“အဲဒီဆောင်းပါးကို အဲဒီအမျိုးသမီး ရေးတာပဲ၊ ကဲ...ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ ဖြေပါဦး”

“စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းသားပဲ၊ စာရေးတဲ့လူက ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ တွန်ကြွန်နီနိုင်ငံတွေကို စီးပွားရေး အကူအညီပေးခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အထိပါလာအောင် အားထုတ်ရမယ့် အခြေအနေထဲ ရောက်နေပြီလို့ ဆိုထားတယ်။ သူ့ဆောင်းပါးက သမ္မတကြီးရာထူး လက်ခံတဲ့နေ့က မိန့်ခွန်းနဲ့ တူသလိုလိုပဲ”

“သူ့ဆောင်းပါးက ကျွန်တော့်မိန့်ခွန်းထက် ခြောက်လလောက် စောနေတာတစ်ခုပဲ ကွာဟတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ‘ကျွန်မထရီ’နဲ့ ပြည်သူ့ရေးရာ ကျွန်ုပ်တို့တွေထဲက ဆောင်းပါးတွေလည်း တော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ မနှစ်က သူ့ရဲ့ အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံရေးအပေါ် သုံးသပ်မှုမြင်ထားတဲ့ စာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီစာအုပ်က ကျွန်တော့်အမြင်ကို ကြည့်လင်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သဘောတရားတွေကို သဘောတူလက်ခံတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

“သူက ကျွန်တော့် သဘောတရားထက်တောင် ရှေ့ပြေးနေသေးတယ်။ သူက အသေးစိတ် အစီအစဉ်ကိုတောင်မှ ထုတ်ပြထားတယ်။ သူ့အနေနဲ့ အဓိကကမ္ဘာ့စီးပွားရေးစာချုပ်ကြီး လေးခုကို ပေါင်းစပ်ချင်တယ်လို့တောင် အဆိုပြုထားတယ်”

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မလဲ...”

ထောင်ချောက်

“အချိန်တော့ ယူရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့...လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိတယ်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်က အရှေ့အုပ်စုနိုင်ငံတွေဟာ အချင်းချင်း စီးပွားရေးအကူအညီ ပေးရေးစာချုပ်ချုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီစာချုပ်အဖွဲ့ကို ‘ကျွန်မိကျွန်’ လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်ကျတော့ အခြားဥရောပနိုင်ငံတွေက ‘အီးအီးစီ’ လို့ ခေါ်တဲ့ ဥရောပဘုံဈေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါတွေကို ခင်ဗျား သိထားတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”
“ကျွန်တော်တို့မှာ စီးပွားရေးပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုဆိုင်ရာ အဖွဲ့လည်းရှိနေတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ အနောက်အုပ်စု နိုင်ငံတွေနဲ့ ယူဂိုစလားဗီးယားနိုင်ငံတို့ပါတယ်။ ပြီးတော့...တတိယ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေအနေနဲ့ စုပေါင်းပြီး ဘက်မလိုက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို ဦးဆောင်နေကြတယ်။ အဲဒီတော့က ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အလားအလာတွေကို စဉ်းစားကြရမယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီအစီအစဉ်တွေအားလုံးကို စုစည်းပြီး ဈေးကွက်ကြီးတစ်ခု ဖွဲ့စည်းနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ဒါဆိုရင် တကယ်ကမ္ဘာ့ကျွန်ုပ်တို့ သွယ်နေလုပ်ငန်းကြီးဟာ ပေါ်လာမှာ မလွဲဘူး၊ ပြီးတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးလည်း ရလာဖို့ ရှိတယ်”

“အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သွားရမယ့် ခရီးက အလွမ်းဝေးလွန်းမနေဘူးလား”

“ခင်ဗျား ရှေးစကားပုံတစ်ခု ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ မိုင်တစ်ထောင် ခရီးကို ခြေတစ်လှမ်းစကြာရတယ်” ဆိုတဲ့ စကားပုံလေ”

“ဒီအမျိုးသမီးအကြောင်းကို သမ္မတကြီး စုံစုံစေ့စေ့ သိထားပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မသိရသေးဘူး၊ သူဟာ သိပ်တော်တယ်၊ ပြီးတော့... ကျွန်တော်တို့နဲ့ စိတ်ကူးချင်း အမြင်ချင်း တူနေတယ်။ သူ့နာမည်က မေရီအက်ရှ်လေ၊ အဲသည်လောက်ပဲ သိထားသေးတယ်။ သူ့အကြောင်း အသေးစိတ်ကို ခင်ဗျား စုံစမ်းပေးစေချင်တယ်”

မောင်ထွန်းသူ

နောက်နှစ်ရက်မျှအကြာတွင် သမ္မတအယ်လီဆန်နှင့် စတင်တန်ရီဂျာ
သည် နံနက်စာ အတူတူစားကြသည်။

“သမ္မတ ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော် ရထားပြီ” ဟု ရီဂျာက ပြောကာ
သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မေရီအယ်လီဇဘက်အက်ရှ်လေ၊ အမှတ် ၂၇၊ မစ်လ်ဖို့ဒ်လမ်းဟောင်း၊
ဂျွန်းရှင်းစီးတီးမြို့၊ ကင်းဆတ်ပြည်နယ်၊ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါး၊ ဒေါက်တာ
အက်ဒ်ဝါအက်ရှ်လေနှင့် လက်ထပ်၊ သားသမီး နှစ်ယောက်၊ ဘက်သ်-ဆယ့်နှစ်နှစ်၊
တင်မိ-ဆယ်နှစ်၊ လက်ထောက်ပါမောက္ခ၊ အရှေ့ဥပရောပနိုင်ငံရေးသိပ္ပံ၊ ကင်းဆတ်
ပြည်နယ် တက္ကသိုလ်၊ အဘိုး-ရီမေးနီးယားနိုင်ငံမွေး”

ရီဂျာက သမ္မတအား မော့ကြည့်သည်။

“အမျိုးသမီးက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲလို့ ဝန်ခံရလိမ့်
မယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲသည်လိုပဲ ထင်တယ်၊ သူ့အခြေအနေအသေးစိတ်
ကို ထပ်ပြီးသိချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဆက်ပြီး လုပ်လိုက်ဦးမယ်လေ”

ဆောင်ချောက်

(၅)

“ကျွန်တော် သဘောမတူဘူး ပါမောက္ခ အက်ရှ်လေ” ဟု ဘာရီဆိုင်လန်
က ပြောသည်။

ဘာရီသည် ပါမောက္ခ မေရီအက်ရှ်လေ၏ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာ နိုးနှော
ဖလှယ်ပွဲရှိ ဘွဲ့ရကျောင်းသား ဆယ့်နှစ်ယောက်တွင် အသက်အငယ်ဆုံးနှင့်
ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး အထက်မြက်ဆုံး ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည်
မကျေနပ်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ကျောင်းသားများသည် မေရီအက်ရှ်လေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ
စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံသဏ္ဍာန် စုဝိုင်းထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ လက်ရှိသမ္မတ အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်
စကူးဟာ အရင်လူ ဆီရော့စကူးထက် ပိုပြီးဆိုးတယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု ဆက်ပြော
သည်။

“ဘာကြောင့် အဲသလို ယူဆတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြနိုင်မလား” ဟု မေရီက
ပြန်မေးသည်။

မေရီအက်ရှ်လေ၏ အတန်းသို့ တက်ရောက်လို၍ စာရင်းသွင်းပြီး စောင့်
နေရသော ကျောင်းသူကျောင်းသား အရေအတွက်သည် များလှ၏။ ကင်းဆတ်
ပြည်နယ် တက္ကသိုလ်ရှိ ပါမောက္ခများထဲတွင် မေရီအက်ရှ်လေသည် လူကြိုက်
အများဆုံး ပါမောက္ခတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် အသင်အပြ အလွန်ကောင်းသော
ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဟာသဉာဏ်ရွှင်ရွှင်နှင့် သူ့ဘာသာရပ်တွင် စိတ်ဝင်စားအောင် ပို့ဖျတ်
သူ ဖြစ်သည်။

သူ့မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းသည် အလှတွင် အယဉ်ဆင့်လျက် ရှိ၏။ ပြူးကျယ်
သော မျက်လုံးအစုံသည် ညိုဖျော့ဖျော့အရောင်၊ နက်မှောင်သော ဆံပင်သည်

ပေါင်ထွန်လှ

သန်စွမ်းထူထဲလှ၏။

လှပသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည် ကျောင်းသူများအား မနာလိုဝန်
တို့စိတ် ဖြစ်ပေါ်စေ၍ ကျောင်းသားများအဖို့တော့ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိနေသော
စွဲမက်စရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေရီအက်ရှ်လေကတော့ သူမည်မျှလောက် လှနေ
သည်ကို မသိ၊ သတိလည်း မထားမိ။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ” ဟု ဘာရီအိုင်လန်က ဖြေသည်။

အိုင်အိုနက်စကူးဟာ ဂရိဇာထောက်ခံသူတွေကို ရက်ရက်စက်စက်
နှိပ်ကွပ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြည်သူတွေအတွက် ဆိုဗီယက်အုပ်စုဝင်
ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ပြန်ပြီး တည်ဆောက်တယ်။ ပြည်သူတွေအတွက် အသက်ရှူ
ပေါက် လုံးဝမချောင်လောက်အောင် ခက်ခဲတဲ့ စနစ်တစ်ခုကို ဇွတ်အေမ္မ တည်
ဆောက်နေတယ်။ ဆီရောဆက်စကူးတောင် သူ့လောက်မဆိုးဘူး။”

အခြားကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့် သမ္မတအယ်လီဆန်က သူနဲ့ ပြန်ဆက်ဖို့ စိတ်ဝင်
စားနေတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တို့က သူ့ကို အနောက်အုပ်စုထဲ ဆွဲသွင်းလာ
နိုင်အောင်လို့ပေါ့၊ ပြီးတော့”

ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အချိန်ပြည့်သွားလေပြီ။

“တနင်္လာနေ့ကျရင် အရှေ့ဥရောပအုပ်စုဝင်နိုင်ငံတွေကို ထိုးဖောက်
ဝင်ရောက်ဖို့ အားထုတ်နေတဲ့ သမ္မတအယ်လီဆန်ရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်
လာနိုင်တဲ့ အလားအလာတွေကို ဆွေးနွေးကြမယ်” ဟု မေရီက ပြောကာ သူ့
ဘဝည့်များအား နှုတ်ဆက်သည်။

မေရီအက်ရှ်လေသည် သူ့အတန်းသားများအား စာသင်ရာ၌ အပေးအယူ
ထား၍ ဆွေးနွေးသောစနစ်ကို အမြဲကျင့်သုံးသည်။

ယခုအခါတွင် သူ ကင်းဆတ်တက္ကသိုလ်၌ ဆရာလုပ်နေသည်မှာ
ငါးနှစ်တွင်း ဝင်ခဲ့ပြီ။

သူသည် စာသင်သောအလုပ်ကို မြတ်နိုးသူ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့်
ရိုမေးနီးယားအကြောင်း သင်ရသည့်အခါ များတွင် အလွန်ပျော်သည်။

တကယ်တော့ သူ့အဘိုးသည် သူ့ဇာတိဖြစ်သော ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ
အကြောင်း သူငယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားအောင် အမြဲတစေ ပြောပြခဲ့ဖူးသည်
ဟုတ်ပါလား။

သူ့အဘိုးသည် သူ့အား လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသည့် အတိတ်ဇာတ်လမ်း

ထောင်ချောက်

ဈေးကို ပြောပြလေ့ ရှိ၏။

ဘုရင်မ မေရီနှင့် မင်းညီမင်းသား မင်းသမီးများအကြောင်း၊ မှူးမတ်တွေ
အကြောင်း၊ အင်္ဂလန်မှမင်းသား အဲလ်ဘတ်၏ ပုံပြင်များ၊ ရုရှားနိုင်ငံ၏ ဇာဘုရင်
ဒုတိယမြောက် အလက်ဇင်းဒါးအကြောင်း စသည်...စသည်များကို တခမ်းတနား
ဖွဲ့နဲ့ ပြောပြလေ့ ရှိသည်။

“အဘိုးတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ထဲမှာ မင်းသွေးပါတဲ့လူတွေ ရှိခဲ့တယ်။
တကယ်လို့ တော်လှန်ရေးသာ ဖြစ်မလာရင် ငါ့မြေးမလေးဟာ မင်းသမီးလေး
တစ်ပါး ဖြစ်လာမှာ”

အဘိုး၏ စကားများသည် သူ့အား မင်းသမီးလေး စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်
ကို မက်စေခဲ့သည်။ အက်ရှ်လေသည် ဤတက္ကသိုလ်၌ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်ကို
အတန်းငါးတန်းခွဲ၍ သင်ကြားပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ ဤကြားထဲမှပင် အပိုအဖြစ်
ဘွဲ့ရကျောင်းသားများနှင့် နှီးနှောဖလှယ်ပွဲ လုပ်ပေးရသေးသည်။

အတန်းတစ်ခုချင်းစီတွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် သူ့နောက်လိုက် နိုင်ငံများ
အကြောင်းကို သင်ကြားပေးနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သင်ကြားပေးရ
သည်မှာ အားမရှိ။ လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး ပြောနေရသည်ဟူသော ခံစားမှုသည်
မကြာခဏ ဝင်လာတတ်သည်။

“ငါ သင်ကြားပို့ချပေးနေရတဲ့ နိုင်ငံတွေကို တစ်ခေါက်မှ ငါမရောက်ဖူး
ဘူး” ဟု တွေးမိသည်။

“တကယ်တော့ ငါဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ အပြင်ကို တစ်ခေါက်
မှ မထွက်ဖူးသေးပါလား”

သူ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရပြီးစက နိုင်ငံခြားခရီးသွားရန် စီစဉ်ခဲ့ဖူးသည်။
သို့သော်လည်း ခရီးထွက်ရန် စိတ်ကူးထားသည့် ထိုနေ့ရာသီမှာပင် အက်ဒ်ဝါဒ်
အက်ရှ်လေနှင့် သူတွေ့ခဲ့ရသည်။

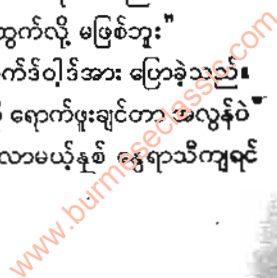
ထိုအခါ ဥရောပခရီးသည် ပျက်သွားခဲ့ရပြီး ဂျန်းရှင်းစီးတီးနှင့် ငါးဆယ့်
ငါးမိုင်ကွာ ဝတ်ဘားမီးလ်မြို့သို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီး သုံးရက်မျှ ထွက်ခဲ့ရသည်။

သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေသော နှလုံးရောဂါသည် လူနာ
တစ်ယောက်အား သွား၍ ကုသပေးရန် ထွက်ခဲ့ရသော ခရီးပေတည်း။

“လာမယ့်နှစ်ကျရင်တော့ မေရီတို့ ခရီးမထွက်လို့ မဖြစ်ဘူး”
လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာပင် မေရီက အက်ဒ်ဝါဒ်အား ပြောခဲ့သည်။

“မေရီလေ...ရောမ၊ ပါရီနဲ့ ရိုမေးနီးယားကို ရောက်ဖူးချင်တာ အလွန်ပဲ”

“မောင်လည်း သိပ်ရောက်ချင်ပါတယ်။ လာမယ့်နှစ် နွေရာသီကျရင်
ဆက်ဆက်သွားကြတာပေါ့”

မောင်ထွန်းသူ

ဆောင်ချောက်

သို့သော်လည်း ရောက်လာသည့်နှစ် နွေရာသီတွင် သူသည် ဘက်သံကို မွေးဖွားခဲ့ရ၏။ အက်ဒီဝါဒီမှာလည်း ဂီယာရီကွန်မြူနတီဆေးရုံအလုပ်ဖြင့် မအား ဓလပ် ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။

နောက်နှစ်နှစ်မျှအကြာတွင် တင်မိကို မွေးဖွားခဲ့ပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မေရီသည် ပီအိပ်ချ်ဒီဘွဲ့ကိုရကာ ကင်းဆတ်ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်၌ စာသင်နေပြီ။

နှစ်တွေတစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်လွန်သွားခဲ့ရသော်လည်း ရှိကာရို၊ အတ္တလန္တာနှင့် ဒင်ဗာသို့ သွားရသည့် ပြည်တွင်းခရီးမှတစ်ပါး အခြားဘယ်ကိုမှ ခရောက်။

တစ်နေ့တော့ သူသွားမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ ကတိပေး ဆည်။ ဟုတ်သည်။ တစ်နေ့တော့ဖြင့် သွားဖြစ်အောင် သွားမည်။ မေရီသည် သူ့စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းကာ ကုတ်အင်္ကျီပြန်ဝတ်ပြီး သူ့ကားရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒင်နီဆန် ခန်းမရှေ့မှအဖြတ်တွင် လူစိမ်းတစ်ယောက်သည် အဆောက် အအုံကို သူ့လက်တွင်းမှ နီကွန်ကင်မရာဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“သူလိုချင်တဲ့ အဆောက်အအုံကို ပီပီပြင်ပြင် မရဘဲ နေတော့မှာပဲ။ ငါ့ခြန်ခြန်လျှောက်မှ၊ ငါ့ကြောင့် သူ့ပုံပျက်သွားလိမ့်မယ်” ဟု မေရီတွေးသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ထိုဓာတ်ပုံသည် ဝါရှင်တန်ဒီစီသို့ သွားရာ လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်သွားသည်။

မြို့တိုင်းသည် တည်ရာမြေနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသည့် လူများအပေါ် တည်မီ၍ ထူးခြားမှုကလေးများ ရှိတတ်သည်။

ဂီယာရီကောင်တီခရိုင်အတွင်းရှိ ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့သည် ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသူများ နေထိုင်ရာမြို့ဖြစ်၍ ကင်းဆတ်စီးတီးမြို့၏ အနောက်ဘက် ခိုင်သုံးဆယ်အကွာ၌ တွေ့ရသည့်ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်၏။

ဂျန်းရှင်းစီးတီး မြို့သူမြို့သားများသည် တောအရပ်ဒေသ၌ ရှိတတ်သည့် သဘာဝနှင့်အေးချမ်းငြိမ်သက်မှုကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူများ ဖြစ်သည်။ ရုံးနှင့်ကျောင်း ပိတ်ရက်များမှာပင် အေးဆေးငြိမ်သက်သောမြို့ ဖြစ်၏။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုလျှင် ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့သည် မလှမ်းမကမ်း၌ တည်ရှိ နေသော ရီလေးခံတပ်မှ စစ်သားများ နားခိုရာအပန်းဖြေရာနေရာ ဖြစ်ပေသည်။

(၆)

မေရီအက်ရီလေသည် ညစာအတွက် ဒီလွန်ဈေးသို့ ဝင်၍ ဈေးဝယ်ပြီးမှ အိမ်သို့ ပြန်သည်။

သူတို့နေထိုင်ရာအိမ်သည် အခန်းရှစ်ခန်းပါသည့် အိမ်ဖြစ်ပြီး ခပ်ပြေပြေ ခြင်္သေ့တက်နေသော တောင်ကုန်းများကြား၌ တည်ရှိသည်။ ဤအိမ်ကို လွန်ခဲ့သော အထွဲသုံးနှစ် သူတို့လက်ထပ်ပြီးစအချိန်က ဒေါက်တာအက်ဒ်ဝါဒ် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“လူနှစ်ယောက်တည်းနေမှာဆိုတော့ သိပ်ကို ကြီးလွန်းနေတယ်” အိမ်ကို ဝထမဆုံးအကြိမ် သွားကြည့်စဉ်က မေရီအက်ရီလေ ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း အက်ဒ်ဝါဒ်က သူ့အား ဖက်လိုက်ပြီး...

“နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေရမှာလို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ” ဟု မေးခဲ့ဖူး

မေရီ အိမ်တံခါးဝအရောက်တွင် တင်မိနှင့် ဘက်သ်တို့က ပြေးလာပြီး မေးကြသည်။

“ဘာလဲဆိုတာ မေမေ သိလား” ဟု တင်မိက ပြောသည်။

“သားသားတို့ ဓာတ်ပုံတွေ သတင်းစာထဲမှာ ပါတော့မယ်”

“မေမေပစ္စည်းတွေကို ကူသယ်ပေးကြပါဦး” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“ဘာ သတင်းစာလဲ”

“လူကြီးက အဲဒါတော့ ပြောမသွားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက သားသားတို့ သတင်း ကြားရလိမ့်မယ်လို့တော့ ပြောတယ်”

မေရီက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ သူ့သားငယ်ကို ကြည့်သည်။

“ဘာကြောင့်တဲ့လဲ”

“မသိဘူးမေမေ” ဟု တင်မိက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ နီကွန် ကင်မရာပါတယ် မေမေရေ”

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မေရီသည် သူ၏ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပသည်။

မွေးနေ့ပွဲ အခမ်းအနားကို အက်ဒ်ဝါဒ် တာဝန်ယူ၍ တောပိုင်းကလပ် တစ်ခုတွင် စီစဉ်သည်။

ဖိတ်ကြားထားသော အိမ်နီးချင်းစုံတွဲ ဖလောရင့်စံနှင့် ဒေါက်ဂလတ်စ် တို့သည် အခြားစည်သည် လေးစုံတွဲနှင့်အတူ မေရီ ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်နေ ကြသည်။

ကလပ်ထဲသို့ ဝင်လာသော မေရီသည် တခမ်းတနား ပြင်ထားသည့် စားပွဲကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။

အက်ဒ်ဝါဒ်ကတော့ သူ့မိန်းမ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်ကို ကြည့်ကာ ရွှင်ဖြူးလျက် ရှိလေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့မနက် အိပ်ရာမှနိုးလာချိန်တွင် မေရီ၏ တစ်ခေါင်းလုံး အံ့ခဲလျက် ရှိသည်။ မနေ့ညက ရှိန်ပိန်အသောက်များခဲ့သည် မဟုတ် ပါလား။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းကာ မီးဖိုခန်းသို့ သွား၍ ကလေးများအတွက် မနက်စာပြင်သည်။

မေရီ၏ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်သမီး ဘက်သ်သည် စာအုပ်များကို ပွေ့ပိုက် ကာ ဝင်လာပြီး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“သားသား...ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥကြော်စားမယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲ...သား၊ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါလို့ နှုတ်ဆက်ဖို့ မေ့နေပြီလား” ဟု မေရီက မေးသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ၊ သားသား ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥကြော် စားမယ်၊ ဒီနေ့ ကျောင်းဆင်းရင် သား စက်တီကွင်းကို သွားရမလား မေမေ”

“မသွားရဘူး၊ အိမ်တန်းပြန်လာခဲ့၊ စာလုပ်ရမယ်၊ မစွက်ရေးနိုးက ပန်း ဆက်တယ်၊ သား သူ့ချာကျွတ်တယ်တဲ့၊ ဇာတာသိုလ်ပါမောက္ခတစ်ယောက်မှာ သင်္ချာ ကျတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိတာ ကောင်းသလား”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ မေမေက သင်္ချာသင်တာမှ မဟုတ်တာ”

မောင်ထွန်းသူ

မေရီသည် သားနှင့်သမီးအတွက် နေ့လယ်စာ လုပ်နေစဉ်အတွင်း သူ့သမီး အစာကောင်းကောင်းမစားမသောက် ဖြစ်နေခြင်းကို စဉ်းစားနေသည်။

“ဘက်သံ...ဒီနေ့ နေ့လယ်စာကို ကျန်အောင်စားနေနော်” ဟု ဘက်သံအား လှမ်းပြောသည်။

တင်မိသည် ဘက်သံ၏ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ၌ ညှပ်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖျတ်နေ့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး” ဟု အော်သည်။

“ချစ်သော ဘက်သံ...စာသင်ချိန်မှာ တို့နှစ်ယောက် အတူတူ ထိုင်ကြရအောင်၊ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ငါနှင့်ကို သတိရနေတယ်တဲ့...ဟား...ဟား”

“ငါ့စာကို ပြန်ပေး” ဟု ဘက်သံက အော်သည်။

“ဟေး...စာမှာ လက်မှတ်ရေးထိုးထားတယ်၊ ဗာဂျစ်လ်တဲ့၊ ဟေ့...နှင့် အာနိုးနဲ့ ချစ်နေပြီထင်တယ်”

ဘက်သံသည် တင်မိလက်ထဲမှစာကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“နင်က အချစ်အကြောင်း ဘာသိသေးလို့လဲ၊ နင် ကလေးပဲ ရှိသေး

တယ်”

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်ကျောင်းကား ဟွန်းတီးသံ ကြားရသည်။ တင်မိ ရောဘက်သံပါ တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။

“နေကြဦးလေ၊ နင်တို့ မနက်စာ မစားကြရသေးဘူး” ဟု မေရီက အော်ပြောသည်။

“အချိန်မရတော့ဘူး၊ သွားတော့မယ်”

နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

မေရီသည် လှေကားမှ ဆင်းလာနေသော အက်ဒ်ဝါဒ်အား မေ့ကြည့်သည်။ အက်ဒ်ဝါဒ်က မေရီအား တစ်ချက်မျှ ငဲ့၍ နှမ်းသည်။

“မေရီကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါလား”

“ကူညီမှာပေါ့ကွယ်၊ ဘာများလဲ”

“ကလေးတွေကို ရောင်းပစ်ချင်တယ်”

“သူတို့ကို ဘယ်သူတွေက ဝယ်မှာလဲ”

“လူစိမ်းတွေပေါ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မှန်မှန်ကန်ကန် နေတတ်အောင် ပြုပြင်လို့မရတဲ့အရွယ်တွေ ရောက်သွားပြီ”

အက်ဒ်ဝါဒ်သည် ဓဏမျှငို၍ စဉ်းစားနေသည်။

“မောင့်အတွက် မေရီမနက်စာ အဆင်သင့်လုပ်ထားပြီးပြီ” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“စားဖို့အချိန်မရတော့ဘူး အချစ်ရယ်၊ ခွဲစိတ်ခန်းထဲကို နာရီဝက်အတွင်း ရောက်မှဖြစ်မှာ”

ထောင်ချောက်

မေရီနှင့်အက်ဒ်ဝါဒ်သည် အိမ်မှတစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ကြသည်။

အက်ဒ်ဝါဒ်သည် သူ၏ ဖို့ဒ်ကားပေါ်မှနေ၍ စတေရှင်ဝက်ဂွန်းကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သော မေရီအား စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ကားကို သတိထားမောင်းနော်” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က လှမ်း၍ မှာသည်။

“မောင်လည်း သတိထားမောင်း” ဟု မေရီက ပြန်မှာသည်။

ကားနှစ်စီးသည် အိမ်ဝင်းထဲမှ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အတူတူ ထွက်သည်။ အက်ဒ်ဝါဒ်၏ ကားသည် သူ့ဆေးရုံဆီသို့ ဦးတည်သည်။ မေရီကားကတော့ တက္ကသိုလ်ဆီသို့။

အက်ရှ်လေတို့အိမ်နှင့် တစ်လမ်းကျော်တစ်နေရာ၌ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးထဲမှ လူနှစ်ယောက်သည် မေရီနှင့်အက်ဒ်ဝါဒ်တို့၏ ကားများ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဦးက-

“ကဲ...သွားကြစို့” ဟု ပြောသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် မော်တော်ကားကို အက်ရှ်လေတို့ အိမ်ဘေးမှကပ် လျက် အိမ်ရှေ့၌ လာရပ်သည်။ မောင်းသူသည် ကားထဲမှာပင် ထိုင်နေသော်လည်း သူ့ဘေးမှ အဖော်ကမူ ကားပေါ်မှဆင်းကာ အိမ်ရှေ့မှ အချက်ပေးဘဲလ်ကို နှိပ်သည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပေးသူမှာ အသက်သုံးဆယ်တွင်း အရွယ် မိန်းမချော တစ်ယောက်။

“မစ္စက်ဒေါက်ဂလတ်စ်ချစ်ဖားပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

မေးသူသည် သူ့ဂျက်ကက်အင်္ကျီအိတ်ကတ်ထဲမှ သက်သေခံဂာဒ်ပြား တစ်ခုကို ထုတ်ယူသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဒေါ်နယ်ဇမ်လော့ပါ၊ နိုင်ငံခြားရေးဌာန လုံခြုံရေးဌာန စိတ်ကပါ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်း မစ္စက်အက်ရှ်လေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်း

မောင်ထွန်းသူ

ပါးပါး မေးစရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

ဖလောရင့်စိ (မစ္စကံဒေါက်ဂလတ်စ်) သည် ဖိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ခဏမျှ ငေးကြည့်နေသည်။

“မေရီ အကြောင်းလား၊ သူ့အကြောင်းကို ဘာကြောင့်မေးချင်ရတာလဲ” ဟု ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်နိုင်မလား”

“ရပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖလောရင့်စိက ဧည့်သည်အား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ကော်ဖီသောက်မလား”

“တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ သောက်လာခဲ့ပါတယ်” ဟု ဧည့်သည်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

“အခုဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် စုံစမ်းမေးမြန်းတဲ့သဘောပါ။ သူ့အပေါ် သေကာစရာတစ်ခုခုရှိလို့ လာမေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း အဲသလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု ဖလောရင့်စိက ဓမ္မကျေနပ်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“မေရီအက်ရှ်လေဟာ ရှင် တွေ့ဖူးရင် သဘောအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိသွားမှာပါ။ ရှင် သူ့ကိုတွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။ တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ အခုလာမေးတာဟာ လျှို့ဝှက်ကိစ္စပါ။ ခင်ဗျားဘက်က လျှို့ဝှက်ထားဖို့ လိုပါတယ်။ ခင်ဗျား မေရီအက်ရှ်လေနဲ့သိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဆယ်သုံးနှစ်နီးပါးရှိပြီ။ သူ ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာတဲ့အချိန်ကစပြီး သိခဲ့တာ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ မေရီအက်ရှ်လေအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ မေရီဟာ ကျွန်မရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ သူဟာ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ကြံ့ခိုင်ကျွန်းမာတဲ့သဘောရှိတယ်လို့ ထင်သလား”

“အို...သိပ်ရှိတာပေါ့။ ဘာကြောင့် မရှိရမှာလဲ”

“မေရီအက်ရှ်လေရဲ့ အဘိုးဟာ ရိုမေးနီးယားမှာ မွေးတဲ့လူ၊ သူ ရိုမေးနီးယားအကြောင်းပြောတာ ခင်ဗျားကြားဖူးသလား”

ထောင်ချောက်

“အို...ဒါကတော့ တစ်ခါတစ်လေ ပြောတာပဲ။ သူ့အဘိုးအကြောင်း သာမကဘူး၊ သူ့နိုင်ငံအကြောင်းလည်း ပါတာပေါ့”

“နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုမေးပါရစေဦး၊ မေရီအက်ရှ်လေနဲ့ သူ့ယောက်ျား ဒေါက်တာအက်ဒ်ဝါဒ်အက်ရှ်လေတို့ဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့စကားတွေ ပြောဖူးသလား”

“လုံးဝ မပြောဖူးဘူး”

“ဒါဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သစ္စာရှိအမေရိကန်တွေလို့ ခင်ဗျားယုံကြည်တယ်ပေါ့”

“သိပ်ယုံကြည်တယ်။ သစ္စာမဲ့တယ်လို့ စွပ်စွဲနိုင်လောက်တဲ့ အထောက်အထားကို ရှင်းပြနိုင်မယ်ဆိုရင်...”

ဧည့်သည်သည် ထိုင်ရာမှထသည်။

“အခုလို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါရစေ၊ ဒီကိစ္စဟာ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောစေချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ယောက်ျားကိုတောင် အသိမပေးပါနဲ့”

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ဧည့်သည်ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဖလောရင့်စိသည် ဧည့်သည်အား နောက်မှကြည့်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

မောင်ထွန်းထွ

အောင်ချောက်

တနင်္လာနေ့ညဆိုလျှင် ဒေါက်ဂလတ်စ်နှင့် ဖလောရင့်စ်တို့ လင်မယားသည် မေရီနှင့်အက်ဒ်ဝါဒ်တို့ လင်မယားအား အိမ်၌ စည့်ခံကျွေးမွေးလေ့ရှိသည်မှာ အစဉ်အလာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

အခုလည်း သူတို့နှစ်စုံတွဲသည် စားရင်းသောက်ရင်း ဘာရစ်ချီဖဲကစားနေကြသည်။ အမှန်တော့ ဒေါက်ဂလတ်စ်ချစ်ဖားကိုယ်တိုင်က ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ရုံမျှမက အက်ဒ်ဝါဒ်တို့စုံတွဲနှင့် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများဖြစ်လာကြခြင်းပေတည်း။

ဒေါက်ဂလတ်စ်ချစ်ဖားသည် ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယခုလောလောဆယ်တွင်မူ သူ့မျက်နှာသည် မကြည်မလင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

သူတို့ဖဲပွဲသည် တစ်ဝက်ကျော်နေပြီ။ သူတို့လင်မယား၏ ရမှတ်သည် အောက်စည်းဖြစ်နေသဖြင့် မကျေနပ်။ ဤကြားထဲ သူ့မိန်းမ ဖလောရင့်စ်သည် တစားပွဲတွင် စိတ်ဝင်စားပုံမရ။

“ဖလောရင့်စ် မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ” ဟု ဒေါက်ဂလတ်စ်က ဒေါသတကြီး ထအော်သည်။

“မင်း ဘယ်ဘက်က နေနေတာလဲ”

“ဪ... မှားသွားလို့” ဟု ဖလောရင့်စ်က ရေရွတ်သည်။

“မစ္စကီဒေါက်ဂလတ်စ် ဘာဖြစ်နေလဲ၊ စိတ်ရှုပ်စရာရှိလို့လား” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်အက်ရီလေက မေးသည်။

“ကျွန်မ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်ကာ သူ့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ” ဟု သူ့ယောက်ျားက မေးသည်။ ဖလောရင့်စ်က သက်ပြင်းချသည်။

“မေရီရယ်၊ လာမေးတာက ရှင်အကြောင်းပဲ” ဟု ပြောသည်။
“ကျွန်မအကြောင်း ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာလဲ”
“အမှန်တော့ ကျွန်မ ပြောရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ကတိပေးထားတာ”

“မင်း... ဘယ်သူ့ကို ကတိပေးထားလို့လဲ” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က မေး သည်။

“ဝါရှင်တန်က ထောက်လှမ်းရေးမှူးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ ဒီမနက် အိမ်ကို ရောက်လာပြီး မေရီအကြောင်း မေးသွားတယ်”

“ဘာတွေ မေးသွားလဲ” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က ထပ်မေးသည်။

“သူ သစ္စာရှိရဲ့လား၊ စိတ်ကောမှန်ရဲ့လား၊ အို... ခုံနေတာပဲ”

“နေဦး” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စကို မေရီသိသလိုပဲ၊ ကျောင်းမှာ အစိုးရဌာနက သုတေသနလုပ်နေတယ်၊ ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတိုင်းကို ပြန်ပြီး လေ့လာစစ်ဆေးနေတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ တော်ပါသေးရဲ့” ဟု ဖလောရင့်စ်က စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဖလောရင့်စ်က မေရီကို ဖမ်းလားဆီးလား လုပ်မယ်ထင်ပြီး တအား ဝိတ်ပူနေတာ”

“မေရီလည်း မျှော်လင့်နေပါတယ်” ဟု ပြောကာ မေရီက ပြုံးသည်။

အက်ဘလီးဝုဒ်၊ အင်္ဂလိပ်

မောင်ထွန်းသူ

ထောင်ချောက်

“အဲဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အိုင်အိုနက်စကူးရဲ့လူတွေ ဂရိတော် လုပ်ကြံ
ဖို့ အားထုတ်ခဲ့တာ ခြောက်ကြိမ်တိတိရှိသွားပြီ၊ မအောင်မြင်ဘူး၊ သူနေတဲ့ အိမ်က
အထဲဝင်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူးလို့ ထင်တယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဒီအခန်းထဲ
တ လူတွေတော့ ဒီလုပ်ကြံရေးကိစ္စမှာ ပါဝင်ပတ်သက်ဖို့တော့ နှိမ့်မထင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တိုက်ရိုက်ပါဝင်ပတ်သက်ဖို့တော့ မရှိပါဘူး” ဟု
သဘာပတိက ပြောသည်။

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးက နိုင်ငံတကာမှာ ကျက်စားထင်ရှားနေတဲ့ အကြမ်း
ဖက်သမားတစ်ယောက်ကို ငှားပေးနိုင်တဲ့ ကြားခံလူတစ်ယောက် ရှာတွေ့ထား
တယ်၊ သူ့နာမည်က အန်ဂျယ်လို့ ခေါ်တယ်”

“တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး” ဟု ဆစ်ဂ်မန်က ရေရွတ်သည်။

“ထောက်ခံချက်တွေကတော့ သိပ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချလောက်တယ်၊
ကြီးကြပ်ရေးမှူးရဲ့ မှတ်တမ်းဖိုင်အရဆိုရင် အန်ဂျယ်ဟာ အိန္ဒိယက ဆစ်ခီခါ
လစ္စတန် လုပ်ကြံရာမှာ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ကမ္ဘာ့ဒီးယားမှာ ခမာတွေကို
ကူညီခဲ့ဖူးတယ်၊ အစွဲရေးစစ်တပ်က အရာရှိ ခြောက်ဦးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တာ
လည်း သူ့လက်ချက်ပဲ၊ အစွဲရေးအစိုးရက သူ့ကို အရှင်ရရ အသေရရ ဒေါ်လာ
တစ်သန်းပေးမယ်လို့ ဆုတော်ငွေ ထုတ်ထားတယ်”

“တော်တော်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရတာပဲ” ဟု သော်က ပြောသည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ရနိုင်မလား”

“ဈေးသိပ်ကြီးတယ်၊ တကယ်လို့ အလုပ်ကို သူက လက်ခံရင် ဒေါ်လာ
နှစ်သန်းပေးရမယ်”

“ဒီအန်ဂျယ်ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှာလဲ”
ဟု ဆစ်ဂ်မန်က မေးသည်။

“သူ့နဲ့ဆက်သွယ်ရင် သူ့အပျော်မယား နီယူဆာမူနက်စ်ဆိုတဲ့ မိန်းမဆီ
ကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရတယ်၊ အန်ဂျယ်က သူ့အပျော်မယားကို ဘူနီစ်အေးရီးစ်
မြို့က အခန်းတစ်ခန်းမှာ ထားတယ်”

“အဲဒီမိန်းမနဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘယ်သူ
က တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေးမှာလဲ” ဟု သော်က မေးသည်။

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးကတော့ ဟာရီလန်စ်ဆိုတဲ့ လူနာမည်ပေးထားတယ်၊
ဒီလူက ဗိယက်နမ်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်လို့ စီအိုင်အေက
ထုတ်ပစ်ခံရတဲ့လူပဲ၊ သူ စီအိုင်အေမှာလုပ်နေတုန်းက တောင်အမေရိကမှာ နေရာ
အနံ့အပြားကို ရောက်ဖူးတယ်၊ နယ်မြေကို တော်တော်ကျွမ်းတဲ့လူပဲ၊ ဒီလူဟာ
အကောင်းဆုံးအောင်သူယ်ပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့အစည်းအဝေးဟာ ခါတိုင်းလုပ်နေကျ စည်းကမ်း
နည်းလမ်းတွေအတိုင်း လုပ်သွားမှာပါ” ဟု သဘာပတိက ကြေညာသည်။

“ဒီအစည်းအဝေးမှာ မှတ်တမ်းမတင်ပါဘူး၊ ပြီးသွားရင်လည်း ဒီအစည်း
အဝေးအကြောင်းကို နောက်ထပ်ဆွေးနွေးစေဖန်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ အစည်းအဝေးမှာ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာမည်ဂုဏ်ပဲ အသုံးပြုပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံကြရပါ
မယ်”

ဆယ့်ငါးရာစုနှစ်အတွင်းက တည်ဆောက်ခဲ့သော ကလေးမိုးရဲတိုက်
စာကြည့်ခန်းထဲတွင် လူရှစ်ယောက်ရှိသည်။ သဘာပတိက သူ့စကားကို ဆက်
သည်။

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးအနေနဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာသတင်းအချို့
ရထားတယ်၊ မာရင်ဂရီတာဟာ အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူးကို ဖြုတ်ချဖို့
ပြင်ဆင်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းပဲ။ ရိုမေးနီးယားစစ်တပ်ထိပ်တန်းအရာရှိတချို့က
လည်း ဂရိတော်ကို ထောက်ခံကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီတဲ့၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့
သူ့ဘက်က အောင်မြင်ဖို့ အလွန်သေချာနေပြီ”

အိုဒင်က-

“အဲဒီဟာက ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု
ဘယ်လိုရှိလာနိုင်မလဲ” ဟု မေးသည်။

“အစီအစဉ်တစ်ခုလုံး ပျက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီကိစ္စကြောင့် အနောက်ကို
တံတားတွေအများကြီး ခင်းပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စဖြစ်မလာအောင် ကျွန်တော်တို့က တားမြစ်ရမှာ
ပဲ” ဟု ဖရိုင်ရာက ပြောသည်။

“ဘယ်လိုတားမြစ်မှာလဲ” ဟု ဘော်လ်ဒါက မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဂရိတော်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပစ်ရမယ်”
ဟု သဘာပတိက ပြောသည်။

အနံ့အပြားကို ရောက်ဖူးတယ်။ နယ်မြေကို တော်တော်ကျွမ်းတဲ့လူပဲ။ ဒီလူဟာ အကောင်းဆုံးအောင်သွယ်ပဲ”

သူသည် စကားကို ရုတ်တရက် ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မဲခွဲဖို့ အကြံပြုချင်တယ်။ အန်ဂျယ်ကို ငှားဖို့

သဘောတူရင် လက်မြောက်ကြပါ”

လက်ရှစ်ဖက် အပေါ်သို့ မြောက်ထားသည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စပြတ်ပြီ”

သဘာပတိသည် ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်သည်။

“အစည်းအဝေးပြီးပြီ၊ ထုံးစံအတိုင်း သတိနဲ့ ပြန်ကြပါ”

(၁)

နယူးယောက်မြို့ရှိ ဟိုတယ်ခန်းထဲ၌ အိပ်မောကျနေသော ဟာရီလန်ဇ်သည် ညသန်းခေါင်တွင် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ မြည်လာသည့် တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် လန့်နိုးလာသည်။

“ငါ ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ကောင်စားတွေက သိသွားပါလိမ့်” ဟု တွေးကာ အံ့ဩနေသည်။

သူသည် အိပ်ရာခုတ်တင်ဘေးမှ စားပွဲတင်နာရီကို အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ တယ်လီဖုန်းကို ဆွဲယူသည်။

“မနက်လေးနာရီပဲ ရှိသေးသည်။ အခုဆက်တာ ဘယ်သူ...”

တစ်ဖက်မှ ခပ်အေးအေး အားပျော့ပျော့လေသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟာရီသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

သူ့နှလုံးအစုံသည် လျင်မြန်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ” ဟု ပြောကာ တစ်ဖက်မှ ပြောသမျှကို အချိန်အတော်ကြာမျှ နားထောင်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် -

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ပထမဆုံးထွက်တဲ့ လေယာဉ်နဲ့ ဘူနီအေးရီးစ်မြို့ကို လိုက်သွားပါမယ်။ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်တင်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍ ဖွာသည်။ သူ့လက်သည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တန်ခိုးအာဏာအကြီးဆုံး လူစုထဲမှ တစ်ဦးနှင့်စကားပြောခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သတင်းတစ်ခု ပို့ပေးဖို့အတွက် ဒေါ်လာငါးသောင်းပေးမည် ဟု သူ့အား ပြောသွားသည်မဟုတ်ပါလား။ အာဂျင်တီးနားသို့ ပြန်သွားရလျှင် ပျော်စရာတော့ ကောင်းမည်။ ဟာရီလန်ဇ်သည် တောင်အမေရိကသူတွေကို အလွန်ချစ်သူ ဖြစ်၏။

မောင်ထွန်းသူ

ဖောင်ချောက်

၇၄၇ လေယာဉ်သည် ဘူနီအေးနီးစ်မြို့ အိမ်စာလေယာဉ်ကွင်းသို့ ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်း ငါးနာရီတိတိတွင် ဆိုက်ရောက်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဟာရီ၏ ရင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် တထိတ်ထိတ်ခုန်လျက် ရှိသည်။

အပြင်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေပူကြီးက သူ့အား ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် တစ်ခဏမျှ တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခုမှပင် သူသတိရ သည်။ ဒီဒေသတွင် နွေရာသီရောက်နေပါပကောလား။ လမ်းများပေါ်တွင် လူတွေ ဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ အငှားကားသည် အလွန်လူစည်ကားသည့် ဘာရီရှိ နော်တီရပ်ကွက် အယ်လ်ကွန်ကွီစတားဒိုးဟိုတယ်ရှေ့ ရပ်သည်။

ဟာရီသည် ကားသမားအား ပီဆိုငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။

“ပိုတဲ့အကြွေယူလိုက်တော့” ဟု ဟာရီက ပြောသည်။

ဤနိုင်ငံမှငွေသည် မျက်လုံးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့အဖို့ အဆန်း စဟုတ်တော့။

“အင်း...ငါကိစ္စကို မနက်ဖြန်ကျမှ စလုပ်မယ်” ဟု ဟာရီ ဆုံးဖြတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရက်အနည်းငယ်တော့ နေနိုင်သေးသည်။ နေရသမျှ အချိန်အတွင်း ပျော်လိုက်ပါးလိုက်ဦးမည်။

နီယူဆာမူးနက်စ်ကို ခြေရာခံလိုက်ရသည်မှာ မလွယ်။ သီတင်းနှစ်ပတ် ကျော်ကျော် ကုန်သည်အထိ ခြေရာကောက်၍ မရ။ သူ စ၍ရှာသည်မှာ မြို့တော် တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်များထဲတွင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း...ထိုစာအုပ်များ ထဲတွင် ထိုနာမည်မျိုးနှင့်တူသူဟူ၍ တစ်ဦးမျှ မတွေ့။

“ဒီကောင်မ ဘယ်ငရဲဘုံရောက်နေပါလိမ့်” ဟု ဟာရီက တွေးသည်။

သူသည် လမ်းများကို တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်ကာ ယခင်တ ဆက်သွယ်ဖူးခဲ့သည့် လူဟောင်းများကို လိုက်ရှာပြန်သည်။ သူသည် လာဘိုင်းလာ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အရက်ရောင်းကောင်တာမှ အရက်ရောင်း သမားက သူ့ကို မြင်သည့်အခါ အော်ဟစ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဆီညော...ဟာရီလုန့်နဲ၊ ခင်ဗျား သေပြီလို့ ကျွန်တော် ကြားထားတာ ဘယ်နှယ်လဲ...”

“ဟုတ်တယ်...ငါသေပြီ အင်တိုနီယို...အခု ငါလာတာက မင်းကို သိပ်လွမ်းလို့ ပြန်လာတာ”

“ခင်ဗျား ဘူနီအေးနီးစ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါ့အဆက်ဟောင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ရှာဖို့လာတာ၊ သူ နာမည်က နီယူဆာမူးနက်စ် တဲ့”

အရက်ရောင်းသမားက ခေါင်းကုတ်သည်။

“အဲဒီနာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

နေရာတိုင်းတွင် ထိုအဖြေသာရသည်။ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိရာ ရဲဌာနသို့ ရောက်တော့လည်း ထိုအဖြေပင် ရသည်။ သူပြောသည့် နာမည်ကို ကြားဖူးသူ တစ်ဦးမှမရှိ။ သူ ကံပြန်ကောင်းလာသည်မှာ ပီလာဟုခေါ်သော အရက်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်အရောက်တွင် ဖြစ်သည်။

ထိုညသည် သောကြာနေ့ည... ဆိုင်ထဲတွင် အလုပ်သမားတွေနှင့်

မောင်ကျွန်းသူ

ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဟာရီသည် အရက်ရောင်းသမားက သူ့အပေါ် အာရုံစူးစိုက်လာအောင် ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ အားထုတ်ရသည်။

သူ့မေးခွန်းမဆုံးခင်မှာပင် အရက်ရောင်းသမားက-
“နီယူဆာမူးနက်ဇ်လား၊ ကျွန်တော် သိတယ်၊ သူက စကားပြောချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြောရမှာပဲ၊ သူ ဒီကို သန်းခေါင်လောက်ကျမှ လာတတ်တယ်” ဟု ပြောသည်။

နောက်တစ်နေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် ဟာရီသည် ပီလာအရက်ဆိုင်သို့ တစ်ခေါက် ထပ်သွားသည်။ စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ လူတွေ တဖွဲဖွဲ ဝင်လာနေသည်ကို ကြည့်နေသည်။ သန်းခေါင်နီးလာသည့်အခါ သူ့စိတ်များစွာ လှုပ်ရှားလာသည်ကို သတိထားမိ၏။

တကယ်လို့ သူမလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ တကယ်လို့ ငါ ရှာနေတဲ့ နီယူဆာမူးနက်ဇ်မဟုတ်ဘဲ တခြားနီယူဆာမူးနက်ဇ် ဖြစ်နေရင်ကော။ တကယ်လို့ သူ့လောရင်တော့ သွားပြီ။ ဒေါ်လာငါးသောင်းကို နှုတ်ဆက်အနမ်းပေးလိုက်ရတော့မှာပဲ။

ဒီကောင်မ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးပါလိမ့်။ သူ့အကောင် အန်ဂျယ်ဆိုတာက တော့ ဒေါ်လာနှစ်သန်းယူပြီး သွေးအေးအေးနဲ့ လူသတ်ပေးမယ့်ကောင်ပဲ။ ဒီလို လူစားမျိုးဟာ အလွန်ချောအလွန်လှတဲ့ မိန်းမကိုသာ အပျော်မယားထားမှာပေါ့။

ဟာရီသည် ရောက်တတ်ရာရာများကိုတွေးလျက် ရှိသည်။ ဆိုင်တံခါးဝ ဖြုန်းခနဲ ပွင့်သွားသဖြင့် ဟာရီက မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ ဆိုင်ထဲဝင်လာသည့် မိန်းမတစ်ယောက်။ အသက်မှာ လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်း၊ ဆွဲဆောင်မှုဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ။

ကိုယ်လုံးက ဝဝမိုင်မိုင်၊ အသားက ပွပွပြီပြီ။ အဆမတန်ကြီးမားလွန်း၍ ရှေ့သို့တွဲကျနေသော ရင်သားကြီးများသည် သူ့ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း ခါယမ်းလျက် ရှိ၏။ မျက်နှာသည် ကျောက်ပေါက်မာဗရုလှစ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို ရွှေရောင်ဆိုးထားသည်။ ဝတ်ထားသည့် စကတ်က နည်းနည်းလေးမှ ပုံမကျ။

အမျိုးသမီးသည် ဂနာမငြိမ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ဟာရီရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်မကို အရက်တစ်ခွက်တိုက်မလား” ဟု ဟာရီအား မေးသည်။ ကောင်မကြီးက နွားမဝဝကြီးတစ်ကောင်နဲ့ အတော့်ကို တူတာပဲဟု ဟာရီက တွေးသည်။ ဒီဟာမကြီး ရူးနေပြီပဲဟုလည်း စိတ်ထဲက သိလိုက်သည်။

“အရက်ရောင်းတဲ့ကောင် အက်စတီတင်က ပြောတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆို ဟုတ်လား”

မောင်ကျွန်းသူ

“မင်းမှားနေတာဖြစ်မယ်၊ ငါက နီယူဆာမူးနက်ဇ်ကို လိုက်ရှာနေတာ”
“ကျွန်မ နီယူဆာမူးနက်ဇ်ပဲ”

သူ့ရှာနေသော နီယူဆာမူးနက်ဇ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ဟာရီက တွေးသည်။
“မင်းက အန်ဂျယ်နဲ့ မိတ်ဆွေလား”
အမျိုးသမီးက အမူးသမားပြုံး ပြုံးသည်။
“ဟုတ်တယ်”

ဟာရီသည် သူ့ကိုယ်သူ အချိန်မီ ထိန်းလိုက်သည်။ လျင်မြန်စွာ အားယူ၍ ပြုံးပြသည်။

“ငါတို့ ဟိုထောင့်က စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စကားပြောနိုင်မလား” ဟု မေးသည်။

သူတို့သည် ကျပ်တောက်နေသော လူများနှင့် မီးခိုးငွေ့များကြားမှ တိုးထွေ ဗြတ်သန်းကာ စားပွဲဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုင်မိကြသည့်အခါ ဟာရီက-

“ငါ အခု ပြောမယ့်ဟာက...”
“ကျွန်မကို ရှစ်တိုက်ပါဦး...နှစ်ပက်”
ဟာရီက ခေါင်းညိတ်ပြီး-
“ရမှာပေါ့...” ဟု ပြောသည်။

ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ခါးစည်းပတ်ထားသည့် စားပွဲထိုးရောက်လာသည်။

“ရှစ် တစ်ခွက် နှစ်ပက်ထည့်ခဲ့၊ ပြီးတော့ စကော့ချိုဝီစကီနဲ့ ဆိုဒါ တစ်ခွက်” ဟု မှာသည်။

စားပွဲထိုး ထွက်သွားသည့်အခါ သူသည် အသံကို နှိမ်၍ -
“ငါ အန်ဂျယ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ငါ သူ့အတွက် လက်ဆောင်လေးတစ်ခု ယူလာတယ်” ဟု ပြောသည်။

အမျိုးသမီးက သူ့အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“ဒေါ်လာနှစ်သန်း”

သူတို့အတွက် အရက်များ ရောက်လာသည်။ အမျိုးသမီးသည် သူ့အရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။

“အန်ဂျယ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဒေါ်လာနှစ်သန်းပေးမှာလဲ” ဟု အာလေးလျှာလေးနှင့် မေးသည်။

“အဲဒီကိစ္စကို သူနဲ့လူချင်းတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးချင်တယ်”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အန်ဂျယ်က ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘူး”

မောင်ထွန်းသူ

“ဒီမယ် အမျိုးသမီး၊ ဒေါ်လာနစ်သန်းအတွက် ဆိုရင်တော့ သူစကား ပြောတဲ့ ဘယ်နေမှာလဲ”

နီယူဆာမူးနက်မိသည် ထိုင်နေရာမှ ဒယ်ဒယ်ထိုင် ထရပ်သည်။

“ပြောပြီးပြီ၊ သူ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘူး၊ ဒါပဲ...ကဲ...သွားမယ်”

“ဟာ...နေစမ်းပါဦး၊ မသွားပါနဲ့ဦး၊ ဒီမှာ ကိစ္စမှ မပြတ်သေးတာ”

နီယူဆာမူးက ဟာရီအား လေးလံထိုင်းထိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မေး၍ တည်သည်။

“ရှင်...ဘာလိုချင်သလဲ၊ ပြော”

“လာပါ၊ ထိုင်စမ်းပါဦး” ဟု ဟာရီက ပြောသည်။

“ငါ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်”

နီယူဆာမူးသည် သူ၏ ဝတုတ်တုတ် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးဖြင့် လေးလံစွာ ထိုင်ချိတ်ပြီး...

“ရမ် ထပ်သောက်ချင်တယ်” ဟု ရေရွတ်သည်။

ဟာရီလန့်မိသည် စိတ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။ ဒီအန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဘယ်လိုကောင်စားပါလိမ့်ကွာဟု တွေးသည်။

သူ့အပျော်မယားကလည်း ဘယ်လိုဟာကြီးမှန်းမသိဘူး။တောင် အစိုထုတ်တော့ သောက်ရပ်အဆိုးဆုံးကောင်မကြီးဖြစ်မှာပဲ။ ဝလိုက်တာက

ထည်း ပြန်နေတာပဲ။

ဟာရီသည် အရက်သမားများနှင့် ဆက်ဆံချင်သူမဟုတ်။ သို့သော် ထည်း သူရမည် ဒေါ်လာငွေငါးသောင်းကော်မရှင်ကို လက်လွှတ်ရမှာလည်း

ကြောက်သည်။ သူသည် စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး အရက်ထပ်မှာသည်။ ထို့နောက် ပြီးချိန်သောမျက်နှာထားဖြင့် နီယူဆာမူးရက်မိအား ကြည့်သည်။

“ဒီမယ် နီယူဆာ၊ ငါ အန်ဂျယ်နဲ့ စကားမပြောဘူးဆိုရင် အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဟု ပြောသည်။

“ဟာ...လွယ်လွယ်ကလေးပါ၊ ရှင်က ဘာလိုချင်သလဲ၊ ကျွန်မကိုပြော၊ ကျွန်မက အန်ဂျယ်ကို ပြန်ပြောမယ်၊ တကယ်လို့ သူက ‘အေး’ လို့ ပြောရင်

ကျွန်မက ရှင့်ကို ‘ဟင့်အင်း’ လို့ ပြန်ပြောမယ်၊ ကဲ...ဘယ်လောက်လွယ်လဲ”

ဟာရီသည် နီယူဆာအား အောင်သွယ်အဖြစ် သုံးရမည်ကို စိတ်မချ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ရွေးစရာလမ်းက မရှိ။

“မင်း မာရင်ဂရီဇာဆိုတဲ့ လူအကြောင်း ကြားဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း...မကြားဖူးဘူး၊ သူက ဘာကောင်လဲ”

ဟာရီက မိန်းမဝဝကြီး၏ လက်တုတ်တုတ်ကြီးကို သူ့လက်ဖြင့်

မောင်ချောက်

မှတ်လိုက်သည်။

“အန်ဂျယ်က မာရင်ဂရီဇာကို သိမှာပါ၊ မင်းက သူ့ကို မာရင်ဂရီဇာလို့

သာ ပြောလိုက်၊ သူ့သိမှာပါ၊ အခု ငါ့ကိုလွှတ်လိုက်တဲ့ လူတွေက အဲဒီကောင်ကို နှင်းပစ်ချင်နေတယ်၊ သတ်ပစ်ချင်တယ်ပေါ့ကွာ”

“အေး...ကျွန်မ အန်ဂျယ်ကို မေးကြည့်မယ်၊ ရှင်ပြောတာ...ဘယ်သူ... သူ့မှာမည်က ဘာတဲ့”

“ဂရီဇာ...ဂရီဇာ...မာရင်ဂရီဇာ”

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မ အချစ်ကလေးက မြို့ထဲမှာ မရှိဘူး၊ အပြင်သွားတယ်၊ ဒီည ကျွန်မ သူ့ကိုခေါ်မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ရှင့်ဆီလာမယ်၊

နောက်ထပ် ရမ်တစ်ခွက် သောက်နိုင်ဦးမလား”

နီယူဆာမူးရက်မိနှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ မလွယ်ပါတကား။ သရဲမ

တစ်ကောင်နှင့် တွေ့ရသလို ဖြစ်နေသည်။ အန်ဂျယ်လို အလွန်တော်သည့် လူစား

တစ်ယောက်သည် ဘာကြောင့် ဒီလိုကောင်မကြီးမျိုးကို မွေးထားပါလိမ့်ဟု

တွေးကာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။

ထောင်ချောက်

အန်ဂျယ်အကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့၏။

ထိုစဉ်က သူ့သိခဲ့ရသည့် အချက်တစ်ချက်သည် သူ့စိတ်ကို များစွာ ဆွဲဆောင်ခဲ့သည်။ တခြားတော့မဟုတ်။ အစွဲရေးတို့က အန်ဂျယ်အား ဆုတော်ငွေ တစ်သန်း ထုတ်ထားသည်ဆိုသောအချက် ဖြစ်သည်။

ယခု သူ့ရှေ့၌ ထိုင်နေသော အရက်သမားကောင်မကြီးသည် သူ့အား အန်ဂျယ်ထံ ပို့ပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဒါဆိုလျှင် သူ့အနေဖြင့် ဆုတော်ငွေဒေါ်လာ တစ်သန်းကို ချောင်ချောင်ချိချိနှင့် ရနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည် ထင်၏။ သူသည် အရက် တစ်ခွက်ကို တစ်ချက်တည်း မော့ချ နေသော နီယူဆာအား ကြည့်နေသည်။

အရက်များသည် မေးမှတစ်ဆင့် စီးဆင်းကာ နံစော်နေသောဘလောက်စ် အင်္ကျီပေါ်သို့ ဖိတ်စင်ကျသွားနေသည်။

“အန်ဂျယ်က တခြားဘာပြောလိုက်သေးသလဲ” ဟု ဟာရီက မေးသည်။

“အန်ဂျယ်က ပြောတယ်၊ ချင့်ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့လူတွေ ဘယ်တူတွေ့ရှိတာ တုတ်ချင်တယ်တဲ့”

ဟာရီက ပြုံးသည်။

“မင်းကပြောလိုက်ပါ၊ ဒါက လျှို့ဝှက်ကိစ္စပဲ၊ အဲဒီသတင်းကျတော့ ငါမပြောနိုင်ဘူး”

နီယူဆာက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အန်ဂျယ်က ပြောတယ်၊ ရှင်လာတာ အလကားပဲ၊ အချိန်ကုန်တယ်တဲ့”

ဟာရီ၏ စိတ်သည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသည်။

“ငါ ဒီလိုလုပ်မယ်လေ၊ အခု လွတ်လိုက်တဲ့ လူတွေဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြမယ်၊ တကယ်လို့ သူတို့က ခွင့်ပြုရင် ဘယ်သူဆိုတာ နာမည်ထုတ်ပြောမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

နီယူဆာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းက အန်ဂျယ်ကို ပြောပြ၊ အဖြေကို မနက်ကျရင်ပေးမယ်၊ မင်းနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်ကို တခြားနေရာရှိသေးလား”

“ချီတာပေါ့”

ဟာရီဝမ်းသာသွားသည်။

သူပါးနပ်မှုကြောင့် တိုးတက်မှုတော့ ရှိလာပြီ။

“ဘယ်နေရာလဲ”

“ဒီဆိုင်ပေါ့”

(၉)

နောက်နေ့ညတွင် ဟာရီလန့်ဇီသည် ပီလာအရက်ဆိုင်ထဲရှိ ယမန်နေ့ည ထိုင်ခဲ့သည့် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ သူ့ချိန်းထားသော လူကို တုမှော်မျှော်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

ညနှစ်နာရီတိတိကျခါမှ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော နီယူ ဆာမှူးရက်ဇ်ကို မြင်ရသည်။ သူသည် ဟာရီ၏ စားပွဲသို့ တန်းလာပြီး ဟာရီ အား ‘ဟိုင်း’ ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက် သည်။

“နီယူဆာ...မင်း အန်ဂျယ်ကို ပြောပြဖို့မှ သတိရရဲ့လား”

နီယူဆာက ဟာရီအား မျက်လုံးများ မှေးကြည့်သည်။

“အန်ဂျယ်လား၊ အင်း...ရမ်တစ်ခွက်လုပ်ပါဦး၊ ဟူး...”

ဟာရီသည် နီယူဆာအတွက် ထုံးစံအတိုင်း ရမ်နှစ်ပက်တစ်ခွက်နှင့် သူ့အတွက် စကော့ချိုဝီစကီ နှစ်ပက်တစ်ခွက် မှာသည်။

“မင်းကို အန်ဂျယ်က ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ ပြောပါဦး” ဟု မေးသည်။

“အန်ဂျယ်ကလား၊ အို...သူက ပြောတယ်၊ ‘အေး’ တဲ့၊ အားလုံး အိုကေ တယ်”

ဟာရီ၏ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျသွားသည်။

“သိပ်ကို ဟန်ကျသွားပြီ” ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်တွေးသည်။

သူ၏ သတင်းပို့ပေးရသည့် ခြေမြန်တော်အလုပ်ကို မေ့သွားသည်။ သူသည် အကောင်းဆုံးသော စိတ်ကူးတစ်ခုကို ရနေပြီ မဟုတ်ပါလော။ ဟာရီ သည် သူ့လုပ်ခဲ့ရသည့် အလုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူ၍မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

ဤအပေးအယူကိစ္စတွင် ကြားပွဲစားလုပ်ရသည်မှာ သူတော်လွန်း၍သာ ဖြစ်သည်ဟုလည်း အထင်ရောက်လျက် ရှိ၏။ သူ အမေရိကမှ မထွက်လာမီက

မောင်ထွန်းသူ

ဖောင်ချောက်

ဟာရီသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ကျင်ချင်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အသေအချာ ပြောပြပါ့မယ် ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာသည် ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေသည်။ သူ့အတွက် ရာထားသည် ဒေါ်လှငါးသောင်းကို သူ့ရတော့မည်မှာ မလွဲ။

ပြီးတော့...ဆုတော်ငွေတစ်သန်း။

ဟာရီသည် မည်သူမှ မမြင်ရခင်၍ မရအောင် အများသုံးဖုန်းမှဆက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ထူးသံကြားဖို့အတွက် တစ်နာရီတိတိမျှ စောင့်ရသည်။

“မရဘူး” ဟု ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ပြောသည်။

“ငါ မင့်ကို ပြောထားပြီးပြီ၊ နာမည်မပြောရဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ။ အန်ဂျယ်ရဲ့ အထုပ်မယား နီယူဆာမူးနက်ဖိက ပြောပါတယ်။ အန်ဂျယ်က ဆက်သွယ်ခိုင်းတဲ့လူ သယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိတဲ့နဲ့ အလုပ်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း မတတ်သာလို့ လူကြီးမင်းနဲ့ အရင်ဆုံး တိုင်ပင်ပါရစေဦးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“အဲဒီမိန်းမက ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ဝဝပြီပြီ အရပ်ဆိုးဆိုးကြီးပါ ခင်ဗျာ”

“ငါ့နာမည်ကို သုံးဖို့ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်”

ဟာရီ၏ ရင်ထဲတွင် သူ့ရမည့်အခွင့်အရေးသည် သူ့အား ဖြည်းဖြည်းချင်း ခွာသွားနေပြီဟု ခံစားနေရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု သူက ရေရွတ်သည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အန်ဂျယ်အခုလောက်ထိ လူသုံးများပြီး တျော်ကြားနေတာဟာ သူ့ပါးစပ်ကို လုံအောင်ပိတ်ထားနိုင်လို့ပါ။ တကယ်လို့သာ သူ့နှုတ်မလုံဘူးဆိုရင် ဒီအကောင်ဟာ သူ့အလုပ်မှာ ငါးမိနစ်တောင် ပြည့်အောင် နေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ဖက်မှ အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း အန်ဂျယ်ကို ငါ့နာမည်ပေးချင်ပေးလိုက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့နာမည်ကို လုံးဝမသုံးဖို့နဲ့ ငါ့ဆီ တိုက်ရိုက်မဆက်သွယ်ဖို့ ပြောထားလိုက်ပါ။ သူ့လုပ်ရမှာက မင်းကတစ်ဆင့်ပဲ လုပ်ရမယ်”

မောင်ထွန်းသူ

ဆောင်ချောက်

“အန်ဂျယ်က ဒီမြို့ကို ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမှာလဲ” ဟု သူက မေးသည်။

“နောက်တစ်ပတ်”

ဟာရီက နီယူဆာ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ အသာယအယာပုတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့ နေတဲ့နေရာကို သွားရင် ဖြစ်မလား” ဟု အလွန်ချိုသာ ပျော့ပျောင်းသည့် လေသံဖြင့် တိုးတိုးကလေးမေးသည်။

“ရတာပေါ့”

သူ့အတွက်အကွက်ဝင်ပြီဟု ဟာရီက တွေးသည်။

(၁၀)

ထိုညက ဟာရီသည် နီယူဆာနှင့် တွေ့လျင်တွေ့ချင်း ရမ်နစ်ပက်ကို ဖွာသည်။

“အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီ၊ ငါ့ခွင့်ပြုချက်ရခဲ့ပြီ” ဟုလည်း ဝမ်းသာ အားရ ပြောသည်။

နီယူဆာကတော့ စိတ်မဝင်စားသည့် မျက်နှာထားဖြင့်-

“အင်း...” ဟု ရေရွတ်သည်။

ဟာရီက နာမည်ကို ပြောပြသည်။ သူ့အားခိုင်းလိုက်သူ၏ နာမည်သည် အိမ်ထောင်တိုင်းတွင်သုံးလေ့ရှိသော စကားတစ်လုံး ဖြစ်၏။

နီယူဆာက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ပြီး...

“သူ့နာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဒီမယ်...နီယူဆာ၊ ငါ့ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့လူတွေက ဒီကိစ္စကို မြန်မြန်ပြတ် သွားအောင် လုပ်ပေးစေချင်တယ်၊ မာရင်ဂရီဇာက အခု နျူလီရပ်ကွက်မှာနေတယ်၊ ပြီးတော့”

“ဘယ်မှာနေတယ်”

“နျူလီရပ်ကွက်ကွား၊ ပါရီက မြို့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်” ဟု စိတ်ရှည် လက်ရှည် ပြောပြသည်။

“အဲဒီနေရာကို မငိုလူ အန်ဂျယ်သိမှာပါ”

“ရမ် နောက်တစ်ခွက် သောက်ချင်သေးတယ်”

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင်လည်း နီယူဆာသည် အရက်ကို သောက်နေဆဲ။ ဤအချိန်တွင်မူ ဟာရီသည် ယူနီဆာအား အပျော့ဆွဲ ဆွဲကာ ချောလျက်ရှိ၏။ ဒီကောင်မကြီး အရက်သိပ်မူးသွားရင် သူ့အကောင်အီကို ခေါ်သွား မှာပဲဟု တွေးသည်။ ကျန်သည့်အပိုင်းမှာ လွယ်ကူချောမောစရာရှိသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ဆောင်ချောက်

“လာလေ...အိပ်ရာပေါ် သွားကြစို့” ဟု ခေါ်သည်။
ဟာရီသည် စိတ်လက်ပေါ့ဝါးသွားသဖြင့် ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာသည်။
“အကောင်းဆုံး စိတ်ကူးပါပဲ အချစ်ကလေးရယ်” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာခုတင်သေးသေးတစ်လုံးပေါ် ရောက်သွားကြသည်။ အခန်းထဲရှိ အဝတ်စီရိုကြီးတစ်လုံး၏ တံခါးချပ်သည် ပွင့်နေသည်။ တစ်နေရာတွင် ခုတင်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး။ ဟာရီစိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ တံခါးပွင့်နေသည့် ဝီရီ။ ထိုဝီရီထဲတွင် ယောက်ျားဝတ် ဝတ်စုံများ ချိတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် အဝတ်များချွတ်ရန် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သည်။ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ နီယူဆာ၏ ကြီးမားသောအတ္တဘောကြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ပိုးလိုးပက်လက်လန်ကာ မလှမပဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဟာရီသည် နီယူဆာ၏ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကောင်မကြီးက တော့ သူထင်ထားသည်ထက် ပို၍မူးနေပြီ။ ဒါပဲကောင်းတယ်ဟု သူတွေးသည်။
“မင်းဟာ သိပ်ကို လှတယ်ကွာ” ဟု သူက ပြောသည်။

“အင်း...”
“ငါ မင့်ကို သိပ်သဘောကျတယ် နီယူဆာရယ်” ဟု ဟာရီက ပြောကာ ပွေ့လိုက်ဖက်လိုက် ပွတ်လိုက်သပ်လိုက် လုပ်သည်။

“ကိုယ်ထင်တယ်၊ မင့်ဘဝဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေနဲ့ ပြည့်နေမှာပဲ”
“အင်း...”
“ကိုယ်ဆိုလိုတာက အန်ဂျယ်လို လူရဲ့ အဆက်ဖြစ်ရတာကို ပြောတာပါ။ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ။ ပြောပါဦး အချစ်ရယ်၊ အန်ဂျယ်ရုပ်က ဘယ်လိုလဲ”

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ နီယူဆာ အိပ်ပျော်သွားပြီလားဟု တွေးမိသည်။
“မအိပ်ပါနဲ့ဦး အချစ်ရယ်”

သူသည် နီယူဆာအား ပွေ့ဖက်နှမ်းရှုတ်ခြင်း ပြုပြန်သည်။
“အန်ဂျယ်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ သူက ချောသလားဟင်”
“ချမ်းသာတယ်၊ အန်ဂျယ်က ငွေသိပ်ချမ်းသာတယ်”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်သူတွေလဲ နီယူဆာ”
နီယူဆာ၏ အသံသည် အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေသည်။
“အန်ဂျယ်မှာ တငယ်ဂျင်းမရှိဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ တငယ်ဂျင်း

ချိတ်တယ်”

နီယူဆာမူးနက်မိ၏ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းပါသော အခန်းမှာ ခပ်ရုတ်ရုတ် ခပ်ချာချာ ဖြစ်သည်။

သူငှားထားသော အခန်းသည် သူ့လိုပင် မသပ်မရပ်နိုင်လွန်းလှ၏။ တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွကာ ညစ်ပတ်ပေရေလျက် ရှိသည်။ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည့်အခါ နီယူဆာသည် အခန်းထောင့်ရှိ အရက်ဘားသို့ တန်းသွားသည်။

သူသည် ကောင်းကောင်းပင် မရပ်နိုင်။ ရစ်ကို ငဲ့ထည့်ပြီး မော့နေသော နီယူဆာအား ရပ်ကြည့်နေသည့် ဟာရီသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်။
အထောင့်ထိ အရပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မကြီးပါလား။

ငါတွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ ဝက်မကြီးနဲ့အတူ ဆိုးကောင်မပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လာတစ်သန်းကလေးတော့ ခွကျတယ်ဟု တွေးသည်။ ဟာရီသည် နီယူဆာထံ လျှောက်သွားပြီး အိတ်ပျော့ပြနေသော ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကို ဖက်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ မိန်းမချောတစ်ယောက်ပါလား၊ မင့်ကိုယ်မင်း ချောတာကော သိရဲ့လား”
“ဘာ”

နီယူဆာ၏ မျက်လုံးသည် ပြူးထွက်လာသည်။ ဟာရီသည် ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြော၍ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အို...ကွာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်မကြီးကို အိပ်ရာထဲရောက်သွားအောင် လုပ်မှ ဖြစ်မှာပါဟု သူတွေးသည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စကို သတိမထားဘဲ လုပ်၍မဖြစ်။ အကယ်၍ သူမကြိုက်တာ လုပ်မိသည်ရှိခဲ့သော် သူက အန်ဂျယ်အား ပြန်တိုင်မည်။

သို့ဆိုလျှင် စထားသည့်အလုပ် ပျက်ရလေတော့မည်။ ဟာရီသည် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို စဉ်းစားကြံဆလျက် ရှိ၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် နီယူဆာကော -

ဟောပြောချက်

နိယူဆာသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။

“ဟေး...ကျွန်မ တိတ်ကို အိပ်ချင်ပြီ၊ အိပ်ကြမယ်ကွာ”

ဟာရီသည် နိယူဆာ အိပ်ပျော်သွားချိန်အထိ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်မှ အသာဆင်းကာ တံခါးပွင့်နေသည့် ပီရိုဆီ သွားသည်။ အတွင်းမှ မီးကို ဖွင့်၍ အသေအချာကြည့်သည်။ ဝတ်စုံများမှာ တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ရှူးဖိနပ်ခြောက်ရန် ရှိသည်။ သူသည် ဂျက်ကက်အင်္ကျီများထဲမှ တံဆိပ်များကို လှန်လှောကြည့်သည်။

ဝတ်စုံများသည် အေဗင်နီဒါလာ ပလာတာဘက်ရှိဟာရီရာ အိပ်ချုပ်ဆိုင် မှ ချုပ်သော ဝတ်စုံများ ဖြစ်၏။ ဟာရီသည် များစွာ ဝမ်းသာအားတက်လျက် ရှိသည်။ ထိုဆိုင်ကိုသာသွားလျှင် အန်ဂျယ်၏ လိပ်စာကိုတော့ ရနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်။

“ငါသွားပြီး မေးကြည့်မယ်၊ လိပ်စာရရင် မော့ဆက်ကို အကြောင်းကြား၊ ပြီးတော့ ဆုငွေထုတ်၊ ဒါပဲ” ဟု တွေးကာ ပီတီဖြစ်လျက် ရှိ၏။

အခန်း၏ တစ်ဖက်မှ အသံတစ်သံကြားလိုက်သည်ဟု ထင်သည်။ သူသည် ဗီရိုမီးကို လျင်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်လာသည်။ နိယူဆာ ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပိတ်လျက် ဟောက်သံသဲ့သဲ့ကိုပင် ကြားနေရပြီ။ သူသည် စားပွဲဆီသို့ ခြေဖျားအသာထောက်၍ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ အံ့ဆွဲများကို ဖွင့်၍ ကြည့်သည်။

အန်ဂျယ်၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာခြင်းဖြစ်၏။ ကံကမလိုက်။ သူသည် အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်သွားသည်။

ဟောပြောချက်

မနက်လင်း၍ ဟာရီအိပ်ရာမှ နိုးလာသည်အခါ ရေချိုးခန်းထဲမှ နိယူဆာ ၏ သီချင်းဆိုသံကို ကြားနေရသည်။ နိယူဆာသည် မှန်ရှေ့၌ ရပ်တာ အလှပြင်လျက် ရှိသည်။ ဆံပင်ကို အခွေအလိပ်တွေ လုပ်ထားသည်။

အလှပြင်ထားကာမှ ပို၍ အရုပ်ဆိုးကာ ဆွဲဆောင်မှုကင်းမဲ့နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ဟာရီဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ရေအပြည့်ရှိနေသည့် ရေချိုးကြွေခွက်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ရှင် ရေချိုးဖို့ အဆင်သင့် လုပ်ထားတယ်၊ ရှင်ရေချိုးပြီးရင် မနက်စာစားချို့ ကျွန်မအဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက်မယ်” ဟု ပြောသည်။

“သိပ်ကို ကောင်းတာပဲ” ဟု ဟာရီက လိမ်ပြောသည်။

“ရှင် ကြက်ဥကြော် ကြိုက်ရဲ့လား၊ ကျွန်မ ကြက်ဥကြော်ကောင်းကောင်း ကြော်တတ်တယ်၊ အန်ဂျယ်က သင်ပေးထားတာ”

ပြောပြောဆိုဆို နိယူဆာသည် လျှပ်စစ်ဆံပင်ခြောက်ကိရိယာကို ယူကာ သူ့ဆံပင်များ ခြောက်သွားအောင် အပူငွေ့ပေးနေသည်။ ဟာရီသည် ရေချိုးကန် ကြွေခွက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ကာကျောနှင့်မှီ၍ လှဲလိုက်သည်။ ပူနွေးသော ရေ၏ ထိတွေ့ ချက် အရသာခံရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိသည်။

ငါ သေနတ်တစ်လက်ဝယ်ပြီး အန်ဂျယ်ကို ကိုယ်တိုင်သတ်ရင် ပိုကောင်း ခလား၊ အစွဲရေးတွေကို အကြောင်းကြားလို့ သူတို့ဘာသာသူတို့ လုပ်ကြရရင် ဆုတော်ငွေကို ဘယ်သူရသင့်တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းလား စစ်ဆေးလား လုပ်နေကြဦး မယ်။ ငါကိုယ်တိုင်လုပ်လိုက်ရင် မေးစရာပြဿနာမပေါ်နိုင်တော့ဘူး၊ အလောင်းကို ဘယ်နေရာမှာ သွားယူလို့ အကြောင်းကြားလိုက်ရဲ့ပဲ၊ အဲဒါက ပိုကောင်းမယ်။

ယူနီဆာက သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောသည်။ ဆံပင် အပူပေး စက်သံကြောင့် သူကောင်းစွာ မကြားရ။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ နိယူဆာ” ဟု လှမ်းအော်မေးသည်။

မောင်ထွန်းသူ

နီယူဆာသည် ရေချိုးကန်ဘေးတွင် လာရပ်သည်။

“ရှင်အတွက် အန်ဂျယ်ဆီက လက်ဆောင်တစ်ခု ရောက်လာတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နီယူဆာသည် သူ့လက်ထဲမှ ဆံပင်အပူပေးစက်ကို

ရေချိုးကန်ထဲသို့ ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်လိုက်ခံရ၍ တစ်တိုက်လုံး ထိုးထိုး

ထွန်ထွန်ဖြစ်ပြီး တွန့်လိုက်ကွေးလိုက်လိမ်လိုက် ကောက်လိုက်ဖြစ်ကာ သေမင်းနှင့်

တွဲကနေသော ဟာရီလန်ဖိအား အေးအေးဆေးဆေး ရပ်ကြည့်နေသည်။

ဆောင်ချောက်

သမ္မတပေါလ်အယ်လီဆန်သည် မေရီအက်ရှ်လေနှင့် ပတ်သက်သက်၍ နောက်ဆုံးစုံစမ်းသိရှိချက်အစီရင်ခံစာကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

“ချို့ယွင်းချက်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ဘူး စတင်တန်” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သိတယ်၊ အရည်အချင်း အလွန်ပြည့်ဝတဲ့ အမျိုးသမီးဝဲ၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနကတော့ စိတ်ချမ်းသာကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့က သူတို့အတွက် မျက်ရည်သူတ်ပဝါတစ်ထည်လောက် ပို့ပေးလိုက်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဆီးနိတ်လွတ်တော်က ထောက်ခံဖို့ မျှော်လင့်ကြရမှာပဲ”

“ဒါပေါ့လေ...ဒီည ကျွန်တော့်ကို သမ္မတကြီး မလိုအပ်ဘူးဆိုရင် ဘာဘရာကို ကနေဒီစင်တာ ဖွင့်ပွဲတစ်ခု လိုက်ပို့ချင်တယ်”

“သွားပါ ရပါတယ်” ဟု ပေါလ်အယ်လီဆန်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲလစွနဲ့အတူ သူ့ဆွေမျိုးတစ်စုကို ဧည့်ခံဖို့ ရှိနေတယ်”

“အဲလစွကို ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပြပေးပါ” ဟု ပြောကာ စတင်တန်ရီဂျာ ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဘာဘရာကိုလည်း ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

(၁၁)

ညစာစားနေချိန်အတွင်း မေရီအက်ရှ်လေသည် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ကလေးများမှာ ပြောရဆိုရခက်လျက်ပင် ရှိ၏။

အထူးသဖြင့် သမီးဘက်သံသည် အစာစားရန် ငြင်းဆန်လျက်ရှိသဖြင့် စိတ်ရှုပ်လျက် ရှိရသည်။

“အသားကို ဘယ်သူမှ မစားကြတော့ဘူး” ဟု ဘက်သံက ပြောသည်။

“ဟိုရှေးခေတ်ဂူအောင်းနေတဲ့လူတွေသာ စားတာ၊ လူ့ရိုင်းတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုပဲ။ ယဉ်ကျေးတဲ့လူတွေဟာ တိရစ္ဆာန်အသားမစားကြတော့ဘူး”

“တို့ အရှင်စားတာမှ မဟုတ်တာ” ဟု တင်မိက ဝင်ပြောသည်။

“တို့စားတာ အသေစားတာဟာ၊ နင်လည်း စားလို့ရတာပဲ”

“တော်ကြစမ်း၊ ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားကြစမ်း” ဟု မေရီက ဟန်သည်။

“ကဲ...ဘက်သံ၊ နင် အသီးအနှံကြိုက်ရာတစ်ခုစား”

“သူ့ကို လယ်ကွင်းထဲသွားလှန်းထားလိုက်ပါလား” ဟု တင်မိက ဝင်ပြောသည်။

“ဟဲ့...တင်မိ၊ နင်စားစရာရှိတာ ပြီးအောင်စားစမ်း”

မေရီ ဦးခေါင်းသည် တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲလာသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း စူးရှစွာ မြည်လာသည့် တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ဘက်သံ ပြေးသွားသည်။

“ငါ့ဆီလာတဲ့ ဖုန်း” ဟု ပြောပြီ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူကာ -

“ဗာဂျစ်လ်လား” ဟု အော်သည်။

သူ့မျက်နှာထားသည် ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု စိတ်ပျက်သွားသည့်လေသံဖြင့် ရေရွတ်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ သူသည် စားပွဲဆီပြန်လာပြီး သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

ပေါင်ချောက်

“တယ်လီဖုန်းက ဘယ်ကခေါ်တာလဲ” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က လှမ်းမေးသည်။

“ဖုန်းသရဲပါ...မေမေ့ကို အိမ်ဖြူတော်က ဆက်တာလို့ ပြောတယ်...အလကား”

“အိမ်ဖြူတော်...က”

နောက်တစ်ကြိမ် တယ်လီဖုန်းမြည်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မကိုင်မယ်”

မေရီက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထသွားပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်သည်။

“ဟယ်လို” ဟု အသံပေးသည်။

တစ်ဖက်မှ အသံကို နားထောင်နေသော မေရီ၏ မျက်နှာထားသည် အံ့အားသင့်သွားခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။

“ကျွန်မတို့ ညစာ စားနေကြတယ်၊ ဘာ...ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ သမ္မတကြီးက...”

အခန်းထဲတွင် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။

“ခဏနေပါဦး၊ ကျွန်မက...အို...ဟုတ်ကဲ့...မင်္ဂလာ ညပါ သမ္မတကြီးရင့်”

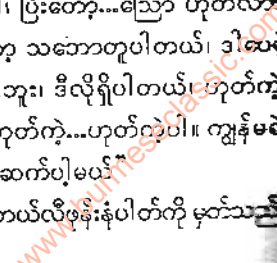
မေရီ၏ မျက်နှာသည် အလွန်အံ့သြနေသည့် အရိပ်များ ထင်ဟပ်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ရင့်၊ ကျွန်မ သမ္မတကြီးအသံကို မှတ်မိပါတယ်၊ ဪ...စောစောကကိုင်တာ သမီးပါ၊ သူ့သူငယ်ချင်း ဗာဂျစ်လ်ဆီက မဟုတ်လို့ ပြန်ချလိုက်တာပါ၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေရီသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားစွင့်နေရင်းမှ -

“ဘာ...ကျွန်မက ဘာရာထူးကို လက်ခံရမယ်”

သူ့မျက်နှာသည် နီရဲလာသည်။ အက်ဒ်ဝါဒ်သည် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထကာ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကလေးများက သူ့နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“ဟုတ်ကဲ့...ရပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီး”
သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ချလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှာပင် ဆက်ရပ်နေသည်။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေတာလဲ” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က ရေရှုတ်သည်။

“တကယ့် သမ္မတကြီးလား မေမေ” ဟု တင်မိက မေးသည်။

မေရီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်...တယ်...တကယ့် သမ္မတကြီးပဲ”

အက်ဒ်ဝါဒ်က မေရီ လက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“မေရီကို သမ္မတကြီးက ဘာပြောတာလဲ” ဟု မေးသည်။

မေရီသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

“ဖလော့ရင့်စံဆီ လူတစ်ယောက်လာပြီး ငါ့အကြောင်း စုံစမ်းတာ

ဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်” ဟု တွေးမိသည်။

အက်ဒ်ဝါဒ်၏ အမေးကြောင့် မေရီက မော့ကြည့်သည်။

“သမ္မတကြီးက မေရီ့စာအုပ်တဲ့၊ နိုင်ငံတကာရေးရာဂျာနယ်ထဲက

ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရတယ်တဲ့၊ သိပ်ကောင်းတယ်တဲ့၊ သူ့ရဲ့ ပြည်သူ့မှ ပြည်သူ့သို့

အနီအငွေ့အတွက် လိုအပ်နေတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတစ်ရပ်ပါတဲ့၊ သူက

မေရီကို ရိုအေးနိုးယားဆိုရာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ရွေးချယ်ချင်တယ်

တဲ့”

အက်ဒ်ဝါဒ်၏ မျက်နှာတွင် မယုံကြည်နိုင်သည့် အရိပ်အငွေ့များ

ထွက်သန်းလာသည်။

“မင့်ကို...ဟုတ်လား၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ”

ဤမေးခွန်းကို မေရီကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ့ကိုယ်၍ မေးနေသော မေးခွန်း

ဖြစ်သည်။ အက်ဒ်ဝါဒ်က စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“မေရီ့မှာ နိုင်ငံရေးအတွေးအကြံမှမရှိခဲ့ဘူး”

“မေရီလည်း သိသားပဲ” ဟု မေရီက သံပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကိစ္စက ရယ်စရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ်”

“မေမေ သံအမတ်ကြီး ဖြစ်တော့မှာလား” ဟု တင်မိက ကြားဖြတ်မေး

သည်။

အက်ဒ်ဝါဒ်က ကလေးများအား လှည့်ကြည့်သည်။

“ကဲ...သားတို့သမီးတို့က ညစာကို မြန်မြန်ပြီးအောင်စားကြ၊ မေမေနဲ့

ဖေဖေတို့က စကားပြောစရာရှိနေတယ်”

အက်ဒ်ဝါဒ်က မေရီ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ စာကြည့်ခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။

ဖောင်ချောက်

“စောစောက မောင် ပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ လွန်များသွားသလား၊
မိတ်ထဲမှာ ပြုန်းခနဲပေါ်လာတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်မိတာပါ။ မင့်ကို တောင်းပန်ပါ
တယ်၊ သူတို့လုပ်ပုံက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတော့...”

“မလွန်ပါဘူး...မောင်ပြောတာ မှန်နေတာပဲ၊ သူတို့က ဘာ့ကြောင့် မေရီ
ထို ရွေးတာလဲ”

“ဒါကတော့ မေရီ့အနေနဲ့ အင်မတန်တော်တဲ့ သံအမတ်ကြီး ဖြစ်ချင်
လည်း ဖြစ်လာနိုင်လို့နေမှာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်၊ ပြုန်းစားကြီးဆိုတော့
ဇင်းလန့်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့မောင်ရယ်...အခုချိန်ထိ ကိုယ်ကြားခဲ့ရတဲ့ စကားကို မယုံကြည်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေတုန်းပဲ”

မေရီက ရယ်သည်။
“ဖလော့ရင့်စံကိုသာ ပြောပြလိုက်ရင် အသက်တောင် ထွက်မှာ”
အက်ဒ်ဝါဒ်သည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။

“ဒါဟာ အလွန်ဂုဏ်တက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ၊ မေရီ့ကို သူတို့
ရွေးတာဟာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းတော့ မရှိဘဲ မနေဘူး၊ အဲဒီတော့ မောင်တို့ ဒီကိစ္စ
ကို အလွန်သတိထားပြီး စဉ်းစားကြရလိမ့်မယ်”

သူ ဘာပြောတော့မည်ကို မေရီသိသလို ဖြစ်နေသည်။
“မောင်ကတော့ အလုပ်ကို ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မောင်လူနာတွေကို
ပြုန်းစားကြီး ပစ်ထားခဲ့ရမယ်ဆိုတာဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ၊ အဲဒီတော့
ဒီမှာနေခဲ့ရမှာပဲ မေရီ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမယ်ဆိုတာက မောင်လည်း
မသိဘူး၊ တစ်ခုရှိတာက ဒီအလုပ်ဟာ မေရီအတွက် အကျိုးသိပ်များမယ်ထင်ရင်
တော့ ကလေးတွေနဲ့ ဟိုမှာ သွားနေပေါ့၊ မောင်ကတော့ နောက်တော့မှ လိုက်လာရင်
ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

မေရီက ချိုသာအေးဆေးသော လေသံဖြင့် -
“မောင်ဟာ အရူးပဲ” ဟု ပြောသည်။

“မေရီ့မှာ မောင်နဲ့ ဒီကလေးတွေလောက် အရေးကြီးတဲ့ဟာဆိုလို့
ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး၊ မေရီ မောင်နဲ့ခွဲပြီး ဘယ်ကိုမှ သွားမနေနိုင်ဘူး”

“သေချာရဲ့လား မေရီရယ်”
“သေချာတာပေါ့ မောင်ရယ်...အခုလို အမေးခံရတာကိုပဲ စိတ်ထိခိုက်လှ

ဦ”

(၁၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မေရီသည် သမ္မတပေးခဲ့သည့် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို နှိပ်သည်။

“အခုစကားပြောနေတာ မစွက်အက်ဒ်ဝဲဒ်အက်ရှ်လေပါ။ သမ္မတရဲ့ လက်ထောက် မစ္စတာ ဂရင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ။”

“ခဏစောင့်ပါ။”

တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟယ်လို...မစွက်အက်ရှ်လေလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“သမ္မတကြီးဆီကို ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်စား သတင်းလေးတစ်ခု ပို့ပေးပါ။”

ကျွန်မ သူ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဂုဏ်လည်း ယူပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျားအလုပ်က သူ့ဘယ်ကိုမှ သွားလို့ မဖြစ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ

ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်မလက်ခံလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ

နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ကြောင်းလည်း ပြောပြပေးပါ။”

“ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစွက်အက်ရှ်

လေ”

တစ်ဖက်မှ အသံပျောက်သွားသည်။ မေရီသည် လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်း

ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ပြီးပြတ်သွားလေပြီ။ အလွန်စွဲမက်စရာကောင်းသည့်

အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်လိုက်သည့်နယ် ဖြစ်သည်။ အခုကျတော့လည်း ထိုအိပ်မက်

သည် ပျောက်ပြယ်လွင့်စင်သွားခဲ့လေပြီ။ တကယ်တော့လည်း အိပ်မက်တစ်ခုမျှသာ

ဖြစ်ပါ၏။ သူ၏ လက်တွေ့စစ်မှန်သော ကမ္ဘာသည် ဘယ်မှာနည်း။

“ငါ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်တော့မှ ဖြစ်မယ်”

မာနာမာ...ဘရီနိုး

ထုံးဖြူသူတ်ထားသည့် တိုက်အိမ်သည် တစ်ပုံစံတည်း ဆောက်ထား သော တိုက်အိမ်များကြားတွင် တည်ရှိသည်။ ထိုအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူသည် လွတ်လပ်ရေး ချစ်မြတ်နိုးသူများအား ထောက်ခံအားပေးနေသည့် ကုန်သည်ကြီး တစ်ဦးပိုင်ဆိုင်သည်။ သဘာပတိသည် အိမ်အတွင်းရှိ စည်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေကြသူ များအား စကားပြောလျက် ရှိသည်။

“ပြဿနာတစ်ခုပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မကြာသေးခင်က ချထားခဲ့ တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်တဲ့အခါမှာ အခက်အခဲတစ်ခုနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွေးပြီးလွတ်လိုက်တဲ့ ဟာရီလန်ဇ်ဟာ အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်။ သူ့အလောင်းကို ဘူနီအေးရီးစ်ဆိပ်ကမ်းမှာ မျောလာတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။”

“ဘယ်သူသတ်တယ်လို့ ရဲက ပြောသလဲ” ဟု ဘော်လ်ဒါက မေးသည်။

“ကျွန်တော် သိချင်တာက ဒီလူသတ်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး ရဲက

ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လာနိုင်မလားဆိုတဲ့ အချက်ပါ။”

“မလှည့်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ လုံခြုံမှုအပြည့်အဝ ရှိနေတယ်”

သော်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကကော ဘယ်လိုလဲ။ ဆက်သွားနိုင်မလား။”

“လောလောဆယ်တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ အန်ဂျယ်နဲ့ ဆက်သွယ်မိအောင်

ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မသိသေးဘူး။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးကတော့

ဟာရီလန်ဇ်ကို သူ့နာမည် သုံးစွဲခွင့် ပေးလိုက်မိတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတော့

အန်ဂျယ်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားရင် သူနည်းသူဟန်နဲ့

ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်သွယ်မှာပဲ။ လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့လုပ်ရမှာက

ဆောင့်နေရုံပဲ”

မောင်ထွန်းသူ

မောင်ချောက်

မာရင်ဂရီဇာ၏ လုံခြုံရေးအတွက် တိုက်ရိုက်တာဝန်ရှိသူမှာ ပြင်သစ် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ရိုလင်ပတ်စီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မာရင်ဂရီဇာ၏ နေအိမ်ရှေ့တွင် နှစ်ဆယ့်လေးနှာရှိ ကာလပတ်လုံး ပြင်သစ်လက်နက်ကိုင်ရဲသားများ ချထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အိမ်အတွင်းဘက် လုံခြုံရေးတာဝန်ကို လက်ခံစတာနက် က ယူထားသည်ဟု သိထားရသဖြင့် ပတ်စီသည် စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ အစီအစဉ်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော ပတ်စီ သည် ဤအိမ်အတွင်းသို့ မည်သူမှ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုနိုင်ဟု ယုံကြည် စိတ်ချလျက် ရှိလေသည်။

မကြာသေးခင် သီတင်းပတ်များအတွင်းက သံတမန်ရပ်ကွက်တွင်း၌ ကောလဟလသတင်းများ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ ရိုမေးနီးယားသို့ပြန်ရန် စီစဉ်နေကြောင်း၊ လက်ရှိသမ္မတ အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူးအား အထက်တန်းစစ်အရာရှိ များက ဖြုတ်ချလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည့်သတင်းများ ဖြစ်၏။

လက်ခံပတ်စတာနက်သည် တံခါးကိုခေါက်လိုက်ပြီး မာရင်ဂရီဇာရုံးခန်း အဖြစ် အသုံးပြုနေသော စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဂရီဇာသည် စားပွဲ နောက်၌ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိသည်။

“ဘယ်တော့လောက် တော်လှန်ရေး ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ လူတိုင်းက သိချင်နေကြတယ်” ဟု ပတ်စတာနက်က ပြောသည်။

“ဒီသတင်းက ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အဆိုးဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုတော့ ဖြစ်နေ ပြီ”

“သည်းခံပြီး စောင့်ကြည့်ဖို့သာ ပြောပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ ဘုခါရက်ကို လိုက်မလား လက်မ”

လက်ခံပတ်စတာနက်သည် အစွဲရေးသို့ ပြန်လိုစိတ်အလွန်ပြင်းပျနေပြီ။

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို ယာယီလက်ခံပြီး လုပ်ခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စတင်နိုင်မယ့် အချိန်ထိသာ ကျွန်တော်လုပ်မှာပါ” ဟု ဂရီဇာနှင့် တွေ့စက ပြောခဲ့ဖူးပြီ။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူ ထိုစကားများသည် မမှန်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ယာယီဟု ပြောထားသော ကိစ္စသည် ရက်မှသည် သီတင်းပတ်နှင့် လများအထိ ရောက်လာခဲ့ရာ အခုဆိုလျှင် နှစ်နှစ်ပင် ရှိခဲ့လေပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မာရင်ဂရီဇာသည် လက်ခံသိခဲ့ဖူးသမျှ ခေါင်းဆောင်များထံတွင် အတ္တအနည်းဆုံး သော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။

ဂရီဇာအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရန် ရောက်လာစအချိန်ကဆိုလျှင် လက်ခံ ပတ်စတာနက်သည် ဂရီဇာ၏ မိသားစုကိစ္စတွင် များစွာစိတ်ဝင်စားခဲ့မိသည်။ သို့သော်လည်း ဂရီဇာသည် သူ့မိသားစုအကြောင်းကို စကားပင်စပ်၍ မပြော သူ့အား ဂရီဇာနှင့်တွေ့ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့သော အရာရှိက ပြော၍သာ အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

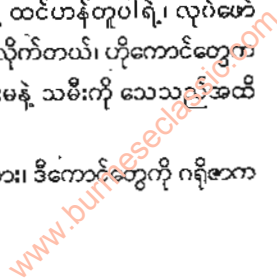
“ဂရီဇာဟာ သစ္စာအဖောက်ခံခဲ့ရတာ။ လုံခြုံရေးဌာနက သူ့ကို ဖမ်းသွား ပြီး ငါးရက်တိတိ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခဲ့တယ်။ မြေအောက်လျှို့ဝှက်အဖွဲ့မှာ သူနဲ့ အတူတူ တွဲလုပ်နေတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ နာမည်တွေကို ဖော်ပြရင် လွတ်ပေး မယ်လို့ သူတို့က ကတိပေးတယ်။ ဂရီဇာက လုံးဝမပြောဘူး။ အဲဒီတော့ သူတို့က ဂရီဇာရဲ့ မိန်းမနဲ့ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် သမီးလေးကို ဖမ်းပြီး စစ်ဆေးရေးအခန်းကို ခေါ်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ ဖော်ပြောမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဇနီးနဲ့ သမီးလေး သေတာကို ကြည့်မလား၊ ကြိုက်ရာလမ်း ရွေးခိုင်းတယ်...”

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ လောကမှာ အဆုံးဖြတ်ရအခက်ဆုံးကိစ္စပဲ။ သူ့အချစ်ဆုံးမိန်းမနဲ့ သမီးလေးကတစ်ဖက်၊ သူ့အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားနေကြရာ တဲ့ သူ့နောက်လိုက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက တစ်ဖက်၊ သူ ဘယ်ဘက်ကို ရွေး မလဲ”

အရာရှိသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ တစ်ခဏမျှ ရပ်နေသည်။ ပြီးမှ ငြည်းငြည်းအေးအေး ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂရီဇာဟာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့သူ့မိသားစုက တော့ အသတ်ခံရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ မထူးတော့ဘူးလို့ ထင်ဟန်တူပါရဲ့။ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေရဲ့ နာမည်တွေကို မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ ဟိုကောင်တွေက သူ့ကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကြိုးနဲ့တုပ်ထားပြီး သူ့မိန်းမနဲ့ သမီးကို သေသည့်အထိ နှိပ်စက်ပြုကြတယ်”

“အတော့်ကို ရက်စက်ယုတ်မာကြတာပါလား၊ ဒီကောင်တွေကို ဂရီဇာက ဘယ်လောက်များ မုန်းလိုက်မလဲ”

မောင်ထွန်းသူ

အရာရှိက လက်ခံအား ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား နားလည်ထားဖို့အချက်က မာရင်ဂရီဇာဟာ လက်စားချေဖို့ အတွက် ရိုမေးနီးယားကို ပြန်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဖိနှိပ်အချုပ်ချယ်ခံနေရတဲ့ ပြည်သူတွေကို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ပြန်ချင်နေတာ။ သူ့နိုင်ငံမှာ အဲသလို အဖြစ်မျိုးတွေ ထပ်ဖြစ်တာကို သူမလိုလားဘူး။ အဲဒါပဲ” ဟု ပြောသည်။

လက်ခံပတ်စတာနက်သည် ထိုရက်မှစ၍ ဂရီဇာနှင့်တွဲခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အနေကြာလာလေလေ ဂရီဇာအပေါ် ချစ်ခင်လေးစားလေ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အခုဆိုလျှင် လက်ခံသည် အစ္စရေးကို မပြန်တော့ဘဲ ဂရီဇာနှင့် ရိုမေးနီးယားကို လိုက်သွားရလျှင် ကောင်းမလားဟု ဆုံးဖြတ်ရမည့် အခြေအနေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

မောင်ချောက်

ပတ်စတာနက်သည် စကြိုလမ်းအတိုင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ မာရင်ဂရီဇာ၏ အိပ်ခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လာခိုက်တွင် အတွင်းဘက်မှ သူကြားဖူးနေကျ အော်သံများ ကြားနေရ၏။

ဤနေ့သည် သောကြာနေ့၊ သူ့အဖြစ်ကို မာရင်ဂရီဇာ ပြန်လည်သတိရ သောနေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် သူ့အဖြစ်အတွက် မာရင်ဂရီဇာ အာပတ်မြေသည် နေ့ မဟုတ်ပါလော။ သောကြာနေ့တိုင်း မာရင်ဂရီဇာ၏ အော်သံဟစ်သံများသည် အိမ်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ထိုနေ့ညရောက်လျှင် ဂရီဇာသည် သူ့အခန်းထဲတွင် တံခါးကို အလုပ်ပိတ် ကာ ကြာပွတ်တစ်ချောင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ မညှာမတာ ရိုက်နှက်ညှိုးပန်းသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာနေသည်အထိ ရက်စက်စွာ ရိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ဇနီးနှင့် သမီးအပေါ် သူ့ပြုခဲ့မိသည့်အဖြစ်သည် ကြောက်စရာအလွန်ကောင်း သည့် အပြစ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် သူမြင်ထားသည်ဖြစ်ရာ ကြာပွတ်ဒဏ်ကို ခံရသည့် အခါတိုင်း ကယ်ပါယူပါ တစာစာနှင့် သနားစဖွယ် အော်ဟစ်နေကြရှာသည့် ဇနီးနှင့် သမီးတို့ကို သူမြင်ယောင်သည်။

ထိုအခါ-

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါပြောပါ့မယ်။ အို... ဘုရား သခင်ရယ်၊ တပည့်တော်ကို ပြောနိုင်အောင် ကူညီပါဘုရား” စသည်ဖြင့် ရေရွတ်မြည်တမ်းနေတတ်၏။

မောင်ထွန်းသူ

(၁၃)

ဟာရီလန်နီ၏ အလောင်းကို တွေ့ရပြီး နောက်ဆယ်ရက်အကြာတွင် တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်က ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် စည်းဝေးခန်းမအတွင်း၌ အစည်းအဝေးလုပ်နေခိုက် ဖြစ်သည်။ အတွင်းဆက်သွယ်ရေးစက်မှ အသံမြည်လာသည့်အခါ ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် ခလုတ်ကို ဖွင့်၍ နားထောင်သည်။

“မနောင့်ယုက်ရဘူးလို့ မှာထားတာတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုနီအေးနီစစ်က မစ္စနီယူဆာမူးနက်စ်က သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောနေတာနဲ့...”

“ကိစ္စမရှိဘူး ရတယ်”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် သူ့စိတ်ကို ထိန်းထားသည်။

“ကိုယ့်အခန်းထဲက ပြောမယ်၊ အဲဒီဖုန်းကို ပေးလိုက်”

ပြောပြောဆိုဆို သူသည် ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးကို သော့ပိတ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို...မစ္စမူနက်စ်လား”

“ဟုတ်တယ်...အန်ဂျယ်ဆီက တတင်းတစ်ခု ရထားတယ်၊ ချင်တို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ ကောင်က သိပ်စပ်စုတယ်တဲ့၊ တူက စပ်စုတဲ့ကောင်ကို မကြိုက်ဘူးတဲ့”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးက စကားကို သတိထား၍ ပြောသည်။

“အခုလို ဖြစ်သွားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ကို အန်ဂျယ်က ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ၊ ဖြစ်နိုင်ဦးမလား”

“အင်း...တူက ပြောတယ်၊ တူလုပ်ပေးချင်တယ်တဲ့”

“သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် စရံငွေ ဘယ်လိုစီစဉ်ပြီး ပို့ပေးရမလဲ”

ဟောင်ချောက်

အမျိုးသမီး၏ ရယ်သံကြားရသည်။

“အန်ဂျယ်က စရံငွေလိုတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ကောင်မှလည်း အန်ဂျယ်ကို လိမ်လို့မရဘူး”

ပြောနေသည့် လေသံမှာ ကြောက်စရာကောင်း၏။

“တူ လုပ်ပြီးသွားရင် ချင်က ငွေကို နေဦး ခဏနေဦး၊ ကျွန်မရေးယူထားတာ ဖတ်ပြမယ်၊ ဇူးရစ်မြို့ နိုင်ငံတော်ဘဏ်တဲ့၊ အဲဒါက ဆွစ်ဇာလန်တစ်နေရာမှာ ရှိတယ်”

အမျိုးသမီး၏ အသံသည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး လုံးဝမရှိသည့် အတုံးအအလေသံမျိုး ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ငွေစာရင်းနံပါတ်တော့ ရဖို့လိုတယ်”

“အိုး...ဟုတ်သားပဲ၊ ခဏကိုင်ထားဦး၊ ကျွန်မချီမှာ ချီတယ်”

စာရွက်များ လှန်နေသံကို ကြားနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တယ်လီဖုန်းမှ အသံပြန်ထွက်လာသည်။

“ရပြီ...ဒီမှာ၊ ဂျေ သုံး လေး ကိုး သုည ခွန် ခွန်”

“ဒီကိစ္စကို မြန်မြန်ကိုင်ပေးနိုင်မလား”

“တူ...အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် လုပ်မှာပဲ၊ ပြီးတွားရင်လည်း ချင်တို့ တတင်းစာ တွေထဲမှာ ဖတ်ရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ တကယ်လို့ အန်ဂျယ်က လိုအပ်လို့ ဆက်သွယ်ချင်ရင် ဆက်သွယ်နိုင်အောင် ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွင်းဖုန်းနံပါတ် ပေးထားမယ်”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြနေသည်။

တီဘီလီဆီ၊ ရုရှား။

အစည်းအဝေးကို ကျွန်ုပ်တို့ကမ်းတစ်နေရာရှိ ရုရှားကျေးလက်အိမ်တစ်အိမ်တွင် ကျင်းပလျက် ရှိသည်။ အိမ်မှာ လူအလွန်ခေါင်သောနေရာမှ အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်၏။

သဘာပတိက -

“အရေးကြီးဆုံးကိစ္စနှစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ပထမဟာက သတင်းစာအဖွဲ့အဖွဲ့အဖွဲ့အဖွဲ့ ဆက်သွယ်မှု ကြီးကြပ်ရေးမှူးဆီရောက်ပြီ၊ လုပ်ပေးမယ်လို့ ဆက်သွယ်ထား၊ ဆက်ပြီးလုပ်ရားသွားလိမ့်မယ်”

“အလွန်ကောင်းတဲ့ သတင်းပါ” ဟု ဖရိုင်ယာက ရေရွတ်သည်။

“သတင်းဆိုးက ဘာလဲ”

“ဒီကိစ္စက ရိုမေးနီးယားကို စေလွှတ်ဖို့ သမ္မတက ရွေးတဲ့ သံအမတ်ရာထူးနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက ထိန်းနိုင်စရာ ရှိပါတယ်”

မေရီအက်ရှ်လေအဖို့ သူ့စိတ်ကို သူ့အတန်းပေါ်၌ အာရုံစူးစိုက်အောင် လုပ်ရသည်မှာ များစွာခက်ခဲလျက် ရှိသည်။

ဂျန်းရှင်းစီးတီး သတင်းစာသည် ရိုမေးနီးယားဆိုင်ရာ သံအမတ်အဖြစ် သမ္မတ ကမ်းလှမ်းခြင်းကို ငြင်းပယ်ခဲ့သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးသားခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ မေရီအနေဖြင့် ထိုရာထူးကို လက်ခံခဲ့ပါမူ ဤနှစ်လောက်အထိ ပုံကြီးချဲ့စရာမလို။ ယခုမူ သမ္မတ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို မေရီဘာဝတ်ပယ်ချ သလို ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် သတင်းအနေအထားသည် ပုံကြီးချဲ့ချင်သလို ချဲ့၍ ရသွားခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် သူ့ကျောင်းသား/ကျောင်းသူများ၏ အမြင်တွင် သူသည် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။

ရိုမေးနီးယား...။

ဤနိုင်ငံအကြောင်းကို မေရီ အလေးအနက် မပြုဘဲတော့ မနေနိုင်။

“မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ သံအမတ်ကြီးကို ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံက ကြိုဆိုပါတယ်”

“သံအမတ်ကြီးရဲ့ ရုံးကိုသွားဖို့ မော်တော်ကား အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ”

ထိုစကားများကို စိတ်ကူးဖြင့် ကြားယောင်မိသည်။ တကယ်တော့ ဘူခါရက်မြို့တော်သည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ထူးခြားထင်ရှားသော မြို့တော်ကြီးများထဲတွင် စိတ်လှုပ်ရှားစရာအကောင်းဆုံးသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်၏။

ယခုကိစ္စသည် သူ့အား ထိုမြို့တော်ကြီး၌ နေထိုင်လှည့်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်ခြင်းနှင့်အတူတူပင် ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ထိုရာထူးကို မိမိလက်ခံလိုက်ပါမူ သမ္မတ၏ ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့ အစီအစဉ်ထဲတွင် သူသည် အရှေ့ပါသောအခန်းမှ

မောင်ထွန်းလှ

ဆောင်ချောက်

ပါဝင်လာရဖို့ ရှိသည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိသည် သမိုင်း၏ အပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်လာဖို့ ရှိသည်မဟုတ်ပါလော။

အတွေးနယ်ကျွံနေသော မေရီသည် ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် သတိပြန် ဝင်လာသည်။ အချိန်စေ့သွားခဲ့လေပြီ။ အိမ်ပြန်ဖို့သာ ရှိတော့၏။

သူ့ယောက်ျား အက်ဒ်ဝါဒ်သည် သူနှင့်အတူ တောင်ပိုင်းကလပ်သို့ သွား၍ ညစာစားရန် ဆေးရုံမှအိမ်သို့အချိန်မီ အိမ်ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ လား။

အက်ဒ်ဝါဒ်နှင့် မေရီတို့ ကလပ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ အချိန်အတော် နောက်ကျနေပေပြီ။

ကလပ်ထဲတွင် စည်ပရိသတ် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိတော့သည်ကို မြင်ကြ ရ၏။ သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ ငှေကြည့်ကာ စားပွဲတွင် ထိုင်ကြ သည်။ အက်ဒ်ဝါဒ်သည် သူ့မိန်းမအား ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရသည်။ သမ္မတ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို သူ့ဇနီး ငြင်းပယ်ခဲ့ရခြင်းသည် သူ့ တာဝန်မကင်းဟု ယူဆမိ၏။

အကယ်၍သာ သမ္မတက ဤရာထူးကို သူ့အား ကမ်းလှမ်းခဲ့ပါမှ သူဘာလုပ်မည်နည်း။ ဝမ်းသာအားရလက်ခံမိလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်၏။ အခု မေရီ အား ပေးလာသည့် ကမ်းလှမ်းချက်ကျတော့ ငြင်းပယ်လိုက်သည့် အခြေအနေ ရောက်အောင် မိမိက တွန်းအားပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

“တကယ်တော့ ငါ မေရီကို အိမ်မှာပဲ နေစေချင်တယ်၊ ငါနဲ့ ကလေးတွေ ကိုပဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်စေချင်တယ်၊ ဒီစိတ်ကြောင့် အခုလို ဖြစ်သွားရတာပဲ” စသည် ဖြင့် တွေးနေမိသည်။

အက်ဒ်ဝါဒ်သည် မေရီအား ကြည့်နေသော်လည်း စိတ်ကတော့ လွင့်လျက်ရှိသည်။ သူ့အတွေးနှင့်သူ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်နွေကျရင်တော့ ပါရီနဲ့ လန်ဒန်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ငြီးတော့...ရိုမေးနီးယားကိုလည်း သွားမယ်” စသည်ဖြင့် ဖြေသိမ့်စရာများကို ရှာကြံ ၍ တွေးနေသည်။

“စိတ်မကောင်းစရာတွေများ ရှိနေသလား မေရီ” ဟု သူက မေးသည်။

မေရီက ပြုံးသည်။

“မရှိပါဘူး မောင်ရယ်...” ဟု ဖြေသည်။

“ဟိုကမ်းလှမ်းချက် ကိစ္စကတော့ မေရီ မမျှော်လင့်ဘဲ ကံကောင်းတာပါ။

အခုလို ငြင်းလိုက်နိုင်တာကိုပဲ မေရီဝမ်းသာလှပါပြီ”
 အက်ဒါဝါဒ်က မေရီ၏ ပါးပြင်ကို အသာအယာ နမ်းလိုက်သည်။
 “မေရီ...မောင်...မင့်ကို သိပ်ချစ်တယ် မေရီ”
 “မေရီက မောင့်ကို မောင်ချစ်တာထက် နှစ်ဆပိုချစ်တယ်”

(၁၄)

နံနက်သုံးနာရီ။
 အက်ဒါဝါဒ်နှင့် မေရီတို့သည် အိပ်၍ကောင်းဟုန်း။
 တယ်လီဖုန်းမြည်သံသည် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 အက်ဒါဝါဒ်သည် အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့်ထကာ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး သူ့နား
 တစ်ဖက်တွင် ကပ်လိုက်သည်။
 “ဟယ်လို”
 တစ်ဖက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံကြားရသည်။
 “ဒေါက်တာအက်ရှ်လေလား”
 “ဟုတ်ပါတယ်”
 “မိတီဂရင်းစ် နှလုံးရောဂါ ထနေလို့ပါ။ ရင်ဘတ်ထဲက သိပ်အောင့်နေ
 တယ်။ သတိလစ်နေပြီလို့ ထင်ရတာပဲ။ ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး”
 အက်ဒါဝါဒ်သည် ငေါက်ခနဲထထိုင်သည်။
 “ဘာမှမလုပ်နဲ့။ သူ့ကိုငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေအောင် ထားပေး နာရီဝက်
 အတွင်း ကျွန်တော်ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်”
 သူသည် အိပ်ရာပေါ်မှ အသာလျှော့ဆင်းကာ အဝတ်လဲသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ အက်ဒါဝါဒ်” ဟု မေရီက မေးသည်။
 “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပြန်အိပ်ပါ”
 နောက်ငါးမိနစ်အကြာတွင် အက်ဒါဝါဒ်အက်ရှ်လေသည် ဂရင်းစ်မိသားစု
 ယာမြဲဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး သူ့ကားကို မောင်းသွားလျက်ရှိသည်။
 အလွန်အေးသော နံနက်ခင်းဖြစ်၏။
 အနောက်မြောက်လေသည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။
 အပူချိန်သည် သူညီအောက်ရောက်လုနီးနေပြီ။ သူသည် ကားကို အဝေးပြေးကား

မောင်ထွန်းသူ

ဖောင်ချောက်

လမ်းအမှတ် (၁၈) ပေါ်သို့ မောင်းဝင်သည်။

ဤလမ်းသည် ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့တွင်းမှ ဖြတ်သွားသော လမ်းဖြစ်၏။ တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်၍ ရေခဲမတတ် အေးနေသော လေအောက်တွင် ငြိမ်ကုပ်လျက်ရှိသည်။ အမှတ်ခြောက် လမ်းမကြီးအဆုံးသို့ ရောက်သည့်အခါ သူသည် အမှတ် (၅၇) လမ်းမကြီးဘက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။

ပူနေသော နွေရက်များအတွင်းကလည်း ဤလမ်းမကြီးပေါ်တွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လူးလာခေါက်ပြန်သွားလာခဲ့ရဖူး၏။ ထိုရာသီဆိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်လေသည် ဂျုံပင်နှင့် ပရော့ရိုးမြက်ခြောက်နံ့များက အမြဲတစေ သင်းယုံ့နေတတ်သည်။

ဆောင်းတွင်းပေါင်း အမြောက်အမြားတွင်လည်း သူသည် ဆီးနှင်းများ ဖုံးအုပ်နေသော တောအုပ်များ လွှမ်းခြုံရာ နယ်မြေဒေသကိုဖြတ်၍ အခေါက်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် သွားလာခဲ့ရဖူး၏။ ထိုအချိန်အခါကျတော့လည်း ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့် ဆီးနှင်းပြင် ဖွေးဖွေးများကိုသာ မြင်တွေ့ရ၏။ အက်ဒီဝါဒီသည် အိပ်ရာထက်၌ အိပ်မောကျနေမည့် မေရီအား မြင်ယောင်မိသည်။

မေရီလို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ရခြင်းသည် သူ့ကောင်းခြင်းဟု ထင်၏။ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် သူ့ပျော်အောင် ငါလုပ်ပေးမှဖြစ်မယ်ဟူသော အတွေးသည် သူ့ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထလျက်ရှိသည်။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် အမှတ် (၅၇) နှင့် (၇၇) အဝေးပြေးလမ်းမကြီး နှစ်ခုဆုံတွေ့ရာ 'လမ်းဆုံ' ကို မြင်နေရသည်။ ထိုနေရာတွင် 'ရပ်' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိ၏။ အက်ဒီဝါဒီသည် ကားအရှိန်ကိုသတ်လိုက်ပြီး ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ်နေသော လမ်းပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။

သူသည် စက်အရှိန်ကို တိုးမြှင့်လိုက်ပြီး ဖြတ်လမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်သည်။ ဤအချိန်တွင် ဘယ်နေရာက ထွက်လာမှန်းမသိလိုက်သည့် ထရပ်ကားကြီးတစ်စင်း။ မိုးခြိမ်းသံတမျှ ကျယ်လောင်သော အသံကြီးကို သူကြားလိုက်ရသည်။

သူ့ကားဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးဝင်လာနေသော ဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် ကားရှေ့မီးကြီးနှစ်လုံး။ ငါးတန် စစ်ထရပ်ကားကြီး တစ်စီးကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ နောက်ဆုံး သူကြားလိုက်ရသည့် အသံမှာ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ။

နျူလီရပ်ကွက်တွင်း၌ ဖြစ်သည်။ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသော ခေါင်းလောင်းသံများသည် ငြိမ်တိတ်နေသော မွန်းတည့်ချိန် လေထုကြားတွင် လွင့်မျော လိုက်ပါလာနေသည်။ မာရင်ဂရီဇာ၏ အိမ်ရှေ့တွင် စောင့်နေကြသော ပြင်သစ်လက်နက်ကိုင် ရဲများသည် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော ရိုးနော့ဆီဒင် ကားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းထွက်သွားသည်ကို သိပ်ပြီးအာရုံမစူးစိုက်ခဲ့ကြ။

အန်ဂျယ်သည် သူ့ဆီဒင်ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာသည်။ ရဲများက သံသယဝင်သွားလောက်အောင်တော့ ကားကိုအရှိန်မလျှော့။ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှ အစောင့်နှစ်ယောက်ကို သူမြင်သည်။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှ အုတ် ဖုံးတိုင်းကလည်း မြင့်လှ၏။

အီလက်ထရွန်းနစ်ပစ္စည်းကိရိယာများ တပ်ဆင်ထားလိမ့်မည်မှာ မလွဲ။ ဤမျှလောက် ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းသောအိမ်ကို အသာစီးရရန်မှာ စစ်တပ်တစ်တပ် လောက်တော့ လိုမည်ဖြစ်၏။

“ငါ့အဖို့တော့ တပ်တစ်တပ်ရဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု အန်ဂျယ်က တွေးသည်။ “ငါ့မှာ ပါရမီထူးတဲ့ဉာဏ် ရှိနေတာပဲ။ ဒီဉာဏ်ကိုသုံးလိုက်ရင် လွယ်လွယ် ထလေးပဲနေမှာပါ။ မာရင်ဂရီဇာဟာ လူသေတစ်ယောက်ပဲ။ ငါ့အမေသာရှိနေသေးရင် ငါ ဘယ်လောက်ချမ်းသာလာတယ်ဆိုတာ မြင်ရမှာ။ အဲဒါဆိုရင် အမေ သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာပဲ”

အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံတွင် ဆင်းရဲသော မိသားစုသည် အလွန်အလွန်ကို ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်၏။ အန်ဂျယ်၏မိခင်သည် ဆင်းရဲသားမိသားစုထဲတွင် အဆင်းရဲဆုံးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အန်ဂျယ်သည် သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆွေမျိုးညွတ်များ ထပ်ပြတ်ပြီး ဖျားနာ၍ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေသွားနေသည့်များကို ထိုင်ကြည့်နေရသူ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အန်ဂျယ်သည် သေခြင်းတရားကို ဒဿနိက

အမြင်ဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခဲ့မိသည်။

သေခြင်းဟူသည် ဘဝ၏ မရှောင်မလွှဲသာသည့် လမ်းတစ်လမ်းဖြစ်၏။ ထိုလမ်းသည် မည်သူမှရှောင်လွှဲ၍ ရသည်မဟုတ်။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့၊ တစ်ချိန် မဟုတ်တစ်ချိန် တွေ့ရမည့်လမ်း ဖြစ်သည်။

သို့ဆိုလျှင် ထိုသေခြင်းဟူသော လမ်းမှာ ဘာကြောင့် အမြတ်မထုတ်ဘဲ နေရမည်နည်း။ ပထမတော့ အန်ဂျယ်၏ အစွမ်းအစအပေါ် သံသယဖြစ်သူ အများ အပြား ရှိခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းကျတော့ ထိုသံသယများ ပျောက်ကုန်သည်။

အန်ဂျယ်၏ရှေ့မှ အတားအဆီးလုပ်မိသူမှန်သမျှ ပျောက်ပျောက်သွား သည်ကို မကြာခဏ တွေ့လာရကြရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ဖြင့် အန်ဂျယ် သည် အလွန်တော်သည့် လူသတ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြား လာသည်။

“ငါ့ဘက်က ဘယ်တော့မှ မရှုံးဘူး” ဟု အန်ဂျယ်က တွေးသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါဟာ အန်ဂျယ်ပဲ၊ အန်ဂျယ်ဟာ သေမင်းရဲ့တမန် မဟုတ်လား”

(၁၅)

ဆီးနှင်းပြင်များ ဖုံးအုပ်နေသည့် ကင်းဆတ် အဝေးပြေးလမ်းမ တစ်နေရာ တွင် ကားမီးများဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိသည်။

ကားပေါင်းစုံ ပိုင်းရံထားသည့် လမ်းမကြီး အလယ်တွင် ငါးတန်ခပ်သုံး ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးနှင့် ထိုကားကြီးအောက်သို့ ခေါင်းပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးဝင်တာ ဗဂ္ဂမလှ ကြေမ္မယုကစီးနေသည့် ကားတစ်စီး။ ကားမှာ ဒေါက်တာ အက်ဒ်ဝဲဒ်အက်ရှ် လေ၏ ကားဖြစ်၏။ ရဲအရာရှိနှင့် မီးသတ်သမား တစ်ဒါဇင်ခန့်သည် ကားနှစ်စီး၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ သည်။

အရုဏ်မတက်မီရှိနေသည့် အအေးဓာတ်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်ရန်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ရှားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းမ၏ အလယ် တည့်တည့် တစ်နေရာတွင်မူ တာပေါ်လင်တစ်စုံဖြင့် အုပ်ထားသည့် အလောင်း တစ်လောင်း။

ကောင်တီခရိုင် ရဲအရာရှိချုပ်၏ ကားသည် လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားထဲမှ အမောတကော ပြေးဆင်းလာသူမှာ မေရီအက်ရှ် လေ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်လျက်ရှိသဖြင့် ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်ပင် မရပ်နိုင်။ ရဲအရာရှိချုပ် မန်းစတားသည် မေရီ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားနေရာမှာဆိုရင် အလောင်းကို မကြည့်တော့ဘူး မစွက်အက်ရှိလေ” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်မလက်ကို လွှတ်ပါ” ဟု မေရီက အော်သည်။

ရဲအရာရှိချုပ်လက်တွင်းမှ လွတ်အောင်ရုန်းကန်ပြီး တာပေါ်လင်ဖုံးထား သည့် အလောင်းဆီသို့ သွားသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် မစွက်အက်ရှိလေ၊ ကြည့်လို့ မကောင်း

မောင်ထွန်းသူ

လွန်းလို့ တားနေတာပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ရဲအရာရှိချုပ်က မေရီ၏ လက်မောင်းကိုဆွဲထားသည်။ မေရီသည် ရဲအရာရှိချုပ်၏ လက်ထဲတွင် သတိလစ်သွားခဲ့လေပြီ။ မေရီပြန်၍ သတိရလာသည်။

သူ့ရောက်နေသော နေရာမှာ ရဲအရာရှိချုပ် မန်းစတား၏ ကားနောက်ခန်း ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ မန်းစတားသည် ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်ကာ သူ့အား လည်ပြန် လှည့်ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

ကားထဲတွင် အပူပေးခလုတ် ဖွင့်ထားသဖြင့် ပူနွေးလျက် ရှိသည်။ မေရီသည် ကားပြတင်းမှနေ၍ အပြင်ဘက်ရှိ တစ်ဖျပ်ဖျပ် ခါယမ်းလှုပ်ရှားနေသော မီးခိုးများကို ကြည့်နေသည်။

ငရဲပြည်မှ မြင်ကွင်းတစ်ခုဟု ထင်သည်။ ကားထဲတွင် အပူငွေ့ ရှိနေသော်လည်း မေရီ၏ သွားများသည် တစ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်နေကြသည်။ အလွန်ခက်ခဲ ဝင်ပန်းစွာ အားထုတ်လိုက်သဖြင့် သူ့ပါးစပ်မှာ စကားတစ်ခွန်းထွက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်.. ဖြစ်ရတာလဲ”

“သူက ‘ရပ်’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို တည့်တည့်ကြီး ဝင်တိုက်တာ၊ ဇစ်ထရပ်ကားကြီးက အဝေးပြေးလမ်း ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်အတိုင်း ဝင်လာတယ်။ သူ့ကို ဖြိုင်လိုက်တော့ စစ်ကားက ရှောင်ဖို့အားထုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ယောက်ျားက တည့်တည့်ကြီး မောင်းဝင်လာတော့...”

မေရီသည် သူ့မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ အက်ဒ်ဝါဒ်ဆီသို့ အရှိန်ဖြင့်ဝင်သွားသည့် ထရပ်ကားကြီး။ သူ့ခမျာ မည်မျှလောက် ကြောက်လိုက်ပါမည်နည်း။

“အက်ဒ်ဝါဒ်ဟာ သ...သတိ အလွန်ကြီးတဲ့ ယာဉ်မောင်းပါ။ ရပ်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဝင်တိုက်မိအောင် မောင်းမယ့် လူစား မဟုတ်...မဟုတ်ပါဘူး”

ရဲအရာရှိချုပ်က ကြင်နာသော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ သက်သေတွေ ရှိနေပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ သီလရှင်နှစ်ပါးရယ် ရီလေးခံတပ်က ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျင်ကင်းရယ်။ သူတို့အဆိုက ခင်ဗျား ယောက်ျားရဲ့ ကားဟာ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဝင်တိုက်မိပါတယ်”

သူ့မှာ ဘာပြောစရာ ရှိပါတော့သနည်း။ ထို့နောက်တော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာရာတိုင်းသည် နွေးကွေးလေးလံ စွာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အက်ဒ်ဝါဒ်၏ အလောင်းအား သယ်မပြီး လူနာတင်ယာဉ်ပေါ် တင်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။

“အလောင်းကို ရင်ခွဲပို့ပေးကြပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အိမ်ပြန်

ဆောင်ချောက်

ဦးပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုဆရာဝန် နာမည် သိပါရစေ”

“ဒေါက်တာ အက်ဒ်ဝါဒ်အက်ရှ်လေပါ” ဟု မေရီက ပြန်ပြောသည်။

“အက်ဒ်ဝါဒ်အက်ရှ်လေဟာ ကျွန်မရဲ့ မိသားစုဆရာဝန်ပါ”

နောက်ပိုင်း မေရီ မှတ်မိနေသည်မှာ ရဲ အရာရှိချုပ် မန်းစတားက သူ့အား အိမ်ထဲလိုက်ပို့ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စဉ့်ခန်းငါးတွင် ထိုင်၍ သူ့ပြန်အရောက်ကို ဆောင့်နေကြသည့် ဗလော့ရင့်စ်နှင့် ဒေါက်ဂလပ်စ်တို့ လင်မယား။ သူ့သားနှင့် သမီးတို့သည် ဘိုအချိန်ထိ အိပ်ရာမှ မနိုးကြသေး။

ဗလော့ရင့်စ်က သူ့ထံပြေးလာပြီး ဖက်ထားသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ မေရီရယ်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဖြစ်သွားပြီပဲ။ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ အက်ဒ်ဝါဒ်လေ... တားတိုက်မိတာ” ဟု ငိုသံပါနှင့် ပြောသည်။

ဒေါက်ဂလပ်စ်သည် မေရီအား ကြောင်ငေးငေး မျက်နှာထားဖြင့် ခိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ...လာ ... လာ ၊ အိပ်ရာပေါ် သွားလှဲနေ” ဟု ပြောသည်။

ဒေါက်ဂလပ်စ်က မေရီအား စိတ်ငြိမ်ဆေးတစ်လုံး တိုက်ပြီး အိပ်ရာဆီသို့ ဦးပေးသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာဘေးမှ ထိုင်စောင့်နေသည်။ နောက်တစ်နာရီ ကုန်လွန် သွားချိန်အထိ မေရီ အိပ်မပျော်သေး။

ဒေါက်ဂလပ်စ်က ဆေးတစ်လုံး ထပ်တိုက်သည်။ ထို့နောက် တတိယ ဆေးတစ်လုံး နောက်ဆုံးတွင် မေရီ အိပ်ပျော်သွားသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ဖောင်ချောက်

ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့တွင် ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်စေသည့် ကားတိုက်မှုမျိုး ဖြစ်လာပါက အလွန် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စုံစမ်းစစ်ဆေးကြရသည်။

ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကလည်း တင်းကျပ်သော စုံစမ်းမှုမျိုး ပြုလုပ် ရမည်ဟု အတိအလင်း ဆိုထားသည်။ ယခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်အမှုတွင် လူနာတင် ယာဉ်ကို ကောင်တီခရိုင် လူနာတင်ယာဉ်ဌာနမှ မှာကြားသည်။

ပြီးတော့ ရဲအရာရှိချုပ်၏ လက်ထောက်ရဲအရာရှိကို အချင်းဖြစ်ပွားရာသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ စစ်တပ်မှ လူများနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသော အမှုဖြစ်သည့် အတွက် စီအိုင်ဒီ ခေါ် တပ်ရာဇဝတ်ပြစ်မှု စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာနခွဲ မှ တာဝန်ကျ အရာရှိသည် ရဲအရာရှိချုပ်နှင့်အတူ အမှုကို ပူးတွဲစစ်ဆေးခြင်းပြုသည်။

ရီလေးခံတပ် စီအိုင်ဒီဌာနခွဲမှ အရပ်ဝတ်အရာရှိ ရှိလိပ်လန်းချက်နှင့် ခရိုင်ရဲ အရာရှိချုပ်တို့သည် ရလာသည့် အစီရင်ခံစာကို ပြန်လည်စစ်ဆေး သုံးသပ်လျက်ရှိ ကြသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဘဝင်မကျဘူး” ဟု ရဲအရာရှိချုပ် မန်းစတားက ရေရွတ် သည်။

“ဘာကြောင့်လဲ” ဟု ပလန်းချတ်က မေးသည်။

“ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ အခုအမှုမှာ သက်သေ ငါးယောက်ရှိတယ် နော်၊ ဟုတ်လား၊ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ မယ်သီလရှင်နှစ်ယောက်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျင်ကင်းနဲ့ ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာ တပ်ကြပ်ဝေါ့လေ့စ်။ အဲဒီငါးယောက်စလုံးက အတိအကျ တစ်သံတည်းထွက်နေတယ်။ ဒေါက်တာ အက်ရှ်လေရဲ့ကားက ရပ်ဖို့ပြ ထားတဲ့ အမှတ်အသားဆိုင်းဘုတ်ကို ဝင်တိုက်ပြီး ကားက အဝေးပြေးလမ်းမကြီး ပေါ် ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ စစ်ထရပ်ကားကို သူကပဲ ဝင်တိုက်တယ်တဲ့”

“မှန်တယ်လေ၊ အဲဒီအတိုင်းပဲပေါ့” ဟု ပလန်းချတ်က ပြောသည်။

“ဘယ်မှာကြောင့် ခင်ဗျားက ခေါင်းရှုပ်နေတာလဲ”

ရဲအရာရှိချုပ်က သူ့ခေါင်းကို ကုတ်သည်။

“ဒီမှာ ... မစွတာ၊ ကားတိုက်မှုတွေမှာ မျက်မြင်သက်သေ နှစ်ယောက်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်တာ ခင်ဗျားတွေ့ဖူးသလား”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာက ထင်ရှားနေပြီပဲမဟုတ်လားဗျာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော့်မှာ တွေးစရာတချို့က ရှိနေတယ်၊ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရယ်၊ သီလရှင် နှစ်ယောက်ရယ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ သူတို့လေးယောက်က မနက်သုံးနာရီအချိန်ကြီးမှာ အဝေးပြေးလမ်း ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ် ပေါ် ဘာကိစ္စနဲ့ ထွက်လာကြတာလဲ”

“ဒါကလည်း အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘုန်းကြီးနဲ့ သီလရှင်တွေက လီယိုဗီးလ်ကိုသွားဖို့ လမ်းကြိုလိုက်လာတာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျင်ကင်းက ရီလေးခံ တပ်ကိုပြန်တာ”

“ကျွန်တော် မော်တော်ယာဉ်ထိန်းဌာနနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး စုံစမ်းကြည့် တယ်” ဟု ရဲအရာရှိချုပ်က ပြောသည်။

“ဒေါက်တာ အက်ရှ်လေဟာ ကားမရပ်ရမယ့် နေရာမှာ ကားရပ်မိလို့ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်နှစ်က ဒဏ်အရှိန်ခံရဖူးတယ်၊ ကားတိုက်မှုဆိုလို့ တစ်မှုမှမဖြစ်ခဲ့ ဖူးဘူး”

“ဒါဆိုရင် ရဲအရာရှိ...မင်း အကြံပြုချင်နေတာ ဘာပါလဲ”

မန်းစတားက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာအကြံမှပြုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားစရာကလေးတွေ သိရှိစားနေရလို့ ဘဝင်မကျဖြစ်ပြီး ထုတ်ဖော် ပြောနေတဲ့ သဘောပါ”

“တကယ်လို့များ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုလို့ ယူဆမယ်ဆိုရင် တော့ ခင်ဗျားရဲ့ကောက်ချက်ဆွဲပုံ သဘောတရားထဲမှာ ဟာပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ရှိနေတယ်”

မန်းစတားက သက်ပြင်းချသည်။

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ တကယ်လို့ ဒီအဖြစ်ဟာ မတော်တဆ ကားတိုက်မှုမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုရင် စစ်တပ်ကကားတွေ လုပ်လေ့ရှိတာက သူ့ကို တိုက်ပြီးရင် ဆက်မောင်းသွားမှာပဲ၊ အခုလို သက်သေတွေဘာတွေဆိုတာ ရှိစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ပလန်းချတ်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ အညောင်းဆန့်လိုက် သည်။

“ကဲ...ကျွန်တော် တပ်ပြန်ရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်သိထားရသလောက် ကတော့ ထရပ်ကားဒရိုင်ဘာ တပ်ကြပ် ဝေါ့လေ့စ်ကိုတော့ ရှင်းထားလိုက်ပြီးပြီး ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ကျွန်တော်တို့နားလည်မှုရှိတယ် မဟုတ်လား”

မန်းစတားကလည်း ချက်ချင်းပြန်ဖြေသည်။

“အင်းပါ”

(၁၆)

ဖြစ်ပျက်သမျှအရာရာတိုင်းသည် တခြားလူတစ်ဦးအား ဖြစ်နေခြင်းဟု စိတ်ထဲက ထင်သည်။

သူသည် အသက်ကိုပင် ကောင်းစွာမရှုနိုင်။ မွန်းကျပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ရေအောက်ရောက်နေသည်ဟုပင် ထင်မိ၏။ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းမရှိ၊ ဖြည်းဖြည်းသာသာကလေးသာ လှုပ်ရှားလို့ရသည်။

အလွန်အလှမ်းကွာဝေးသည့် နေရာတစ်နေရာမှ အသံများ ကြားနေရသည်။ ဘာသံတွေများပါလိမ့်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင် ဧည့်ပရိသတ်များဖြင့် ဖြည့်ကျပ်ကာ အပြင်သို့ လှည့်ထွက်နေသည်။

ပြီးတော့ ပန်းခွေများနှင့်ပန်းစည်းများမှာလည်း နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။ အားလုံးထဲတွင် အကြီးဆုံးနှင့်အလှဆုံးပန်းခွေ တစ်ခုပါဝင်လျက်ရှိ၏။

လန်းခွေထဲသို့ ချိတ်ဆွဲထားသည့် စာတန်းမှာ ...

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းအပြည့်ဖြင့် ...

ပေါလ်အယ်လီဆန်

အက်ဒ်ဝါဒ်၏ အလောင်းထည့်ထားသော ခေါင်းကို ပိတ်ထားပြီ။ ဘာကြောင့် သူ့အဲဒီထဲ ရောက်နေတာလဲ။ ဘာကြောင့် အလုပ်ပိတ်ပစ်ကြတာလဲ။ ဒါတွေကို သူမတွေးချင်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏အသံသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ထွက်လာနေသည်။

မေရီ၏စိတ်သည် အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် မျောပါသွားနေသည်။

သူနှင့်အက်ဒ်ဝါဒ်တို့သည် မစ်လ်ဖို့ဒ်ရေအိုင်ထဲ ရွက်လှေငယ်တစ်စီးပေါ် ရောက်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ချိန်းတွေ့ကြစဉ်က ...

“ရွက်လှေစီးတာကြိုက်သလား” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က မေးခဲ့ဖူးသည်။

သူက ...

“တစ်ခါမှ မစီးဖူးလို့ မသိဘူး” ဟု ပြောခဲ့သည်။

“စနေနေ့ကျရင် သွားစီးကြတာပေါ့” ဟု အက်ဒ်ဝါဒ်က ပြန်ပြောခဲ့၏။

ရွက်လှေစီးပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် သူတို့လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ ဘုန်း

တော်ကြီး၏ အသံသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဆုတောင်းပွဲ အခမ်းအနားသည် ပြီးဆုံးသွားပြီ။

မေရီ၊ ဘက်သ် နှင့် တင်မ် တို့သည် အနက်ရောင် မော်တော်ကားကြီးနှင့် အက်ဒ်ဝါဒ်၏ ခေါင်းတင်ကားနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြရသည်။

ဈာပနာပို့သူများမှာ များပြားလှ၏။ သို့သော်လည်း ... ရာသီဥတုက အေးမြလွန်းသဖြင့် အခမ်းအနားကို တိုတိုနှင့်ပြီးစီးအောင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သနားကြေကွဲစရာအပြည့်ဖြင့် ဈာပနာအခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားသည်။

မေရီသည် သားနှင့်သမီးကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထားကာ အလယ်မှရပ်၍ မြေတွင်းသို့ ခေါင်းချသည်ကို ကြည့်နေသည်။ ရင်ထဲမှတစ်ခုခု စကားတစ်စွန်းပြောသည်။

“သွားပေးဦးတော့...အချစ်ရေ”

စီအိုင်ဒီဌာနခွဲရုံးခန်းတွင် စီအိုင်ဒီအရာရှိ ရှိလိပ်လန်းချတ်သည် ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျင်ကင်းအား စကားပြောနေသည်။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးကြီးကို သတင်းဆိုးတစ်ခုပေးစရာ ရှိနေပါတယ်။ ဟိုဆရာဝန်ကို တိုက်ခဲတဲ့ ထရပ်ကားဒရိုင်ဘာ တပ်ကြပ်ဝေါ့လေစုံဟာ ဒီနေ့မနက်ပဲ နည်းရောက်ကြောင့် သေသွားပါပြီ။ သူ့အလောင်းကို ဒီမနက်ပဲ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးပါပြီ”

“ကံမကောင်းရှာဘူးပေါ့လေ” ဟု ဂျင်ကင်းက ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်လည်း နိုင်ငံရပ်ခြားကို အပြောင်းခံရတယ်”

ဂျင်ကင်းသည် စားပွဲတွင်ထိုင်နေရာမှထရပ်သည်။ ပြီးတော့ ... ပြုံးသည်။

သူပြောသည် အသက်မပါ။

“အလွန် အရေးပါအရာရောက်တဲ့ ရာထူးတိုးမှု တစ်ခုပေါ့လေ”

“ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးကြီးအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

အက်ဒ်ဝါဒ်သေဆုံးသွားခြင်းသည် မေရီအက်ရှ်လေအတွက် သည်းခံ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ဆိုးဝါးပြင်းထန်သော ငရဲတစ်ခု၏ အစပင်ဖြစ်သည်။

သူစိတ်သည် အက်ဒ်ဝါဒ်သေပြီဟူသော အသိကို လက်မခံနိုင်။ ယုံလည်း မယုံနိုင်။

“သူဒီလိုဖြစ်ရသတဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

စသော အတွေးများသည် သူ့စိတ်ကိုပို၍ ထိခိုက်အောင် ဖန်တီးနေကြသည်။ သို့သော်လည်း အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်သွားခြင်းက သူ့အသွေးအသားကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့ပြန်သည်။

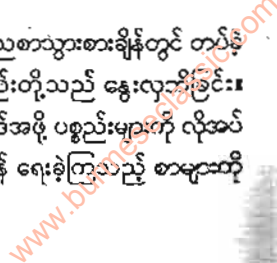
ဖလောရင့်စံနှင့် ဒေါက်ဂလပ်စ်တို့ လင်မယားသာမက အခြားမိတ်ဆွေများကပါ မေရီ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် မကြာခဏ လာလည်ကြသည်။

သို့သော် မေရီမကြိုက်။ သူတစ်ယောက်တည်း နေချင်စိတ်သာလျှင် ရှိသည်။ အက်ဒ်ဝါဒ် မသေမီက အသုံးပြုခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကို စွန့်ပစ်ရတော့မည့် အချိန်ကျလာသည့်အခါတွင်လည်း ဖလောရင့်စံက သူကူညီပါရစေဟု ပြောသည်။ မေရီက လက်မခံ။

“မလိုပါဘူး၊ အက်ဒ်ဝါဒ်က မေရီကိုပဲ လုပ်စေချင်မှာပါ” ဟု ဆိုသည်။

အက်ဒ်ဝါဒ်၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများတွင် အသေးအဖွဲကလေးတွေ အများကြီးပါသည်။ မေရီသည် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်သဖွယ် ထိုင်ကာ အက်ဒ်ဝါဒ် ဘယ်တော့မှ ပြန်မဝတ်တော့မည့် ဝတ်စုံများကို လက်ဖြင့်အသာအယာကိုိုင်တွယ် ပွတ်သပ်နေမိသည်။

အပြာရောင်နက္ကတိုင်သည် သူမသေမီညက ညစာသွားစားချိန်တွင် တပ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းဖြစ်၏။ သူ့လက်အိတ်များနှင့် လည်စည်းတို့သည် နွေးလှသောခြင်း။ အေးမြသော မြေတွင်းထဲ ရောက်နေရှာသည့် အက်ဒ်ဝါဒ်အဖို့ ပစ္စည်းများကို လိုအပ်တော့မည် မဟုတ်။ သူတို့ ချစ်သူဘဝက အပြန်အလှန် ရေးခဲ့ကြသည့် စာများကို မေရီတွေ့ရပြန်သည်။

မောင်ထွန်းသူ

ဤစာများသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များအတွက် လွမ်းမောတသစရာ များပေတည်း။ ဟိုတုန်းကတော့ အက်ဒါ့ဒါ ဆေးစကုသည့်အချိန်။ စီးပွားရေး အခြေအနေက ခိုင်လုံတည်ငြိမ်ခြင်း မရှိသေး။

ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် ချီးကျူးပွဲ ညစာကိုပင် ကြက်ဆင်မပါဘဲ စားခဲ့ကြရသည့်အဖြစ်။ ထို့နောက်တော့ နွေရာသီ ပျော်ပွဲစားထွက်ခြင်းများ၊ စွပ်ဖားနှင့် အပျော်ခရီးသွားခဲ့ကြသည့် ဆောင်းဥတုများ။ ပထမဆုံးလွယ်ရသည့် ကိုယ်ဝန်။ ဒုတိယ တင်မိကို မွေးဖွားစဉ်က ရေးခဲ့သည့်စာ။

မေရီ တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာမဝင်လုပ်စဉ်က အမှတ်တရပေးခဲ့သည့် ရွှေပန်းသီးတံဆိပ်ကလေး။ ထိုပစ္စည်းများကို ကြည့်ရပြန်တော့လည်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရပြန်၏။

အက်ဒါ့ဒါသည် နေရာတိုင်းတွင်ရှိနေသည်။ ရေဒီယိုမှ သူကြိုက်သော သီချင်းများ လာသည့်အခါတွင်လည်း အက်ဒါ့ဒါသည် ထိုသီချင်းများထဲ၌ ရှိနေသည်။ အတူတူသွားခဲ့ကြရသည့် တောင်ကုန်းများကြားမှ ကားဖြတ်မောင်းလာရသည့်အခါတွင်လည်း အက်ဒါ့ဒါသည် ပါလာသည်။

မနက်မိုးလင်း၍ သူအိပ်ရာမှနိုးလာတော့လည်း အက်ဒါ့ဒါသည် သူ့ဘေးနားတွင် လဲလျောင်းလျက်။ မေရီ စကားမပြောဘဲ မနေနိုင်။ အက်ဒါ့ဒါ အား သူ့ရင်ထဲရှိသမျှကို ဖွင့်ဟ၍ ပြောမိသည်။

“မေရီမှာ ကလေးတွေအတွက် စိတ်ပူနေရပါ့တယ် မောင်ရယ်၊ သူတို့က ကျောင်းမနေချင်ကြတော့ဘူးတဲ့၊ ဘက်သံက ပြောတယ်၊ သူတို့ ကျောင်းကပြန်လာလို့ အိမ်ရောက်ရင် မေရီကို မတွေ့ရဘဲဖြစ်မှာ ကြောက်လို့တဲ့၊ ဌာနမှူးကလည်း တက္ကသိုလ်မှာ စာသင်တဲ့အလုပ်ကို ပြန်ဝင်မလားလို့ မေးနေပြီ၊ မေရီကလည်း အခုလောလောဆယ်တော့ မဝင်နိုင်သေးဘူးလို့ ပြောထားရတယ်၊ ကလေးတွေကို မေရီပစ်ထားရက်ဘူး၊ ဓဏတဖြုတ်လေးတောင် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘူး၊ သူတို့ခမျာ မအေအနားမှာရှိနေဖို့ သိပ်ကိုလိုအပ်နေတဲ့အချိန်မဟုတ်လား၊ မေရီ တက္ကသိုလ်အလုပ်ကို ပြန်လုပ်သင့်တယ်လို့ မောင်ထင်သလားဟင်”

အက်ဒါ့ဒါသည် သူနှင့်ကလေးများကို ဘယ်တော့မှ ခွဲခွာသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု မေရီ ယုံကြည်နေသည်။

သူသည် သူတို့နှင့် မနီးမဝေးမှာပဲ ရှိနေသည်။ ဟုတ်သည်။ တစ်နေရာမှာ ရှိနေသည်မှာ အမှန်။

ဆောင်ချောက်

ဘင်နီယူ လမ်းမကြီးဘေးတွင် လူကြိုက်များသော အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိ၏။ မာရင်ဂရီဇာ၏ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများသည် သူတို့တာဝန်မှ လွတ်သည့် နေ့များတွင် ထိုဆိုင်သို့ မကြာခဏ လာရောက်လေ့ရှိကြ၏။

ဤအထာကိုသိနေသော အန်ဂျယ်သည် စကားပြောသံများကို ကောင်းစွာ ကြားနိုင်လောက်သည့် စားပွဲတစ်လုံးကို ရွေးထိုင်သည်။ အများအားဖြင့် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများသည် စည်းကမ်းတင်းကျပ်လွန်း သောအိမ်နှင့် ဓဏတစ်ဖြုတ် တင်းကွာနေရသည့်အချိန်များတွင် အရက်များကို များများစားစား သောက်လေ့ ရှိ၏။

အရက်များများ ဝင်သွားသည့်အခါ စကားလည်း များများ ပြောလာ တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ အန်ဂျယ်သည် ထိုလူစုပြောနေသမျှ စကားများကို အထူးဂရုစိုက်၍ နားထောင်သည်။

အိမ်အဝင်အထွက် လုံခြုံရေးပိုင်းမှ အားနည်းချက်သည် ရှိစမြဲ မဟုတ်ပါလော့။ လိမ္မာပါးနပ်သော လူတစ်ယောက်သည် ထိုအားနည်းချက်မျိုးကို မရရအောင် ရှာဖွေတတ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

ဤကိစ္စအတွက် အန်ဂျယ်သည် အရက်ဆိုင်တွင် သုံးရက်တိတိ အချိန် ဖြုန်းရသည်။ ထိုသုံးရက်အကြာတွင် အန်ဂျယ် ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာအတွက် အဖြေထွက်လာမည့် သဲလွန်စကို ရလာခဲ့၏။ အစောင့်တစ်ယောက်က အခြား တစ်ယောက်အား ပြောနေသည်။

“ဂရီဇာဆိုတဲ့လူကကွာ သူ့ကိုယ်သူ ကျာပွတ်နဲ့ရိုက်တာ တကယ် စုတ်ရက်စက်စက်ပဲ၊ သောကြာနေ့တိုင်း သူ့အော်သံတွေ မင်းမကြားဘူးလား၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က သူ့အခန်းထဲက ဗီရိုထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ ကျာပွတ်တွေကို ငါကြည့် ခဲ့မိသေးတယ်”

ထိုစကားထဲတွင် အန်ဂျယ် အသုံးပြုနိုင်သော အရာသည် ပါလာခဲ့ပေ

မောင်ထွန်းသူ

ပြီ။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အန်ဂျယ်သည် ဖီးယက်ကားတစ်စီးငှား၍ သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ပါရီမြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဆိုသော် ဖြည့်တန်ဆာများ ထူထပ်ရာ ပစ်ဂယ်လီလမ်းပေါ်၌ တည်ရှိသည်။ အန်ဂျယ်သည် ဆိုင်ထဲဝင်သွားပြီး ခင်းကျင်းပြသထားသည့် ပစ္စည်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှုသည်။ နောက်ဆုံး ကြည့်၍ အားရကာမှ ကျာပွတ်တစ်ချောင်းကို ရွေးဝယ်သည်။

ငွေသား ပေးချေပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဇွန်းလွဲ ဝိုင်းတွင် အန်ဂျယ်သည် သူဝယ်သွားသည့် ကျာပွတ်ကိုကိုင်၍ ဆိုင်သို့ပြန်လာသည်။

ဆိုင်မန်နေဂျာက တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ငွေပြန်မအမ်းဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ငွေပြန်ယူဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု အန်ဂျယ်က ရှင်းပြသည်။

“ဒီပစ္စည်းကို လူတွေရှေ့မှာ ကိုင်သွားရတာ ကြောင်တောင်တောင် နိုင်လွန်းလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်စား စာတိုက်ကပဲ ပို့ပေးပါ။ ကျွန်တော် ထုတ်ကုန်ရိုက်အပြင် အပိုဆွ ဆောင်းပေးပါမယ်”

ထိုညတွင် အန်ဂျယ်သည် ဘူနိုအေးရီးစ်မြို့သို့ ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်ပေါ်၌ ထိုင်လျက် ရှိလေသည်။

ထောင်ချောက်

(၁၇)

စနစ်တကျ လုပ်ထားသော ကျာပွတ်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် နှုတ်လုပ်ကွက်တွင်းရှိ ဂရီဇာ၏ နေအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဂိတ်တံခါးရှိ အစောင့်သည် ကျာပွတ်အထုပ်ကို စနစ်တကျ ပိုက်ခိတ်ဘိုက်၍ စစ်ဆေးသည်။ ကျာပွတ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူနားလည်သလို တွေးသည်။

“အဘိုးကြီးကလည်းကွာ... သူ့မှာရှိနေတဲ့ ကျာပွတ်တွေနဲ့ မလုံလောက်သေးလို့လား”

အစောင့်သည် ကျာပွတ်ကို ယူခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သူ့အဖော်အစောင့်သည် ကျာပွတ်ကို မာရင်ဂရီဇာ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ သွားပို့သည်။ ဗီရိထဲရှိ အခြားကျာပွတ်များနှင့် ရောထားလိုက်သည်။

မောင်ထွန်းသူ

ထောင်ချောက်

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ စူးစူးရှရှပေါ်လာချိန်တွင် မေရီသည် ညစာ ပြင်ဆင် တည်ခင်းနေခိုက် ဖြစ်သည်။ ကောက်ကိုင်လိုက်သည့်အခါ အော်ပရေတာ၏ အသံ ကြားရသည်။

“အိမ်ဖြူတော်ကပါ၊ သမ္မတကြီးက မစွက်အက်ဒ်ဝါဒ်အက်ရှ်လေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အခုလိုအချိန်မှ ဘာကြောင့် ဆက်ရသလဲ၊ ငါဘယ်သူနဲ့မှ စကားပြောချင်ပါဘူး” ဟု မေရီက တွေး၏။

“မစွက် အက်ရှ်လေ စကားပြောနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလို ...”
“ကိုင်ထားပါဦးရှင်”

ခဏမျှအကြာတွင် တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ သူကြားဖူးသည့် အသံကို ကြားရသည်။

“မစွက်အက်ရှ်လေ ... အခု စကား ပြောနေတာ ပေါလ်အယ်လီဆန်ပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ပွန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ အများကြီး စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ကြရပါတယ်၊ သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီး၊ ပန်းခွေပို့လိုက်တာလည်း ကျွန်မ တွေ့ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမှာ ဝင်မစွက်ချင်ပါဘူး၊ ဖြစ်ထားတဲ့ ကိစ္စကလည်း မကြာသေးတော့ အများကြီး စဉ်းစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေဟာ ပြောင်းလဲသွားပါပြီ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ကမ်းလှမ်းခဲ့တဲ့ သံအမတ်ရာထူးကို ပြန်စဉ်းစားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်”

“အခုလို ပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် လက်ခံစဉ်းစားဖို့ ဆိုတာကတော့ ဖြစ်နိုင်မယ့် အလားအလာ မ ...”

“ကျွန်တော် ပြောတာ တဆိတ် နားထောင်ပါဦးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မစွက်အက်ရှ်လေနဲ့ စကားပြောဖို့ လူတစ်ယောက်ကို လေယာဉ်နဲ့ လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ သူနာမည်က စတင်တန်ရီဂျာပါ၊ အနည်းဆုံး သူ့ကို လက်ခံပြီး စကားပြော နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့်မယ်”

မေရီအနေဖြင့် ဘယ်လို ပြန်ပြောရမည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘဝ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားရသည်ကို မည်ကဲ့သို့ ရှင်းပြရပါမည်နည်း။ ယခုလိုအချိန်တွင် သူ့သမီး ဘက်သံ နှင့် သားတင်မိ တို့အား ဦးစားပေး၍ စောင့်ရှောက်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မ တွေ့လိုက်ပါမယ် သမ္မတကြီး” ဟု မေရီက ပြန်ပြောသည်။
“ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ကတော့ ပြောင်းလဲသွားစရာ မရှိပါဘူး”

သမ္မတထံမှ ဖုန်းချသွားပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် စတင်တန်ရီဂျာထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ကျွန်တော် လာတွေ့တာကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူး မစွက်အက်ရှ်လေ၊ ကျွန်တော် တနင်္လာနေ့ နေ့ခင်းလေယာဉ်နဲ့ လာခဲ့ပါမယ်၊ အဆင်ပြေပါသလား”

ပြောဆိုဆက်ဆံပုံ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လွန်းလှသဖြင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု မေရီတွေးမိ၏။

“ပြေပါတယ်၊ ကျွန်မကလေးနှစ်ယောက်ရယ်၊ ပြီးတော့...ကျွန်မရယ် ခီသားစုသုံးယောက်နဲ့ ညစာ စားနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဖိတ်ပါရစေ”

စတင်တန်က ရုတ်တရက် အဖြေမပေး။ သိပ်ကို ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ညစာစားပွဲ ဖြစ်မှာပဲဟု တွေးနေသည်။

ထို့နောက် ...
“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြော၏။

စတင်တန်ရီဂျာသည် ကြောက်စရာကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ဟု မေရီဆုံးဖြတ်သည်။ သူ့ပုံကို သတင်းစာများတွင် တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ သူသည် လူလုံး လူဖန် ခပ်ထွားထွား ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှသော်လည်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ စိတ်ချင်း အလှမ်းဝေးနေသလိုလို ခံစားရသည်။

“ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်အတွက် သမ္မတ ဟာ တကယ့်ကို ယူကြိုးမရ ဖြစ်ခဲ့တာပါ မစ္စကီအက်ရှ်လေ၊ ကျွန်တော် အခုလို ထပ်ပြောတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” ဟု မေရီက ပြန်ပြောကာ သူ့သားနှင့်သမီး အား စတင်တန်နှင့် စိတ်ဆက်ပေး၏။

ညစာ စားကြသည့်အခါ စတင်တန်ရီဂျာသည် သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ရောက်လာသမျှအားလုံးကို ကုန်အောင်စားသည်။ ညစာစားနေစဉ်အတွင်း မေရီနှင့် စတင်တန်တို့သည် ဂျန်းရှင်းစီးတီး မြို့၏အကြောင်းကို တဖွဲ့တဖွဲ့ ပြောမိကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် . . .

“ရိုမေးနီးယားမှာ တော်လှန်ရေးတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်သို့ ခင်ဗျားထင် သလား” ဟု သူက မေးသည်။

“လက်ရှိ အခြေအနေမှာတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ လက်ရှိသမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးကို ဖြုတ်ချနိုင်တဲ့လူဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာသွားပြီး ခိုလှုံနေတဲ့ မာရင် ဂရိဇာတစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

သူထံမှ မေးခွန်းများ ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။ မေရီအက်ရှ်လေသည် သံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံများနှင့် ပတ်သက်၍ တကယ့်ပါရဂူပေတည်း။ စတင်တန်ရီဂျာ သည် မေရီအား စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ အံ့ဩသဘောကျနေမိ၏။ သမ္မတ လူရွေးမှန် သည်ဟု ရီဂျာက တွေးသည်။ မေရီသည် ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံအပေါ်တွင် အလွန်ပိုင်ပိုင်

ဖောင်ချောက်

နိုင်နိုင် သိထားသူ ဖြစ်သည်။ ထိုထက်ပို၍ ထူးခြားသည့် အရည်အသွေးတစ်ခုက ရှိနေသေး၏။

ယင်းမှာ မေရီသည် မိန်းမချောတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။ မေရီ နှင့် သူ့ကလေးများသည် ရောင်းပန်းလှမည့် အမေရိကန်ပစ္စည်းတစ်ခုဟု သူထင် သည်။ မေရီနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်လာနိုင်သည့် ရှေ့အလားအလာကောင်းများကို တွေးမိလေလေ ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားလေ ဖြစ်ရသည်။

ဤအမျိုးသမီးသည် သူ့သိထားသည့်ထက် ပို၍အသုံးဝင်မည့် အခြေ အနေကို ရီဂျာ မြင်နေရ၏။ စကားအတော်များများ ပြောလာမိသည့်အခါ စတင်တန်ရီဂျာက ...

“ကျွန်တော် အနေနဲ့ မစ္စကီအက်ရှ်လေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောချင် တယ်” ဟု စကားစသည်။

“ဒီကိစ္စ စစ်စဉ်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်ဟာ သမ္မတကြီးရဲ့ စိတ်ကူးကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တဲ့လူပါ။ ခင်ဗျားကို သံအမတ်ကြီးခန့်ထားဖို့ ကျွန်တော် လုံးဝသဘော ခတူခဲ့ပါဘူး၊ အများကြီး ကန့်ကွက် ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ အခုကျတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းသွားပါပြီ။ ခင်ဗျားဟာ အတော်ဆုံး အထက်မြက်ဆုံး သံအမတ်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

မေရီက ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စတာရီဂျာ၊ ကျွန်မဟာ နိုင်ငံရေးသမား တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ ဝါသနာအရ လေ့လာလိုက်စားနေတဲ့လူ ပါ”

“ဒီလိုရှိပါတယ် မစ္စကီအက်ရှ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ရွေးထားတဲ့ အတော် ဆုံး သမ္မတတစ်ယောက်ဟာ အပျော်တမ်း ဝါသနာအရ လေ့လာလိုက်စားခဲ့တဲ့လူတွေပါ။ ဆိုလိုတာက သူတို့ဟာ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံ ရှိကြပါဘူး၊ အရင်က ယူနိုက်တက်ကင်းဒမ်းနိုင်ငံမှာ ခန့်ထားခဲ့တဲ့ သံအမတ်ကြီး ဆိုလ်တာအေနင်းဘက်က ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်ပါ။ အိန္ဒိယကို လွှတ်ထားခဲ့တဲ့ သံအမတ်ကြီးဂျွန်ကင်နက်ဂဲလ်ဘရိတ်ဆိုရင်လည်းပါမောက္ခတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလို တို့လ်မျိုးတွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။ သူတို့အားလုံးကို အပျော်တမ်း ပညာရှင် တွေလို ပြောရင်ရပါတယ်။ သူတို့မှာရှိနေတဲ့ အရည်အချင်းတွေက ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်တယ်၊ တိုင်းပြည်ကိုချစ်တယ်၊ သူတို့သွားပြီး အမှုထမ်းရတဲ့ နိုင်ငံက ပြည်သူတွေအပေါ်မှာ စေတနာထားတယ်၊ အဲဒါပဲ”

“ရှင်ပြောပုံအတိုင်းဆိုရင် လွယ်လွယ်ကလေးပါလား”

“ခင်ဗျား သိချင်သိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကို စုံစမ်းထောက်လှမ်း

မောင်ထွန်းသူ

ပြီးပါပြီ မင်ဗျားမှာသံသယဖြစ်စရာ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး၊ အားလုံးကင်းရှင်း ပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံအကြောင်းကို သိနားလည်တဲ့လူတွေထဲမှာ ပါရဂူလို့ ဆိုနိုင်လောက်တဲ့အနေအထားမှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သမ္မတကြီးက ခင်ဗျားကို အသင့်တော်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။

မေရီမျက်နှာတွင် ဆင်ခြင်းစဉ်းစားနေသည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာသည်။

“ရှင်တို့ပြောနေတာတွေကို ကျွန်မနားမလည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာ ရိုဂျာ၊ ကျွန်မလက်မခံနိုင်လို့ပါ။ ကျွန်မမှာ သမီးနဲ့ သားအတွက် ပူပန်ရမှာတွေ ရှိနေပါသေးတယ်”

“ဘူခါရက်မြို့မှာ သံတမန်ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ သားသမီးတွေအတွက် အကောင်းဆုံး ကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိပါတယ်” ဟု ရိုဂျာက ပြောသည်။

“ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးပညာကိုရနိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံကကျောင်းတွေမှာ မသင်ရတဲ့ ဘာသာရပ်တွေကိုတောင် သင်ကြားခွင့်ရနိုင်ပါတယ်”

သူတို့၏စကားရိုင်းသည် မေရီစိတ်ကူးစိစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ ထို့ကြောင့်လည်း မေရီသည် ချီတံချီတံဖြစ်လျက် ရှိသည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ မဖြစ်နိုင်လို့၊ ကျွန်မ စဉ်းစားပါဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်မိသည့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဒီညမြို့ထဲမှာ အိပ်မှာပါ” ဟု စတင်တန်ရိုဂျာက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အော်လ်ဆီးဆင်းဟိုတယ်မှာ ရှိပါမယ်၊ ကျွန်တော့်စကားကို ထုံပါမစွက်အက်ရုံလေ၊ ခင်ဗျားအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချရမယ့် အခြေအနေပါ။ အခုကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကလည်း သမ္မတကြီးအတွက်ရော ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွက်ပါ သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ထပ်စဉ်းစားဖို့ ကျွန်တော်မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ရိုဂျာပြန်သွားသည့်အခါ မေရီသည် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ကလေးများ မအိပ်ကြသေး။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူ့အား စောင့်မျှော်နေကြသည်။

“မေမေ သူတို့ပေးတဲ့ အလုပ်ကို လက်ခံမှာလား” ဟု ဘက်သံကမေး၏။

“မေမေတို့ စဉ်းစားကြရလိမ့်ဦးမယ်၊ တကယ်လို့ မေမေက လက်ခံလိုက်ရင် သမီးနဲ့ သားတို့က ဒီမှာရှိနေတဲ့ ကျောင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ခွဲကြရလိမ့်မယ်၊ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်မှာ သွားနေကြရမယ်၊ ဟိုမှာပဲ ကျောင်းနေကြရမယ်”

“တင်မိနဲ့ သမီး၊ ဒါတွေကို ပြောပြီးပြီ” ဟု ဘက်သံ က ပြောသည်။

“သမီးတို့ ဘယ်လိုတွေးမိတယ်ထင်သလဲ”

ဖောင်ချောက်

“ဘာတွေးမိသလဲ”

“မေမေ့ကို သံအမတ်ကြီးရာထူးနဲ့ လက်ခံတဲ့ နိုင်ငံဟာ ကံကောင်းမှာပဲလို့ ပြောမိကြတာပါ”

ထိုညတွင် မေရီသည် အက်ဒ်ဝါဒ်အား အကြောင်းစုံပြောပြသည်။

“သူပြောသွားပုံကတော့ သမ္မတကြီး က မေရီ့ကို သိပ်ပြီးလိုအပ်နေတဲ့ သဘောပဲ မောင်ရယ်၊ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပေါ် ဘာပြန်တဲ့ အခွင့်အရေးပေါ့၊ မေရီ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ မေရီ အိမ်ကိုစွန့်ခဲ့ပြီး သွားသင့်သလား၊ မေရီ့ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ကူညီပါဦးလား အချစ်ရယ်”

ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့်ပင် မေရီသည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုမိ၏။ သူသည် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်၍ အပြင်ဘက်မှ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေကြသော သစ်ပင်များဆီသို့ တွေးစေ့စေ့မောနေမိ၏။

မငြိမ်မသက်ဖြစ်ကာ လှုပ်ရှား ထကြွနေသော လေသည် အဆက်မပြတ် အော်မြည်ညည်းတွားလျက် ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ကိုးနာရီတွင် မေရီသည် စတင်တန်ရိုဂျာထံ ပုန်းဆက်၏။

“မေရီ စကားပြောနေပါတယ် မစ္စတာရိုဂျာ၊ သမ္မတကြီး ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ သံအမတ်ရာထူးကို ကျွန်မ လက်ခံပြီလို့ သမ္မတကြီးကို ပြောပြပေးပါရှင်”

မောင်ထွန်းသူ

မာရင်ဂရီဇာသည် သောကြာနေ့ညများတွင် သူလုပ်နေကျထုံးစံအတိုင်း သူ့အခန်းတံခါးကိုပိတ်၍ ဗီရိုဆီသွားကာ ကျာပွတ်တစ်ချောင်းကို ရွေးယူသည်။ ထို့နောက် ညဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အရှိုးအစင်းကြီးများ ထပ်ထပ်ရံနေသည့် ကျောပြင်သည် ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ခံနေရသည့် အရိပ်အငွေ့များ ယုတ်သန်းနေသည်။

သူသည် သားရေကျာပွတ်ကို မြောက်ကာ သူ့ကျောပြင်ထက်သို့ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပြင်းထန်စွာရိုက်သည်။ ဂရီဇာသည် သူ့ကျော်ပြင်ထက်သို့ ကြာပွတ်ရိုက်ချက်တစ်ချက်ကျတိုင်း နာကျင်သော ဝေဒနာကြောင့် တစ်မျက်နှာလုံးရှဲ့မှဲသွားတတ်သည်။

တစ်ချက် . . . နှစ်ချက်၊ တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်။ သူ့စိတ်အာရုံတွင် အနိပ်စက်ခံနေရသည့် သူ့မိန်းမနှင့်သမီးတို့၏ ရုပ်ပုံလွှာများ ပြန်လည်ထင်ဟပ်လာသည်အထိ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။

ကျာပွတ်တစ်ချက် ကျောပေါ်ကျတိုင်း သူတို့ နှစ်ဦး၏ ကယ်ပါယူပါ တစာစာအသံများကို ကြားယောင်သည်။ ရုတ်တရက် သူသည် ကျာပွတ်ကို ကျောပေါ်မကျမီလမ်းခုလတ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ အသက်ရှူကျပ်နေသည်။

“ကယ်ကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦး”

ဂရီဇာ၏အော်သံကို ပထမဆုံးကြားရသူမှာ လက်မိပ်ပတ်စတာနက် ဖြစ်သည်။ သူသည် သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ကာ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။ သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ကာ လူးလိမ့်နေသော ဂရီဇာကို ကြည့်သည်။

ဂရီဇာ၏ မျက်လုံးများသည် ပွင့်နေသော်လည်း ဘာကိုမှ မြင်ဟန်မတူ။

ဆောင်ချောက်

အိမ်တွင် အသင့်နေထိုင်လျက်ရှိသော ဆရာဝန်အား ပတ်စတာနက် သွားခေါ်သည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်သည် ချက်ချင်းပင် ဂရီဇာအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်။ အသားရောင်သည် ပြာနန်းနန်းဖြစ်လာသည်။ အကြောများသည် ပျော့အိတွဲကျလာနေ၏။ သူသည် ကျာပွတ်ကို ဖျတ်ခနဲကောက်ယူပြီး နှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲ” ဟု ပတ်စတာနက်က မေး၏။

“အဆိပ်လား”

ဆရာဝန်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အဆိပ်တစ်မျိုးပဲ၊ တောင်အမေရိကသစ်ပင်တစ်မျိုးက ထုတ်ယူတာ။ ရက်အင်ဒီးယန်းတွေက မြားအဆိပ်အဖြစ် သုံးကြတယ်၊ အသားထဲ ရောက်သွားရင် သုံးမိနစ်အတွင်း အကြောတွေ သေကုန်တယ်”

လူနှစ်ယောက်သည် ဘာမှမတတ်နိုင်။ သူတို့ခေါင်းဆောင်း၏ အလောင်းတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေကြ၏။

မောင်ထွန်းချ

ထောင်ချောက်

မာရင်ဂရီဇာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရသော သတင်းသည် ပြိုဟ်တုမှ တစ်ဆင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိသွား၏။ သတင်းထဲတွင် ပတ်စတာနက်၏ အမည် မပါသွားအောင် ကြိုတင်၍ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဝါရှင်တန်ဒီစီတွင် သမ္မတသည် စတင်တန်ရီဂျာနှင့် ချက်ချင်းတွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးလျက်ရှိသည်။

“ဒီကိစ္စနောက်ကွယ်မှာ ဘယ်သူပါတယ်လို့ ထင်သလဲ ရီဂျာ”

“ရုရှားတွေ...ဒါမှမဟုတ် အိုင်အိုနက်စကူးပေါ့၊ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ဖြစ်နေကူးအတိုင်း ဖြစ်လာတာပဲ၊ သူတို့အနေနဲ့ အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူး နဲ့ပဲ ဆက်ဆံကြတော့မှာပေါ့၊ ကောင်းပြီလေ၊ အရေးကြီးတာက မေရီအက်ရှ်လ်လေ ကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ရာထူးခန့်ထားဖို့ပဲ”

“သူ မကြာခင် ရောက်လာမှာပါ သမ္မတကြီး၊ ပြဿနာ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် အကောင်းဆုံးပဲ ရီဂျာ”

သတင်းကို ကြားသည့်အခါ အန်ဂျယ်က ပြုံးသည်။ ငါတွက်ထားတာ ထက် ပိုတောင် မြန်နေပါကလားဟုလည်းတွေးသည်။ ညဆယ်နာရီတွင် ကြီးကြပ်ရေးမှူး၏ ကိုယ်ရေးသုံးလျှို့ဝှက်ဖုန်း မြည်လာသည်။ သူသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ပါးစပ်တွင် ကုပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်မှ နီယူဆာမူနက်စ်၏ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော အသံကိုကြားရသည်။

“အန်ဂျယ်ကပြောတယ်၊ ငွေကို သူ့ဘဏ်မှာ သွင်းပေးလိုက်ပါတဲ့”

“ချက်ချင်းသွင်းပေးမယ်လို့ သူ့ဆီ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ၊ ဒီမယ် မစ္စမူနက်စ်၊ ကျွန်တော်သိပ်ကိုကျေနပ်တယ်လို့ အသိပေးထားပေးပါ။ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်နိုင်မယ့်ဖုန်းနံပါတ်ရှိရင် ပေးထားစေချင်တယ်”

တစ်ဖက်မှ အချိန်အတော်ကြီးကြာမျှ ငြိမ်တိတ်နေသည်။ နောက်ဆုံး

ကျမှ ...

“ရှိတယ်ထင်တယ်” ဟု အဖြေပေးပြီး နံပါတ်ကိုပေး၏။

“ရပြီ...တကယ်လို့ အန်ဂျယ်က ...”

စကားမဆုံးမီ တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချသွားလေပြီ။

အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု၏ ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းနေသည်နှင့်
အတူတူ မေရီစိတ်တွင်ထင်နေမိသည်။ ဘဝတစ်ခုလုံးကို သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးနေခြင်း
ဟုပင် သုယုဆသည်။

တကယ်တော့ အိပ်မက်များ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်များနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
တို့ဖြင့် ပြည့်လျှံနေခဲ့သော ဆယ့်သုံးနှစ်အချိန်ကာလကို အပြီးအပိုင်ခွဲခွာရန် နှုတ်
ဆက်နေခြင်းပေတည်း။

ဤအိမ်သည် သူနှင့် အက်ဒ်ဝါဒ်တို့၏ အိမ်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ဖြင့်
ဤအိမ်တွင် ငြိမ်သက်ခဲ့သော ရယ်ခြင်းနှင့် ငိုခြင်းများ၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း
များကို လုံ့လသော်နားလည်သည့် လူစိမ်းများ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရပေတော့
မည်။ ဝစ္စည်းများ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းရသည့် အလုပ်အပြင် အခြားလုပ်ငန်းများ
ထလည်း အများကြီးရှိ၏။

အချိန်ကာလ အတိအကျ မသတ်မှတ်နိုင်သည့် ခွင့်ရက်ရှည်ကြီးတစ်ခုကို
တက္ကသိုလ်မှ ဌာနမှူးနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ယူရသည်။ သမီးနှင့် သားကို ကျောင်းမှ
နှုတ်ရသည်။ ပြီးတော့ ခရီးသွားလာရေးအတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်များ ဝယ်ရ
ခြင်း၊ နေအိမ်ငှားရခြင်း စသည်များ ...။

ဟိုတုန်းကတော့ ဓွေကြေးသုံးစွဲမှုကိုများကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးစီးဦးဆောင်
ပြုခဲ့သည်က နည်းသည်။ အားလုံးကို အက်ဒ်ဝါဒ်ကသာ တာဝန်ယူ၍ လုပ်ဆောင်
ခဲ့၏။ အခုတော့လည်း အက်ဒ်ဝါဒ်မရှိတော့။ သို့သော်လည်း အက်ဒ်ဝါဒ်သည်
သူ့စိတ်နှင့် သူ့နှလုံးသားထဲမှာတော့ အမြဲတစေရှိနေလိမ့်ဦးမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

နောက်ဆုံးတွင် လုပ်စရာ ရှိသမျှအားလုံး ပြီးပြတ်သွားသည်။ ထွက်ခွာဖို့
အချိန်ရောက်လာပြီ။ မေရီသည် အပေါ်ထပ်ရှိ သူနှင့်အက်ဒ်ဝါဒ်တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ
အတူတူ နေခဲ့ရသည့် အိပ်ခန်းသို့ သွားသည်။

အိပ်ခန်းတစ်ခန်းလုံးကို နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းအနေဖြင့် အချိန်များစွာ
ယူ၍ကြည့်သည်။

(၁၈)

မေရီတို့မိသားစုလိုက်ပါလာသော လေယာဉ်သည် ဝါရှင်တန်မြို့တော်
ဒါးလက်စ်လေယာဉ်ကွင်းသို့ဆင်းသည်။ သူတို့အား နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ စေလွှတ်
လိုက်သည့် လူငယ်တစ်ဦး လာကြိုသည်။

“ဝါရှင်တန်က ကြိုဆိုပါတယ် မစ္စကန်အက်ရှ်လေ၊ ကျွန်တော့်နားမည်တ
ဌာနက ဘမ်းစံပါ။ မစ္စတာရီဂျက်က လွှတ်လိုက်တာပါ။ မစ္စကန်အက်ရှ်လေတို့အတွက်
ရေးဗားဒေးလ်တဂျာဝါ ဟိုတယ်မှာနေဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု မေရီကပြန်ပြောပြီး ကလေးများနှင့် မိတ်ဆက်
ပေးသည်။

“ပစ္စည်းတွေရွေးဖို့အတွက် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်၊ ဟိုတယ်
အရောက် သယ်သွားဖို့လည်း ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ။”

နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ်အကြာတွင် မေရီတို့မိသားစုအား တင်ဆောင်လာ
သည့် မော်တော်ကားသည် ဝါရှင်တန်မြို့နယ်သို့ ဦးတည်၍သွားလျက်ရှိ၏။

မောင်ထွန်းသူ

ကျောင်းဆရာ

ဆိုရင် ဒီနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံးဟာ တံခါးမရှိစားမရှိ ဝင်ထွက်နိုင်တဲ့နေရာကြီး ဖြစ်လာ
မယ်၊ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတွေက သူလျှိုတွေကျက်စားရာ ဒေသကြီးတစ်ခုဖြစ်လာမှာ
ဆရာတယ် စသည်ဖြင့်လည်း တွေးသည်။

မေရီအက်ရှ်လေမိသားစု ဝါရှင်တန်ဒို့ ဆိုက်ရောက်သည့် အချိန်တွင်
ပီတီကွန်နော့ထံ သတင်းရောက်လာ၏။ မေရီနှင့် ညွှန်ကလေးများ၏ ဓာတ်ပုံများကို
လည်း မြင်ရသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးဟာ ဟန်တော့ကျလိမ့်မယ် ထင်ရတာပဲ” ဟု ကွန်နော့က
တွေးသည်။

စီအိုင်အေဌာနချုပ်၏ တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး ဌာနမှူးပီတီကွန်နော့
သည် အလုပ်ခွင်တွင် အချိန်အတော်ကြီးနောက်ကျသည်အထိ အလုပ်လုပ်လျက်
ရှိသည်။

နေ့စဉ် နံနက်သုံးနာရီအချိန်တိုင်း အထူးတာဝန်ကျအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည်
အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်စမြဲဖြစ်၏။ ယင်းအဖွဲ့သည် သမ္မတစုံစမ်းထောက်လှမ်းခိုင်း
ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပတ်သက်၍ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ တစ်ညလုံး ဝင်လာ
သောကြေးနန်းများကို စုစည်းစစ်ဆေးကြရသည်။

“ဝင်ကယ်” ဟု လျှို့ဝှက်အမည် ပေးထားသော ယင်းအစီရင်ခံစာကို
မနက်ခြောက်နာရီတိတိတွင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားရသည်။

ထိုနောက် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရောက်လာပြီး အစီရင်ခံစာကို ယူ
ကာ အိမ်ပြုတော်အနောက်ဘက်ဂိတ်မှဝင်၏။ ထိုအစီရင်ခံစာသည် သမ္မတ ရုံးထိုင်
ခန်းတွင် သူ့စားပွဲအပေါ်၌ အသင့် ရှိနေရ၏။ ပီတီကွန်နော့သည် ယနေ့ဝင်လာသမျှ
ကြေးနန်းများအပေါ်တွင် စိတ်ဝင် စားလျက်ရှိသည်။

ဤကြေးနန်းစာများသည် သံကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်နိုင်ငံများမှ
ရောက်လာသောကြေးနန်းများဖြစ်၍ အများစုမှာ မေရီအက်ရှ်လေအား ရိုမေးနီးယား
နိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ခန့်ထားသည့် ကိစ္စနှင့် တိုက်ရိုက်
ပတ်သက်ကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ စိတ်ဝင်စားမိခြင်းဖြစ်၏။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသည်
သမ္မတအယ်လီဆန်၏ စီမံကိန်းအပေါ် သံသယကြီးစွာဝင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအစီ
အစဉ်သည် သူတို့နောက်လိုက် မဟာမိတ်နိုင်ငံများအား ထိုးဖောက်ရန်၊ စည်းရုံး
သိမ်းသွင်းရန် ထောက်လှမ်းရန် အားထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည်။

ဒီကွန်မြူနစ်တွေစိတ်ပူတာက တစ်မျိုးပါ။ ငါ့လောက်အပူကြီးမယ်မထင်
ပါဘူးဟု ကွန်နော့က တွေးသည်။ တကယ်လို့သာ သမ္မတရဲ့စိတ်ကူးအလုပ်ဖြစ်ပြီ

မောင်ထွန်းသူ

ဆောင်ချောက်

ရေးစားဒေးလံတာဝါ ဟိုတယ်သည် လူစည်ကားသော ဝါးတားဂိတ်နှင့် တစ်လမ်းသာကွာဝေး၏။ ဟိုတယ်သည် ငယ်သော်လည်း အပြင်အဆင် အမွမ်းအမံ အလွန်ကောင်းသဖြင့် မိသားစုများအတွက် သင့်တော်သော ဟိုတယ်တစ်ခု ဖြစ်၏။

မေရီ ဟိုတယ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် စတင်တန်ရိဂျာထံမှ တယ်လီဖုန်းရောက်လာသည်။

“မင်္ဂလာညခင်းပါ မစ္စကဲအက်ရှီလေ” ဟူသော နှုတ်ဆက်သံသည် ငယ်ငယ်ကြီးသော်တစ်ဦး၏ တရင်းတနီး လေသံမျိုးဖြစ်၏။

“မစ္စကဲအက်ရှီလေ...ရင်ဆိုင်ရမယ့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတချို့ကို ကြိုတင်ပြီး ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းထားရင်း ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် နေ့ခင်း ဂရင်းဟိုတယ်မှာ နေ့လယ်စာစားရင်း ပြောကြရရင် မကောင်းဘူးလား”

အလုပ်ကတော့ စပေပြီ။ နောက်နေ့မနက်တွင် မေရီသည် ကလေးနှစ်ယောက် စားသောက်ရေးကို အခန်းထဲမှာပင် စားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး အငှားထားတစ်စီးဖြင့် ဂရင်းဟိုတယ်သို့ သွားသည်။

ဤဟိုတယ်မှာလည်း အရှိန်အဝါကြီးမားသော ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်၏။ တမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ သံတမန်များ တည်းခိုရာနေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အဆောက်အအုံသည် တင့်တယ်ခွဲညားလှ၏။

ဟိုတယ်၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။ ဟိုတယ်နှင့် ထိုစားသောက်ဆိုင်များကို ကျောက်ဖြူလှေကားဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ စတင်တန်ရိဂျာသည် မေရီအား စားသောက်ခန်းအတွင်းမှ စောင့်ကြိုလျက် ရှိ၏။

“မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ မစ္စကဲအက်ရှီလေ”
“မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ မစ္စတာရိဂျာ”

သူက ရယ်သည်။
“အခုလိုဆိုတော့ မရင်းနှီးသလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ‘စတန်’ လို့ခေါ်၊ ကျွန်တော်က ‘မေရီ’ လို့ ခေါ်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

မေရီက ကျေနပ်သည်။
“ကောင်းပါတယ်ရှင်” ဟု အလိုက်သင့်ပြန်ပြော၏။
နေ့လယ်စာ မှာအပြီးတွင် မေရီက...

“ကျွန်မ ဝါရှင်တန်မှာ အကြာကြီးနေရဦးမှာလား” ဟု မေး၏။
“တစ်လလောက်ပါပဲ၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးက ရိုးမေးနီးယားအစိုးရဆီကို

ကြားနန်းရိုက်ထားပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားကိုသံအမတ်ကြီးအဖြစ် သဘောတူလက်ခံဖို့ အဆို ပြုတဲ့ကြေးနန်းပေါ့၊ ကျွန်တော်သိထားရသလောက်ဆိုရင် ရိုးမေးနီးယားဘက်က တော့ ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီဘက်မှာတော့ ဆီးနိတ်ကိုကျော်ဖြတ် ခို့လိုပါတယ်”

သူပြောသလိုဆိုရင် ရိုးမေးနီးယားဘက်ကတော့ ငါ့ကိုလက်ခံဖို့ သေချာ သလောက်ဖြစ်ပြီပေါ့ဟု မေရီကတွေး၏။ ငါ့ကိုယ်ငါသိထားတာထက် ပိုပြီး အရည်အချင်း ပြည့်ဝနေလို့ထင်ပါရဲ့။

“ဆီးနိတ်လွှတ်တော် နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေး ကော်မတီက ပထမဆုံးလူတွေ့စစ်ဆေးဖို့ရှိတယ် မေရီ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက်ကိုးနာရီမှာတွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ သူတို့ မဲဆန္ဒနဲ့ရွေးမယ်၊ သူတို့အစီရင်ခံစာကို ဆီးနိတ်လွှတ်တော်တစ်ရပ်လုံးမှာ ထပ်တင်မယ်”

“အဆိုပြုတဲ့လူတွေကို ဆီးနိတ်က မဲခွဲပြီး ပယ်ချခဲ့တဲ့ အစဉ်အလာတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေရီ မှာက အိမ်ဖြူတော်က အပြည့်အဝ ထောက်ခံထားတာပဲ၊ ပူစရာမရှိပါဘူး၊ သမ္မတက ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး ပြီးသွားအောင်တွန်းအားရော မိအားပါ ပေးနေတယ်၊ သူက အကြောင်းတစ်ခုရှိနေလို့ ဒီနေ့ ဇွန်းလွဲပိုင်းမှာ မေရီနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ လေးနာရီဆိုရင် အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်”
“သုံးနာရီခွဲတိတိမှာ မော်တော်ကားတစ်စီး အောက်ကနေ စောင့်နေပါလိမ့်မယ်”

သမ္မတကြီး၏ ရုံးခန်းတွင်းသို့ မေရီ ဝင်သွားသည့်အခါ ပေါလ်အယ်လီဆန်က ထိုင်နေရာမှထ၍ ဆီးကြိုသည်။ မေရီလက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ထိုင်ပါ မစ္စက်အက်ရှ်လေ၊ ကျွန်တော် မေရီလိုပဲ ခေါ်ပါ့မယ်၊ ရမလား”
“ရပါတယ်ရှင်၊ ခေါ်ပါ”

သူတို့သည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ကြသည်။ သမ္မတ အယ်လီဆန်သည် မေရီအားကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“မေရီဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်တစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကျွန်တော် မေရီရဲ့ နောက်ဆုံး ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရတဲ့ အချိန်က အတော့ထို စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရေးထားတဲ့ ဆောင်းပါးတို့ တော်နေရာသလို စိတ်ထဲမှာခံစားခဲ့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြည်သူမှ ပြည်သူသို့ အစီအစဉ်အပေါ် မယုံကြည်တဲ့လူတွေအများကြီးရှိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မေရီက ဒီလူတွေကို အရူးတွေဖြစ်သွားအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ထားတယ်”

“ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်ကူညီသွားဖို့ ဆန္ဒရှိနေပါတယ် သမ္မတကြီး”

“ကျွန်တော် မေရီကို ထိပ်ဆုံးကထားပြီး တွက်ထားပါတယ်၊ ရိုမေးနီးယားဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စမ်းသပ်ခံနယ်မြေပါ။ အခုလို ဂရိဇာအလုပ်ကြံ ခံလိုက်ရပြန်တော့ မေရီရဲ့အလုပ်ဟာ ပိုပြီး ခက်ခဲလာဖို့တော့ ရှိနေပါတယ်၊ တကယ်လို့ ရိုမေးနီးယားမှာ အောင်မြင်မယ်ဆိုရင် ဒီအစီအစဉ်ဟာ အခြားကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတွေမှာလည်း အောင်မြင်မှာပါ”

သူတို့သည် နောက်ထပ် မိနစ်သုံးဆယ်မျှ ရှေ့ခရီးတွင် ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာအချို့ကို ထပ်မံဆွေးနွေးကြသည်။

ထို့နောက် ပေါလ်အယ်လီဆန်က ...

“စတင်တန်ရီကတော့ မေရီနဲ့ အမြဲတစေ ဆက်သွယ်နေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ” ဟု ပြောကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် သူ့လက်ကို ကမ်းပေးသည်။

ဆီးနိတ်လွှတ်တော် နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်ရေး ကော်မတီနှင့် မတွေ့ရခင် တစ်ညတွင် မေရီသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် အိပ်၍မရ။

အက်ဒ်ဝါဒ်ရယ် ၊ မေရီအနားမှာ မောင်ရှိစေချင်လှပါတယ်။ မေရီပြောချင်တာတွေ အများကြီးပါပဲ မောင်ရယ်၊ ဂျန်းရှင်းစီးတီးမှာတော့ မေရီဟာ ဘုရင်မတစ်ပါး ဖြစ်နေလေပြီလား မပြောတတ်တော့ပါဘူး။

ထို့နောက်တော့ သူ့အတွေးကို ချေဖျက်သည့် အရာတစ်ခုကို သတိရသည်။ အကယ်၍ အက်ဒ်ဝါဒ်ဘာ ရှိနေပါမူ ဘယ်နည်းနှင့်မှ သူဒီမြို့တော်သို့ ရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။

သူသည် သူ့ယောက်ျား၊ သူ့ကလေးများနှင့်အတူ သူ့အား ပိုင်ဆိုင်လျှက်ရှိသည့် နေအိမ်၌သာ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ရှိနေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ထိုညက တစ်ညလုံး သူနိုးနေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

လူတွေ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းကို ဆီးနိုတ်လွတ်တော် နိုင်ငံခြားဆက် သွယ်ရေး ကော်မီအေခန်း၌ ပြုလုပ်သည်။ အဖွဲ့ဝင် ဆယ့်ခုနစ်ယောက်သည် စင်မြင့် ဖေါ်၌ နေရာယူထားကြသည်။

အခန်း၏ ဘယ်ဘက်တွင် သတင်းစာဆရာများအတွက် စားပွဲရည်ကြီး နှိုသည်။ ထိုနေရာတွင် သတင်းထောက်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ အခန်းအလယ် ဝဟိုတွင်မူ လာရောက် လေ့လာနားထောင်သူ စည့်ပရိတ်သတ်နှစ်ရာ၏ ထိုင်ခုံများ နှိုသည်။ အခန်းထဲတွင် လူများဖြင့် ပြည့်လျှနေသည်။ ပီတီကွန်နောသည် မျောက်ဆိုးဘန်ဘစ်နေရာတွင် ထိုင်နေသည်။

သမီးငယ် ဘက်သံနှင့် သားငယ် တင်မ်တို့နှင့်အတူ မေရီ အခန်းထဲ ဝင်လာသည့်အခါ ရောက်နေနှင့်ကြသည့် ပရိသတ်သည် တစ်ခဏမျှ ရုတ်ရုတ် သံသ ဖြစ်သွားသည်။ မေရီသည် အဖြူရောင်ဘလောက်စ်နှင့် အမည်းရောင် ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားသည်။

ကလေးများမှာလည်း တနင်္ဂနွေဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်လာကြသဖြင့် သပ်ရပ်ခန့်ညားနေကြ၏။ ဝါရှင်တန်ပို့စ်မှ နိုင်ငံရေးသတင်းထောက် ဘင်ကိုဟန် သည် မေရီတို့ ဝင်လာသည်ကို မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေ၏။

ကလေးများအား အစောင့်တစ်ယောက်က ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် နေရာချ ပေးပြီး မေရီကိုမူ ကော်မတီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ သက်သေကုလားထိုင်သို့ ပို့ပေး သည်။ ကော်မတီထံမှ မေးခွန်းများ စမေးလာသည်။

ပထမဆုံး ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌလည်းဖြစ်၊ သမ္မတအယ်လီဆန်အား ထောက် ခံသူလည်းဖြစ်သော ဆီးနိုတ်တာချားလစ် ကင်းဘဲလ်က စမေးသည်။

“ကျုပ်တို့ဖတ်ထားရတဲ့ မစ္စက်အက်ရှ်လေရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အရဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ကင်းဆတ်ပြည်နယ်သူဖြစ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကာလ အတွင်းမှာ ကင်းဆတ်ပြည်နယ် တက္ကသိုလ်မှာ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်ကို သင်ကြားပို့ချပေးခဲ့တယ်။ ဟုတ်ပါသလား”

ဖောင်ချောက်

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်” ဟု မေရီက စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် တုန်ယင်လှုပ် ရှားသော လေသံဖြင့် အဖြေပေးသည်။

“မစ္စက်အက်ရှ်လေရဲ့ ဘိုးဘွားတွေဟာ ရိုမေးနီးယန်းလူမျိုးတွေဆိုတာ ကော ဟုတ်ပါသလား”

“ကျွန်မရဲ့အဘိုးပါ။ ဟုတ်ပါတယ်”

“နိုင်ငံတကာရေးရာဂျာနယ်မှာ ခင်ဗျားရေးခဲ့တဲ့ဆောင်းပါးကြောင့် သမ္မတကြီးက ခင်ဗျားအပေါ် စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်နော်”

“ကျွန်မ အဲသလိုပဲ နားလည်ထားပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဆောင်းပါးရဲ့ အခြေခံဦးတည်ချက်ကို ကော်မတီက သိချင်ပါ တယ်”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒေသအလိုက် စီးပွားရေးပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး စာချုပ် တွေ ပေါ်လာနေပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့အနေနဲ့ အတုံ့အပြန် အကျိုးပြုရေးကို ရှေးရှုပြီး တသီးတခြား ချုပ်ဆိုပြီး လုပ်ကြကိုင်ကြတဲ့ သဘောပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီစာချုပ်တွေကြောင့် ကမ္ဘာနိုင်ငံတွေဟာ ပြီးသူရန်ဘက်သဘောနဲ့ အမြင် အဆိုသဘောတွေဝင်လာပြီး အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်”

အခုကျတော့လည်း မေရီသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့သွားခဲ့လေပြီ။ သူပိုင်နိုင်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောရခြင်းဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်သူ များစွာ ယုံကြည်စိတ်ချလာသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ဆွေးနွေးပွဲ တစ်ခုကို ဦးဆောင်နေရသည့်နယ် ခံစားနေရသည်။

“ဆောင်းပါးရဲ့ အခြေခံအချက်က ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေးပါ” ဟု မေရီက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့က မဟာမိတ်နိုင်ငံတွေရော မဟာမိတ်မဟုတ်တဲ့ ပြိုင် ဘက်နိုင်ငံတွေရော ပါဝင်လာနိုင်မယ့် ဘုံဈေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ဖို့ လှုပ်ရှားရာမှာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံက ဦးစီးဦးဆောင် ပြုစေချင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ဆိုရင် ကျွန်မ ဥပမာတစ်ခုပေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ သီးနှံအပိုတွေ စုဆောင်း သိုလှောင်ထားဖို့အတွက် ငွေတွေ ဘီလီယံနဲ့ချီပြီး ကုန်ကျခံနေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ နိုင်ငံပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက်က ပြည်သူတွေ ငတ်နေကြပါတယ်။ ကမ္ဘာတစ်ခု တည်းသော ဘုံဈေးအဖွဲ့ဟာ မညီမမျှဖြစ်နေတဲ့ ကုန်စည်ဖြန့်ချိမှုကို သင့်တော် မှုတတဲ့ ဈေးနှုန်းနဲ့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားပေးခြင်းအားဖြင့် ညီမျှသွားအောင် ကုသပေးနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ အမြင်ပါ။ အဲဒီအမြင်ကို အကောင် အထည် ဖော်ကြည့်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ကျွန်မမှာ ရှိနေပါတယ်”

ကော်မတီဝင် တစ်ဦးဖြစ်သော အတိုက်အခံ ပါတီခေါင်းဆောင် ဆီနိုတ်

မောင်ထွန်းသူ

တာဟာရီးလ်တာကဲလ်က ...

“ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး မေးပါရစေ” ဟု အစချီသည်။

“အခု ခင်ဗျား ဝါရှင်တန်မြို့တော်ကို ရောက်လာတာ ပထမဆုံးအကြိမ်

မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အခု ခရီးဟာ အရေးကြီးဆုံး ခရီးတွေထဲက တစ်ခု

လို့...”

“ခင်ဗျား နယူးယောက်ကိုကော ရောက်ဖူးပါသလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူးရှင်”

“ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ကိုရော”

“မရောက်ဖူးပါဘူးရှင်”

“ကင်းဆတ်ပြည်နယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုရော ရောက်ဖူးပါသလား”

“ရောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မ ရိုကာဂိုတက္ကသိုလ်ကို သွားပြီး ဟောပြော

ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဒါပေါ့လေ၊ အဲဒီ ခရီးတွေဟာ ခင်ဗျားအတွက်တော့ အလွန်စိတ်လှုပ်

ရှားရတဲ့ ခရီးတွေ ဖြစ်ပေမယ့်” ဟု တာကဲလ်က သရော်သံဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ကိုယ်စားပြုပြီး သံကန့်လန့်

ထာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို သွားရဖို့ မျှော်လင့်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု ကျွန်တော်တို့ကို

တော့ ထင်ဆတ်ပြည်နယ် ကျွန်းရှင်းစီးတီးက ဗဟုသုတလောက်ပဲ ပြောပြနေတယ်”

မေရီသည် သူ့ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ထားသည်။

“ဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ ကမ္ဘာဗဟုသုတဟာ လေ့လာ

လိုက်ထားမှုကနေ ရထားတာပါ၊ ကျွန်မဟာ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာရပ်နဲ့ ပီအိမ်ချီဒီဆိုတဲ့

ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရထားတာပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မဟာ ကင်းဆတ်ပြည်နယ်

တက္ကသိုလ်မှာ ဒီဘာသာရပ်ကို သင်ကြားပို့ချပေးနေတာ ငါးနှစ်ရှိသွားပါပြီ၊

သင်ကြားရာမှာလည်း သံကန့်လန့်ကာ နိုင်ငံတွေရဲ့ အကြောင်းကို အဓိကထားပြီး

ပို့ချနေတာပါ၊ ကျွန်မဟာ ရိုမေးနီးယားပြည်သူတွေရဲ့ လတ်တစ်လော ပြဿနာ

တွေနဲ့ ထိတွေ့ဆက်စပ်မှုရှိနေပါတယ်၊ ဒါအပြင် သူတို့အစိုးရရဲ့ အမေရိကန်ပြည်

ထောင်စုအပေါ်ထားနေတဲ့ သဘောထားနဲ့ ဘာကြောင့် အဲသလို....”

မေရီသည် စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ သူပြောတာ

လိုသည်ထက် ပိုများသွားလေသလားဟု တွေးကာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခုနှင့် ကြုံရသည်။ ကော်မတီဝင်များ၏

လက်ခုပ်သံကို မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ တာကဲလ်တစ်လောက်

မှတစ်ပါး အားလုံးက လက်ခုပ်တီးနေကြခြင်းပေတည်း။

ထောင်ချောက်

မေးခွန်းများသည် ဆက်၍ ထွက်လာနေပြန်သည်။ တစ်နာရီအကြာတွင် ဆီနိုတ်တာကင်းဘဲလ်က ကော်မတီဝင်များအား မေးသည်။

“နောက်ထပ် မေးစရာရှိပါသေးသလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ မစွက်အက်ရှ်လေဟာ သူ့အရည်အသွေးကို အပီအပြင် ဖော်ပြပြီးနေပြီလို့ ထင်ပါတယ်” ဟု ဆီနိုတ်တာ တစ်ဦးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစွက်အက်ရှ်လေ၊ အစည်းအဝေးကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ပီတီကွန်နောသည် မေရီအား အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစားဆင်ခြင်လျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် သတင်းစာဆရာများ ပိုင်းပိုင်းလည်နေသော မေရီ

အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အခန်းထဲမှထွက်သွား၏။ “ဒီဘက်ကို တဆိတ်မျက်နှာလှည့်လိုက်ပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြုံးလိုက်ပါ၊

ဟုတ်ပြီ နောက်ထပ်တစ်ပုံလောက်”

“မစွက် အက်ရှ်လေ ...”

အခြားသတင်းစာဆရာများနှင့် ခွဲ၍ ရပ်နေသော ဘင်ကိုဟန်သည် မေရီ၏

ပြောဟန်၊ ဆိုဟန်နှင့် လှုပ်ရှားဟန်များကို ကြည့်ကာ နားစွင့်လျက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးက တော်သားပဲဟု တွေးသည်။ မေးသမျှကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြေကြား

သွားနိုင်၏။ သို့သော်လည်း သူ့အား ဘာကြောင့် ရွေးရသနည်းဟူသော အချက်မှာ

ယခုအချိန်အထိ ပဟေဠိဖြစ်ဆဲပင်။ ဘာကြောင့်ဟူသောအချက်ကို သူမသိရခြင်းသည် ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ရေးဗားဒေးလ်တာဝါဟိုတယ်သို့ မေရီ ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ စတင် တန်ရိုဂျာထံမှ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ကြားရသည်။

“ဟယ်လို ... မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား”

မေရီ၏ ရင်သည် သွက်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။ “ဘာလဲ၊ ကျွန်မကိစ္စအဆင်ပြေသွားပြီလား၊ ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်ကျေးဇူး

ထင်တယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားရတယ်ဆိုတာ ပြောမပြတတ်

သွား”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပါပဲ မေရီရယ်”

ရိုဂျာ၏ လေသံမှာ ဝမ်းသာနေသည့်လေသံဖြစ်၏။ “တကယ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပါပဲ”

နောက်ဆုံးအတည်ပြုချက်ကို ရရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဆီးနိတ်က မေရီအား
မဲအရေအတွက် အများဆုံးဖြင့် ထောက်ခံခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်တော့မယ်၊ ဘယ်သူ
ထမှ ကျွန်တော်တို့ကို ပိတ်ပင်တားဆီးလို့ မရနိုင်တော့ဘူး”

သမ္မတအယ်လီဆန်က ရိုဂျာအား ပြောသည်။ ရိုဂျာက ခေါင်းညိတ်
သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူကမှ ပိတ်ပင်ထားလို့ မရနိုင်တော့ဘူး” ဟု
ထောက်ခံသည်။

သတင်းကို ကြားလိုက်ရသည့်အချိန်တွင် ပီတီကွန်နောသည် သူရုံးခန်း
ထဲ၌ ရှိနေသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် သတင်းတစ်ပုဒ် ကပျာကယာရေးပြီး
စကားဝှက်ဖြင့် ပို့သည်။ သူ လူတစ်ယောက်သည် စီအိုင်အေကြီးမဲ့ကြေးနန်း အခန်း
ထဲ၌ တာဝန် ကျနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ရိုဂျာ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကို ငါ သုံးချင်တယ်” ဟု ကွန်နော
ထ ပြောသည်။

“မင်း အပြင်က ထွက်စောင့်နေ”

ရိုဂျာ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းသည် စီအိုင်အေ၏ လျှို့ဝှက်ဆက်
သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းဖြစ်သည်။ ရာထူးအမြင့်ဆုံး ထိပ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်သာ
ထားသည့် သီးသန့် လိုင်းဖြစ်၏။ ကွန်နော၏ ကြေးနန်းသည် ဆစ်ဂ်မန်ထံသို့
လိပ်မူထားလေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ဟောင်အောင်

မေရီအက်ရှ်လေသည် ရိုမေးနီးယား ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတနိုင်ငံသို့ စေလွှတ်မည့် သံအမတ်အဖြစ် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုပြီးခဲ့လေပြီ။

ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းသည့်အလုပ်သည် အစပြုခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ပထမဆုံး နိုင်ငံရေးဌာနရှိ ဥရောပနိုင်ငံများ ဆက်သွယ်ရေးဗျူရိုသို့ သွားရောက်ရမည်ဟူသော အမိန့်စာသည် မေရီလက်ထံသို့ ရောက်လာသည်။

သူ ရောက်သွားသည့်အခါ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ ဌာနခွဲတွင် တာဝန် ချထားပေးသည်။ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံရေးရာဌာနခွဲ၏ အရာရှိမှာ ဂျိမ်းစ်စတစ်လေ ဆိုသူ ငြိမ်သည်။

သူသည် သံတမန်ဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် လုပ်သက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အသက်မှာ ငါးဆယ်ကျော်၊ မျက်နှာသည် ဖြူရောင်ရောင် ဖျော့တော့တော့ ခြေခွေးမျက်နှာနှင့်တူလှသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အေးစက်စက်မာကျောကျော နိုင်လှချေသည်။

သူသည် နိုင်ငံရေးအရ ရွေးချယ်ခြင်းခံရသော အရွေးချယ်ခံ နယ်ထမ်းများအား အထင်အမြင်သေးသူဖြစ်သည်။ ထိုလူစားများကို သူ့လောကအတွင်းသို့ မဆိုင်ဘဲနှင့် ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာသူများဟု သတ်မှတ်လေ့ရှိသည်။

ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ကိုယ်သူ အသိဆုံးနှင့် အကျွမ်းကျင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဟု ယူဆထားသူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ နိုင်ငံခြားရေးဌာနက သူ့အား ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေသူ ဖြစ်၏။ မေရီ၏သတင်းသည် သူ့အတွက် အကြီးမားဆုံးနှင့် အပြင်းထန်ဆုံးသော ထိုးနှက်ချက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ စတစ်လေသည် သူ့စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ထိုင်နေသော မေရီအား အကဲခတ်လျက်ရှိလေသည်။ မေရီကလည်း စတစ်လေအား ပြန်၍ အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။

စတစ်လေ၏ အင်္ဂါရုပ်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို ရက်တိုတိုနဲ့ ပါရဂူဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာ” ဟုပြောကာ ဖိုင်တွဲတစ်ထပ်ကြီးကို လှမ်းပေးသည်။

“ခင်ဗျား ဒါတွေကို ဖတ်ပေတော့၊ အခု ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားရဲ့ စစ်သံမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဝီလယ်မက္ကင်းနေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ နောက်နာရီဝက်လောက် အတွင်းမှား ရိုမေးနီးယား ဘာသာစကားကို သင်ရမယ်၊ အဲဒီသင်တန်းက ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် လပေါင်းများစွာကြာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ရက်တိုတိုနဲ့ အမြန်ဆုံးတတ်အောင် သင်ပေးရမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ညွှန်ကြားထားတယ်”

ထို့နောက် စတစ်လေက မေရီအား မက္ကင်းနေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မက္ကင်းနေးမှာ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်က စစ်သားရုပ်ပေါက် လျက်ရှိ၏။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်း ဖြစ်၏။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု မက္ကင်းနေးက ပြောသည်။

သူ့အသံသည် မာကျောကျောနိုင်လွန်းလှသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်” ဟု မေရီက ပြန်ပြောသည်။

တကယ်တော့ မက္ကင်းနေးသည် သူ့ပထမဦးဆုံး တွေ့နေရသည့် သူ့လက်အောက်ခံဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အနည်းငယ်မျှ စိတ်လှုပ်ရှားရသည်။

“ရှင် အရင်က ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံကို ရောက်ဖူးပါသလား”

ဗိုလ်မှူးကြီးမက္ကင်းနေးနှင့် စတစ်လေတို့သည် အကြည့်ချင်းမလှယ်လိုက်ကြသည်။

“သူ အရင်က ရောက်ဖူးတယ်” ဟု စတစ်လေက ဖြေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ဆောင်ချောက်

(၁၉)

နေ့စဉ် မေရီနှင့် စတစ်လေတို့သည် ရိုမေးနီးယားရေးရာ ဌာနစိတ်၌ ဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းဖိုင်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း ဆွေးနွေးခြင်းစသော အလုပ်များဖြင့် အချိန်ကုန်ကြ၏။

“ခင်ဗျားဆီက ပို့တဲ့ကြေးနန်းတွေ ရောက်လာတယ်ဆိုပါစို့” ဟု စတစ်လေက ပြောသည်။

“တစ်ခုအဝါရောင်က ချက်ချင်းအရေးယူဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ။ အဖြူရောင် စိတ္တဗျာဏတော့ အသိပေးတဲ့ သဘောပဲ။ ခင်ဗျားပို့တဲ့ ကြေးနန်းရဲ့မိတ္တူတွေဟာ ထာဘွယ်ရေးဌာန၊ စီအိုင်အေ၊ ယူအက်စ်အိုင်အေ၊ ဘဏ္ဍာရေးဌာနနဲ့ တခြား ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတဲ့ဌာနစုပေါင်း တစ်ဒါဇင်ဆီကိုသွားတယ်။ ခင်ဗျားဟိုရောက်ရင် ပထမဆုံးဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုက ရိုမေးနီးယား အကျဉ်းထောင်တွေထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ အမေရိကန်တွေရဲ့ အရေးကိစ္စပဲ။ ကျွန်တော် သူတို့ကို လွှတ်စေချင်တယ်”

“သူတို့ကို ဘာမှုတွေနဲ့ ထောင်ချထားတာလဲ”

“သူလျှို့မို၊ ဆေးဝါးမှု၊ ခိုးမှု အစုံပဲ။ ရိုမေးနီးယားတွေက စွဲချင်တဲ့အမှုတွေနဲ့ စွဲထားတာပဲ”

သူလျှို့မိုနှင့် အပြစ်ကျနေသူအား လွှတ်မြောက်အောင်လုပ်ရမည်ဟူသော ကိစ္စကတော့ မေရီအတွက် အံ့ဩစရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အထုပ်တစ်ထုပ်ပေးစရာရှိတယ်” ဟု တစ်ရက်သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် စတစ်လေက အသိပေးသည်။

“ခင်ဗျားလက်ထဲက တခြားလူလက်ထဲ လွှဲပေးလို့ မရဘူး။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဖတ်ရမယ့်ကိစ္စ၊ ဖတ်ပြီးရင် ကျေညက်အောင်မှတ်ထားပါ။ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် ဒီစာထုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ယံတိုင် ကျွန်တော့်လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပါ။ ကဲ...ဘာသိချင်သေးသလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး”

စတစ်လေသည် အနီရောင် တိပ်များဖြင့် ကပ်ထားသော မနီလာစာအိတ် ထူထူကြီးတစ်အိတ်ကို မေရီလက်သို့အပ်သည်။

“ဒီနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးပါ”

မေရီက လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။

ဟိုတယ်သို့ပြန်လာသည့်အခါ မေရီသည် စာအိတ်ကို ရင်ခွင်၌ အပ်ထားသည်။ လက်ထဲမှ မချရဲ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားထဲမှ ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်နှင့် တူလေခြင်းဟု သူ့ကိုယ်သူ တွေးနေမိ၏။

သူ့သားနှင့်သမီးတို့သည် အဝတ်များလဲကာ သူ့အား တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဪ...ငါ သူတို့ကို တရုတ်အစာကျွေးပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်လို့ ကတိပေးထားမိတာပဲ” ဟု တွေးမိသည်။

“သမီးတို့သားတို့ ဒီနေ့ မေမေတို့ အပြင်သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ မေမေမှာ သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်စရာ ပါလာတယ်”

“ရတယ် မေမေ”

“ရပါတယ်”

အက်ဒ်ဝါဒ်ဒ်သေခင်တုန်းကတော့ အခုလို ချိန်းထားပြီးခါမှပျက်လျှင် အော်လား ဟစ်လားနှင့် ဆူဆူညံညံ ပြုတတ်ကြ၏။ အခုကျတော့လည်း အရွယ်ကလေးတွေ ရောက်လာသဖြင့် အသိကလေးတွေ ဝင်လာဟန်တူ၏။ သူပြောလိုက်သည်ကို ကျေနပ်စွာလက်ခံကြသည်။

မေရီသည် ကလေးနှစ်ယောက်အား ဖက်လိုက်ပြီး ...

“မေမေ မင်းတို့ကို တစ်ရက်ကျမှပို့ပေးမယ်” ဟု ကတိထပ်ပေးသည်။

မိမိအား ဂျိမ်းစ်စတစ်လေပေးလိုက်သည့် စာများကို ဖတ်ရသည့်အခါ မေရီ များစွာ အံ့အားသင့်ရ၏။ သူ့လက်ထဲသို့ ပြန်ပေးပါဟူသောစကားကို သတိရမိသည်။ စတစ်လေအနေဖြင့် ချက်ချင်းပြန်လိုချင်သည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

စာများမှာ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံမှ အရေးပါအရာရောက်သော အရာရှိများ အားလုံး၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်များကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်၏။ သမ္မတမှ စ၍ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးအထိ ပါသည်။

ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးချင်းစီ၏ အကျင့်စရိုက်၊ အလေ့အထ၊ ဝါသနာ၊ ငွေကြေးတိစ္စများ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ၊ ထူးခြားသောလက္ခဏာများ၊ စိတ်နေသဘောထားနှင့် အယူအဆ စသည်များကို ဖော်ပြထားသည်။

မောင်ထွန်းသူ

အချို့အပိုင်းများမှာ ထိတ်လန့်အံ့ဩဖွယ်ကောင်း၏။ မေရီသည် အားလုံးကို မှတ်မိနေရန်အတွက် ညဉ့်ဝက်နီးပါးမျှ အချိန်ပြုန်းရသည်။ သူ ရိုမေးနီးယားသို့ ရောက်လျှင် ဆက်ဆံရမည့် လူများဖြစ်သဖြင့် နာမည်မှအစ အသေးအဖွဲ့ အကျင့်စရိုက်အထိ သိအောင်လုပ်မထား၍ မဖြစ်။

“အခု ခင်ဗျား ရိုမေးနီးယားခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သိသင့်သိထိုက်တာမှန်သမျှ သိသွားပြီ” ဟု စတစ်လေက ပြောသည်။

“နောက်ထပ် သိသင့်တာ ရှိသေးသလား” ဟု မေရီက မေးသည်။

“ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထဲမှာပဲထားပါ။ အခုလောက်ဆိုရင် ရိုမေးနီးယားတွေအနေနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာရာတိုင်းကို သိနေပြီ။ အဲဒါကို မှတ်ထားပါ။”

စတစ်လေသည် သူ့ကုလားထိုင်ကိုကျောနှင့်မှီထိုင်လိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်းရယ် သူတို့ထဲ ခင်ဗျားကို လွယ်ကူတဲ့ပစ်မှတ်တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီဆိုတာ ခင်ဗျားဘတ်က ကျွန်းဆွေတွက်ထားရမယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အထီးထွန်ဖြစ်တိုက် ကတိကြမှာတော့ သေချာတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို စောင့်ကြည့်မယ်။ မှတ်တမ်းတင်မယ်၊ လိုအပ်သလို သုံးမယ်။ အဲဒါပဲ”

“ဒီလို ငါ့ကိုခြောက်လှန့်ဖို့အားထုတ်နေတာပဲ” ဟု မေရီက တွေးသည်။

“အင်း ...သူ့လှန့်လုံး ခြောက်လုံးတွေက အလုပ်တော့ မဖြစ်ပါဘူး”

အချိန်တိုတိုနှင့်လုပ်ရသည့် အလုပ်ကများသဖြင့် မေရီမှာ ပင်ပန်းမော့တိုက်ကာ စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ဘာသာရပ်စကား သင်ကြားမှုကိုသာမက နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ သင်တန်းတစ်ခု၊ ကာကွယ်မှုထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်စီ၏ ပို့ချမှုများ၊ နိုင်ငံတကာ လုံခြုံရေးရာကော်မတီနှင့် ဆီးနိတ်ကော်မတီများ အတွင်းရေးမှူးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ လိုအပ်သမျှကို ဆွေးနွေးနာယူရခြင်း စသည်များကို ဆက်တိုက်လုပ်နေခဲ့ရသည်။ သူတို့၏ အကြံပြုချက်များကို နားထောင်ရသည်။ သူတို့မေးသမျှကို ဖြေကြားရသည်။

အားလုံး ပြီးသွားသည့်အခါ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း အစပြုသည်။ မေရီသည် ကင်မရာများရှေ့၌ ရပ်ရသည်။ စာနယ်ဇင်း အသီးသီးမှ သတင်းထောက်များနှင့်လည်း မကြာခဏ တွေ့ဆုံရသည်။

ဝါရှင်တန်ပို့စ်၊ နယူးယောက်တိုင်းမ် သတင်းစာများမှ သတင်းထောက်များနှင့်လည်း တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရသည်။ လန်ဒန်တိုင်းမ်လို သတင်းစာများကလည်း သူ့ထံရောက်လာသည်။ တိုင်းမ်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ပြည်သူ့ဂျာနယ်များကလည်း သူနှင့်

ဆောင်ချက်

သူ့ကလေးများအကြောင်းကို ဆောင်းပါးများ ရေးခဲ့ကြ၏။

မေရီ၏ ဓာတ်ပုံသည် နေရာတိုင်းတွင် ရောက်နေသည်။ အကယ်၍ တမ္ဘာတစ်နေရာရာတွင် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည် ဆိုပါစို့။

သတင်းစာများက မေရီထံရောက်လာပြီး ထင်မြင်ချက် ဝေဖန်ချက်များ တောင်းခံလေ့ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် မေရီမိသားစုသည် နေချင်းညချင်း လူသိများကာ ထင်ရှားကျော်ကြားလာသည်။

ကြာလာတော့လည်း မေရီသည် သတင်းကြီးအောင် လုပ်မှုများအပေါ် စိတ်ပျက်လာသည်။ သူ့ ခံစားချက်ကို စတင်တန်ရီဂျာအား ရင်ဖွင့်သည်။

“ခင်ဗျားအလုပ်ရဲ့ မရှိမဖြစ် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုလို့ သဘောထားပါ မေရီ” ဟု ရီဂျာက ဖျောင်းဖျေသည်။

သမ္မတကြီးက-

“သူ စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ တစ်ခုကို ဖန်တီးတည်ဆောက်ဖို့ အားထုတ်နေတာပါ။ ဒါကိုလည်း သိထားရပါမယ်။ အခုလိုလုပ်ထားတော့ ခင်ဗျားရိုမေးနီးယားနိုင်ငံကို ရောက်သွားချိန်မှာ ဟိုမှာရှိနေတဲ့လူတိုင်းက ခင်ဗျားဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘယ်လိုအမျိုးအစားဆိုတာ သိနေကြလိမ့်မယ် မဟုတ်လား ဒါဟာ လိုအပ်ချက်တစ်ရပ်ပါ”

မောင်ထွန်းသူ

(၂၀)

“ဒီမြို့မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်နေတယ်” ဟု ဘင်ကိုဟန်က ပြောသည်။

သတင်းထောက်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေ အေကီကိုဟာဒါကာတို့သည် ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှန်သားပြင်ပေါ်မှ သတင်းလောကနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းအခန်းကို ကြည့်နေကြသည်။

မှန်သားပြင်ထက်မှာ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံဆိုင်ရာ သံအမတ်က ... “ကျွန်မအနေနဲ့ တရုတ်နိုင်ငံဟာ အရင်ကထက်ပိုပြီး ညှာတာထောက်ထားတဲ့ အနေအထားကို ဦးတည်နေတယ်လို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။ အထီးကျန်ဆန်နေတဲ့ ကွန်မြူနစ်လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ဟောင်ကောင်၊ မကာအို စတဲ့နိုင်ငံတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းဖို့ စဉ်းစားလက်ခံလာတဲ့ အချက်ကြည့်ရင် သိသာပါတယ်” ဟု ပြောနေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးက တရုတ်နိုင်ငံအကြောင်း ဘာသိလို့လဲ” ဟု ဘင်ကိုဟန်က ရေရွတ်ပြီး သူ့အဖော် အေကီကိုဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်း အခုကြည့်နေတာ ကင်းဆတ်ပြည်နယ်က အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ပဲ။ နေ့ချင်းညချင်း အရာရာတိုင်းကို သိတဲ့ ပါရဂူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာတာကွ”

“သူ့ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးထက်မြက်တဲ့ပုံပဲ” ဟု အေကီကိုက ပြောသည်။

“ထက်မြက်တာနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါကတခြားပဲ သတင်းထောက်တွေကလည်း အရူးတွေပဲ။ သူတို့လုပ်ပုံတွေက အရူးတွေကို အမဲသားကျွေးနေသလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒီမှာ အေကီကို...ကိုယ်ပြောပြမယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က မေရီအက်ရှီလေကို နာမည်ကြီးအောင် လုပ်ပေးနေတာကွ။ ပြဿနာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ အဲသလိုလုပ်ပေးနေတာ ဘယ်သူလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ”

“ရှင်က ဒီကိစ္စကို လိုတာထက်ပိုပြီး ပုံကြီးချဲ့ တွေးနေလို့ပါ”
ဘင်ကိုဟန်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ ဒေါသတကြီး

မောင်ချောက်

ဒွာသည်။

“မင်းပြောတာ မှန်ချင်လည်း မှန်မှာပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။

နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် ဘင်ကိုဟန်သည် နိုင်ငံခြားရေးဌာနသတင်းဆက်သွယ်ရေးအရာရှိချုပ် အိုင်အန်ဗီးလီးယားထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဟယ်လို...ဘင်ဂျီ သူငယ်ချင်း၊ ငါ မင့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဟု ဗီးလီးယားက မေးသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတစ်ခု လိုချင်တယ်။ ကျွန်တော် သိထားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံကိုလွှတ်ဖို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့ သံအမတ်အသစ်အတွက် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သတင်းတွေထုတ်ပြန်ဖို့ တာဝန်ယူထားရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဗီးလီးယား၏ လေသံမှာ သတိကြီးစွာ ထားနေပုံရ၏။

“ဒီကိစ္စကို နောက်ကွယ်က ကိုင်နေတာ ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားလို့ မေးတာပါ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဘင်၊ ဒီကိစ္စက နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ အလုပ်ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်ကကြားက ဆောင်ရွက်နေရတဲ့လူပဲ။ သိပ်သိချင်နေရင်တော့ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဆီကို စာလေးတစ်စောင် ရေးကြည့်ပါလား”

ဘင်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုလည်း ချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ဒီမြို့က ရတ်တော်တော်ကြာ ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်” ဟု အေကီကိုအား ပြော၏။

“ရှင်က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့ကိုသွားမှာ”

ဘင်ကိုဟန်သည် ဂျန်းရှင်းစီးတီးမြို့တွင် တစ်ရက်မျှသာနေသည်။
ရဲအရာရှိချုပ် မန်းစတားနှင့် တစ်နာရီကြာမျှ စကားပြောသည်။

ထို့နောက်...သူငှားထားသည့် ကားဖြင့် ရီလေးခံတပ်သို့ ဆက်သွား၏။
ခံတပ်တွင် စီအိုင်ဒီရုံးခန်း၌ အချိန်ဖြုန်းသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ညနေပိုင်းလေယာဉ်ဖြင့်
ပြန်၏။

လေယာဉ်ကွင်းမှ ဘင်ကိုဟန်၏ လေယာဉ် တက်သွားချိန်တွင် ခံတပ်
မှ ဝါရှင်တန် ဒီစီသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်သို့
ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မေရီအက်ရှ်လေသည် နိုင်ငံခြားရေးဌာန ဥရောပရေးရာရုံးခန်းရှေ့ စင်္ကြံ
သမ်းအတိုင်း လျှောက်လာလျက်ရှိသည်။ ဂျိမ်းစ်စတစ်လေထံသွားရန် လျှောက်လာ
နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်တွင် သူ့နောက်မှ ပြောင်နောက်နောက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်
သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မေရီက ဖျတ်ခနဲ
ထုညှိကြည့်၏။

နံရံကိုမှီ၍ရပ်နေသော အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူစိမ်းတစ်ယောက်။ ပြုံးဖြဖြ
မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ဝတ်
ထားသည်။ တင်းနစ်ရှူးဖိနပ်စီးထား၏။

မျက်နှာက ပြောင်ချော်ချော်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို သန့်စင်အောင်ရိတ်
ထား။ သူ့ပါးစပ်သည် ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်အည်းထားပုံရသည်။ မေရီသည်
ဧည့်သည်လှည့်ကာ သူ့လမ်းကို ဒေါသတကြီး ဆက်လျှောက်၏။

မေရီသည် စတစ်လေနှင့် တစ်နာရီကျော်ခန့် စကားပြောခဲ့ရသည်။
သူရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ စောစောက စင်္ကြံလမ်းပေါ်၌ ဆုံမိခဲ့သော
သူစိမ်းသည် သူ့ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ မေရီ၏ စာရွက်စာတမ်းများကို
ဆန့်လှောင်ကြည့်ရှုနေသည်။ မေရီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသအရှိန်ကြောင့် ပူထူလာ
သည်။

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာကောင်ထင်လို့ ကျွန်မစားပွဲမှာ လာထိုင်နေရတာလဲ”
လူစိမ်းက တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် မေရီအား စိုက်ကြည့်နေ၏။
ဆိုနေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းထသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် မိုက်စ်စလိတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ရင်းနှီးတဲ့ ပီဘီအေ
အဖွဲ့ကတော့ မိုက်ကယ်လို့ခေါ်ကြတယ်”

မောင်ထွန်းသူ

မေရီက အေးစက်တင်းမာသော လေသံဖြင့် ...

“ကျွန်မက ရှင်အတွက် ဘာလုပ်ပေးဖို့လိုသလဲ မစ္စတာစလိတ်” ဟု ပြန်မေး၏။

“ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မရှိပါဘူး” ဟု မိုက်ခိက ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေပါ။ ကျွန်တော်က ဒီဌာနမှာလုပ် တယ်။ ခင်ဗျားကလည်း ဒီမှာလုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် လမ်းကြိုတုန်း ဝင်နှုတ်ဆက်တဲ့ သဘောပါ”

“အခု ရှင် နှုတ်ဆက်ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဓာကယ်လို့ ရှင်ဒီဌာနမှာ အလုပ် လုပ်ရိုးမှန်ရင် ရှင် ကိုယ်ပိုင်စားပွဲရှိမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ နောက်အခါမှာ ကျွန်မ စားပွဲမှာ လာထိုင်ပြီး ငိုက်နေတာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့”

“အင်း...တော်တော်ဒေါသကြီးတာပဲ၊ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကတော့ ကင်းဆတ် နယ်သူနယ်သားတွေဟာ အလွန်သဘောကောင်းတယ်တဲ့၊ အခုကျ တော့လည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေပါလား”

“ဒီမယ် မစ္စတာစလိတ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ဒီရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့ နှစ်စက္ကန့် အချိန်ပေးမယ်”

“ငါ နားကြားများလွှဲနေသလား” ဟု မိုက်ခိက သူ့ကိုယ်သူပြောသည်။

“ရှင် ဒီဌာနမှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုရင် အခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်ပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်ဖို့ရယ်၊ လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန်ဝတ်ဆင်ဖို့ရယ် ကျွန်မအကြံ ပေးချင်တယ်၊ ကဲ ... ရှင် အခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ”

မိုက်ခိစလိတ်က မေရီအား လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“သွားလိုက်ပါဦးမယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာရ ဦးမှာပါ”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မေရီသည် ထုံးစံအတိုင်း စတစ်လေထံ လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် မိုက်ခိစလိတ် ရောက်နေသည်နှင့် ကြုံရပြန်လေ၏။ မေရီ အား မိုက်ခိက ခပ်ဖြည်းဖြည်းအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနေသည်။

“ဟေး...ကျွန်တော် ခင်ဗျားပေးတဲ့အကြံအတိုင်း မုတ်ဆိတ်မွေး ရိတ်လာ ခဲ့ပြီ” ဟု ပြော၏။

စတစ်လေက နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က တွေ့ပြီးကြပြီလား”

မေရီက အံကြိတ်ထားသည်။

“လူချင်း မသိဘူး၊ ကျွန်မက သူ့ကို ကျွန်မစားပွဲမှာ လာငိုက်နေလို့ တွေ့ဖူးတာ”

ဆောင်ချက်

စတစ်လေက မေရီအား မော့ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“မစ္စက်အက်ရ်လေ၊ သူက မိုက်ခိစလိတ်ပါ၊ မစ္စတာစလိတ်ဟာ ခင်ဗျား ရဲ့ လက်ထောက်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအဖြစ် လိုက်ရမှာပါ”

မေရီက ပြူးတီပြူးကြောင်ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“သူက ဘာလဲ”

“မစ္စတာစလိတ်က အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံများရေးရာ ဌာနစိတ်မှာ တာဝန် ကျခဲ့တဲ့လူပါ။ သူက ဝါရှင်တန်မြို့တော်ရဲ့ ပြင်ပမှာ တာဝန်ကျခဲ့တာ များပါတယ်။ သူဟာ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံမှာ လေးနှစ်နေခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကိုခင်ဗျားနဲ့ အတူ အလုပ်လုပ်ဖို့ တာဝန်ချထားပေးခဲ့တာပါ”

မေရီသည် ထိုင်နေရာမှ ပြုန်းခနဲထရပ်ကာ...

“မဖြစ်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“မစ္စက်အက်ရ်လေ၊ မိုက်ခိစလိတ်ဟာ အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံများရေးရာနဲ့ တော်သက်လို့ လက်တွေ့ကွင်းဆင်းနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဌာန မှာ ထိတ်ဆုံးကပြေးနေတဲ့ ပါရဂူတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်က ဟိုနိုင်ငံရောက် တဲ့အခါ ဟိုနိုင်ငံသားတွေနဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ် ပေါင်းရသင်းရမှာပါ။ ကျွန်တော်အလုပ် က ခင်ဗျားအလုပ်လုပ်တဲ့အခါ အဘက်ဘက်မှာ လွယ်ကူသွားအောင် ကျွန်တော် ဘတ်အားသရွေ့ ကူညီရမှာပါ။ အဲဒီတော့ သူ့နာမည်က မိုက်ခိစလိတ်ပါ။ သူဟာ ခင်ဗျားကို ကူညီမယ့် လက်ထောက်ပါ။ ဒါပါပဲ။ နောက်ထပ် မကျေလည်မှုတွေ မကြားပါရစေနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ရှင်းပါသလား”

မိုက်ခိက သိမ်မွေ့သောလေသံဖြင့်...

“ကျွန်တော် နေ့တိုင်း မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေး ရိတ်ပါမယ်” ဟု ခင်ပြောသည်။

မေရီက စတစ်လေဘက်လှည့်၍ ...

“သံအမတ်တစ်ယောက်ဟာ သူ့လက်ထောက်တစ်ယောက်ကို သူစိတ် တိုင်းကျ ရွေးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်” ဟု ပြော၏။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ မစ္စတာ စလိတ်ကို မရွေးဘူး၊ ကျွန်မ သူ့ကို မလိုချင်

ဘူး”

“သာမန် အခြေအနေမျိုးမှာဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားမှာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် အခုကတော့ ခင်ဗျားရွေးစရာလမ်းမရှိပါဘူး၊ အမိန့်က အိမ်ပြုတော်က တိုက်ရိုက်လာထားတာပါ”

မောင်ထွန်းသူ

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် မေရီသည် မိုက်ခဲလ်တီအား ရှောင်၍မရဖြစ်လာသည်။ နေရာတိုင်းတွင် ထိုလူသည် ရှိနေ၏။ ပင်တဂွန် ဌာနချုပ်တွင်လည်း တွေ့သည်။ ဆီးနိတ်လွတ်တော် စားသောက်ခန်းထဲတွင်လည်း မြင်သည်။

နိုင်ငံခြားရေးဌာန စကြိုလမ်းပေါ်တွင် ဆုံမိသည်မှာလည်း မကြာခဏ။ ဘယ်တော့တွေ့လိုက် တွေ့လိုက် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ဝတ်ထားသည်ချည်း ဖြစ်၏။

ရိုးရိုးသာမန် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများသာလျှင် လွှမ်းမိုးနေသည့် ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် စလိတ်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံသည် မေရီအတွက် အံ့ဩစရာ တစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ တစ်ရက်တွင် မေရီသည် စလိတ်အား သူ၏စစ်သံမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး မကြွင်းနေးနှင့် နေ့လယ်စာစားရင်း စိတ်ဝင်တစား စကားလက်ဆုံကျနေသည်ကို မြင်ရပြန်သည်။ ဤလူနှစ်ယောက် မည်မျှလောက်အထိ ခင်မင်ရင်းနှီးကြပါသနည်း။

ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်တွေများလား။ သူတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး ငါ့ကို တိုက်ခိုက်ကြမှာလား။ ငါ ရိုမေးနီးယားကိုတောင် မရောက်သေးဘူး။ သံသယတွေ အာသာတတွေ ငါ့မှာဝင်နေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဖောင်ချောက်

(၂၁)

သူဖိတ်ထားသည့် ဧည့်သည် အဲလ်ဖရက်ရှပ်တို့ဝေါ့သိတစ်ယောက် နေ့လယ်စာစားရန် ရောက်လာချိန်တွင် ဘင်ကိုဟန်သည် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းရှိ ထောင့်ထဲမှ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။

စားပွဲထိုးက အဲလ်ဖရက်အား နေရာချထားပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဘာသောက်ကြမလဲ” ဟု မေးသည်။

အဲလ်ဖရက်က မာတီနီတစ်ခွက်မှာသည်။ ဘင်ကိုဟန်ကတော့ ဘာမှ မမှာ။ အဲလ်ဖရက်သည် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်အတွင်း၊ အသားအရည်က ဖြူဖတ်ဖြူရော်။ လူမမာရုပ်ပေါက်နေ၏။ သူသည် နိုင်ငံခြားရေးဌာန ဥရောပရေးရာဌာနခွဲ၌ တာဝန်ကျဝန်ထမ်း ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က အဲလ်ဖရက်သည် အရက်မူးပြီး ကားမောင်းသဖြင့် ကားတိုက်မှုဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘင်ကိုဟန်က ထိုသတင်းကို သတင်းစာများတွင် မပါအောင် ဖုံးကွယ်ပေးထားခဲ့ဖူး၏။

အမှန်တော့ ထိုဖြစ်ရပ်သည် အဲလ်ဖရက်၏ အလုပ်ကို ထိခိုက်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဘင်ကိုဟန်သည် ထိုဖြစ်ရပ်ကို လုံးဝ လူမသိ သူမသိအောင် ပျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့သည်။ အဲလ်ဖရက်သည် ထိုကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်သည့် အနေဖြင့် သတင်းထူးများကို မကြာခဏပေးသည်။

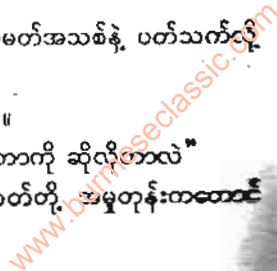
“ကျွန်တော်...ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတစ်ခု လိုချင်လို့ အဲလ်”
“ပြောလေ...ရမှာပေါ့”

“အခု ရိုမေးနီးယားကို လွတ်မယ့် သံအမတ်အသစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အတွင်းကျကျ သတင်းတွေလိုချင်တယ်”

အဲလ်ဖရက်က မျက်မှောင်ကြွတ်နေသည်။

“အတွင်းကျကျဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့် အဲလ်၊ လင်းဘတ်တို့ အမှုတုန်းကတောင်”

မောင်ထွန်းသူ

ဒီလောက်အထိ သတင်းမကြီးဘူး၊ အခုဟာက ကျွန်တော်တို့ သမ္မတက ဆေးတောင်ဝေးနဲ့ တို့လိုက်လို့ ဆင်ဒရဲလားမလေးဖြစ်သွားသလို အဖြစ်မျိုးပျ၊ ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်နေရာကလာတာလို့လဲ၊ ရုတ်တရက်ချက်ချင်းကြီး တစ်မျိုး သားလုံးရဲ့ နံပါတ်တစ်ကျော်ကြားသူကြီး၊ နိုင်ငံရေးဝညာရှင်ကြီး ဖြစ်သွားတာ၊ သူသိပ်ချောသိပ်လှတယ်ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် နာမည်ကြီးလာအောင် မချော မလှပါဘူး၊ သူတော်တယ်ဆိုတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ကြီးကျယ်လာအောင် မတော်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အမြင်ပြောရရင်တော့ ကင်းဆတ်ပြည်နယ် တက္ကသိုလ်မှာ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ် တစ်ခု တင်ပြနေတာနဲ့ပဲ ကမ္ဘာ့အလှူပံ့ရှားဆုံးဆိုတဲ့ နေရာတစ်နေရာကို သံအမတ် အဖြစ်ပိုင်လောက်အောင် အရည်အချင်း ပြည့်ဝတယ်လို့ သတ်မှတ်ရမှာလား၊ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ထူးခြားချက်တစ်ခုပြောပြမယ်၊ ကျွန်တော် ကင်းဆတ်ပြည်နယ် ထဲက သူ့မွေးရပ်ဇာတိမြို့၊ ဂျန်းရှင်စီးတီးကို ရောက်သွားတယ်၊ ရဲအရာရှိချုပ်နဲ့ စတားပြောခဲ့ရတယ်”

ဘင်ကိုဟန် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်နေသည်။

“ဆက်ပြောလေဗျာ” ဟု အဲလ်ဖရက်က ဝင်ထောက်၏။

“အစတုန်းက မစွက်အက်ရုံလေဟာ သူ့ယောက်ျားက သူ့ဆေးကု လုပ်ငန်းကို ဓမ္မာတို့အတွက် သမ္မတရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ပယ်ခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ သူ့ယောက်ျားဟာ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ အမျိုး သမီးက ဝါရှင်တန်ကိုရောက်၊ ဘုခါရက်ကို သွားဖို့ပြင်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကိစ္စ မှာ အစကတည်းက တစ်စုံတစ်ဦးက စီစဉ်ခဲ့သလားလို့ တွေးနေမိတာပဲ”

“တစ်စုံတစ်ဦး၊ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“အဲဒါ အဓိကကျနေတဲ့မေးခွန်းပဲ”

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုထင်နေလဲ”

“ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမှ မထင်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရဲအရာရှိချုပ် မန်းစတားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကိုပြောပြမယ်၊ ဆောင်းရာသီရဲ့ အလွန်အေးတဲ့ညတစ်ည မှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်တယ်၊ အဲဒီကားတိုက်မှုမှာ လူခြောက်ယောက်က တံညီတညွတ် တည်း တစ်ထပ်တည်း သက်သေခံကြတယ်၊ အဲဒါဟာ အင်မတန် ထူးဆန်းတယ် တဲ့၊ အဲဒီထက်ပိုပြီး ထူးဆန်းတာ ကြားချင်သေးလား၊ အဲဒီသက်သေအားလုံး ပျောက်ကုန်ဘယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး အဲဒီထက် ထူးဆန်းတာတွေ သိချင်သေးလား”

“ဆက်ပြော...ပါဗျာ”

“ဒေါက်တာအက်ရုံလေကို သေစေခဲ့တဲ့ စစ်ထရပ်ကား ယဉ်မောင်းဟာ နှလုံးခုန်ရုတ်တရက်ချို့ယွင်းပြီး ရပ်သွားလို့ သေသွားတယ်တဲ့၊ သူ့အသက်က နှစ်ဆယ်ခုနစ်နှစ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဂျင်ကင်းဆိုတဲ့လူက ကားတိုက်မှုမှာလည်း မျက်မြင်

ဆောင်ချောက်

သက်သေ၊ စစ်တပ်ကစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဌာနမှာ တာဝန်ခံအရာရှိ၊ သူ့ကျတော့ ရာထူးတိုးပေးပြီး ပြောင်းသွားရတယ်၊ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ မှ မသိကြဘူး”

အဲလ်ဖရက်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒီမယ်...ဘင်၊ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ သတင်းထောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စမှာကတော့ ခင်ဗျားလမ်းလွဲနေပြီလို့ ထင်တယ်၊ တိုက်ဆိုင်မှု နည်းနည်းကလေးကို စုစည်းပြီး ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာဟန်ချီ ကော့ ဇာတ်လမ်း ဖန်တီးနေသလို ဖြစ်နေပြီ။ လူတစ်ယောက် မတော်တဆ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး သေသွားတယ်၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားကလုံးဝမရှိတဲ့ လျှို့ဝှက်လုပ် ကြံမှုတစ်ခုအဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တည်ဆောက်ကြည့်နေတယ်၊ အဲဒါပဲ”

“ဒီမယ် အဲလ်၊ ခင်ဗျား လွတ်လပ်ရေးချစ်မြတ်နိုးသူများအဖွဲ့လို့ ခေါ်နေ တဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အကြောင်း ကြားဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကောလဟာလ သတင်းတွေကတော့ အများကြီးကြားနေရတာပဲ၊ ဒါပေ မယ့် ဘယ်ဟာကိုမှ အတိအကျသိအောင်လုပ်လို့ မရဘူး”

“ဘယ်လို ကောလဟာလ သတင်းတွေလဲ”

“ဒီအဖွဲ့က အရှေ့အနောက် နိုင်ငံပေါင်း တစ်ဒါဇင်က လက်ယာ လက်ဝဲ အစွန်းရောက် ထိပ်သီး အယူသီး သမားတွေပေါင်းဖွဲ့စည်းထားတဲ့ နိုင်ငံရေး လျှို့ဝှက်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လို့ ယူဆရတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဝါဒခံယူချက်တွေကတော့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး တစ်စုနဲ့တစ်စု ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို ဆန့်ကျင်နေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို တစ်ခုတည်း ပေါင်းမိအောင် လုပ်ပေးနေတာက အကြောက်ပဲ၊ ဒီအဖွဲ့ဝင်တွေထဲမှာ ပါနေတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေက သမ္မတအယ်လီဆန်ရဲ့ အစီအစဉ်ဟာ အရှေ့ဥရောပ အုပ်စုဝင် နိုင်ငံတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့လို့ ထင်နေတယ်၊ လက်ယာသမားတွေကျတော့ လည်း အယ်လီဆန်ရဲ့ အစီအစဉ်ဟာ ကွန်မြူနစ်တွေ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော် တို့ကို ဒုက္ခပေးအောင် တံခါးဖွင့်ပေးတာလို့ ယုံကြည်နေကြတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ အခုလို ယုတ်မာဆိုးညစ်တဲ့ မဟာမိတ်အဖွဲ့ကို ဖွဲ့ကြတာပဲ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် ကြားထားရတဲ့ သတင်းပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မယုံကြည်ဘူး”

“နောက်ထပ်ရှိသေးတယ်၊ နိုင်ငံတကာ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ တွေက အရေးပါအရာရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေလည်းပဲ ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ ဆက်စပ်ပတ် သက်ပြီး ပါဝင်နေတယ်တဲ့၊ ခင်ဗျား အဲဒီသတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ရနိုင်သလောက် စုံစမ်းပေးနိုင်မယ် ထင်သလား”

“အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး ဘင်၊ ကျွန်တော် ကြီးစားကြည့်ဇော်”

မောင်ထွန်းထွန်း

အဲလဲဖရက်သည် ဘင်ကိုဟန်၏ သတင်းအပေါ် မဖြစ်နိုင်ဟု သံသယ ဝင်လျက်ရှိသည်။

သူသည် ဘင်အား ခင်မင်သူဖြစ်၍ ဘင်အား ကူညီလိုစိတ်ရှိသည်။ သို့တစေလည်း အလွန်အလွန် လျှို့ဝှက်ထားသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား ဘယ်လို ခြေရာခံရမည်ကို နည်းလမ်း ရှာမရ။ အကယ်၍ ယင်းအဖွဲ့ တည်ရှိရိုးမှန်ခဲ့ပါမူ အစိုးရကွန်ပျူတာဌာနတွင် ပေါ်လာနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။

သို့သော်လည်း သူကိုယ်တိုင် ထိုကွန်ပျူတာများဆီ ရောက်ဖို့မှာ လုံးဝ ဓလွယ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကွန်ပျူတာများဆီသို့ ရောက်နိုင်သော လူတစ်ယောက် ထိုတော့သူသိသည်။

“ငါ သူ့ကိုဆက်သွယ်ပြီး တိုင်ပင်ကြည့်ရမှာပဲ” ဟု တွေးသည်။

ဗာတီနီ ဒုတိယခွက်ကို အဲလဲဖရက် မော့နေခိုက်တွင် ဘားအတွင်းသို့ ပီတီကွန်နော ဝင်လာသည်။

“ဆောရီးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားတယ်” ဟု ကွန်နောက ပြောသည်။

“စက်ရုံမှာ ပြဿနာလေးတစ်ခု ပေါ်နေလို့”

ပီတီကွန်နောသည် စကော့စီစက်တစ်ခွက် မှာသည်။ အဲလဲဖရက်က ဗာတီနီ နောက်တစ်ခွက်။

“ဒီမော် ပီတီ...ခင်ဗျားဆီက အကူအညီ တစ်ခုလောက် လိုချင်တယ်” ဟု အဲလဲဖရက်က စကားစသည်။

“ခင်ဗျား စီအိုင်အေဌာနချုပ်က ကွန်ပျူတာထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုကြည့်ပေးနိုင်မလား၊ ခင်ဗျား တွေ့ချင်မှတော့ တွေ့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ကြိုးစားကြည့်မယ်လို့ ကတိပေးထားမိလို့ပါ”

“ရမှာပေါ့” ဟု ကွန်နောက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် လိုတော့လည်း ခင်ဗျားဆီက အကူအညီရခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ခင်ဗျားက ဘယ်သူအကြောင်း သိချင်နေတာလဲ”

“ဘယ်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဆိုတာ သိချင်တာ၊ တကယ်တမ်း ရှိချင်မှလည်း ရှိမယ့်ဟာပါဗျာ၊ မရေရာလှပါဘူး၊ လွတ်လပ်ရေး ခြတ်နိုးသူများ အဖွဲ့တဲ့၊ ခင်ဗျားကော ကြားဖူးသလား”

ပီတီကွန်နောသည် လက်ထဲမှအရက်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ချလိုက်သည်။

“ကြားဖူးတယ်လိုတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး အဲလဲ၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဘင်ကိုဟန်တဲ့၊ ပို့စ် သတင်းစာက သတင်းထောက်တစ်ယောက်ပါ”

ဖောင်ချောက်

ကြီးကြပ်ရေးမှူးနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ရန်မှာ နည်းလမ်းမရှိ။ သူသည် လွတ်လပ်ရေးခြတ်နိုးသူများအဖွဲ့ကို စည်းရုံးတည်ထောင်ပြီး ငွေကြေး ထောက်ပံ့ခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း ကော်မတီအစည်းအဝေးများကို ဘယ်တော့မှ မတက်။

အမည် လုံးဝမသိရသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နေသူ ဖြစ်၏။ သူသည် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ကွန်နောကြိုးစားပြီးပြီး ခြေရာကောက်၍ မရ။ တယ်လီဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း အသံသွင်းတိတ်ခွေ—

“ခင်ဗျား ပေးလိုတဲ့သတင်းပေးဖို့ စက္ကန့်ခြောက်ဆယ်အချိန် ရပါတယ်” ဟူသော အသံကိုသာကြားရ၏။

ထိုတယ်လီဖုန်းနံပါတ်သည် အရေးပေါ်ကိစ္စရှိမှသာ သုံးရန်ဖြစ်သည်ဟု သော အချက်ကိုလည်း ကွန်နော သိထားသည်။ ကွန်နောသည် အများသုံး တယ်လီဖုန်းရုံးသို့ဝင်ကာ ဆက်သည်။

သူ့စကားကို အသံဖမ်းစက်အား ပြောပြ၏။ ထိုသတင်းကို ညနေခြောက် နာရီတွင် လက်ခံ ရယူသည်။ ထိုခြောက်နာရီသည် ဘူနိုအေးရီးစ်မြို့တွင် ညရစ်နာရီ

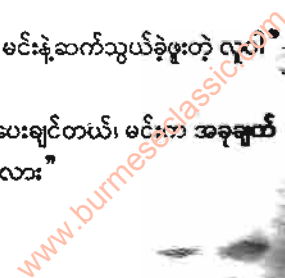
ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် သတင်းကို နှစ်ကြိမ်တိတိ နားထောင်ပြီးနောက် နံပါတ်တစ်ခုကို လှည့်၏။ တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်သံကို သုံးမိနစ်တိတိ စောင့်ရ၏။ ထိုနောက်...နီယူဆာမူရက်စ်၏ အသံက ဝင်လာသည်။

“ဆီ...”

ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ...

“အရင်တုန်းက အန်ဂျယ်နဲ့အလုပ်လုပ်ဖို့ မင်းနဲ့ဆက်သွယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူပါ” ဟု ပြော၏။

“သူ့အတွက် နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခုပေးချင်တယ်၊ မင်းက အခုချုပ် ခွင်း သူနဲ့အဆက်အသွယ်ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်မလား”

မောင်ထွန်းသူ

“မသိဘူး”

မူရက်ဇ်၏ အသံမှာ အရက်မူးနေသည့် လေသံ။

ဤမိန်းမသည် မလွယ်ပါတကား။

သူသည် အစွမ်းကုန် သည်းခံကာ အသံကို ပျော့နိုင်သမျှ ပျော့ထား

သည်။

“ငါပြောတာနားထောင်စမ်းပါ။ အန်ဂျယ်ကိုပြောပါ။ အခုကိစ္စကို ချက်ချင်း လုပ်ပေးပါလို့၊ ငါ သူ့ကို....”

“ခဏနေဦး၊ ကျွန်မ အိမ်သာဝင်လိုက်ဦးမယ်”

တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချသွားသံ ကြားလိုက်ရ၏။ သူသည် စိတ်ပျက် ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းများဖြင့် ထိုင်စောင့်နေရ၏။ အတန်ကြာသည့်အခါမှ အသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဘီယာတွေ တိပ်တောက်ထားလို့ တေး ခဏခဏ ပေါက်ရတယ်” ဟု မူရက်ဇ်က ပြောသည်။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် အံ့ကြိတ်ထားသည်။

“အခုကိစ္စဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မင်း ခဲတံနဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ အခု ငါ ပြောတာကို ရေးထားပါ။ ငါဖြည်းဖြည်းပြောမယ်”

ဆောင်ချောက်

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သတင်းကောင်း ပေးချင်တယ် မေရီ” ဟု စတင် တန်ရီဂျာကပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို ရိုမေးနီးယားအစိုးရက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ သံအမတ်သစ်အဖြစ် လက်ခံပြီလို့ တရားဝင်အကြောင်းပြန်ကြားစာ အရပဲရတယ်။ အခု သမ္မတအယ်လီဆန်က ခင်ဗျားကို သံအမတ်အဖြစ် ခန့်အပ်လွှာ ပေးတော့ မယ်”

“ကျွန်မအတွက် အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် စတင်တန်”

“ကျွန်တော်လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို ရွေးချယ်တာ သမ္မတ ကြီး၊ သူ လူရွေးတာ သိပ်ကိုမှန်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ပြောရမှာပဲ”

“တချို့က လက်မခံကြဘူး”

“ဒါဟာ သူတို့မှားတာပေါ့၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွက် ဟိုနိုင်ငံရောက်ရင် အများကြီး ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မယ့်လူပဲ”

“ကျွန်မကလည်း ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

မောင်ထွန်းသူ

ထောင်ချောက်

ကြာသပတေးနေ့နံနက်တွင် အန်ဂျယ်သည် များစွာ စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိ၏။ ဘုန်းအေးရီးစ်မှ ဝါရင်တန်ဒီစီသို့ ထွက်မည့် လေယာဉ် အချိန်နောက်ကျ လျှောက်ရှိ၏။ တခြားကြောင့် မဟုတ်။

တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဗုံးခွဲမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်မှုတစ်ခု ပေါ်လာ၍ ဖြစ်၏။ ဤကမ္ဘာကြီးသည် ဘယ်နေရာမှာမှ လုံခြုံမှု မရှိတော့ဟု အန်ဂျယ်က ဒေါသတကြီး တွေးနေမိသည်။

ဝါရင်တန်တွင် သူငှားထားသည့် ဟိုတယ်ခန်းသည် ခေတ်မီလှ နေသည်။ အဘက်ဘက်မှာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံသော အခန်းဖြစ်၍ ထောင့်တွယ်ကောင်းလှ၏။

သို့သော်လည်း ... လုပ်ရ ကိုင်ရသည်မှာ လွယ်ကူခြင်း မရှိ။ နေရထိုင်ရ သည်မှာလည်း ပျော်စရာမရှိ။ ဘုန်းအေးရီးစ်မှာကတော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ ၏။ ပျော်စရာလည်း ကောင်း၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်စရာရှိသည်ကို လုပ်ပြီးလျှင် ခြိမ်းခြန်ပြန်မည်ဟု အန်ဂျယ်က တွေးသည်။

လုပ်ရမည့် အလုပ်ကတော့ အလွန်လွယ်ကူသည်။ လွယ်လွန်းသဖြင့် သူ့အရည်အချင်းကိုပင် စော်ကားသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ပေးထား သည့်ငွေက ရက်ရက်ရောရော ရှိလှသဖြင့် ငြင်းပယ်၍ မဖြစ်။

အန်ဂျယ် ပထမဆုံးဝင်သည့် စတိုးဆိုင်မှာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ ရောင်းချ သည့်ဆိုင်။ ထို့နောက်တော့ သုတ်ဆေးများရောင်းသည့်ဆိုင်။ နောက်ဆုံး ဝင်သည့် နေရာမှာ 'ဆူပါမားကတ်' ခေါ် စတိုးဆိုင်ကြီး။

ထိုဆိုင်တွင် သူဝယ်သည့်ပစ္စည်းမှာ အသေးစား မီးသီးကလေး ခြောက်လုံးမျှသာဖြစ်၏။ ကျန်ပစ္စည်းများသည် ဟိုတယ်ခန်းထဲမှနေ၍ သူ့အား စောင့်မျှော်နေကြသည့် ချိတ်ပိတ်ထားသော သေတ္တာနှစ်လုံး။ သေတ္တာပေါ်တွင် 'ကွဲတတ်သည်။ သတိထား' ဟူသော စာတမ်းများကပ်ထား၏။

ပထမသေတ္တာထဲတွင် စစ်တပ်သုံး အစိမ်းလက်ပစ်ဗုံး လေးလုံးထည့် ထားသည်။ ဒုတိယ သေတ္တာထဲတွင် စစ်သားသုံး ကိရိယာတန်ဆာပလာများပါ သည်။ အန်ဂျယ်သည် ပစ္စည်းများကို သတိကြီးစွာထား၍ ကိုင်တွယ်သည်။

ရှေးဦးစွာ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး၏ ထိပ်ပိုင်းကို ဓားနှင့်လှီးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖင်ပိုင်းကို မီးသီးအရောင်နှင့် တစ်ရောင်တည်းဖြစ်အောင် ဆေးသုတ် လိုက်သည်။

နောက်တစ်ဆင့်မှာ လက်ပစ်ဗုံးထဲမှ စနက်တံကို အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက် ပြီး ထိုနေရာတွင် ပြင်းထန်းစွာ ပေါက်ကွဲနိုင်သည့် ကိရိယာလေးတစ်ခုကို ထိုးထည့် ၏။ လက်ပစ်ဗုံးကို တင်းကျပ်စွာ ပြန်ပိတ်ပြီးသည့်အခါတွင်မူ အပေါ်ဘက်မှ စူးချွန် လေးတစ်ခု တပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အန်ဂျယ်သည် မီးသီးကလေးကို စားပွဲနှင့်ရိုက်၍ ခွဲလိုက်ကာ အတွင်းမှ ကြေးနန်းကြိုး သေးသေးမျှင်မျှင်အစကလေးများကိုပူး၍ ချည်လိုက်၏။ ပေါက်ကွဲစေမည့်စနက်တံနှင့် ထိုကြိုးမျှင်ကလေးကို ဆက်မိအောင် ဂဟေဆော်ရ သည့် အလုပ်မှာ တစ်မိနစ်မျှပင် မကြာလိုက်ပေ။

နောက်ဆုံး သူလုပ်သည့်အဆင့်မှာ မီးသီးကြိုးမျှင်ကလေးကို အခိုင်အမာ ဖြစ်သွားအောင် ကော်စေးနှင့် ကပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တော့ ကြိုးမျှင် အစကို ဆေးဖြူသုတ်ထားသည့် လက်ပစ်ဗုံး ဖင်ပိုင်းတွင်းသို့ အသာအယာ ထိုးထည့်လိုက်၏။ အားလုံးပြီးစီးသွားသည့်အခါ အန်ဂျယ် စီမံဖန်တီးထားသော စဉ်းစားသည် အသေးစားမီးလုံးတစ်လုံးနှင့် လုံးဝ ခွဲခြား၍မရနိုင်တော့ပေ။

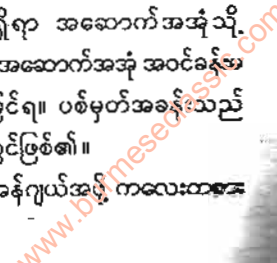
ထို့နောက်တွင်မူ အန်ဂျယ်သည် ကျန်လက်ပစ်ဗုံးများကို ဆက်၍လုပ်၏။ အားလုံးပြီးသွားသည့်အခါ တယ်လီဖုန်းအခေါ်ကို စောင့်ရန်မှတစ်ပါး အခြား ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ပေ။ ညရုစ်နာရီတွင် တယ်လီဖုန်းအခေါ် ပေါ်လာ၏။ အန်ဂျယ် သည် တယ်လီဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲကောက်ကိုင်ပြီး သူ့နားတစ်ဖက်တွင် ကပ်ထား သည်။

စကားတစ်ခွန်းမှမပြော၊ တစ်ဖက်မှ ပြောလာမည့် အသံကိုသာ နားစွင့်၏။ ခဏမျှအကြာတွင် ...

"သူသွားပြီ" ဟူသောအသံ ကြားရသည်။

အငှားကားသည် တိုက်ခန်းများတည်ရှိရာ အဆောက်အအုံ သို့ ဆယ်ခုနစ်မိနစ်မျှကြာအောင် မောင်းရ၏။ အောက်ထပ်အဆောက်အအုံ အဝင်ခန့်မှ ကြီးထဲတွင် တံခါးစောင့်၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ။ ပစ်မှတ်အခန်းသည် ငါးထပ်တွင် တည်ရှိပြီး စကြိုလမ်း၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင်ဖြစ်၏။

အခန်းတံခါးကို ခတ်ထားသည့် သော့မှာ အန်ဂျယ်အဖို့ ကလေးထောင့်

မောင်ထွန်းသူ

သောင်းချောက်

စရာတစ်ခုနှင့်တူသည်။ သူသည် မှောင်မည်းနေသော အခန်းတွင်းသို့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ရောက်သွား၏။ အခန်း ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ မီးလုံးခြောက်လုံး အစားထိုးရသည်အလုပ်မှာ မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ကြာ၏။

ထို့နောက်တော့ အန်ဂျယ်သည် ထိုည သန်းခေါင်ယံတွင် ဘူနီအေးရီးစ်မြို့သို့ ပျံသန်းမည့် လေယာဉ်ရှိရာ ဒါးလက်စ်လေယာဉ်ကွင်းသို့ အငှားကားဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ ထိုညတွင် ဘင်ကိုဟန်သည် သူ့အခန်းထဲ၌ ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခုဖြစ်၍ သေဆုံးသွားသည်။ မည်သည့်အတွက် မည်သည့်အရာက ပေါက်ကွဲသည်ကို မည်သူမှ မပြောနိုင်။

သတင်းစာထဲတွင် ပါလာသည့် သတင်းအရ ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုမှ ဓာတ်ငွေ့ဗူးစိန်ယိုပြီး ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်သည်ဟု ထင်ကြေးပေးကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အဲလ်ဖရက်ရှပ်တဲလ်တေးသ် ပျောက်ဆုံးနေသည်ဟု သူ့မိန်းမက ရဲ့အား အကြောင်းကြားသည်။ သူ့အလောင်းကိုမူ လုံးဝရှာမတွေ့။

(၂၂)

စတင်တန်ရှိရာသည် မေရီနှင့် သူ့ကလေးများအား နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ ထားဖြင့် ဒါးလက်စ်လေယာဉ်ကွင်းသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင့် ကျွန်မကို ကူညီခဲ့တာ အများကြီးပါ” ဟု မေရီက ပြောသည်။

စတင်တန်ကပြုံးသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီခဲ့ရတဲ့အတွက် ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာ ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ”

“ကျွန်မ အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်တယ်၊ ရှင့်မှာတာဝန်များ သိပ်ကြီးနေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ စတင်တန်က ကျွန်မကိုပြောတယ်၊ မိုက်စ်စလီတ်ဆိုတဲ့ လူဟာ ကျွန်မရဲ့လက်ထောက်တဲ့၊ ကျွန်မ သူ့နေရာမှာ လူစားထိုးချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းများ ရှိမလား”

စတင်တန်က မေရီအားအလွန်အံ့အားသင့်နေသည့်မျက်နှာထားဖြင့် ဩဇာသည်။

“စလီတ်နဲ့ ခင်ဗျား ပြဿနာဖြစ်ထားလို့လား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ပြဿနာရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မသူ့ကိုမကြိုက်ဘူး၊ သူ့နေရာမှာ လူစားထိုးစရာအခြားသင့်တော်တဲ့လူ မရှိဘူးလား”

စတင်တန်သည် တစ်ခဏမျှိုင်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်တော် မိုက်စ်စလီတ်နဲ့ တရင်းတနီးတော့ မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့သိပ်တော်တယ် ဆိုတာကို တော့ ကြားဖူးတယ်၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသနဲ့ ဥရောပတက်မှာ သူ့တာဝန်ကျဖူးတယ်၊ သူ့ဆောင်ရွက်ချက်တွေဟာ အလွန်ထက်မြက်တယ်လို့ အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြတယ်၊ သူ ခင်ဗျားကိုအများကြီး အကူအညီ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က

မောင်ထွန်းထွန်း

ထောင်ချောက်

တော့ ထင်တယ်”

မေရီက သက်ပြင်းချသည်။

“မစ္စတာစတစ်လေကလည်း ကျွန်မကို အဲသလိုပဲ ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါမေရီ၊ သူနဲ့ခင်ဗျားကြားမှာ ပြဿနာရှိလာရင် အချိန်မရွေး ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ။ တခြားဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာရှိလာရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို အသိပေးစေချင်တယ်၊ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ဝင်ပြီး ကူညီသွားပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“နောက်ဆုံးတစ်ခု မှာထားရဦးမယ်၊ အကယ်၍ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်တဲ့ သတင်းမျိုး ကျွန်တော့်ဆီ ပို့ချင်တယ်ဆိုရင် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတတစ်ခုရှိတယ်၊ ‘အိပ်စက်သုံးလုံး’ ကို သုံးပါ။ ခင်ဗျားပို့တဲ့သတင်းကို ကျွန်တော်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မရနိုင်ဘူး”

သားအမိသုံးယောက် လေယာဉ်ပေါ်၌ ထိုင်မိကြသည်အခါ မေရီသည် စိတ်လှုပ်ရှားပြန်သည်။ သူ့အဖြစ်သည် ယုံနိုင်စရာမရှိဟု ထင်မိ၏။

“တို့မိသားစု ရိုမေးနီးယားကို ရောက်ရတော့မယ်၊ ဟိုရောက်ရင် အခေါ်ကုန်ပြည်ထောင်စုဆိုရင် သံအမတ်ရာထူးကို ငါလက်ခံရတော့မှာပါလား” ဟု တွေးမိသည်။

ပါးစပ်မှလည်း သူ့သမီးနှင့်သားအား ထုတ်၍ပြောမိသည်။ ဘက်သံက သူ့အမေအား မော့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေ သံအမတ်ကြီးဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သမီးတို့ သိနေတာပဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“အတော်ဆုံး သံအမတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ငါကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်” ဟု မေရီတွေးသည်။

“ငါ့လက်ထက်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနဲ့ ရိုမေးနီးယားနှစ်နိုင်ငံဟာ အချစ်ဆုံး မဟာမိတ်နိုင်ငံတွေ ဖြစ်ရမယ်”

နောက်တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ မေရီ၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်သည် အခိုးအငွေ့များဖြစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။

“ငါဟာ သံအမတ်အစစ်ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အတုအယောင် တစ်ခုပဲဖြစ်မယ်” ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါ့ဘဝဟာ လွယ်ပါ့မလား”

(၂၃)

ဘူခါရက်မြို့လယ်နှင့် အိုတိုပင်နီလေယာဉ်ကွင်းသည် ဆယ်မိုင်ဝေးသည်။ ခေတ်မီလေယာဉ်ကွင်းတစ်ကွင်းဖြစ်၏။

အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သံကန့်လန့်ကာနိုင်ငံများမှ ခရီးသည်များကို သာမက အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများ၊ အရှေ့အတွက် အလွန်အလွန်နည်းပါးသော ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များကိုပါ လက်ခံရာနေရာဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ကွင်း၏ ခရီးသည်များ ခေတ္တနားခိုရာခန်းမကြီးထဲတွင် အညှို့ထောင်ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သည်များသည် ရိုင်ဖယ်များကို၍ ဝစ္စတိုသေနတ်များ ခါးထိုး၍ စောင့်ကြပ်နေကြသည်။

အေးမြသောလေသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းတုယမ်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ တင်မီနှင့်ဘက်သံသည် မေရီအနီးသို့တိုးကပ်လာကြ၏။ သူတို့သားအမိထံ သာနေကြသည့် လူနှစ်ယောက်။

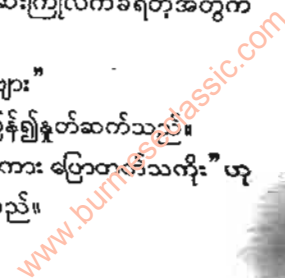
တစ်ယောက်သည် ကိုယ်လုံးဝပ်သွယ်သွယ်၊ လူလုံးလူဖန်တောင့်တောင့်နှင့် အားကစားသမားပုံပေါက်နေသည်။ ထိုလူကစ၍ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

“ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံတော်က ကြိုဆိုနေပါတယ်၊ မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော်က ဂျာရီဒေးဗစ္စပါ။ သံအမတ်ကြီးရဲ့သတင်းပြန်ကြားဆက်သွယ်ရေးအောင်စစ်ဝန်ပါ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကျွါခါကော့စတာချီပါ။ ရိုမေးနီးယား သံတမန်အရာရှိအကြီးအကဲပါ”

“သံအမတ်ကြီးတို့မိသားစုကို အခုလို ဆီးကြိုလက်ခံရတဲ့အတွက် အထူးသဘောပါ” ဟု ကော့စတာချီက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက ကြိုဆိုပါတယ်ခင်ဗျား” မေရီက ရိုမေးနီးယားဘာသာစကားဖြင့် ပြန်၍နှုတ်ဆက်သည်။

“သံအမတ်ကြီးက ရိုမေးနီးယားဘာသာစကား ပြောတတ်သကဲ့သို့” ဟု ကော့စတာချီက အံ့ဩသွားသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“အနည်းအကျဉ်းပါ ရှင်”

တင်မိကလည်း ရိုမေးနီးယားဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။ မေရီက ရယ်လိုက်မိသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်အား ကော့စတာချီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သံအမတ်ကြီးရဲ့ကား အပြင်မှာစောင့်နေပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးမကြွင်းနေးလည်း ပါလာပါတယ်” ဟု ဂျာရီဒေးဗစ္စကပြောသည်။

အကောက်ဌာနကောင်တာရှေ့တွင် ခရီးသည်အများအပြား တန်းစီလျက်ရှိကြသည်။ မေရီသည်ကလေးများနှင့်အတူ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွက်ခွာခါနီးမှာ ရပ်စောင့်နေကြသော သတင်းထောက်များနှင့် ခါတ်ပုံဆရာများကို သူ့ရင်ဆိုင်ရသည်။

မေရီအနေဖြင့် ဤအတွေ့အကြုံကို ရခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။ သူတို့ခါတ်ပုံရိုက်သမျှကို ဣန္ဒြေမပျက်ခံယူနိုင်သည်။ သူတို့လိုချင်သောအရာကို ရကြသည့်အခါ အလုံးက မေရီအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဆုတံဆွဲများကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးမကြွင်းနေးသည် မေရီအား ကားအနီးမှရပ်၍ ကြိုဆိုလျက် ရှိသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးပြီး ...

“င်လာနံနက်ခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ လမ်းခရီးမှာ သာသာထာထာနို့တိုရဲ့လား” ဟု ပြောသည်။

“ရှိုတိတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မိုက်ခံစလိတ်ကလည်း လာကြိုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလို့ သူမလိုက်နိုင်သေးဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့” ဟု မေရီက တွေးသည်။

မော်တော်ကားမှာ အနက်ရောင်ကားရှည်ကြီး ဖြစ်သည်။ ညာဘက်ထောင့်တွင် စိုက်ထူးထားသည့် အမေရိကန်အလံသည် လေတွင်တဖျပ်ဖျပ်လွင့်လျက်ရှိသည်။ ပြီးရှင်ချိုသာသော မျက်နှာထားပိုင်ရှင် ယူနီဖောင်းဝတ်ယာဉ်မောင်းက တံခါးကို ဆီးဖွင့်ပေးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးမကြွင်းနေးက...

“ဒါ ယာဉ်မောင်းဖလော်ရီယန်ပါ” ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ယာဉ်မောင်းကပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကြိုဆိုပါတယ် မဒမ်သံအမတ်၊ မစ္စတာတင်မိနဲ့ မစ္စဘက်သ်ခင်ဗျား”

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဖလော်ရီယန်” ဟု မေရီက ပြန်ပြောသည်။

“ဖလော်ရီယန်က တစ်ရက်မှာ နှစ်ဆယ်လေးနာရီ တာဝန်ယူရတဲ့ ယာဉ်မောင်းပါ။ မဒမ် သံအမတ်ကြီး လိုအပ်တဲ့ အချိန်မှာ အမြဲတစေအဆင်သင့် ရှိနေပါလိမ့်မယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ မဒမ်သံအမတ်ကြီးရဲ့ဂေဟာကိုသွားပါမယ်၊ မဒမ်

ဆောင်ရွက်

သံအမတ်ကြီးအနားယူဖို့ပါ၊ ပြီးရင် မဒမ်သံအမတ်ကြီးကို မြို့ထဲလိုက်ပြုဝယ်မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ဖလော်ရီယန်က မဒမ်သံအမတ်ကြီးကို သံရုံးပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်” ဟု မေရီက ပြန်ပြောသည်။

လေယာဉ်ကွင်းမှ မြို့တော်ဘက်သို့ မော်တော်ကားနှင့် သွားရသည့်ခရီးမှာ စွဲမက်စရာပင်ဖြစ်သည်။ နှစ်လမ်းသွားအဝေးပြေးလမ်းမကြိုပေါ်တွင် ကားအသွားအလာ များစွာ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဂျစ်ပစ်မြင်းလှည်းများ ဖြတ်သန်းသွားလေ့ရှိသဖြင့် မော်တော်ကားများရပ်သွားသည်ကို မြင်နေရသည်။ လမ်းမကြီး၏ဝဲယာတွင် ရှေးဆန်ဆန် ဆောက်ထားသည့် တံများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။

ရံဖန်ရံခါ ယင်းတံများဘေးတွင် ခေတ်မီ အလုပ်ရုံစက်ရုံများကို တွေ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကားသည်လယ်ယာများကို ဖြတ်သန်းလာရသည်။ လယ်ယာထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသည့် အမျိုးသမီးများကို မြင်ရသည်မှာ အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ ခေါင်းများတွင်စည်းထားသည့် ရောင်စုံခေါင်းစည်းပဝါများသည် လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေကြသည်။ လမ်းမကြီးတစ်နေရာရောက်သော် လမ်းဘေးမှအပြာရောင်နှင့် မီးခိုးရောင် ရောနေသော မှန်ကုပ်ကုပ် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

“အဲဒီအဆောက်အအုံက ဘာလဲ” ဟု မေရီက မေးသည်။

ဖလော်ရီယန်ကပြုံးသည်။

“အိဗန်စတီလီယန်အကျဉ်းထောင်ပါခင်ဗျား၊ ရိုမေးနီးယားအစိုးရနဲ့ သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်တဲ့သူ မှန်သမျှကိုဖမ်းပြီး ပိတ်လှောင်ထားတဲ့နေရာပါ” ဟု ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘူခါရက်မြို့တော်၏ အလွန်လှပသာယာသည့် မြို့လယ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် ပန်းခြံများ၊ အမှတ်တရအထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်များနှင့်ရုပ်တုများ၊ ပြီးတော့ ရေပန်းကြိုးများကို မြင်နေရ၏။ မေရီသည် သူ့အဘိုးအား သတိရသည်။

“ဘူခါရက်ဟာ ပါရီမြို့ပုံတူပန်းချီကားတစ်ချပ်ပဲ ငါ့မြေးရဲ့၊ သူတို့မှာ ဝါရီက အိဗဲလ်မျှော်စင်ကိုယ်ပွားတောင်ရှိတယ်” ဟု သူ့အား သူ့အဘိုးက ပြောခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

အခုတော့ဖြင့် သူ့မျက်စိအစုံဖြင့် ကိုယ်ပွားမျှော်စင်ကို မြင်နေပြီ။ သူသည် ဘိုးဘွားတို့၏ ဇာတိမြေဘက်သို့ ခြေချနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော့။ လမ်းများပေါ်တွင်

မောင်ထွန်းသူ

လူများနှင့် ဘတ်စ်ကားများသည် ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိ၏။ ဖလော်ရီယန်သည် ကားဟွန်းကို မကြာခဏတီးနေရသည်။

“ဂေဟာက ရှေ့နားဆို ရောက်ပါတော့မယ်”

လမ်းဘေးဝဲယာတွင် သစ်ပင်ပုကလေးများ စီတန်းနေသည့်လမ်းထဲသို့ ကားမျိုးဝင်လိုက်သည့်အခါ ဗိုလ်မှူးကြီးမကြွင်းနေးက ပြော၏။ သံအမတ်ဂေဟာ မှာ လှပသည်။ ရှေးဆန်သော်လည်း ထည်ဝါခံ့ညားသည်။ အထပ်သုံးထပ်မျှရှိ၍ မိန်းမိုသောမြေများ ဝိုင်းရံလျက် ရှိ၏။

နေအိမ်ဝန်ထမ်းများသည် မေရီအား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ရန် အိမ်အပြင်မှ တန်ဆီ၍ စောင့်နေကြလေသည်။ ဂျာရီဒေးဗစ္စက အိမ်ဝန်ထမ်းများအား မိတ်ဆက် လေသည်။

“ဒါက စားပွဲထိုး မိဟေး၊ ဒါက အိမ်ဖော် ရီဆီကာ၊ ဒါကတော့ ထမင်းချက် ကော့စ်မာ၊ ဒီဘက်က ဒေလီယာနဲ့ ကာမင်းက အိမ်စေပါ”

မေရီသည် တစ်ဦးချင်းစီကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်သည်။ ဝန်ထမ်းအားလုံး သည် မေရီထံမှတစ်စုံတစ်ရာ ပြောလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေကြပုံရ၏။ မေရီက လည်း သူ့ခေါင်းထဲမှ မှတ်မိသမျှ ရှိမေးနိုးယားဘာသာစကားများကိုပြောသည်။

ထို့ထက်ပို၍လည်း သူ ဘာမှမပြောတတ်။ စားပွဲထိုးမိဟေးက မေရီဘက် သို့ ဦးခေါင်းတစ်ချက် ညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ကြပါတယ် မဒမ်၊ ကျွန်တော်တို့က မဒမ်တို့ကို ကြိုဆိုပါတယ်၊ လိုအပ်သမျှတာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ပြုလည်အောင် လုပ်သွားကြပါမယ်”

မေရီ အသက်ရှူချောင်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ရေရွတ်ကာ သက်ပြင်းချသည်။

“ကျွန်တော် တစ်အိမ်လုံးကို လိုက်ပြပါရစေ” ဟု ဂျာရီဒေးဗစ္စက ပြောသည်။

မြေညီထပ်တွင် စာကြည့်ခန်း၊ ဂီတခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ စားသောက်ခန်းမကြီး မီးဖိုချောင်နှင့် စတုခန်းများ ရှိသည်။ စားသောက်ခန်းကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့် အပြင် ဘက်တွင် ပန်းခြံကြီးတစ်ခုကို မျက်နှာပြုထားသည့် မြေလှေကားအဆင့်များ ရှိသည်။ အိမ်နောက်ဘက်တွင် အိမ်တွင်း ရေကူးကန်တစ်ခု။

“ဒါ...သားသားတို့ရဲ့ အပိုင်ရေကူးကန် ... နော်” ဟု တင်မိကပြောသည်။

“သားသား ရေကူးလို့ရမလား”

“ရတာပေါ့၊ နောက်ကျတော့ ကူးရမှာပေါ့”

ပန်းဥယျာဉ်နှင့်ကပ်နေသော ကပွဲခန်းမကြီးမှာ တခမ်းတနားရှိလှ၏။

ဖောင်ချောက်

“သံရုံးက ပါတီပေးရင် ဒီနေရာမှာပဲလုပ်တယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခုပြထား ပါရစေ” ဟု ဂျာရီဒေးဗစ္စကပြောကာ နံရံပေါ်မှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

စက်လည်သံလိုလို အသံတစ်မျိုး ထွက်နေပေါ်လာပြီး မျက်နှာကျက် သည် အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်မှ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသည်။ မြင်ကွင်းထဲတွင် မိုးကောင်း ထင်ပေါ်လာသည်။

“နေရာသီမှာ ဒီတံခါးနှစ်ချပ်တွေကို ဖွင့်ထားရင်သိပ်ပူတယ်၊ ဆောင်းတွင်း ထူတော့ တအားအေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အများဆုံးဖွင့်သုံးတာက စပြီလနဲ့ စက်တင်ဘာလပဲ” ဟု ဂျာရီဒေးဗစ္စကထပ်မံ၍ ရှင်းပြသည်။

အပြင်မှ အေးမြသောလေသည် မျက်နှာကျက်မှနေ၍ ဆင်းလာနေသည်။ ဣရီဒေးဗစ္စက ခလုတ်ကိုပြန်နှိပ်လိုက်သည့်အခါ မျက်နှာကျက်သည် ပြန်ပိတ်သွား လေ၏။

မေရီတို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးသည် အိပ်ခန်းကြီးများနှင့် တစ်ဆက်တည်း။

“တတိယထပ်မှာ အိမ်ဝန်ထမ်းတွေ နေကြပါတယ်” ဟု ဂျာရီဒေးဗစ္စက ပြောသည်။

“မြေအောက်ထပ်မှာတော့ ဝိုင်တွေထားတယ်” အိမ်ကြီးရှင်သခင်မအတွက်ထားသည့် အိပ်ခန်းမှာကျယ်ဝန်းလှ၏။

မြင်ဆင်မွမ်းမံထားပုံမှာလည်း ခမ်းနားထည်ဝါလှစွာ ချစ်စရာကောင်းလှ၏။

လှပကြီးမားသော ခုတင်၊ ဆောင်းမီးဖိုရှေ့၌ ချထားသည့် ဆိုဖာနှင့် အိပ်စင်။ ကျက်သရေ ရှိလှသည့် မှန်တင်ခုံ၊ ပန်းဥယျာဉ်ကိုမြင်နေရသည့် မြင်ကွင်း။

မေရီသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိ၏။ အိပ်ရာပေါ်လှဲ၍ အဖူးယူလိုက်ချင်သောဆန္ဒသည် သူ့ရင်တွင်း၌ ပြင်းပြလျက်ရှိ၏။

(၂၄)

ဘုခါရက်မြို့တော်တွင်းရှိ အမေရိကန်သံရုံးသည် အဖြူရောင်နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံဖြစ်၍ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် သံတံခါးကြီးများ တပ်ထားသည်။ ဝင်ပေါက်တံခါးဘေးနားရှိ ဂိတ်တံထဲတွင် မရင်းတပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် လက်ထောက်တစ်ဦး အမြဲတစေရှိသည်။

အတွင်းဘက်ရှိ မျက်နှာစာခန်းမတွင်း၌ ပြင်ဆင်မွမ်းမံထားပုံသည် သစ်ရုပ်ခမ်းနားသည်။ လုံခြုံရေးနှင့် ဆက်သွယ်ရေးအတွက် တပ်ဆင်ထားသည့် ဓူဝါဒြင်သံကြားစက်နှစ်လုံး၊ အနီးရှိစားပွဲတွင် မရင်းတပ်သားတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ နံရံတစ်ဖက် ဆောင်းမီးဖို၏ အထက်တွင် မီးခိုးငွေ့များ မှုတ်ထုတ်နေသည့် နဂါးရုပ်ပန်းချီပုံကြီးရှိ၏။ စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ နံရံပေါ်တွင်မူ အမေရိကန်သမ္မတ ပုံများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ကွေ့ဝိုက်၍ တက်သွားသောလှေကားသည် စည်းစားခန်းမနှင့်ရုံးခန်းများ တည်ရှိရာ ဒုတိယထပ်သို့ရောက်သည်။ မေရီအားစောင့်မျှော်နေသည့် အစောင့်သည် မေရီအား ဆီး၍ကြို၏။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ မဒမ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က တပ်ကြပ်ကြီး ဟူဂျီပါ၊ အားလုံးက ဂန်နီလို ခေါ်ကြပါတယ်၊ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး အပေါ်ထပ်မှာ စောင့်နေကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဂန်နီ”

မေရီသည် ဂန်နီ၏ နောက်မှနေ၍ အပေါ်ထပ် ဧည့်ကြိုခန်းသို့ လိုက်သွားသည်။ စားပွဲ၌ထိုင်နေသော အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်းအရွယ် အမျိုးသမီးက ထိုင်ရာမှထ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီးရှင်၊ ကျွန်မ ဒေါ်ရော်သီစတုန်ပါ၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့အတွင်းရေးမှူးပါ၊ အခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်တစ်ဦး စောင့်နေကြပါ”

အယ်”

ဒေါ်ရော်သီက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မေရီ ဝင်သွားသည့်အခါ စည်းစားစားပွဲ၌ ထိုင်ထိုင်နေကြသော လူကိုးယောက်က မတ်တပ်ထ၍ ကြိုကြသည်။ အားလုံးက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ မေရီ ရင်ထဲတွင် မနစ်မြို့သလိုလို၊ နှစ်လိုသလိုလို ခံစားမှုမျိုး ဝင်လာသည်။

သူ ပထမဆုံး မြင်လိုက်သူမှာ မိုက်ခဲစလိတ် ...။
“ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ရောက်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့” ဟု မိုက်ခဲက ရေရွတ်သည်။

“သံအမတ်ကြီးရဲ့ လက်အောက်ဌာန အကြီးအကဲတွေနဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ၊ ဟော့ဒီဟာက စီမံခန့်ခွဲမှု ကောင်စစ်ဝန် လူးကပ်စ်ဂျန်ကလို့ပါ။ ဒီဘက်က နိုင်ငံရေးကောင်စစ်ဝန် အက်ဒီမော့စ်၊ ဟိုဘက်က ပက်ထရီဂျာဟက် ဖီလ်က စီးပွားရေးကောင်စစ်ဝန်၊ ဒေးဗစ်ဝေါလေ့စ်က အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိချုပ်၊ ဆက်-သွန်မဆင်ကတော့ စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာ ကောင်စစ်ဝန်၊ ပြန်ကြားရေးကောင်စစ်ဝန် ဂျာရီဒေးဗစ္စကိုတော့ သံအမတ်ကြီး တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဟော့ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဘုန်သွယ်မှု ကောင်စစ်ဝန် ဒေးဗစ် ဗစ်တာပါ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘင်လ်မက္ကင်းနေးကတော့ သိပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်ပါ”

“ထိုင်ကြပါရှင်” ဟု မေရီက ပြောသည်။

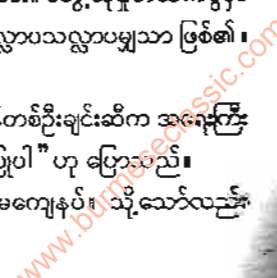
သူသည် စားပွဲထိပ်မှ ဝင်ထိုင်ကာ လူအားလုံးကို တစ်ဦးချင်းဆီ ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။

“ငါ့အပေါ် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး၊ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးနဲ့ ရန်လိုနေကြတဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ သူတို့ကို ပြုပြင်သွားဖို့က အချိန်တော့ ယူရလိမ့်မယ်” ဟု မေရီက တွေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး သံအမတ်ကြီး သင့်တော်သလို ပေးအပ်တဲ့ ဘာဝန်ကို ယူကြပါမယ်။ အချိန်မရွေး ကျွန်တော်တို့ကို လူစားထိုးမယ်ဆိုရင်လည်း ချပါတယ်” ဟု မိုက်ခဲက ပြောသည်။

ဒါသက်သက်လိမ်ပြောနေတာဟု မေရီက ဒေါသတကြီးတွေးသည်။ ကျွန်မ ရှင်နေရာမှာ လူစားထိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ သိလား။ တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ပွဲမှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှသာ ကြာ၏။ စကားဝိုင်းမှာလည်း အလွှာပသလွှာပမျှသာ ဖြစ်၏။ နှုတ်ဆက်စလိတ်က...

“မဒမ် သံအမတ်ကြီး ခင်ဗျာ...ကောင်စစ်ဝန်တစ်ဦးချင်းဆီက အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတွေကို တင်ပြကြဖို့ ရှိနေပါတယ်။ ခွင့်ပြုပါ” ဟု ပြောသည်။
မေရီက မိုက်ခဲ၏ ပြောပုံကို ကြည့်ပြီး မကျေနပ်။ သို့သော်လည်း

မောင်ထွန်းသူ

ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြော။ ပထမဆုံးတင်ပြသူမှာ စိုက်ပျိုးရေးကောင်စစ်ဝန် တက်သော် မဆင် ဖြစ်သည်။

“ရိုမေးနီးယားစိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးဟာ သူ့တာဝန်ခံထားတာထက်ပိုပြီး ဆိုးရွားကြီးမားတဲ့ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူတို့ ဒီနှစ် အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ သီးနှံဖျက်ကိန်းကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီဘေးဒုက္ခ ခံစားရမယ့် အရေးကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့အနေနဲ့ လိုအပ်တဲ့အကူအညီကို အပြည့်အဝပေးထားခဲ့သား ပဲ၊ ရိုမေးနီးယားဟာ ဂျီအက်စ်ပီအဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံပဲ” ဟု စီးပွားရေးရာ ကောင်စစ်ဝန် ပက်ထရီဂျာက ပြောသည်။

သူသည် မေရီအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဂျီအက်စ်ပီ အဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံဆိုတာက ...”

သူ့စကားမဆုံးမီ မေရီက ကြားဖြတ်၍ ...

“အခွင့်အရေးပိုပြီးအပေးခံရတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလို့ ဆိုရမယ်။ ကျွန်မတို့က ရိုမေးနီးယားကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနည်းပါးတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအနေနဲ့ သတ်မှတ်ထား တယ်။ ဒါကြောင့် သွင်းကုန်နဲ့ထုတ်ကုန်ကိစ္စမှာ အကျိုးထူးခံစားခွင့်ကို ပေးထားရ တယ်။ ပက်ထရီဂျာ ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ပက်ထရီဂျာ၏ မျက်နှာထားသည် ပြောင်းသွားသည်။

“မှန်ပါတယ်” ဟု ပြောကာ ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟု မေရီက ပြောပြီး သူ့မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရေးမှတ်ထားသည်။

နိုင်ငံရေးရာ ကောင်စစ်ဝန် အက်ဒီမော့စ်က ...

“ကျွန်တော့်မှာလည်း သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ မနေ့ညက အသက်ဆယ်ကိုးနှစ်အရွယ် အမေရိကန်ကောလိပ်ကျောင်းသူတစ် ယောက် ဆေးခြောက်လက်ဝယ်တွေ့မှုနဲ့ အဖမ်းခံထားရပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာတော့ အလွန်ကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုပါ”

“သူတို့က သူ့ကို ဘာလုပ်မယ်လို့ ထင်လဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေးတဲ့အပြစ်ကတော့ ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်ပဲ”

“ကြောက်စရာပါလား” ဟု မေရီက တွေးသည်။

ထောင်ဒဏ်ကျခံပြီး လွတ်လာလျှင် ဤမိန်းကလေး၏ဘဝသည် ပျက်သွားပေတော့မည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မယ်ထင်သလဲ” ဟု မေရီက မေး၏။ မိုခ်စလိတ်က စိတ်မပျဲတပါ လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

ထောင်ချောက်

“သံအမတ်ကြီး အနေနဲ့ လုံခြုံရေးဌာန အကြီးအကဲကို သွေးဆောင်ဖြား ယောင်းနိုင်ရင်တော့ ရချင်ရမယ်။ သူ့နာမည်က အစွယ်ရာစီလို့ ခေါ်တယ်။ သူ့မှာ အာဏာအများကြီးရှိတယ်”

အက်ဒီမော့စ်က သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“မိန်းကလေးကပြောတော့ အကွက်ဆင်ပြီး အဖမ်းခံရတာလို့ ပြောတယ်။ သူက ရိုမေးနီးယား ရဲတစ်ယောက်နဲ့ ဇာတ်ရွုပ်ထားတယ်။ အဲဒါကိုအကြောင်းပြု ပြီး ဒီပြဿနာပေါ်လာတာပဲ”

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးမယ်” ဟု ပြောပြီး ဂျာရီဒေးဗစ္စဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ရှင့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတွေရှိသေးလား”

“ကျွန်တော့် ဌာနမှာတော့ အမှုထမ်းတွေနေတဲ့ အခန်းတွေပြန်ပြင်ပေးဖို့ သဘောတူညီချက် တောင်းခံထားတာရှိပါတယ်။ ရုတ်တရက် ပြန်မကျလို အခက် အခဲဖြစ်နေပါတယ်။ တချို့အမှုထမ်းတွေဟာ ရေမရှိ၊ မီးမရှိ၊ အိမ်သာကောင်းကောင်း မရှိ ဖြစ်နေတော့ ကြာရင် ပိုဆိုးလာဖို့ရှိပါတယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်မတို့ဘာသာ ကျွန်မတို့ ပြင်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူး ခင်ဗျ။ ရိုမေးနီးယားအစိုးရက ပြင်ဆင်မှု အားလုံးကို ချုပ်ကိုင် ထားတယ်” ဟု မိုက်ခ်စလိတ်က ရှင်းပြသည်။

“ဒါဟာ ရိုမေးနီးယားအစိုးရရဲ့ အင်မတန်အောက်တန်းကျတဲ့ နည်းတစ် နည်းပါ။ မလုပ်ချင်မကိုင်ချင်အောင် လူတစ်ဖက်သားရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ညှဉ်းဆဲတဲ့ နည်းပါ”

သံအမတ်ကြီး ခေါင်းခဲစပြုလေပြီ။ အစည်းအဝေး ပြီးသွားသည့်အခါ အခန်းထဲတွင် မေရီနှင့် မိုက်ခ်စလိတ် တို့ နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ခဲ့၏။

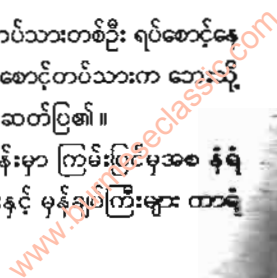
“သံရုံးဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ စီအိုင်အေက တာဝန်ပေးထားတဲ့ လူဟာ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မလဲ” ဟု မေရီက မေး၏။

မိုက်ခ်က အဖြေမပေးဘဲ မေရီအား အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်” ဟု ပြောကာ စည်းဝေးခန်းမ ထဲမှ ထွက်သွားသည်။

မေရီသည် သူ့နောက်မှလိုက်လာ၏။ မရင်းတပ်သားတစ်ဦး ရပ်စောင့်နေ သော တံခါးကြီးရှေ့အရောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ အစောင့်တပ်သားက ဘေးသို့ ထွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး မေရီအား အတွင်းသို့ ဝင်ရန် ခေါင်းဆတ်ပြု၏။

မေရီသည် အခန်းဝဲယာကိုကြည့်၏။ အခန်းမှာ ကြမ်းပြင်မှအစ နံရံ ဆေးဘက်နှင့် မျက်နှာကျက်အထိ သတ္တုပြားကြီးများနှင့် မှန်ချပ်ကြီးများ ထာရံ

မောင်ထွန်းသူ

ထားသည့် အသံလုံအခန်းကြီး ဖြစ်သည်။ မိုက်ခဲသည် လေးလံသော တံခါးကြီးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ အသံလုံအခန်းပဲ၊ သံကန့်လန့်ကာပိတ်ထားတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ သံရုံးတိုင်းက ဒီလိုအခန်းမျိုး တစ်ခု မထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီအခန်းမျိုးကျတော့ လုံခြုံတယ်၊ ဘယ်လို ကိရိယာမျိုးနဲ့မှ ထောက်လှမ်းလို့ မရဘူး။”

မိုက်ခဲသည် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အား ဝေးကြည့်နေသည့် မေရီအား အကဲခတ်နေ၏။

“မဒေသံအမတ်ကြီး ခင်ဗျား၊ ထောက်လှမ်းရေး ကိရိယာတွေကို သံရုံးမှာ တင် တပ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ ဂေဟာမှာလည်း တပ်ထားပါ လိမ့်မယ်၊ သံအမတ်ကြီး အပြင်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားရင်လည်း သံအမတ်ကြီး ထိုင်တဲ့စားပွဲမှာ အသံဖမ်းစက်တပ်ထားမှာပါပဲ၊ ဒီနိုင်ငံမျိုးတွေဟာ ဒီလိုပဲ လုပ်လေ့ရှိပါတယ်၊ သံအမတ်ကြီးအနေနဲ့ ရန်သူနယ်မြေထဲ ရောက်နေတယ် လို့ သဘောထားရပါလိမ့်မယ်”

မေရီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ကြမလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ကိုယ့်အချင်းချင်းတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကားမပြောရရင် ဘယ်လိုလုပ်နေကြမလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ မနက်တိုင်း အီလက်ထရွန်နစ်ကိရိယာတန်ဆာ ပလာတွေကို ရှင်းလင်းပေးရတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရှိပါတယ်၊ သူတို့တပ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ကိရိယာ တွေကို ရှာဖွေပြီး ဖြုတ်ပစ်နေရပါတယ်၊ သူတို့ကလည်း အစားပြန်တပ်ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ထပ်ရှာပြီး ဖြုတ်ပစ်ကြရတာပါပဲ”

“ကျွန်မတို့ သံရုံးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ရိုမေးနီးယားလူမျိုးတွေကို ခန့်ထားရ တာလဲ”

“ဒါ သူတို့ရဲ့ ကစားကွင်းပဲ၊ သူတို့နိုင်ငံရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအရ တချို့တစ်ဝက်ကို ခန့်ထားပေးရတဲ့ သဘောပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ အသံဖမ်းစက်တွေကို ဒီစခန်းနားအထိတော့ ယူမလာနိုင်ကြပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့...အခန်းရှေ့မှာ မရိန်းတပ်သားတွေ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး တာဝန်ပေး ထားတယ်၊ ကဲ...အခု သံအမတ်ကြီး ဘာမေးချင်သလဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မေးနိုင်ပါပြီ”

“ကျွန်မတို့အထဲမှာ စီအိုင်ကေကလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိထားချင် တယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံရေးရာကောင်စစ်ဝန် အက်ဒီမော့စ်ဟာ စီအိုင်အေပဲ”

ဖောင်ချောက်

အက်ဒီမော့စ် ...

မေရီသည် စောစောကတွေ့ခဲ့သည့်လူများထဲမှ အက်ဒီမော့စ်၏ ရုပ်လွှာ တို့ ပြန်၍ စဉ်းစားနေသည်။

ဟုတ်ပြီ။ သူ မှတ်မိပြီ။

အသက်က လေးဆယ်ကျော် ... ငါးဆယ်အတွင်း အလွန်ပိန်သည်။ နောက်နာက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမည့်ပုံ။ သူ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ တွေးမိပါလိမ့်။ စီအိုင်အေကလူဟု သိလိုက်ရလို့လား။

“ကျွန်မတို့ ရုံးအဖွဲ့ထဲမှာ စီအိုင်အေဆိုလို့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

မိုက်ခဲက လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

“သံအမတ် ခန့်အပ်လွှာပေးအပ်ပွဲအခမ်းအနားတက်ဖို့ ရှိနေပါတယ်၊ နီနစ်သုံးဆယ်ပဲ လိုပါတော့တယ်၊ ယာဉ်မောင်း ဖလော်ရီယန် အပြင်မှာ စောင့်နေ ပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခန့်အပ်လွှာမူရင်းကို သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူး လက်ထံ အပ်ရမှာပါ၊ မိတ္တူကိုတော့ ရုံးက အာမခံသေတ္တာထဲ သိမ်းထားဖို့ လိုပါတယ်”

မေရီသည် မိုက်ခဲ၏ စကားကို နားထောင်ရင်း သူ့အား ဆရာလုပ်သည် ဟု ထင်သည်။

“ကျွန်မ အဲဒါကိုသိတယ် မစ္စတာစလိတ်” ဟု မကျေမနပ်သံဖြင့် ပြန်ပြော

သည်။

မောင်တုန်း

(၂၅)

ရိုမေးနီးယား အစိုးရအဖွဲ့ရုံး အဆောက်အအုံသည် လှပတင့်တယ်ခြင်း မရှိ၊ ကျက်သရေလည်း မရှိ၊ သံကျောက်များဖြင့် ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံဖြစ်၍ ပြင်ဆင်ထားပုံသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖို့ ကောင်းသည်။

ဘုခါရက်မြို့လယ်တွင် တည်ရှိသော်လည်း သံမဏိတံတိုင်းကြီးများ တာရံထားရုံမျှမက လက်နက်ကိုင်စစ်သားများ အများအပြား ချထားသည်။ မေရီအား ဝင်ပေါက်မှ ဆီးကြိုနေသူမှာ သမ္မတ၏ ကိုယ်ရံတော် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး။

သူကပင် မေရီအား အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ သမ္မ အလက်ဇင်း ဒရော့စ် အိုင်အိုနက်စကူးသည် ဒုတိယအထပ်ရှိ ရှည်မျောမျော အခန်းကျယ်ကြီး အတွင်းမှနေ၍ မေရီအား စောင့်ကြည့်လျက်ရှိ၏။

သမ္မတသည် တန်ခိုးအာဏာအပြည့် ရှိနေကြောင်းကို သူ့ဟန်အမူအရာက ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြနေသည်။ လှပုံကတော့ အသားနက်နက်၊ ဆံပင် လိမ်ကောက်ကောက်၊ နှာခေါင်း ကောက်ကောက်နှင့် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်၏ မျက်နှာမျိုး။ အာဏာပါဝါပြလိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာသည် တမင်လုပ်ထားသည့် ရှုသိုးသိုးမျက်နှာတွင် ပီပြင်စွာ ပေါ်နေသည်။

မျက်လုံးအကြည့်မှာ စူးစူးရဲရဲနိုင်သော်လည်း ကျက်သရေမရှိ။

“သမ္မတကြီးခင်ဗျာ...အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ မဒမ်သံအမတ်ကြီး ရောက်လာပါပြီ” ဟု ကိုယ်ရံတော်စစ်ဗိုလ်က ပြောသည်။

အိုင်အိုနက်စကူးက မေရီ၏လက်ကိုဆွဲယူပြီး အချိန်အတော်ကြာမျှ နှုတ်ခမ်းဖြင့် နမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ မြင်ရတာထက် ပိုပြီးချော ပိုပြီးလှပါတယ် မဒမ် သံအမတ်ကြီး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီးရှင်” ဟု မေရီက အလိုက်သင့်ပြီး၍ ပြန်ပြော၏။

မောင်ချောက်

သူ့အိတ်ထဲမှ သမ္မတအယ်လီဆန် ပေးလိုက်သည့် ခန့်အပ်လွှာကို ထုတ်ယူပြီးပေးသည်။ အိုင်အိုနက်စကူးက သိပ်ပြီးဂရုမထားသည့်ဟန်ဖြင့် ခန့်အပ်လွှာကို ယူသည်။

“ရိုမေးနီးယား အစိုးရကိုယ်စား ခန့်အပ်လွှာကို လက်ခံပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နိုင်ငံရဲ့ အမေရိကန် သံအမတ်တရားဝင်ဖြစ်သွားပါပြီ၊ ဒီည ခင်ဗျားအတွက် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ၊ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ရမယ် ကျွန်တော်တို့ လူတွေနဲ့ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”
အိုင်အိုနက်စကူးက မေရီ၏လက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆွဲပြီး နမ်းသည်။

“ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ခင်ဗျားချစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ပါတယ် မဒမ်သံအမတ်ကြီး”

“ကျွန်မ ချစ်လာမှာပါရှင်”

သူ့ကြည့်ရတာ ငါ့ကို မိန်းမချောတစ်ယောက်ဆိုပြီး အမြင်တစ်မျိုးရှိနေပုံဟု မေရီက တွေးသည်။ ဒီအမြင်ပျောက်သွားအောင် ငါ တစ်ခုခုတော့ လုပ်စုဖြစ်မယ်။ မေရီ သံရုံးသို့ ပြန်ရောက်လာအပြီးတွင် သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်စာတမ်းများ၊ ပိုင်များနှင့် တစ်နေ့ကုန် အလုပ်များနေသည်။ ရိုမေးနီးယားသတင်းစာများနှင့် ဇာတင်းများမှ အရေးကြီးသော သတင်းနှင့် ဆောင်းပါး အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်များ၊ ကြီးမဲကြေးနန်းစာများ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အရေးကြီးသော ပြည်တွင်းသတင်းအကျဉ်းချုပ်များ၊ လက်နက်ထိန်းသိမ်းရေး ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ အစီရင်ခံစာများနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ လတ်တလော စီးပွားရေးအခြေအနေ စသည်များသည် တစ်နေ့တာ နားမနေရအောင် ဖတ်ရှုလေ့လာမှတ်သားရမည့်အရာများ ဖြစ်၏။ တစ်ပတ်လုံး အလုပ်ကတော့ များနေမှာပဲဟု မေရီက တွေးသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် ဘဝင်မကျမှုတစ်ခုက ရှိနေသည်။ ဤအတွက် သူ့စိတ်သည် များစွာအနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရ၏။ တခြားတော့ ဟေ့တံ၊ လက်အောက်ဝန်ထမ်းများက သူ့အပေါ် မနှစ်မမြို့ ဖြစ်နေသည်ဟူသော ခံစားမှုဖြစ်သည်။

ဤကိစ္စကိုချက်ချင်း ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမှ ဖြစ်မည်ဟု သူယူဆသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် သံတမန်ရေးရာ အမျိုးသမီးအရာရှိ ဟာရီယက် ကရူးဂါးအား အခေါ်လွှတ်သည်။

“သံရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ဟု မေရီက မေးသည်။

မောင်ကျွန်း

“ရိုမေးနီးယားနဲ့ သံအဆက်အသွယ် မပြတ်ခင်က လေးနှစ်၊ အခုပြန် ရောက်လာတာ သုံးလ”

ဟာရီယက်၏လေသံတွင် သရော်သံပါနေသည်။

“အရေးကြီးတဲ့ စကားတွေ ပြောလို့ဖြစ်မလား”

“ဒီနေရာမှာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး မဒမ်”

မေရီ မေ့သွားသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မတို့အသံလုံခန်းထဲ သွားကြရအောင်” ဟု မေရီက အကြံပြုသည်။

အသံလုံအခန်းထဲရောက်၍ ထိုင်မိကြသည့်အခါ ...

“ကျွန်မမှာ စဉ်းစားစရာတစ်ခုရှိနေတယ်၊ ဒီမနက် ကျွန်မတို့ အစည်းအဝေး ခန်းမထဲမှာ ဆွေးနွေးနေကြတုန်းက တစ်နေရာရာမှာ အသံဖမ်းစက် ရှိနိုင်သလား”

“ရှိနိုင်တာပဲ” ဟု ဟာရီယက်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး၊ မိုက်ခလိတ်က ရိုမေးနီးယားတွေ မသိသေးတဲ့ကိစ္စဆိုရင် အဲသလိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်တော့မှ မဆွေးနွေးဘူး”

“ရှင် မိုက်ခလိတ်ကို ဘယ်လိုထင်လဲ၊ သူဟာဘယ်လို လူစားလဲ” ဟု မေရီက ကြားဖြတ်မေးသည်။

“သူဟာ အတော်ဆုံးလူပဲ”

မေရီသည် သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို မပြောတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ရှင်နဲ့စကားပြောချင်တာ အကြောင်းရှိတယ်၊ ဒီနေ့တွေ့ရတဲ့ အခြေအနေကိုကြည့်ရင် ဝန်ထမ်းတွေဟာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ၊ လုပ်ရကိုင်ရတာ မပျော်ကြသလိုဘဲ၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်မ ရောက်လာလို့လား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်မ မရောက်ခင်ကတည်းကဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေလား”

ဟာရီယက်က မေရီ၏မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှစိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။

“ကျွန်မကတော့ နှစ်ခုစလုံးကြောင့်လို့ထင်တယ်၊ ဒီမှာလာပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အမေရိကန်တွေဟာ လျှပ်စစ်ပေါင်းအိုးတစ်ခုထဲမှာ နေရသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ရိုမေးနီးယားတွေနဲ့လည်း အပေါင်းအသင်းမလုပ်ရဲဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူတို့က ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိချင် ရှိနေမှာ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်အချင်းချင်းပဲပေါင်းရတယ်၊ ကျွန်မတို့ကလည်း လူနည်းနည်းလေးရယ်၊ ကြာတော့ ရိုးလာရော၊ ပြီးတော့ လစာကနည်းတယ်၊ အစားအသောက် မကောင်းဘူး၊ ရာသီဥတုက သိပ်ဆိုးတယ်”

မောင်ချောက်

ဟာရီယက်သည် စကားကိုဖြတ်ထားပြီး မေရီအား အကဲခတ်နေပြန်သည်။

“ရှင်အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သံအမတ်ကြီးမှာက ပြဿနာနှစ်ခု ရှိနေပါတယ်၊ ပထမတစ်ခုက ရှင်ဟာ နိုင်ငံရေးအရ အရွေးချယ်ခံရပြီး သံအမတ်ဖြစ်လာတဲ့လူပါ၊ အမှန်က သံရုံးတစ်ရုံးရဲ့ အကြီးအကဲဟာ နိုင်ငံခြားရေးဌာနက ပုဂ္ဂိုလ်တွေသာ အဖြစ်များကြတယ်”

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားပြန်သည်။ အားနာသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြသည်။

“ကျွန်မပြောတာ သိပ်များပြင်းထန်သွားသလား”

“မပြင်းထန်ပါဘူး၊ ဆက်သာပြောပါ”

“ဝန်ထမ်းအများစုက မဒမ်သံအမတ်ကြီး ဒီကိုမရောက်ခင်ကတည်းက ချော့နပ်ကြဘူး၊ ဆန့်ကျင်နေကြတယ်၊ သူတို့အနေနဲ့ ဌာနတွင်းက လုပ်သက်ရင့်တဲ့လူတွေသာ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နိုင်တယ်လို့ ထင်ထားကြတယ်၊ မှန်သင့်သလောက် ခုန်နေတယ်မဟုတ်လား၊ အပြင်လူတစ်ယောက်က ကျွမ်းကျင်ပြီးသား လူတွေကို ဘယ်လိုစိမ့်ခန့်ခွဲမှာလဲလို့ တွေးကြတယ်၊ ဒါဟာ သဘာဝပဲ၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ ဒုတိယပြဿနာက မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ပြဿနာပဲ၊ သံရုံးမှာက ယောက်ျား ဇနီးထမ်းတွေပဲများတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေကို နာခံရမှာ ခြေကန်ကြဘူး”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

ဟာရီယက်ကရူးဂါးက ပြုံးသည်။

“ဒါပေမဲ့ သံအမတ်ကြီးမှာ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်များရှိလား၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ သတင်းတွေဟာ မဂ္ဂဇင်းအများကြီးမှာ ပါလာတာ တွေ့ရတယ်၊ ကျွန်မတစ်သက် ဒီမှာဒီလောက်များများပါတာ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးဘူး” ထိုမေးခွန်းအတွက် မေရီတွင် ပေးစရာအဖြေမရှိ။ အမှန်တော့ သူ့ကိုယ် ဆိုလည်း ဤကိစ္စအပေါ်တွင် ဘဝင်မကျခဲ့။ သူ့အဖြစ်သည် နည်းနည်းတော့ နူးလွန်းသည်ထင်၏။ သူတို့သားအမိ ၏ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် သူတို့အကြောင်း သတင်းပါးတစ်ပုဒ်သည် ရုရှားနိုင်ငံထုတ် ‘ပရာဗဒါ’ သတင်းစာ၌ ဖော်ပြခြင်းခံရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟာရီယက်ကရူးဂါးသည် သူ့နာရီကိုကြည့်သည်။

“အို ... သံအမတ်ကြီး အချိန်နောက်ကျလိမ့်မယ်၊ အပြင်မှာ မော်တော် အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်၊ အိမ်ပြန် အဝတ်အစားလဲပြီးရင် သမ္မတရဲ့ ဧည့်ခံပွဲ ထင်ရမယ်၊ ပြီးရင် ဒီည ပါတီပွဲသုံးခု ထက်စရာရှိသေးတယ်”

မောင်စွန်းသူ

ထောင်ချောက်

မေရီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ကျွန်မ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”

“ဒါက ထုံးစံပဲ၊ ဘူခါရက်မြို့တော်မှာ သံရုံး ခုနစ်ဆယ့်ငါးရုံးရှိတယ်။

ညတိုင်း တစ်ခုခုကိုအကြောင်းပြုပြီး ပါတီပွဲတွေလုပ်နေကြတာပဲ”

“ကျွန်မ မတက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့ရမလား”

“ရတော့ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက မတက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် သူတို့ဘက်က စိတ်ဆိုးမှာ သေချာတယ်”

မေရီ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“ကျွန်မအိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်လဲမဖြစ်တော့မှာပါ” ဟု ပြောသည်။

(၄၆)

ဧည့်ခံပွဲသို့ မေရီရောက်သွားသည့်အခါ သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးက မေရီ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ နှမ်း၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ထပ်မြင်ချင်လို့ တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကလည်း မျှော်လင့်မိခဲ့ပါတယ်”

သမ္မတသည် အရက်အလွန်အကျွံ သောက်ထားဟန်တူသည်ဟု မေရီ ဆွေးမိသည်။ သူပတ်ခဲ့ရသည့် သမ္မတ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သမ္မတသည် အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်၏။ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်ရွယ် သားဆင်ယောက်နှင့် သမီးသုံးယောက်ရှိသည်။

မိန်းမလိုက်စားသည်၊ အရက်အလွန်သောက်သည်၊ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသည်၊ အသိဉာဏ်နည်း၏။ သူ စိတ်သာယာနေလျှင် ခင်စရာကောင်းသည်။ အပေါင်းအသင်းများအပေါ် ရက်ရောသည်။ ရန်သူများအပေါ် ရက်စက်ယုတ်မာသည်။ အိုင်အိုနက်စကူးသည် မေရီလက်ကိုဆွဲကာ လူသူဝေးသော အခန်းထောင့်သို့ ခေါ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရိုမေးနီးယားတွေအပေါ် ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားလာမှာပါ” ဟု ပြောကာ မေရီလက်ကိုညှစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေဟာ အလွန်စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ကြတယ်” သူသည် စကားကိုမဆက်သေးဘဲ မေရီမျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်သည်။ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မမြင်ရသောအခါ စကားကိုဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့လူမျိုးဟာ ရှေးဟောင်းဒါစီယန်းတွေနဲ့ သူတို့ကို အနိုင်ရဖို့ ချောမလူမျိုးတွေက ဆင်းသက်လာတဲ့ လူတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အပေါင်းများစွာ ဥရောပရဲ့ ခြေသုတ်ဖုံ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဟန်းစီတွေ၊ ဂေါ်သစ်တွေ

မောင်ကျွန်းစု

အောင်ချောက်

အေဗာတော့၊ ဆလတ်ဗ်တွေနဲ့ မွန်ဂိုတွေရဲ့ ခြေသုတ်ဖုံဘဝကိုလည်း ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ရိုမေးနီးယားလူမျိုးဟာ ရှင်သန်ပြီး တည်ရှိလာခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ သိလား၊ တောင့်တင်းခိုင်မာပြီး ပြတ်သားတဲ့ခေါင်းဆောင်မှုကို ပေးနိုင်ခဲ့လို့ပေါ့။ အခုဆိုရင် ပြည်သူတွေက ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို ကောင်းကောင်း အုပ်ချုပ်နေတယ်။”

မေရီသည် သူဖတ်ခဲ့ရသော ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ထဲမှ အချက်များနှင့် ကြားဖူးခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်များကို သတိရမိ၏။ ညသန်းခေါင်ယံ လူဖမ်းပွဲများ၊ ရက်စက် ယုတ်မာမှုများ၊ လူတွေ ပျောက်ဆုံးသွားမှုများ ...။ အိုင်အိုနက်စကူး၏ မျက်နှာ သည် ချက်ချင်းပင် တင်းမာသွား၏။

ပါးစပ်မှ ရိုမေးနီးယားဘာသာစကားဖြင့် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းရေရွတ် သည်။ စကားပြောလာသူသည် ကပျာကယာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ အာဏာရှင် သမ္မတသည် မေရီဘက်ပြန်လှည့်လာ၏။ မျက်နှာသည် စောစောကလို တင်းမာ ခြင်းမရှိ၊ ရှိပြီးနေသည်။

“ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ် မဒမ်သံအမတ် ကြီး” ဟု ပြောသည်။

“မကြာခင် ပြန်တွေ့ကြရလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့် ထားပါတယ်”

ထို့နောက် သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးသည် အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

မေရီအနေဖြင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကားသွား ကားလာ လူသွားလူသာ ကြပ်တည်းမှုကြောင့် လမ်းပေါ်၌ နောင်နေ့ကြန့်ကြာရသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် သူ့ယာဉ်မောင်း ဖလော်ရီယန်အား မနက် ခြောက်နာရီ တိတိတွင် ရုံးသို့ပို့ခိုင်းသည်။ ရုံးသို့သွားနေစဉ်အတွင်း အစီရင်ခံစာများနှင့် အစိုးရ ပြန်တမ်းများကို ကားပေါ်၌ပင် ပြီးစီးအောင်ဖတ်သွားသည်။

ထိုနေ့မနက် ရုံးသို့ရောက်သွားသည့်အခါ မိုက်ခဲလီတီ၏ ရုံးခန်းရှေ့မှ အဖြတ်တွင် စားပွဲ၌ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်နေသော မိုက်ခဲကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့အား သင့်သွား၏။

“ရှင်လည်း ရုံးကို အစောကြီး ရောက်သကဲ့” ဟု မေရီက ရေရွတ်သည်။ မိုက်ခဲက မော့ကြည့်၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောစရာရှိလို့လာတာ၊ ဒီမှာ ဆော့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ရုံးခန်းထဲမှာပြောမှဖြစ်မယ်”

မိုက်ခဲသည် ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထကာ မေ့ရီနောက်မှ လိုက်လာ သည်။ အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုက်ခဲက ...

“မနေ့ညက ခင်ဗျားစားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်တချို့ မေ့ကျန်ခဲ့တယ်၊ အခု ဆောက်ဆိုရင် သူတို့ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး မော်စကိုကို ပို့ပြီးလောက်ပြီ”

“အို...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်မ မေ့ထားခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်၊ ဘာစာတွေ ပဲ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေပါ၊ ခိုင်းဖို့လုပ်ထားတဲ့စာရင်းတွေပါ၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား မိန်းမကြီးက ထောက်လှမ်းရေးဌာန အတွက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူပဲ၊ ရိုမေးနီးယန်းတွေဟာ ရသမျှ သတင်းအစအန အတိုစုပြီး ဆက်စပ်ယူတတ်ကြတယ်၊ အဲဒီဘက်မှာတော့ သိပ်ကိုတော်ကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအတွက် သင်ခန်းစာ တစ်က ဘာလဲ၊ ညဆိုရင်ဘယ်လိုပစ္စည်း ဆို အာမခံသေတ္တာထဲထည့်ပြီး လုံခြုံအောင်ထားပါ”

မောင်ထွန်းလှ

“သင်ခန်းစာနှစ်က ဘာလဲ” ဟု မေရီက အေးစက်မာကျောသော လေသံဖြင့် မေး၏။

မိုက်ခီ၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်ဝင်လာသည်။

“သံအမတ်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့လက်ထောက်နဲ့ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းခွင်မဝင်မီ ကော်ဖီသောက်သင့်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ကော်ဖီကို ဘယ်လို သောက်သလဲ”

“ကျွန်မ ဘလက်ကော်ဖီ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါမှလည်း အဆီမတက်မှာပေါ့။ ခင်ဗျား ဒီမှာနေ့သမ္မကာလပတ်လုံး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အလှပျက်မသွားအောင် ထိန်းထားဖို့ လိုတယ်။ အစာက မစားတတ်ရင် ဝလာတတ်တယ်”

မိုက်ခီသည် သူ့ရုံးခန်းဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

“ကျွန်တော် ကော်ဖီကို အကောင်းဆုံး ဖျော်လာခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားကြိုက်သွား စေရမယ်”

မေရီသည် မိုက်ခီ၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်ကို နားထောင်ကာ ဒေါပွလျက်ရှိသည်။

“ဒီလူကို ငါသတိထားပြီး ကိုင်တွယ်မှဖြစ်မယ်” ဟု စိတ်ထဲကကျိတ်ချွံဆုံးဗြဲတ်သည်။ သူ့ကို ဒီရုံးကနေပြီး မြန်မြန်လွင့်သွားအောင် မလုပ်လိုတော့ မဖြစ်ဘူးဟု တွေးသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် မိုက်ခီသည် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို ကိုင်၍ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ကလေးတွေကျောင်းအပ်ဖို့ကိစ္စကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

မေရီက မေးသည်။

“ကျွန်တော်အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီ။ ယာဉ်မောင်း ဖလော်ရီယန်က ကျောင်းအကြိုအဖို့ လုပ်သွားလိမ့်မယ်”

မေရီသည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ခင်ဗျား လမ်းကြိုတဲ့အခါ ကျောင်းကိုဝင်ကြည့်သင့်တယ်။ ကျောင်းကတော့ ခပ်သေးသေးပဲ။ အားလုံးပေါင်း ကျောင်းသားတစ်ရာလောက်ပဲရှိမယ်။ အတန်းတစ်တန်းမှာ ကျောင်းသားရှစ်ယောက် ကိုးယောက်ပဲရှိမယ်။ လူမျိုးအစုံရှိတယ်။ ကနေဒီယန်၊ အစ္စရေး၊ နိုက်ဂျီးရီးယားလူမျိုးတွေလည်း ပါတယ်။ ဆရာတွေကတော့ အကောင်းဆုံး အတော်ဆုံးလူတွေပဲ”

“ကျွန်မ တစ်ခါလောက် ဝင်ကြည့်လိုက်မယ်”

မိုက်ခီသည် ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မျှ သောက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းမဲ့သော ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ စကားပြောခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား”

ထောင်ချောက်

“သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးကို ပြောတာလား၊ ပြောခဲ့ရတယ်၊ သူကြည့်ရတာ မဆိုးပါဘူး၊ သဘောကောင်းပုံပါပဲ”

“အင်း...သဘောကောင်းပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သဘောခံကျဖြစ်တဲ့ အချိန်ထိတော့ သဘောကောင်းတယ်။ အိုင်အိုနက်စကူး အပြောချိုလို့တော့ ပါမသွားလေနဲ့၊ သူက အရောင်အမျိုးမျိုးဆိုးလို့ရတယ်။ သူ့လူတွေက သူ့ကို ခုန်းကြတယ်။ ရွံ့လည်းရွံ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ သူဖွဲ့ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ရဲတွေက နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေတယ်။ အများကပြောနေကြတာကတော့ လူသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်ဟာ အိုင်အိုနက်စကူးရဲ့ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အတွက်၊ ဒါမှမဟုတ် ကေဂျီဘီအတွက် လုပ်ပေးနေကြတာတဲ့၊ ရိုမေးနီးယား တစ်ယောက်ဟာ အသနားခံစာလေးတစ်စောင်ကို လက်မှတ်ထိုးမိရုံနဲ့ ဖမ်းပြီးနှိပ်စက်တာကို ခံရတတ်တယ်”

ကြားရသည့်စကားအတွက် မေရီတုန်လှုပ်သွားသည်။

“သူတို့ရုံးမှာတင် စစ်ဆေးတဲ့စနစ် မရှိဘူးလား”

“ရဖန်ရခါ အများကြားကောင်းအောင် လိမ်ညာပြီးလုပ်တဲ့ဟာတွေတော့ မှီတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖမ်းခံရတဲ့ လူအများစုကတော့ ရဲအချုပ်ခန်းထဲမှာပဲ အသက်ထွက်ကုန်ကြတာပဲ။ ယေဘုယျပြောရရင်တော့ ဒီနိုင်ငံထဲမှာရှိနေတဲ့ အခြေအနေတွေဟာ ကြောက်စရာသိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေကလည်း ဘာမှပြန်မလုပ်ရဲကြဘူး။ လုပ်ရင်အသတ်ခံကြရမှာပဲဆိုတာ သိနေကြတယ်။ ဥပဒေပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှာတော့ လူနေမှုအဆင့်အတန်း အနိမ့်ဆုံး နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံပဲ။ အရာရာတိုင်း ရှားပါးနေတာချည်းပဲ။ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ လူတွေတန်းစီနေတာကို မြင်တဲ့လူက ငင်စိတာပဲ။ ဝယ်လို့ရတဲ့ပစ္စည်းဝယ်ပြီး ပြန်ရောင်းချင်ရောင်းမယ်။ အိမ်ယူသွားချင်သူသွား မယ်။ ဒါပဲ”

“ဒီအဖြစ်တွေကြားရတော့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သူတို့ကို ကူညီဖို့ အခွင့်ထောင်းကြီးတစ်ခုပေါ့” ဟု မေရီက ပြော၏။

မိုက်ခီစလိတ်က မေရီအား သရော်လိုသည့်မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဒါပေါ့လေ။ သိပ်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကြီး တစ်ခုရတာပေါ့” ဟု ခေါ်တော့တော့လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ထိုနေ့မှန်းလွှဲပိုင်းတွင်မေရီသည် ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှ အသစ်ဝင်လာသည့် အခြားနန်း စာများကိုဖတ်ရင်း မိုက်ခီစလိတ်၏ အကြောင်းကို တွေးနေမိပြန်၏။

“ဒီလူကြည့်ရတာ ဘဝင်လဲမြင့်ပုံပေါ်တယ်။ ရိုင်းလည်းရိုင်းစိုင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာပြုလို့ကလေးတွေကို ကျောင်းအပ်ပေးလဲ။ ငါ မှန်းထားတာထက် နူးလည်ရခက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါသူတို့ယ်တော့ အထုံဘူး”

မောင်ကျွန်း

(၄၇)

အိမ်နံ့စတီလီယန်အကျဉ်းထောင်သည် အပြင်မှ မြင်ရုံမျှဖြင့် ကြောက်စရာ ကောင်းသည့်ထောင်ဟု မေရီတွေးခဲ့မိ၏။ အခုအတွင်းထဲရောက်ကာမှ ပို၍ကြောက် စရာကောင်းသည်ကို တွေ့နေရ၏။ စင်္ကြံလမ်းများသည် ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ သူတံ့ထားသည့် ဆေးရောင်သည် ညိုမှိုင်းမှိုင်း။

ထောင်သားများမှာ အများအပြားရှိနေသည်။ ထောင်တွင်းရှိ အခန်းတိုင်း တွင် ပြည့်သိပ်ကျပ်တောက်လျက်ရှိသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ်အစောင့်များ၏ ထုတ်ဆဲတွင် မရှင်းကန်းစစ်သေနတ်များ ကိုင်ထားကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ယောင်စပ်အနံ့များသာလျှင် မင်းမူလျက်ရှိလေသည်။

စည်သည်များအတွက် လုပ်ထားသည့် အခန်းကျဉ်းကလေး တစ်ခန်းဆီ သို့ လိုက်ပို့သော ထောင်ကြပ်က...

“ခင်ဗျားလူ အဲဒီထဲမှာ ရောက်နေပြီ၊ ဆယ်မိနစ်ပဲ စကားပြောခွင့်ရမယ်” ဟု ပြောသည်။

မေရီ အခန်းထဲရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်မှနေ၍ တံခါး ကို ပိတ်လိုက်၏။ ဟန်နာမာဖီသည် စားပွဲ ခပ်စုတ်စုတ် ခပ်သေးသေးတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသည်။ လက်ထိပ်ခတ်ထားပြီး ထောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထား၏။ မျက်နှာမှာ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်ကာ ပိန်ချုံးလျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးအစုံသည် နီရဲကာ ဖူးရောင်လျှောက် ရှိပြီး ဆံပင်များမှာ မဖြိုးရသဖြင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ဖွာလန်ကျနေ၏။

“ဟေး” ဟု မေရီက အသံပေးသည်။
“ကိုယ်က အမေရိကန် သံအမတ်ပဲ”
ဟန်နာမာဖီက မော့ကြည့်ပြီး မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ငိုကြွေးသည်။
မေရီသည် မိန်းကလေး၏ ကျောကိုဖက်၍ ချောမော့အားပေးသည်။
“အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါကွယ်၊ မင်း အားမငယ်ပါနဲ့၊ ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အစအဆုံး ပြောပြဖမ်းပါဦး”

ထောင်ချောက်

“ကျွန်မ အဲဒီလူနဲ့တွေ့တယ်၊ ရိုမေးနီးယန်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မထဲ တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့သလို ဖြစ်နေလို့ပါ။ သူကလည်း သဘောကောင်းတာ ချဲ့ ကျွန်မ...ကျွန်မတို့ တစ်ည အတူနေခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်မကို မိတ်ဆွေ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကပေးလိုက်တဲ့ ဆေးခြောက်နည်းနည်းပါလာတယ်။ အဲဒါကို သူနဲ့ အတူတူ ရှူမိပါတယ်။ မနက်လင်းလို့ အိပ်ရာကနိုးတော့ ဟိုလူမရှိတော့ဘူး၊ ရဲတွေ ရောက်လာတယ်။ သူတို့က ကျွန်မကို ဒီနေရာပို့ပါတယ်”

သူသည် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးကာ ခေါင်းကိုယမ်းသည်။
“ငါးနှစ်လို့ပြောတယ်”

သူ ထောင်သို့အလာလမ်းတွင် လူးကပ်စ်ဂျန်ကလို့ ပြောပြသွားသည့် စကားများကို ပြန်တွေးမိ၏။

“သူ့အတွက် သံအမတ်ကြီး ဘာမှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ သူဟာ ရိုမေးနီးယန်းတစ်ယောက်သာဆိုရင် ထောင်တစ်သက်ကျမှာ”

မေရီသည် ဟန်နာမာဖီအားကြည့်၍-

“ကိုယ့်မှာရှိသမျှအစွမ်းနဲ့ မင်းကို ကူညီပါ့မယ်၊ စိတ်ကို အေးအေးထားပါ” ဟု အားပေးစကား ပြောမိပြန်သည်။

မေရီသည် ရဲအစီရင်ခံစာကို ဖတ်ကြည့်သည်။ လက်မှတ်ထိုးထားသူမှာ ဘိုဗျေးဂျော့န အကြီးအကဲ ဗိုလ်ကြီးအော်ရဲလ်အစထရပ်ဆီဆိုသူ ဖြစ်၏။ တိုတိုနှင့် ဇီရိုင်းကို အတိအကျ ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်၍ မိန်းကလေး၌ အပြစ်ရှိနေသည်မှာ သံသယဖြစ်စရာမရှိပေ။

နည်းလမ်းတစ်လမ်းတော့ ရှာဦးမှဖြစ်မည်ဟု မေရီကတွေးသည်။

‘အော်ရဲလ် အစထရပ်ဆီ’ ဟူသော နာမည်ကို သူကြားဖူးသိဖူးသလို ဖြစ်၏။ ဝါရှင်တန်၌ ရှိနေစဉ်က ဂျိမ်းစ်စတစ်လေပြခဲသော လျှို့ဝှက်ဖိုင်များကို ပြန်စဉ်း စမ်း၍ သူ မှတ်မိသလိုလို ဖြစ်လာ၏။ မေရီသည် နောက်နေ့မနက်တွင် ဇီရိုင်းအစထရပ်ဆီနှင့်တွေ့ရန် ချက်ချင်းစီစဉ်သည်။

မောင်ကျွန်သူ

ထောင်ချောက်

အော်ရဲလ် အစွထရပ်ဆီသည် အရပ်ပုပု၊ အသားအရောင် ညိုမောင်းမောင်း၊ မျက်နှာတွင် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။ သူသည် ချိန်းဆိုထားသည့် အတိုင်း သံရုံးသို့ ရောက်လာ၏။ အမေရိကန်သံအမတ်သစ်ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ်ကလည်း သူ့တွင် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီး”

“အခုလို လာတွေ့တဲ့အတွက် သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်နဲ့ ဟန်နာမာဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

“ဪ...သူ့ကိစ္စလား။ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းတဲ့အဖွဲ့ပါ၊ ရိုမေးနီးယားမှာ နူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းသူတွေအတွက် တင်းကျပ်တဲ့ဥပဒေတွေ ရှိနေပါတယ်၊ သူတို့ဆိုရင် ထောင်ကျတာချည်းပါပဲ”

“သိပ်ကောင်းပါတယ်” ဟု မေရီက ထောက်ခံသည်။

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အမေရိကမှာလည်း ရှင်တို့ဆီက ဥပဒေမျိုးတွေ ရှိစေချင်တယ်”

အစွထရပ်ဆီသည် အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြင့် မေရီအား ကြည့်နေသည်။

“ဒါဆိုရင် အခုကိစ္စမှာ ကျွန်တော်လုပ်တာကို သံအမတ်ကြီး ထောက်ခံတယ်ပေါ့”

“အပြည့်အဝ ထောက်ခံပါတယ်၊ မူးယစ်ဆေးရောင်းတဲ့သူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ထောင်ပို့ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟန်နာမာဒီက ဆေးရောင်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူရထားတဲ့ ဆေးခြောက်ကို ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ကို ခွဲဝေပေးတာပဲ”

“ဒါဟာ ရောင်းတာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ တကယ်လို့ ...”

“မတူပါဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ဆေးခြောက်ကို လက်ခံယူတဲ့လူက ရှင်တို့ ရဲတပ်အဖွဲ့က ဗိုလ်တစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးခြောက်ရှုခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ကိုရော အပြစ်ပေးထားပြီလား”

“သူက တရားခံကျူးလွန်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုအတွက် သက်သေခံပစ္စည်းရယူတာပါ”

“ရှင်လူမှာ မယားနဲ့ ကလေးသုံးယောက်ရှိတယ်နော်”
“ဗိုလ်ကြီး အစွထရပ်ဆီက မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။
“ရှိတယ်”

“သူ့ မိန်းမက သူ့ယောက်ျားရဲ့ဇာတ်အရွပ်ကို သိနေသလား”
အစွထရပ်ဆီက မေရီအား ပြုံးတူးပြဲတ်ကြည့်သည်။

“သူက ဘာကြောင့်သိရမှာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအမှုက ကျွန်မအထင်ပြောရရင် ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ဖမ်းထားတဲ့သဘောဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဒီအမှုကို အများသိအောင်တော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်လို့ သဘောရတယ်၊ ကမ္ဘာသတင်းစာ လောကကတော့ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားမှာ သေချာတယ်”

“ဒီလိုလုပ်စရာအကြောင်း မရှိဘူးလို့ထင်တယ်” ဟု အစွထရပ်ဆီက ခပ်တင်းတင်းလေသံဖြင့် ပြော၏။

မေရီသည် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီအမှုမှာ တိုက်ရိုက်ပါဝင်ပတ်သက်နေတဲ့လူက ရှင်သမက်ဖြစ်နေလို့ မဟုတ်လား”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဥပဒေအရ တရားသဖြင့် ဖြစ်စေချင်တာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မကလည်း ရှင်နဲ့သဘောထားအတူတူပဲ၊ တရားမျှတမှုရှိအောင် လုပ်ရမှာပဲ”

မေရီသည် သူဖတ်ခဲ့ရသည့် လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းကို အလွတ်နီးပါးမျှ မှတ်မိနေသည်။ အစွထရပ်ဆီ၏ သမက်သည် နိုင်ငံခြားခရီးသည် လူငယ်လူရွယ်များအား တရင်းတန်းဖြစ်အောင် မိတ်ဆွေဖွဲ့သည်။ မကောင်းမှုတစ်ခုခု ဖြစ်လာအောင် သွေးဆောင်သည်။ ဖြားယောင်းသည်။

ပစ္စည်းများ ရောင်းချရန် မှောင်ခိုဈေးများကို ညွှန်သည်။ လိုက်ပို့သည်။ မူးယစ်ဆေးဝယ်သည်။ ပြီးလျှင် ဖမ်းသည်။ ဤအလုပ်သည် သူ့အလုပ်ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ မေရီက ချောချောမော့မော့လေသံဖြင့် စကားကို ဆက်သည်။

“သူ့ယောက်ျား ဘယ်လိုအကျင့်စရိုက်ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်သမီးလည်း သိဖို့မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မဘက်ကတော့ တကယ်လို့ ရှင်ကသာ ဟန်နာမာဒီတို့ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ဒီကိစ္စဟာ အေးအေးဆေးဆေး ပြီးသွားလိမ့်မယ်လို့ တွက်ထား

မောင်ကျွန်းသူ

ဆောင်ရွက်

တာပဲ။ ကျွန်မကလည်း ဟန်နာမာဖီကို ချက်ချင်း အမေရိကပြန်ပို့ပေးမယ်။ ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

အစ္စထရပ်ဆီသည် ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတဲ့ သြဇာ နည်းနည်းကလေး သုံးကြည့်မယ်လေး၊ ရချင်လည်း ရမှာပေါ့”

“ရှင် ရအောင်လုပ်နိုင်မှာပါ ဗိုလ်ကြီး အစ္စထရပ်ဆီ၊ ကျွန်မရှင်ကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ဟန်နာမာဖီသည် အမေရိကသို့ပြန်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ” ဟု မိုက်ခ်စလိတ်က မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် မေး၏။

“ကျွန်မ ရှင်ပေးတဲ့အကြံအတိုင်း လုပ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို အလှမြပြီး မြူဆွယ်လိုက်တာပါပဲ”

(၄၈)

ဘက်သံနှင့်တင်မိတို့ ကျောင်းစတက်ရမည့်နေ့ နံနက် ငါးနာရီခန့်တွင် ဗေရီထံသို့ သံရုံးမှ ဖုန်းဆက်သည်။ ညကကြိုးမဲ့ကြေးနန်းတစ်စောင် ဝင်လာ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုကြေးနန်းကို ချက်ချင်းအဖြေပြန်ကြားရန် လိုအပ်သည်ဟု ဆို၏။

သူသည် ချက်ချင်းပင် သံရုံးသို့သွားခဲ့ရသည်။ ရုံးမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင်မူ အချိန်မှာ ညခုနစ်နာရီထိုးပြီး နေပြီဖြစ်သည်။ ကလေးများသည် သူ့အား စောင့်မျှော်လျက် ရှိကြသည်။

“သမီးတို့ သားတို့ ကျောင်းကို သဘောကျရဲ့လား” ဟု မေရီက မေးသည်။

“သမီးကတော့ ပျော်တယ်” ဟု ဘက်သံက ဖြေသည်။

“ကျောင်းမှာ နိုင်ငံနှစ်ဆယ်နှစ်နိုင်ငံက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရှိတယ်။ အီတလီကောင်လေးတစ်ယောက်က တစ်ချိန်လုံး သမီးကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်”

“ကျောင်းမှာ ဓာတ်ခွဲခန်းလည်းရှိတယ် မေမေ” ဟု တင်မိက ဝင်ပြော၏။

“မနက်ဖြန်ကျရင် သားတို့အားလုံး ရိုမေးနီးယားဖားတွေကို ခွဲရလိမ့်မယ်”

“ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူးဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်”

“မိုက်ခ်စလိတ်က သမီးတို့ကို လိုက်ပို့တယ်”

ဘက်သံက ပြောသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“သူက ဘာလိုက်ပို့စရာလိုသလဲ”

“သူ မေမေ့ကို ပြောမပြဘူးလား၊ သူက သမီးတို့ကို လိုက်ပို့ပြီး ဆရာ ဆရာမတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ သူက အားလုံးကို သိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ကလေးတွေနဲ့လည်း သိတယ်” ဟု တင်မိက ဝင်ပြောသည်။

“သူက မိတ်ဆက်ပေးလို့ အားလုံးနဲ့ခင်သွားတယ်၊ သူက သိပ်တော်တာ ပဲနော်”

“အင်း...နည်းနည်းလေး ပိုပြီး တော်လွန်းအားကြီးနေတယ်” ဟု မေရီက တွေးသည်။

ထောင်ချောက်

နောက်တစ်နေ့နံနက် မေရီ ရုံးရောက်သည့်ခါ မိုက်ခီရောက်လာသည်။
“ရှင် မနေ့က ကလေးတွေကို ကျောင်းလိုက်ပို့တယ်ဆို” ဟု မေရီက မေးသည်။

မိုက်ခီက ခေါင်းညိတ်သည်။
“နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ အဆင်ပြေအောင်နေသွားနိုင်ဖို့ဆိုတာ ကလေးတွေအတွက် မလွယ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကလေးတွေက မဆိုးပါဘူး၊ တော်ကြပါ တယ်၊ ကလေးတွေအကြောင်း ပြောမှ သတိရတယ်၊ ရုံးမှာနေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်ရှိနေတယ်၊ လိုက်ကြည့်ပါဦး”

မိုက်ခီက ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားသည်။ ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်၌ လှဲနေ သည့် မရင်းတပ်သားလူငယ်သည် ညည်းညူ လျက်ရှိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေရီက မေးသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အူအတက်ပေါက်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဆေးရုံကိုချက်ချင်းပို့မှပေါ့”

မိုက်ခီက မေရီအား လှည့်ကြည့်၏။

“ဒီမှာတော့ ဆေးရုံပို့လို့မရဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ဘာ...ဘယ်နှယ်၊ ဘာကြောင့်ပို့လို့မရတာလဲ”

“သူ့ကို ရောမ၊ ဇူးရစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဖရန့်ဖို့ဒါ၊ အဲဒီသုံးနေရာထဲက တစ်နေရာ ရာကို လေယာဉ်နဲ့ပို့မှပဲဖြစ်မှာ”

“ဟင်...ရှင်တို့ဟာ ရယ်စရာပဲ” ဟု မေရီက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် လူငယ်မကြားအောင် အသံကိုတိုး၍ ...
“သူဘယ်လောက် နာနေတယ်ဆိုတာ မမြင်ဘူးလား” ဟု မေးသည်။
“ရယ်စရာကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း၊ အမေရိကန်သံရုံးက လူနာ တစ်ယောက်ကို သံကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ ဆေးရုံကို ဘယ် ဆော့မှ မပို့ဘူး”

မောင်ထွန်းသူ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ လုံးဝမလုံခြုံလို့ဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုရင် အိသာတို့ စကိုပိုလာမင်းတို့နဲ့ သတိလစ်နေအောင်လုပ်ပြီး သတင်းရနိုင် သမျှညှစ်ထုတ်ယူမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီစည်းကမ်းကို နိုင်ငံခြားရေးဌာနကချထားရ တာ၊ ဒီတော့ကာ သူ့ကို လေယာဉ်နဲ့ပို့ပေးဖို့ပဲရှိတယ်”

“ကျွန်မတို့သံရုံးမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆရာဝန် ဘာလို့ မရှိတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သံရုံးက ‘ဂ’ အုပ်စုဝင် သံရုံးဖြစ် နေလို့ပဲ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆရာဝန်ထားဖို့ ဘတ်ဂျက်မရှိဘူး၊ အမေရိကန်ဆရာဝန် တစ်ယောက်က သုံးလတစ်ကြိမ် လာကြည့်တယ်၊ ကြားကာလမှာတော့ ဗိုက်မှာ ခေါင်းကိုက်ဖြစ်ရင် ဆေးဆိုင်က ဆေးဝယ်သောက်ရုံပဲ”

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ ပုံစံစာရွက်တစ်ရွက်ကိုယူပြီး မေရီအားပြသည်။

“ဒီနေရာမှာသာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ၊ သူခရီးဆက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

မေရီက လက်မှတ်ထိုးပေးပြီး မရင်းတပ်သားထံ လျှောက်သွား၏။

“မင်း နေကောင်းသွားမှာပါကွယ်၊ မပူပါနဲ့” ဟု အားပေးသည်။

နောက်နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် မရင်းတပ်သားကို တင်ဆောင်ထားသော လေယာဉ်တစ်စီးသည် ဖရန့်ဖို့ဒ်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဆောင်ရွက်

မေရီသည် အလုပ်အလွန်များနေသည့်ကြားမှပင် တတ်နိုင်သမျှအချိန် ထု၍ ကလေးများနှင့်အချိန်ဖြုန်းသည်။ ကလေးများအတွက် ကြည့်ရှုစရာများမှာ အများအပြား ရှိသည်။

ပြတိုက်များနှင့် ရှေးခေတ်ဟောင်းမှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးများ။ သို့သော် ထည်း ကလေးနှစ်ယောက် အလွန်စွဲလမ်းနှစ်သက်သည့်နေရာဌာနမှာ ဘရာဆော့စ် မြို့ရှိ ‘ဒရယ်ကုလာရဲတိုက်’ ဖြစ်၏။

ဘရာဆော့စ်သည် ထရန်ဆယ်ဗေးနီးယားနယ် အလယ်ဗဟိုတွင် တည်ရှိပြီး ဘုခါရက်မြို့တော်နှင့် မိုင်တစ်ရာကွာဝေးသည်။

“မြို့စားကြီးက အမှန်တော့ တကယ်မင်းသားတစ်ပါးပါ” ဟု ယာဉ် မောင်းဖလော်ရီယန်က ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းနေရာမှ ပြောသည်။

“မင်းသားကြီးကို ဗလတ်တီပီလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ တူရကီတွေ ကျူးကျော် ငင်ရောက်လာတာကို ဆီးပြီးတန့်သွားအောင် တိုက်ခိုက်တဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပဲ”

‘ကျွန်တော်ကတော့ သူက လူတွေကို သွေးစုပ်ပြီးသတ်တယ်လို့ သိထား ထာ” ဟု တင်မိက ပြောသည်။

ဖလော်ရီယန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါပေါ့၊ တူရကီနဲ့စစ်ပွဲပြီးတော့ သူ့ရဲ့ တန်ခိုးအာဏာက သူ့ခေါင်းထဲ အောက်သွားတယ်၊ သူ အာဏာရှင် ဖြစ်လာတယ်၊ သူ့ရန်သူတွေကို တံကျင်လှို ညိတ်တယ်၊ သူ့ကို သွေးစုပ်ဖတ်ကောင်ကြီးလို့ လူတွေကပြောလာကြတယ်၊ အထွာရိပ်ပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်လာတယ်၊ ဘရစ်စတုတ်ကားဆိုတဲ့ အိုင်ရစ်စာရေးဆရာ တစ်ယောက်က အဲဒီပုံပြင်ကို အခြေခံပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးတယ်၊ အလွန်ဆိုးဝါး သောအုပ်တစ်အုပ်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေအတွက်တော့ ခိတ်ဝင်စား စရာ ဖြစ်သွားတယ်”

မောင်ထွန်းသူ

ဘရန်းရဲတိုက်သည် မြင့်မားသော တောင်တန်းများကြား၌ တည်ရှိသည်။ သူတို့သည် ရဲတိုက်သို့ ဦးတည်ထားသည့် ကျောက်လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။ အပေါ်ရောက်သည့်အခါ မျက်နှာကျက်နိမ့်နိမ့်နှင့် အခန်းတစ်ခန်းထဲ ရောက်သွားကြသည်။

“ဒီနေရာဟာ မြို့စားကြီး ဒရယ်ကုလားက လူတွေသတ်ပြီး သွေးစုပ်ခဲ့တဲ့ နေရာပေါ့” ဟု ခရီးသည်လမ်းညွှန်က ပြောသည်။

အခန်းသည် စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းကာ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။ ပင့်ကူအိမ်တစ်အိမ်သည် တင်မိ၏ မျက်နှာကို လာငြိသည်။

“သားကတော့ ဘာမှမကြောက်ဘူး” ဟု သူ့အမေဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။

“သားတို့ ဒီအခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်ကြမယ်နော်”

ထောင်ချောက်

မေရီ အလုပ်လာသည့်မနက်တိုင်း သံရုံးကောင်စစ်ဝန်ဌာနရှေ့၌ တန်းစီနေသော လူတန်းကြီးကို သတိထားမိလာသည်။ အသေးအဖွဲ့ပြဿနာများရှိ၍ ကောင်စစ်ဝန်ထံ တင်ပြဖြေရှင်းရန် လာကြသူများဟုပင် မေရီက ယူဆမိ၏။

သို့သော်လည်း တစ်နေ့သောနံနက်တွင်မူ သူသည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခေါက်မှနေ၍ လူတန်းကြီးကို ဂရုတစိုက်ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါကျတော့မှပင် တန်းစီနေကြသူများ၏ မျက်နှာထားကို စိတ်ဝင်အကော မိုက်ခဲ၏ ရုံးခန်းသို့ သွားမိသည်။

“အပြင်မှာတန်းစီနေကြတဲ့လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ အခုလို တန်းစီနေကြတာလဲ”

မိုက်ခဲက မေရီနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်မှရပ်၍ အပြင်သို့ကြည့်၏။

“ရိုမေးနီးယန်းဂျူးတွေပါ၊ ပြည်ဝင်ခွင့် ဝိဆာလျှောက်ဖို့ တန်းစီနေကြတာ”

“ဘူခါရက်မှာ အစွဲရေးသံရုံးလည်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“သူတို့က အမေရိကန်သံရုံးမှာ လာလျှောက်ရင် ရိုမေးနီးယန်း ထောက်ခံရေးအဖွဲ့က ဒုက္ခ သိပ်မပေးနိုင်ဘူးလို့ တွက်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကိုချည်း အနေကြတာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့တွက်တာ လွဲတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မိုက်ခဲက မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ တိုက်ခန်းကြောင်း ပေါက်တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ အဲဒီလမ်းတစ်ဖက် သံရုံးနဲ့ ညီညွတ်တည်ကတိုက်ကို မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတိုက်မှာ တိုက်ခန်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ရိုမေးနီးယားထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ကလူတွေဟာ တယ်လီလင်းနီယံခရီး အမျိုးမျိုးနဲ့ အခန်းတွေထဲကနေပြီး သံရုံးအဝင်အထွက် လုပ်နေတဲ့ လူမှန်

တွေကို ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ယူနေကြတယ်။

“ကြောက်စရာပါလား”

မောင်ထွန်း

“ဒါက သူတို့ ကစားနေကျနည်းပဲ၊ ဂျူးမိသားစုတစ်စုက ဗီဇာလျှောက်တာသိသွားရင် သူတို့ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ရုံတင်မကဘူး၊ တိုက်ခန်းကပါ မောင်းထုတ်တာပဲ။ အခန်းနီးချင်းတွေကိုလည်း ဗီဇာလျှောက်တဲ့မိသားစုနဲ့ လုံးဝပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းမပြုရလို့ ညွှန်ကြားတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ဗီဇာယူတဲ့ လူတွေကို ပြည်ပထွက်ခွင့်မပေးတော့ဘူး၊ ဟိုနေ့ရမလို့ ဒီနေ့ရမလို့နဲ့ ညည်းဆဲထားလိုက်တာ သုံးလေးနှစ်ကြာတယ်။ နောက်ဆုံးပေးတဲ့ အဖြေကျတော့လည်း မပေးဘူးဆိုတဲ့ အဖြေပဲ”

“အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မတို့က ဘာဝမှဝင်လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ တစ်ချိန်လုံးကြိုးစားနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးဆိုတဲ့လူက ဂျူးတွေနဲ့ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ ‘ကြောင်ကြွက်ဖမ်းတဲ့ကစားနည်း’ ကို သုံးရတာ သိပ်သဘောကျတယ်။ ဒီနိုင်ငံထဲက ထွက်ခွင့်ရတဲ့ ဂျူးအရေအတွက်ဟာ တကယ်နည်းနည်းလေးပဲရှိတယ်”

မေရီသည် တန်းစီနေကြသူများ၏ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေသော မျက်နှာထားများကိုကြည့်ကာ စိတ်ထိခိုက်သည်။

“နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှာသင့်တာ အမှန်ပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။

“သိပ်ငြီးတော့လည်း စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့” ဟု မိုက်ခဲကပြောကာ

ထုတ်ဖော်တော်မီခွက်ကို လှမ်းပေးသည်။

တော်တော်ကို နှလုံးသားမာကျောတဲ့လူပါလားဟု မေရီက တွေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းသိသွားအောင် ဂျူးတွေကို ကူညီနိုင်မယ့်နည်းလမ်း မရရအောင် ငါရှာမယ်ဟု စိတ်ထဲမှကျိတ်၍ ဆုံးဖြတ်သည်။

မိုက်ခဲက သူ့စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျား ရိုးရာအကတွေကို ကြိုက်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီည ရိုမေးနီးယန်းရိုးရာအက ဖွင့်ပွဲရှိတယ်။ အတော်ကောင်းတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ပဲ၊ ခင်ဗျားသွားကြည့်ချင်သလား”

မေရီသည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော် လိုက်ပြပါရစေဟူသော

စိတ်ခေါ်ချက်ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု မေရီမျှော်လင့်မိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း -

“ကြည့်ရရင်တော့ ကောင်းသားပဲ” ဟု အလိုက်သင့် ပြန်ပြောမိသည်။

မိုက်ခဲက မေရီအား စာအိတ်ကလေးသုံးလုံး လှမ်းပေးသည်။

“ဒါ လက်မှတ်သုံးစောင်ပဲ၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်သွားလို့ရတာပေါ့၊ ရိုမေးနီးယားအစိုးရက ပို့လိုက်တဲ့ဖိတ်စာတွေပဲ၊ သူတို့ ဖွင့်ပွဲတစ်ခုခုလုပ်တိုင်း

ဆောင်ချက်

“ဖိတ်စာတွေတော့ ပို့တတ်တယ်”

မေရီ၏ မျက်နှာသည် ရှက်စိတ်ဖြင့် နီရဲသွားသည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်

ပြောရမှန်း မသိဖြစ်ကာ ကြောင်နေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ရုတ်နာရီထိုးမှာထွက်နိုင်ဖို့ ဖလော်ရီယန်ကို ကျွန်တော်ပြောထားလိုက်

မယ်”

(၄၉)

ဘက်သံနှင့်တင်မိတို့ မောင်နှမသည် ရိုမေးနီးယန်းရိုးရာကပွဲသွားဖို့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ ဘက်သံက သူ့ကျောင်းနေဘက်ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ညစာ ကျွေးဖို့ဖိတ်ထားတယ်ဟု အကြောင်းပြသည်။

“သမီးပြောတဲ့ အိတ်လီကောင်းလေးက ဖိတ်ထားတာ မေမေရဲ့” ဟု သူက ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ရိုးရာအကဆိုရင် လုံးဝမကြိုက်ဘူး” ဟု တင်မိက ပြောသည်။

မေရီက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ မင်းတို့စိတ်တိုင်းကျ လွှတ်ထားလိုက် မယ်” ဟု ပြောသည်။

သူ့ကလေးတွေကလည်း သူ့အတိုင်း အထီးကျန်ဖြစ်ကြလေမလားဟု မေရီစဉ်းစားနေမိသည်။ အခုအတိုင်းဆိုပါက သူ ဒီည အဖော်မရှိဖြစ်ရပြီ။ တစ်ယောက်တည်းသွားခြင်းထက် တစ်ယောက်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်သွားရလျှင် ကောင်းလေမလား။ သူ့ခေါ်သင့်လူစာရင်းကို စိတ်ကူးကြည့်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး မကြွင်းနေး၊ ဂျာရီဒေးဗစ္စ၊ ဟာရီယက်ကရူဂါး။ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ သဘောမတွေ့။ နောက်ဆုံးတွင် သူတစ်ယောက်တည်း သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရိုးရာအကဇာတ်ရုံသည် လူစည်ကားသော ရာဆိုဆီရီဟာနာ လမ်းဘေး၌ တည်ရှိသည်။

လမ်းဘေးဝဲယာတွင် ပန်းများ၊ ပလပ်စတစ် ဖိနပ်များ၊ ဘလောက်စ်များ နှင့် မောင်တိန်များ ရောင်းချသည့် လမ်းဘေးဈေးဆိုင်များရှိသည်။ ကပွဲမှာ အသက်မဝင်လှ၊ ပျင်းရိဦးငွေစရာကောင်းလှသည်။ ကပွဲဝတ်စုံများသည် အလှပြရုံ သက်သက် ဝင်ဆင်ထားသည်နှင့် တူလှသည်။

ကပြပုံများမှာ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ပါဝင်စားဖွယ်မရှိ။ ပွဲပြုသွား၍ ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက် ရောက်ကာမှပင် မေရီမှာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ ဖလော်ရီယန် သည် ဇာတ်ရုံရှေ့၌ ရပ်ထားသည့် ကားရှေ့မှရပ်ကာ စောင့်ကြိုလျက်ရှိသည်။

“အချိန်နည်းနည်းတော့ စောင့်ရမလို ဖြစ်နေပါတယ် မဒမ်သံအမတ်ကြီး” ဟု ဖလော်ရီယန်က ဆီးပြောသည်။

“ဘီးတစ်လုံးပေါက်နေပါတယ်၊ ဘီးအပိုကိုလည်း သူခိုး ခိုးသွားပါ တယ်၊ ကျွန်တော် ဘီးတစ်လုံး မှာထားပြီးပါပြီ၊ တစ်နာရီလောက်အတွင်း ရောက် လာမှာပါ။ မဒမ်သံအမတ်ကြီး ကားထဲက ထိုင်စောင့်မလား ခပ်ဗျာ”

မေရီသည် ဝိုင်းစက်စက်လမင်းကို မော့ကြည့်မိသည်။ ညရိပ်သည် သာယာအေးမြလှပါတီခြင်း။ သူ ဘူခါရက်မြို့ကို ရောက်ကာတည်းက တစ်ကြိမ်မှ လမ်းလျှောက်ခွင့် မရခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သတိရသည်။

“ငါ့ဘာသာငါ လမ်းလျှောက်ပြန်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့”

သူသည် နောက်ပြန်လှည့်ကာ မြို့လယ် ဗဟိုပန်းခြံဘက်သို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘူခါရက်မြို့တော်သည် ထူးဆန်းသောမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ အခုလို နောက်ကျနေသည့် အချိန်အထိ ဆိုင်များဖွင့်ထားဆဲ။ လမ်းသွားလမ်းလာ အားလုံးသည် မေရီ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြ သည်။

သူသည် စိတ်ကိုတင်းကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည်။ ကာလီယာ ဗစ်တိုးရီးယီးဟုခေါ်သော လမ်းပေါ်ရောက်သည့်အခါ သူသည် တစ်ခဏမျှ ရပ်လိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်သွားရမည်မသိသဖြင့် နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်လျက်ရှိ ၏။

သူ့အနားမှဖြတ်သွားသူတစ်ဦးအား လှမ်း၍ ...

“ခဏလောက်ရှင်၊ တဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး...”

ထိုလူသည် မေရီအား ကြောက်လန့်တကြား ပြန်ကြည့်ပြီး ကသော ကမျော ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ရိုမေးနီးယားများအနေဖြင့် မည်သည့် နိုင်ငံခြားသားနှင့်မှ စကားမပြောရဲသည့်အဖြစ်ကို မေရီသတိရသည်။ အိမ်ကို သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ရောက်ပါမည်နည်း။ သူ့အိမ်သည် အရှေ့ဘက်တွင်ရှိသည် ဟု ထင်၏။

သူသည် အရှေ့သို့ဦးတည်၍ လျှောက်သည်။ ရုတ်တရက် မီးရောင် မှိန်မှိန်ထွန်းထားသည့် လမ်းကြားတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့ရှေ့တွင်တည့် အလွန်အလှမ်းကွာဝေးသောနေရာ၌ မီးရောင်များ ထိန်လင်းနေသည့် လမ်းခကြီး တစ်ခု...။

မောင်ထွန်းသူ

“အဲဒီလမ်းပေါ်ရောက်ရင်တော့ အငှားကား ရုနိုင်မှာပဲ” ဟူသော အတွေး ဝင်လာသဖြင့် မေရီ စိတ်အေးသွား၏။

သူ့နောက်မှ ခြေသံများကြားရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ့ဘက်သို့လာနေသော ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူတစ်ယောက်။ ဂရိတ်ကုတ် အင်္ကျီကြီးဝတ်ထားသည်။ လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာနေခြင်းဖြစ်၏။ မေရီသည် ယခင်ကထက်တိုး၍ မြန်မြန်သွက်သွက်လျှောက်သည်။

“ခဏနေပါဦး” ဟု ထိုလူက လှမ်းပြောသည်။ ရိုမေးနီးယန်းအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည့် အင်္ဂလိပ်စကားဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား လမ်းမှားနေသလား” မေရီသည် ချက်ချင်းပင် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ရဲတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်ဟူသော အတွေးဝင်လာ၍ ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု အဖြေပေးလိုက်သည်။ “ကျွန်မ ပြန်သွားချင်တာက...”

ရုတ်တရက် ကားတစ်စီး အပြင်းမောင်းလာသည့်အသံ။ သူ့နောက်တည့် တည့်မှ ဖြစ်၏။ ဂရိတ်ကုတ်နှင့်လူက ဖျတ်ခနဲမေရီလက်ကို လှမ်းဆွဲထားသည်။ မေရီ နှာခေါင်းတွင်းသို့ ဆိုးဝါးသော အနံ့အသက်များ ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ လက်ဘောက်ဝတ်ဆံ့မှ နာကျင်မှုဝေဒနာ။

ထိုလူသည် မေရီ၏လက်ကိုလိမ်ကာ ကားဆီသို့ တွန်းပို့သည်။ “အထဲဝင်” ဟူသော အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။

“မဝင်ဘူး” မေရီသည် ရှိသမျှအားကိုထုတ်၍ တွန်းထိုးရုန်းကန်ခြင်းပြုသည်။ ပါးစပ် မှလည်း ...

“ကယ်ကြပါဦး...ကယ်ကြပါဦး” ဟု သံကုန်ဟစ်၍ အော်ဟစ်လိုက် မိ၏။

လမ်း၏တစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အော်ဟစ်သံတစ်သံ ပေါ်လာ သည်။ သူတို့ဆီသို့ ပြေးလာနေသည့်လူတစ်ယောက်ကို မေရီ ရိုပ်ခနဲ မြင်လိုက် သည်။ မေရီအား ချုပ်ကိုင်ထားသည့် လူသည် တန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘာဆက် လုပ်ရမည်ကို မဝေခွဲနိုင်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်သွားဟန်ဟူ၏။

“ဟေ့ကောင်...သူ့ကိုလွှတ်လိုက်”

လမ်းတစ်ဖက်မှပြေးလာသူ၏ အော်ပြောသံကို ကြားရသည်။ ထိုလူ သည် ဂရိတ်ကုတ်အင်္ကျီနှင့်လူအား နောက်မှနေ၍ ဝင်ဆွဲကာ ဆောင့်တွန်းလိုက် သည်။ မေရီသည် ဂရိတ်ကုတ်နှင့်လူ၏လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားသည်။

ဖောင်ချောက်

ကားထဲမှလူသည် ဂရိတ်ကုတ်နှင့်လူက သူ့အဖော်အားကူညီရန် အကြံ သို့ ထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း ခမ်းလှမ်းလှမ်းမှ အပြင်းမောင်းလာနေ သည့် ရဲကား ဥဩသံကြောင့် တန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုနောက် သူ့အဖော်နှင့်အတူ ကားထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်ပြီး ကားကို တရကြမ်းမောင်းထွက်သွားလေ ၏။

အပြာနှင့်အဖြူရောင် ရောစပ်ထားသော ရဲကားတစ်စီးသည် မေရီရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ကားထဲမှ ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ တစ်ဦးက မပီကလာ ပီကလာ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးသည်။ မေရီသည် သူ့ကိုသူပြန်၍ တည်ငြိမ်အောင် အတော်ကြီးကြီးစားနေရ သည်။

“လူနှစ်ယောက်၊ သူတို့က ကျွန်မကို အတင်းဖမ်းပြီး မော်တော်ကားထဲ ဆွဲသွင်းတယ်၊ ဟောဒီလူသာ ရောက်မလာရင်...”

မေရီက သူ့အား ကူညီခဲ့သူကို ညွှန်ပြရန် နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူသည် ထိုနေရာ၌ မရှိတော့ပေ။

မောင်ထွန်းသူ

(၅၀)

မေရီသည် တစ်ညလုံး အိပ်မက်မကောင်း။ အိပ်မက်ဆိုးများနှင့် နပန်းလုံးနေရသည်။ လူတွေ၏လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့အတွက် အပြင်းအထန်ရုန်းကန်နေရသည့်အဖြစ်ကြောင့် စိတ်ချောက်ချားကာ မကြာခင်ကလန့်နိုးရ၏။

ပြီးတော့ ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။ နောက်တစ်ဖန် လန့်နိုးပြန်သည်။ ကြည့်ရသည့်အပြင်ကို ပြန်၍ မြင်ယောင်ထင်ယောင် ဖြစ်လာသည့်အခါ ငါဘယ်သူဆိုတာလို့သိနေကြသလား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း နိုင်ငံခြားသား ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တစ်ယောက်ဆိုပြီး လူယက်ဖို့ ကြိုးစားတာလားဟု တွေးမိသည်။

မေရီရုံးရောက်သွားသည့်အခါ ခါတိုင်းလိုပင် မိုက်ခဲစလိတ်က သူ့အား ဆီးကြိုသည်။ ကော်ဖီနစ်ခွက်ယူလာပြီး သူ့အတွက်တစ်ခွက် ချပေး၏။ ကော်ဖီမှာ အရသာရှိလှသည်။

ဘာလို့လို့နှင့် မနက်တိုင်း မိုက်ခဲနှင့်ကော်ဖီသောက်သည့် အလုပ်မှာ နေ့စဉ် ဝတ်မပျက်ဆောင်ရွက်နေရသည့်အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပါပကောလား။

“ညက ရိုးရာအကတွေ ကောင်းရဲ့လား” ဟု မိုက်ခဲကမေးသည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ မဆိုးလှပါဘူး”

ကျွန်အပိုင်းကတော့ သူနှင့်ဆိုင်သည့် ကိစ္စမဟုတ်၍ အသိပေးနေစရာ မလိုဟု မေရီက ယူဆသည်။

“ခင်ဗျားမှာ ဒဏ်ရာရနေသေးသလား”

မေရီက မိုက်ခဲအား ပြုံးတူးပြတ် ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘာ...”

“ခင်ဗျားကို သူတို့ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြိုးစားကြတုန်းက ခိုက်မိတာ ရှိခဲ့သေးသလားလို့ မေးတာပါ” ဟု မိုက်ခဲက အေးအေးဆေးဆေးပြော၏။

“ကျွန်မ...ဒီကိစ္စကို ရှင်ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိတာလဲ”

ဆောင်ရွက်

မိုက်ခဲ၏လေသံတွင် သရော်သံပါလာသည်။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီး မသိသေးရင် ပြောထားရဦးမယ်၊ ရိုမေးနီးယားဟာ ဖုံးကွယ်မထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်များတည်ရှိရာ နေရာတစ်ခုပါ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်သွားတာဟာ မလိမ္မာရာ ကျတယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူးထင်ပါရဲ့”

“အခု ကျွန်မ သိသွားပြီ၊ ဒါမျိုးနောက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ သူတို့ ခင်ဗျားဆီက ဘာယူသွားကြသေးလဲ”

“ဘာမှ ရမသွားဘူး”

သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။

“အဓိပ္ပာယ်တော့မရှိဘူး၊ သာမန်လူတာမျိုးဆိုရင် လမ်းပေါ်မှာပဲ ခင်ဗျားရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ပိုက်ဆံအိတ် တစ်ခုခုလှသွားရင်ရနိုင်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ကားထဲသွင်းကြတာလဲ၊ အဲဒါကျတော့ အဓိပ္ပာယ်က ပြန်ပေးဆွဲတာလို့ တွေးလို့ရတယ်”

“ကျွန်မကို ဘယ်သူတွေက ပြန်ပေးဆွဲကြမှာလဲ”

“အိုင်အိုနက်စကူးရဲ့ လူတွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဆင်ပြေအောင်ဆက်ဆံဖို့သာ အဓိကထားနေတဲ့အချိန်၊ ဒီဘက်နဲ့ သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်တဲ့ အုပ်စုတချို့ကလုပ်တာမျိုးဖြစ်ဖို့တော့ရှိတယ်”

“ဒါမှမဟုတ်လည်း လူဆိုးလူမိုက်တွေက ငွေလိုချင်လို့ပြန်ပေးဆွဲတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီနိုင်ငံထဲမှာ အဲဒါမျိုးတွေ မရှိဘူး”

မိုက်ခဲက ကော်ဖီတစ်ခွက်မျှသောက်၍ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အကြံနည်းနည်းပေးချင်တယ်”

“ကျွန်မ နားထောင်နေတယ်”

“အိမ်ပြန်ပါ”

မိုက်ခဲစလိတ်က ကော်ဖီခွက်ကိုချလိုက်၏။

“ရာထူးက နုတ်ထွက်စာပွဲပိုင်လိုက်ပါ၊ ပစ္စည်းတွေထုပ်ပိုးပြီး ကလေးတွေနဲ့အတူ ကင်းဆတ်ပြည်နယ်ကို ပြန်ပါ၊ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် ဘေးအန္တရာယ် ငိုကင်းတယ်”

မေရီ၏မျက်နှာသည် နီရဲလာသည်။

“ဒီမှာ မစွတာစလိတ်၊ ကျွန်မ အမှားတစ်ခု ပြုခဲ့မိတယ်၊ ကျွန်မလုပ်တဲ့ အမှားဟာ ပထမဆုံးပြုမိတဲ့အမှား မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးအမှားလဲဖြစ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရာထူးကို အမေရိကန်သမ္မတကခန့်ထားတာဆိုတော့ သူ့ထက်ကျွန်မကိုမလိုချင်တော့ဘူးလို့ မပြောမချင်း ဘယ်သူကပဲရာထူးကနုတ်ထွက်ပြီး

မောင်ကျွန်းသူ

အိမ်ပြန်ဖို့ပြောလည်း မပြန်ဘူး၊ ကျွန်မကို ဒီစကားမျိုးရှင်ကပဲပြောပြော တခြားလူက ပဲ ပြောပြော လက်မခံဘူး”

မေရီသည် သူ့စိတ်သူ့ တအားထိန်းထားသည်။ အသံကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်ထားသည်။

“ဒီသံရုံးကလူတွေဟာ ကျွန်မနဲ့အလုပ်အတူတွဲလုပ်နေကြတာ၊ ကျွန်မနဲ့ ဆန့်ကျင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ တကယ်လို့ ရှင့်အနေနဲ့ လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် ရှင်ဘာပြုလို့ အလုပ်ကထွက်ပြီး ပြန်မသွားတာလဲ”

မိုက်ခဲစလိတ်သည် တိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“မနက်ပိုင်းအစီရင်ခံစာတွေ ခင်ဗျားစားပွဲပေါ်မှာ အသင့်ဖြစ်မဖြစ် ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်မယ် မဒေသံအမတ်ကြီး”

မေရီအား ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြိုးစားသောကိစ္စသည် သံရုံးတစ်ရုံးလုံးအတွက် ပြောစရာအကောင်းဆုံးသတင်း ဖြစ်နေသည်။

ဒီလူတွေ ဘယ်နည်းနဲ့သိကုန်ကြတာပါလိမ့်ဟု မေရီအံ့သြနေသည်။

“မိုက်ခဲစလိတ်ဆိုတဲ့ လူကကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားတာလဲ” ဟု တွေးမိသောအခါ ပို၍စဉ်းစားရခက်သွား၏။

ဥက သူ့အား ကယ်ခဲ့သူ၏အမည်ကို သိချင်စမ်းပါတီ။ သို့မှသာလျှင် ဘာလောက်ကောင်း ပြောခွင့်ရမည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုလူကို သူ့မြင်ခဲ့ရသည်မှာ ဝိုင်းဝန်း၊ သို့သော်လည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသော ရုပ်လက္ခဏာပိုင်ရှင်ဟု သူ့မျက်စိ များက မှတ်မိနေ၏။ အသက်က လေးဆယ်တွင်း။

စကားပြောတော့ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် လေသံ။ အတွေးတစ်ခု သည် မေရီ၏စိတ်ကို နှိပ်စက်စပြုနေပြီ။ သူ့အား သံရုံးမှဝေးရာသို့ ရောက်သွား စေချင်နေသူသည် မိုက်ခဲစလိတ်တစ်ယောက်တည်းသားရှိသည်ဟူသော အတွေး ဖြစ်၏။

အကယ်၍ မိုက်ခဲစလိတ်က သူ့အားကြောက်လန့်ပြီး ပြန်သွားအောင် လုပ်သည်ဆိုလျှင်ကော...မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

သူ့အား ရိုးရာကပွဲသွားဖို့လက်မှတ်များပေးခဲ့သူမှာ တခြားလူမဟုတ် မိုက်ခဲစလိတ်။ ဥက မိမိဘယ်နေရာ၌ ရှိနေသည်ကို အသေအချာသိထားသူမှာ သူတစ် ဦးတည်းသာရှိ၏။ သို့ဖြစ်ရာ...။

မောင်ချောက်

ပြင်သစ်သံရုံးတွင် ကော့ခိတေး ပါတီပွဲတစ်ပွဲရှိသည်။ နာမည်ကြီး ပြင်သစ် စန္ဒရားပညာရှင်တစ်ဦး အလည်ရောက်လာသဖြင့် ဂုဏ်ပြုသည့်ဧည့်ခံပွဲ ဖြစ်၏။

မေရီကတော့ သွားချင်စိတ်မရှိ၊ သူ့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီ။ သို့သော် လည်း သူ မသွား၍မဖြစ်မှန်း သိနေသည်။ မေရီရောက်သွားချိန်တွင် ပါတီပွဲသည် ဧည့်မရိတ်သတ်များဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေလေပြီ။ ပြင်သစ် သံအမတ်ကြီးနှင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုနေခိုက်မှာပင် သူ့မျက်လုံးအစုံသည် သူ့အားပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစည်အားထုတ်သူများ လက်မှကယ်တင်ခဲ့သည့်လူကို မြင်သည်။ တစ်နေရာ၌ ရပ်ကာ အီတလီ သံအမတ်ကြီးနှင့် သူ့ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်ကြီးအား စကားပြော လျှက်ရှိသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး” ဟု မေရီက ပြင်သစ်သံအမတ်ကြီးထံ ခွင့်ပန်ကာ သူ့ကယ်တင်ရှင်ဆီ သို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကယ်တင်ရှင်သည်...”

“ဒါပေါ့ သံအမတ်ကြီးရယ်...ကျွန်တော် ပါရီကိုတော့ လွမ်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားတာက...” ဟု ပြောနေခိုက်ဖြစ်သည်။

မေရီအားလှမ်းမြင်လိုက်သည့်အခါ စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။

“ဟာ...ဟိုအမျိုးသမီးပါလား” ဟု ရေရွတ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ချင်း သိကြသလား” ဟု အီတလီသံအမတ်ကြီးက မေး သည်။

“တရားဝင်တော့ ဘယ်သူကမှ မိတ်ဆက်မပေးသေးပါဘူး” ဟု မေရီ ပြန်ဖြေသည်။

“မဒေသံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဒေါက်တာလူးဝစ်ဒက်စ်တာဇို”

မောင်ထွန်းသူ

ပြင်သစ်အမျိုးသား၏ မျက်နှာထားသည် အံ့ဩသွားသည်ဟန်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီး...တဲ့၊ ဘယ်လိုလဲ ကျွန်တော်ဖြင့်စဉ်းစားရခက် သွားပြီ” ဟု ရေရွတ်သည်။

“ကျွန်တော် ဟိုညကမှတ်မိဖို့ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားမှန်းမသိခဲ့ဘူး” မေရီကပြုံးသည်။

“ရှင် ကျွန်မကိုတော့ ကယ်ခဲ့တာပဲ” အိတလီသံအမတ်ကြီးသည် ဒေါက်တာမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“အား...ဟိုညက ခင်ဗျားကိုး” ထို့နောက် မေရီဘက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီသတင်းကို ကြားလိုက်တယ်” “အဲဒီညက ဒေါက်တာ ဒက်စ်ဖောဂျီးသာရောက်မလာရင် ကျွန်မကံဆိုး မိုးမှောင်ကျမှာပဲ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

လှဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီးက ပြုံးသည်။ “ရောက်သင့်တဲ့အချိန်မှာ ရောက်ထိုက်တဲ့ နေရာကို ကျွန်တော် ရောက် သွားခဲ့ရလို့ ဝမ်းသာနေပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

အိတလီသံအမတ်ကြီးက သူတို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ... “ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာလို့ သွားလိုက်ပါ ရစေဦး” ဟု ပြောကာ ထွက်သွားသည်။

မေရီသည် ဒေါက်တာနှင့်နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ “ဟိုညက ရဲတွေရောက်လာတော့ ရှင် ဘာလို့ ထွက်ပြေးရတာလဲ” ဟု မေရီက မေးသည်။

ဒေါက်တာက မေရီအား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ “ရီမေးနီးယန်း ရဲတွေနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်တာဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေက သက်သေတွေကိုဖမ်းပြီး သတင်းရအောင်ညစ်ယူ လေ့ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က ပြစ်သစ်သံရုံးမှာ တာဝန်ကျတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဆိုတော့ သံတမန်များ ကင်းလွတ်ခွင့်ကို ရယူခံစားခွင့်ရှိတဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ လည်း ကိုယ့်သံရုံးမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိထားတော့”

သူသည် ပြုံးလိုက်သည်။ “တကယ်လို့ ဟိုညက ခင်ဗျားကိုစွန့်ပစ်ပြေးသလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မောင်ထွန်းသူ

ရိုးသားပွင့်လင်းသော ပြောဆိုမှုသည် မေရီအတွက် သဘောကျရာ အချက်တစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ မေရီအနေဖြင့် အတိအကျ မပြောနိုင်သော်လည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး အက်ဒ်ဝါဒ်နှင့်တူသလိုရှိသည်ဟု စိတ်ကထင်မိသည်။

ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုတူသည်ဆိုတာကိုတော့ သူအတိအကျမသိ။ လူးဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီးသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍များ အက်ဒ်ဝါဒ်နှင့် တူသည်ဟု ထင်နေမိလေသလား။ သည်လိုတော့ မဟုတ်နိုင်။

တူသည့်အရာကလေးတွေကတော့ ရှိနေသည်။ ဥပမာဆိုပါတော့ ပွင့်လင်းမှု။ အက်ဒ်ဝါဒ်သည်လည်း ဝှင့်လင်းသည်။ ပြီးတော့ အပြုံး...သူပြုံးသည့် အက်ဒ်ဝါဒ်နှင့်တူသည်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ခွင့်ပြုနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့...” ဟု ဒေါက်တာ ဒက်စ်ဖောဂျီးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲကထွက်သွားပြီး လူမှုရေးတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်သွားတာကို ဥပေက္ခာပြုစေချင်ပါတယ်”

“ရှင် ပါတီပွဲတွေကို မကြိုက်ဘူးလား” “ကျွန်တော်ကတော့ စက်ဆုပ်တယ်”

“ရှင်ဇနီးကကော သဘောမကျဘူးလား” “သူကတော့ ကြိုက်ပါတယ်၊ သိပ်ကိုကြိုက်တယ်”

သူသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ... “သူနဲ့ကလေးနှစ်ယောက်က မရှိတော့ဘူး၊ သေသွားပြီ”

“အို...ကျွန်မ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်လို ဖြစ်”

သူ မျက်နှာထားသည် တင်းမာလာသည်။ “ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အပြစ်တင်ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အယ်လ် ဂျိုးရီးယားနိုင်ငံမှာ နေကြတယ်၊ ကျွန်တော်က မြေအောက်တော်လှန်ရေး ဂိုဏ်းဝင် တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အကြမ်းဖက်သမားတွေကို တိုက်နေတယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော်ဘာဆိုတာ သိသွားတယ်၊ အိမ်ကိုပုံးဖောက်ခွဲကြတယ်၊ ကျွန်တော်က အိမ်မှာမရှိဘူး”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်” ဟု မေရီက ထပ်ပြောသည်။ “အရာရာတိုင်းကို အချိန်က ကုစားသွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခုရှိ တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီစကားလုံးကို လုံးဝ မယုံကြည်ဘူး”

သူ အသံတွင် နာကြည်းသံပါလာသည်။ မေရီသည် အက်ဒ်ဝါဒ် အကြောင်းကို တွေးမိပြန်သည်။ သူ အခုအချိန်ထိ အက်ဒ်ဝါဒ်ကို မှီလို့နေသေး။

မောင်ထွန်းသူ

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ချာခနဲလှည့်ကာ နောက်ထပ်ရောက်လာ သည့် ဧည့်သည်အုပ်စုတစ်စုဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့ကိုမြင်မှ အက်ဒါဝါဒ်ကို ပိုပြီးသတိရလာတယ်ဟု မေရီ ထပ်တွေးမိပြန်သည်။

သူဟာ တော်တော် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ ပူဆွေး သောကဒဏ်ကို ခါးစည်းပြီး ခံလာခဲ့ရရှာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ငါ့ဘဝနဲ့ ဘာထူး လည်း...

အက်ဒါဝါရယ်...မေရီ မောင့်ကို လွမ်းနေတုန်းပါပဲ။ ဒီမှာနေရတဲ့ မေရီ သူဟာ သိပ်ပြီး အထီးကျန်နိုင်လှပါတယ် မောင်ရယ်။

ထောင်ချောက်

(၅၁)

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း မေရီသည် ဒေါက်တာလူးဝစ်ဒက်စ်ဟော့ကို အား စိတ်ထဲမှထုတ်၍မရ။ သူသည် သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ပြီးနောက် ချက်ချင်း ပျောက်သွားသူ။

နောက်တစ်ဖန် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာခဲ့ရ၏။ မေရီသည် အလွန်လှသော ငွေဖလားတစ်လုံး ဝယ်ကာ ပြင်သစ်သံရုံးသို့ ပို့ပေး လိုက်သည်။ သူ့အပေါ်ပြုခဲ့သော ကျေးဇူးအတွက် ဒေါက်တာလူးဝစ်ဒက်စ်ဟော့ကို အား တုံ့ပြန်ခြင်း။ ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဒေါက်တာလူးဝစ်ထံမှ ဖုန်းဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီး၊ ပို့လိုက်တဲ့လက်ဆောင်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောချင်လို့ ဆက်တာပါ။ အမှန်တော့ လက်ဆောင်ဟာ မလို အပ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှကလေး ကူညီခွင့်ရလိုက်တာကိုပဲ ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ချမ်းသာနေပါတယ်”

“သာမန်ကူညီမှုတစ်ခုထက် အများကြီး ပိုပါတယ်ရှင်” ဟု မေရီက ပြန်ပြောသည်။

တစ်ဖက်မှ တစ်ခဏမျှ စကားပြတ်နေသည်။ ထို့နောက်

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ...”

သူသည် စကားကိုဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေပြန်သည်။

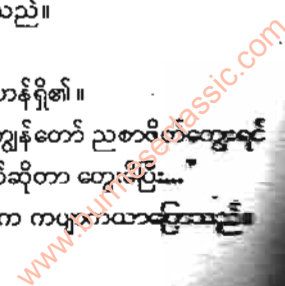
“ပြောပါ” ဟု မေရီက ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးလေ”

သူဘက်မှ လေသံသည် နောက်တွန့်နေဟန်ရှိ၏။

“ကျွန်တော်က ဟို ... တစ်ညလောက် ကျွန်တော် ညစာမိတ်တော့ရင် ဖြစ်နိုင်မလားလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်သိပ်များမယ်ဆိုတာ တွေးမိပြီ...”

“ကျွန်မ လာဖို့အသင့်ပါပဲရှင်” ဟု မေရီက ကပျက်ကာပြောသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“တကယ်ပဲလားခင်ဗျား၊ မနက်ဖြန်ညဆိုရင် ...”

“ကျွန်မ ခြောက်နာရီမှာ ပါတီတစ်ခုတက်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီပွဲပြီးရင် သွားလို့ ရပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်...ခင်ဗျာ”

သူတို့သည် ညရှစ်နာရီတွင် တာရုစားသောက်ဆိုင်၌ ဆုံကြရန်ချိန်းလိုက်ကြသည်။

ဖောင်ချောက်

နောက်နေ့ညတွင် စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်လာသော မေရီသည် ကားကိုသံရုံး၌ ခဏရပ်ပေးရန် ဖလော်ရီယန်အား ခိုင်းသည်။ သူသည် ပိုးလည်စည်းပဝါကို ရုံးခန်းထဲ၌ မေ့ထားခဲ့သဖြင့် ပြန်ယူရန် ခဏဝင်ခြင်း ဖြစ်၏။

တာဝန်ကျစားပွဲမှ ဂန်နီသည် တိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ မေရီအား အလေးပြုသည်။ မေရီသည် လှေကားမှနေ၍ သံရုံးခန်းသို့ တက်လာခဲ့ပြီး အထဲရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆေးမူတ်ကိရိယာဖြင့် နံရံပေါ်၌ ရေးသွားသည့် စာတမ်းကို အလျင်ဆုံးမြင်သည်။

“ခင်ဗျားမသေချင်ရင် ပြန်သွား” ဟူသော အနီရောင်စာလုံးများ၊

မေရီသည် ကြက်သေသေကာ တံခါး၌ ကြောင်၍ရပ်နေမိသည်။

သတိပြန်ဝင်လာသောအခါ အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှား ဆင်းလာမိသည်။

“ဂန်နီ...ဂန်နီ ၊ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲကိုဘယ်သူဝင်သလဲ” ဟု အရေးတကြီး မေးမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ...မဒမ်၊ ကျွန်တော်သိသလောက် ဘယ်သူမှမဝင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“မင့် မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ပြစမ်း”

မေရီသည် သူ့အသံကိုမတုန်အောင် သတိကြီးစွာထား၍ ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မဒမ်” ဟု ဂန်နီကပြောကာ ဧည့်စာရင်းမှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီးပေးသည်။ နာမည်တိုင်းတွင် ဝင်ချိန် ထွက်ချိန်များ ပြထားသည်။ သူ့ရုံးမှပြန်ချိန်သည် ညနေငါးနာရီခွဲ။

ထို့နောက် ဧည့်စာရင်းကို အသေအချာကြည့်သည်။ နာမည် တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ မေရီက ဂန်နီအား မော့ကြည့်သည်။

“ဒီလူတွေကို သူတို့သွားတဲ့အခါ အစောင့်နဲ့ လိုက်ပို့ပေးတယ် မဟုတ်

မောင်ထွန်းထွန်း

တောင်ချောက်

လား”

“အမြဲတမ်း လိုက်ပို့ပေးပါတယ် မဒမ်သံအမတ်ကြီး၊ အစောင့်မပါဘဲ ဒုတိယထပ်ကို ဘယ်သူမှတက်ခွင့်မပေးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျ၊ ပြဿနာရှိနေလို့

လား”

ပြဿနာရှိနေသည်မှာ သေးသေးမဟုတ်။

“ရုံးခန်းထဲကို လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး နံရံပေါ်က စာတွေကို ဖျက်ခိုင်း

လိုက်စမ်းပါ”

သူသည် ကပျာကယာ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

မေရီသည် စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ဒေါက်တာ လူးဝစ်ဒက်စ်ဖော့ဂျီးက စားပွဲမှထ၍ ဆီးကြိုနေသည်။

“ကျွန်မနောက်ကျသွားတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ”

မေရီသည် သူ့အသံကို ပုံမှန်အနေအထားဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍ ပြောသည်။ သူ့လက်များကို မတုန်အောင် သတိထား၍ထိန်းသည်။

“ခင်ဗျားနေတော့ကောင်းပါတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက် စကော့ချိုဝီစကီ တစ်ခွက်လောက်”

ဒေါက်တာလူးဝစ်က သူတို့အတွက် သောက်စရာများ မှာသည်။

“ဒီနိုင်ငံမှာ သံအမတ်လုပ်ရတာ သိပ်မလွယ်ဘူးနော်၊ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးဆိုရင် ပိုခက်တယ်၊ ရိုမေးနီးယန်းတွေဟာ မျက်ကန်း၊ မျိုးချစ်တွေပဲ၊ သိပ်ပြီး ဆက်ဆံရခက်တယ်”

မေရီက အားယူ၍ပြုံးသည်။

“ရှင့်အကြောင်း ပြောပြပါလား” ဟု ပြော၏။

သူ၏ ရောက်ချားနေသောစိတ်ကို ပြေပျောက်စေလို၍ တောင်းခံလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းက သိပ်ပြီး ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း သိပ်မရှိပါဘူး”

“ရှင် အယ်လ်ဂျီးရီးယားမှာနေတုန်းက မြေအောက်ဂိုဏ်းထဲဝင်ပြီး တိုက်ခဲ့ ခိုက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီအပိုင်းဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာမကောင်းဘဲ နေမလား”

သူက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့ရတာက အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အချိန်နဲ့ အခြေအနေထဲမှာ နေခဲ့ကြရတာ၊ လူတိုင်းဟာ တစ်ခုခုအတွက်တော့ စွန့်စားကြရတာပဲ၊ ဒါမှလည်း သူ့ဟာအရာရာတိုင်းကို မစွန့်လွှတ်ရမှာ ကျွန်တော်ကတော့ အဲသလို

မောင်ထွန်းသူ

ဝဲ ယုံကြည်ထားတယ်။ အကြမ်းဖက်သမားတွေဟာ တကယ့်ကို ကြောက်စရာ
တောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ရဲ့ အကြမ်းဖက်မှုတွေကို လက်ခံသိမ်းအောင်
မလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။”

သူ့အသံသည် စိတ်အားထက်သန်မှုဖြင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဖြစ်လာ
သည်။ သူဟာ အက်ဒ်ဝါဒ်လိုပါပဲလားဟု မေရီကတွေး၏။ အက်ဒ်ဝါဒ်သည်လည်း
သူ၏ ယုံကြည်ချက်များနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အစဉ်အမြဲ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့
ဖြစ်တတ်၏။ ဒေါက်တာလူးဝစ်သည် လွယ်လွယ်နှင့် တုန်လှုပ်မည့်သူမဟုတ်။
လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့ပေးမည့်လူစားလည်း မဟုတ်။

သူ့ယုံကြည်ချက်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့အသက်ပင် စွန့်ရစွန့်ရဆို
သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မေရီထင်၏။

“တကယ်လို့ စောစောကသာ ကျွန်တော်ပေးရမယ့်တန်ဖိုးဟာ ကျွန်တော့်
မိသားစုရဲ့အသက်တွေမှန်း သိခဲ့ရင်တော့...”

သူသည် စကားကိုဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဖိတ်တာဟာ ကျွန်တော့်ဒုက္ခတွေ
ကို အခလိုပြောပြနေဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ညစာစားရင် သိုးငယ်သားစား
ဖို့ အကြံပြုပါရစေ၊ ဒီဆိုင်ဟာ သိုးငယ်သား အချက်အပြုတ် သိပ်နာမည်ကြီးပါ
တယ်။”

လူးဝစ်သည် ညစာနှင့်ပိုင်တစ်ပုလင်းမှာသည်။ ပြီးတော့ စကားလက်ဆုံ
ကျကြသည်။ မေရီသည် စိတ်လက်ကြည်လင်ပေါ့ပါးလျက်ရှိ၏။ စောစောက
သူမြင်ခဲ့ရသည့် ရုံးခန်းနံရံထက်မှ စာတန်းကိုပင် မေ့သွားသည်။ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်
ရှိနေသော ဤပြင်သစ်ဆရာဝန်နှင့် စကားပြောရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ
ကောင်းလှ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အက်ဒ်ဝါဒ်နှင့် စကားပြောနေရသည်နယ် ခံစားနေရ
သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းနေသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ သူနှင့် လူးဝစ်သည်
ယုံကြည်မှုများတွင်သာမက စိတ်ခံစားမှု အတော်များများ၌ပါ တူညီနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ လူးဝစ်ဒက်စ်ဖော့ဂျီးသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့၌ မွေးဖွား
ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မေရီသည်လည်း ကင်းဆတ်ပြည်နယ် မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့၌
မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်၏။

ဇာတိရပ်ရွာနှစ်ခုသည် မိုင်ပေါင်းထောင်ချီ၍ ဝေးကွာသည်မှာမှန်သော်
လည်း နောက်ခံဖြစ်ရပ်များကတော့ တူညီနေသည်။ လူးဝစ်အဖေသည် လယ်
သမားတစ်ယောက်။ ငွေကို ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် စုဆောင်းကာ သူ့သားလူးဝစ်အား
ပါးစိုင်း၊ ဆေးဂျော့င်းသို့ ပို့ခဲ့သည်။

ဆောင်ချက်

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ တော်တော် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်
ပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီး။”

“မေရီလို့ပဲ ခေါ်ပါ။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေရီ။”

မေရီကပြောသည်။ မေရီအနေဖြင့် လူးဝစ်၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတာဝန်သည်
ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟုတွေးကာ သိချင်စိတ်ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ သူသည် လူ့ဈာ
တစ်ယောက်။ ဉာဏ်ပညာလည်း ထက်မြက်၏။

“ရှင် နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးသေးသလား” ဟု မေးမိသည်။
လူးဝစ်က ခေါင်းခါသည်။

“စိတ်မကူးဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ အလွန်ထူးခြားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်
ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ့နေရာမှာ အစားထိုးလို့မရနိုင်ပါဘူး။”

“အက်ဒ်ဝါဒ်အပေါ်မှာ ငါလည်း သူ့လိုပဲ စဉ်းစားခဲ့တာပဲ” ဟု မေရီတွေးမိ
ခြင်းသည်။

သို့တစ်စေလည်း အခုကိစ္စမှာ ကိုယ်အချစ်ဆုံးသော လူ၏ နေရာ၌ အစား
ထိုးရေး ပြဿနာမဟုတ်။ ဘဝတွင် အတူတူမျှဝေခံစားရေးအတွက် လက်တွဲနိုင်
မည့်လူ ရှာဖွေရေးသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော့်ကို သူတို့က ဒီအလုပ်လက်ခံဖို့ ကမ်းလှမ်းလာတော့
ကျွန်တော် ရိုမေးနီးယားကို စိတ်ဝင်စားပြီး လက်ခံလိုက်တာပဲ”

သူသည် အသံကိုတိုးလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီရောက်တော့ ဒီနိုင်ငံရဲ့ ဆိုးယုတ်မှုတွေကို စိတ်ထဲကသိနေ
တယ်။”

“ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပြည်သူပြည်သားတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ
ကျွန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူမျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ အစိုးရကတော့
ရာရာတိုင်းမှာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ ဘယ်သူမှ လွတ်လပ်
မှုမရှိဘူး။”

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်သည်။ သူ့ပြောနေသည့်
အရာများကို ကြားနိုင်သူ ရှိမရှိ အကဲခတ်ခြင်းပေတည်း။

“ကျွန်တော့်ရဲ့တာဝန် သက်တမ်းပြည့်သွားရင် ကျွန်တော် ဝမ်းသာစွာ
ပြင်သစ်ကိုပြန်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါတယ်။”

မေရီ၏နှုတ်မှ တွေးတော စဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ လွတ်ခနဲ စကားတစ်ခွန်း
ပြောသွားသည်။

မောင်ကျွန်းသူ

“တချို့လူတွေက ကျွန်မကို အိမ်ပြန်သင့်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်”

ပြီးတော့ သူ့ရုံးခန်းနံရံထက်၌ တွေ့ခဲ့ရသည့် စာလုံးများအကြောင်းကို ထပ်ပြောမိပြန်သည်။

“အဲဒါကတော့ ကြောက်စရာပဲ။ ဘယ်သူလုပ်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဒါနဲ့လေ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ သိပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်ခဲ့တယ်။ လူတိုင်းလိုလိုက ခင်ဗျားကို အတော်သဘောကျကြတာပဲ”

မေရီက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်ချော၊ အင်မတန်ညာဏ်ထက်မြက်ပြီး အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ တကယ်လို့ ဗျား ခင်ဗျားလုပ်နေတဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ဘာပြန်ဖို့ လိုသလဲ။ တိုက်ပွဲဝင်ရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ဆက်နေရမှာပေါ့၊ သူများက ခြောက်တာနဲ့ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး”

“အတိတ်ကလေးလည်း ဒီလိုအပြောမျိုး ပြောတတ်တယ်” ဟု မေရီက တွေးသည်။

ဆောင်ချောက်

(၅၂)

နောက်နေ့မနက်တွင် မိုက်ခီစလိတ်သည် ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်၍ ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာသည်။ မနေ့က စာတန်းများရေးထားသည့် နံရံပေါ်မှနေရာကို ခေါင်းဆတ်ပြကာ ...။

“တစ်ယောက်ယောက်က မှတ်ဆေးနဲ့ စာရေးသွားတယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားတယ်။ ဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဘယ်သူလုပ်သွားတယ်ဆိုတာကော သိကြပြီတဲ့လား”

“မသိကြသေးဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ညှော်စာရင်းကို ကြည့်ပြီး ပြီ။ ဘာမှ အစရာလို့မရဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဒီက သံရုံးဝန်ထမ်းက တစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲလို့ တွက်ရမှာ လား”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အစောင့်တွေမသိဘဲ အပြင်က ဝင်လာတဲ့လူလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အဲဒါကို ရှင် ယုံကြည်လက်ခံသလား”

မိုက်ခီက ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်၏။

“မယုံကြည်ဘူး”

“ကျွန်မလည်း မယုံကြည်ဘူး”

“ရေးထားတဲ့စာက ဘာတဲ့လဲ”

“မသေချင်ပြန်သွားတဲ့”

မိုက်ခီက ထင်မြင်ချက်ပေးခြင်းမပြု။

“ကျွန်မကို ဘယ်သူတွေက သတ်ချင်နေသလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေဆိုတာ သိနိုင်ဖို့အတွက် အစွမ်းကုန်ခြေရာခံနေကြ တုန်းပဲ။ အခု

မောင်ကျွန်းသူ

လောလောဆယ်တော့ ညတိုင်း ခင်ဗျားရဲ့ ရုံးခန်းတံခါးဝမှာ မရိန်းတပ်သား တစ်ယောက် ချထားဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

“ကျွန်မကို တိကျပြတ်သားတဲ့ အဖြေတစ်ခု ပေးစေချင်တယ် မစ္စတာ စလိတ်၊ အခု ကျွန်မဟာ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီလို့ ရှင်ထင်သလား”

မိုက်ခီသည် မေရီအား ကြည့်လျက်ရှိ၏။

“မဒမ် သံအမတ်ကြီးလည်း သိသားပဲ၊ အဘရာဟမ်လင်ကွန်း၊ ဂျွန်ကနေဒီ၊ မာတင်လူသာကင်းနဲ့ မာရင်ဂရီဇာ တို့ဟာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တာကို ခံခဲ့ကြရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပဲ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လုံခြုံမှု မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ 'ဘေးအန္တရာယ်ရှိတယ်' လို့ ဖြေရမှာပဲ”

ဆောင်ရွက်

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် မေရီသည် ဒေါက်တာ လူးဝစ်ဒက်စ်ဖော့ကို နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ညစာစားဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ လူးဝစ်သည် ယခင် တစ်ကြိမ်ကထက် ပို၍ ပွင့်လင်းမှု ရှိလာ၏။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုဆက်ဆံလာ၏။ မေရီ သိနားလည်ထား သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုသည် ရှိနေသေးသော်လည်း ယခင်ကနှင့်စာလျှင် မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် နေတတ်လာသည့်အသွင်ကို မြင်ရ၏။

မေရီအဖို့တော့ လူးဝစ်သည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေသည်။ လူးဝစ် ဘက်ကတော့ သူ့အား ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ဟု ခံစားရပါမည်လော။ ညစာစား၍ လူးဝစ်က မေရီအား အိမ်ပြန်ပို့ပေးသည့်အခါ...

“အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား” ဟု မေရီက ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ” ဟု လူးဝစ်ကပြောကာ အိမ်ထဲလိုက်လာသည်။

ဘက်သံကို တယုတယပွေ့ဖက်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဦးရဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ဟာ မင့်ထက် အသက်သုံးနှစ်လောက် ငယ်တယ်၊ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ မင်းနဲ့ရွယ်တူပဲ၊ သူတို့တစ်တွေကြီးလာရင် မင်္ဂလိပ် ချောစေချင် လှစေချင်တယ်”

ဘက်သံက ပြုံးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အခု ဦးသမီးတွေက ဘယ်မှာ ...”

“အားလုံး ချောကလက်ရည်ပူပူကလေး သောက်ကြရအောင်” ဟု မေရီက ကပျာကယာဝင်ပြောကာ စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ သူတို့လေးယောက်သည် မီးဖိုခန်းထဲရှိ စားပွဲကြီး၌ထိုင်ကာ ချောကလက်ရည်ပူပူကိုသောက်ရင်း စကားလက်ဆုံ ကျနေကြသည်။

ကလေးများသည် လူးဝစ်နှင့်အကြောင်းအပေါင်းသင့်နေကြသည်။ လူးဝစ် တလည်း သူတို့ကို အထူးဂရုစိုက်သည်။ ပုံပြင်တွေပြောပြလိုက် ဟာသတော့...

မောင်ထွန်းသူ

လိုက်နှင့် တရင်းတန်း၊ ဖြစ်လာအောင် အားထုတ်သည်။ လက်မှန်ကို မေရီကြည့်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ဆယ့်နှစ်နှစ်ကိုထိုးလှနေပေပြီ။

“ဟာ...ခင်ဗျားကလေးတွေ အိပ်ရာဝင်သင့်ပြီဆိုတာ ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်” ဟု လူးဝစ်က ပြောသည်။

တင်မိသည် လူးဝစ်ထံလျှောက်သွားပြီး ...

“ဦးဦး ကျွန်တော်တို့ဆီ နောက်တစ်ခေါက် လာလည်ဦးမယ် မဟုတ်လား”

“အေး...လာမှာပေါ့ကွာ”

မေရီက လူးဝစ်အား တံခါးဝအထိလိုက်သို့သည်။ လူးဝစ်က မေရီ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကလေးတွေက ချစ်စရာ ကောင်းတယ်။ ဒီညခင်းဟာ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတဲ့ညခင်းပါပဲ မေရီရယ်” ဟု သူကပြောသည်။

“ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်”

မေရီက လူးဝစ်၏ မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ဆီသို့ တိုးကပ်လာနေသော လူးဝစ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“မင်္ဂလာညပါ မေရီ”

လူးဝစ်သည် သူ့မျက်စိရှေ့မှ ပျောက်သွားသည်။

မောင်ချောက်

ကုန်သွယ်ရေး ကောင်စစ်ဝင် ဒေးဗစ်ဗစ်တာသည် မေရီ၏ရုံးခန်းထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာဝင်လာသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ သတင်းဆိုးပါလာတယ်။ သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးက အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံက ဂျူဒေါလားတစ်သန်းဖိုးဝယ်ဖို့နဲ့ ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံက ပဲပိစပ်ဝယ်ဖို့ စာချုပ်ချုပ်တော့မယ်လို့ သိရတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ဆီက ဝယ်လိမ့်မယ်လို့ အခိုင်အမာတွက်ထားတာ။ အခုတော့ တွက်ကိန်းတွေ လွဲကုန်ပြီ”

“သူတို့ရဲ့ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုက ဘယ်အခြေအနေထိ ရောက်သွားပြီလဲ”

“နှစ်ဖက်သဘောတူညီမှု ရခါနီးနေပြီလို့ သိထားရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကတော့ လမ်းပိတ်သွားပြီဆိုတာ ဝါရှင်တန်ကို ကြေးနန်းရိုက်ခလို့ မဒမ်သံအမတ်ကြီးရဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ရိုက်မှာပါ”

“မရိုက်နဲ့ဦး၊ ခဏလောက်စောင့်လိုက်ပါ” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို နည်းနည်းလောက်ထပ်ပြီး စဉ်းစားပါရစေဦး”

“သံအမတ်ကြီးအနေနဲ့ သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးစိတ်ပြောင်းသွားအောင် လုပ်လို့တော့ ရမယ်မထင်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာယုံပါ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့ရ သမျှ အချက်အလက်တွေအကုန်တင်ပြခဲ့ပြီးပြီ မရဘူး”

“တကယ်လို့ ကျွန်မက ထပ်ကြိုးစားတော့ကော ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ ကျွန်မတို့ဘက်က အရှုံးရှိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

ပြောပြောဆိုဆို မေရီက အချက်ပေးခလုတ်ကိုနှိပ်၍ သူ့အတွင်းရေးမှူး ဆိုခေါ်သည်။

“ဒေါ်ရော်သီ၊ သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးနဲ့ အမြန်ဆုံးတွေ့အောင် စီစဉ်ဆေးစမ်းပါ” ဟု ညွှန်ကြားသည်။

(၅၃)

အလက်ဇန်းဒရော့စ် အိုင်အိုနက်စကူးသည် မေရီအား နေ့လယ်စာ စားရန် သူ့နန်းတော်သို့ ဖိတ်ကြားသည်။ မေရီနန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည့်အခါ သမ္မတ၏သား အသက်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်နီကူက တံခါးဝမှနေ၍ ဆီးကြိုသည်။

ကလေးမှာ လူချောလေးတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ့အသက်နှင့်စာလျှင် အရပ်ရှည်သည်ဟု ဆိုရမည်။ မျက်လုံးအစုံက နက်နက်နှင့်လှပသည်။

“မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီး” ဟု နီကူက ဆီး၍နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် နီကူပါ။ ကျွန်တော် မဒမ်သံအမတ်ကြီးအကြောင်း ကောင်းတာတွေချည်းကြားရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်းစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးရောက်လာပြီဆိုတာ အဖေ့ကို ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်မယ်နော်”

မေရီနှင့် အိုင်အိုနက်စကူးသည် စားသောက်ခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေကြသည်။ သမ္မတသည် အရက်အနည်းငယ် ဝင်ထားသဖြင့် ခပ်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အနံ့ဆိုးဝါးသော ရိုမေးနီးယန်းဇီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ ဖြာလျက်ရှိသည်။

“သမ္မတကြီးရှင်” ဟု မေရီက စကားစသည်။

“ကျွန်မ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးချင်လို့ သမ္မတကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံနေတာပါ”

အိုင်အိုနက်စကူးက ရယ်သည်။ မေရီ ဘာကြောင့်လာသည်ကို သူသိထားပြီးပြီ မဟုတ်လော။ အမေရိကန်များသည် ဂျုံနှင့်ပဲပိစပ်ကို သူ့အားရောင်းချနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့ဘက်က သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။

အမေရိကန်သံအမတ်ကြီးခမျာ အခုတစ်ခါတော့ဖြင့် ဘာမှမရဘဲ လက်ချည်းသက်သက်ပြန်ရပေတော့မည်။ စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုဟုဆိုလျှင် ခုနိင်၏။ အထူးသဖြင့် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိနေသည့် ဤအမျိုးသမီးခမျာ သနားစရာကောင်းလှချေသည်။

“ပြောပါ” ဟု အိုင်အိုနက်စကူးက ဘာမှမသိသည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့ အမြဲညီအစ်မ မြို့တော်တွေဆိုတဲ့ စိတ်ကူးအကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ”

အိုင်အိုနက်စကူးက မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေသည်။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီး ဘာပြောလိုက်တာလဲ” ဟု မေးသည်။

“အမြဲညီအစ်မ မြို့တော်တွေအကြောင်းပါ။ သမ္မတကြီးသိတဲ့အတိုင်း အန်ဖရန်စစ္စကိုနဲ့ အိုဆာကာ၊ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်နဲ့ ဘုံဘော၊ ပါရိုင်တန်နဲ့ ဘန်ကောက်...”

မောင်ထွန်းသူ

“ကျွန်တော်တော့ သဘောမပေါက်ဘူး၊ အဲဒါတွေက ဘယ်လိုပတ်သက်

ပြီး ...”

“ဒီလိုပါ သမ္မတကြီး၊ သမ္မတကြီးအနေနဲ့ ဘူခါရက်မြို့တော်ကို အမေရိကန်မြို့တစ်မြို့နဲ့ အမြှာညီအစ်မအဖြစ် ရောက်သွားအောင်လုပ်လိုက်ရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ သမ္မတကြီးရဲ့သတင်းဟာ ပျံ့နှံ့သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးမိတဲ့ အကြောင်း ပြောချင်တာပါ။ ကျွန်မတို့ သမ္မတကြီးအယ်လီဆန်ရဲ့ ပြည်သူမှ ပြည်သူ သို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးလို့ပဲ အားလုံးက အာရုံစိုက်လာကြမှာ သေချာပါတယ်”

“မြို့တော်ညီအစ်မ၊ အမေရိကန်မြို့တစ်မြို့နဲ့ ဟုတ်လား၊ အင်း...စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုပဲ၊ ဘယ်လိုဆက်စပ်ပတ်သက်မှု ရှိနေလဲ”

“သမ္မတကြီးအတွက်ကတော့ နာမည်သိပ်တက်သွားဖို့ရှိနေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့တောင် ရှိပါတယ်။ ဒီစိတ်ကူးဟာ သမ္မတကြီးရဲ့ စိတ်ကူးဖြစ်သွားမှာပါ။ သမ္မတကြီးက အဲဒီမြို့ကို အလည်သွားမယ်၊ ကင်းဆတ်စီးတီးမြို့တော်က ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကလည်းသမ္မတကြီးဆီကို အလည်လာမယ်”

“ကင်းဆတ်စီးတီးမြို့...ဟုတ်လား”

“ကျွန်မက အကြံပြုတဲ့သဘောပါ။ ကင်းဆတ်စီးတီးမြို့က အမေရိကားရဲ့ အလယ်မှာ တည်ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ လယ်သမား၊ ယာသမားတွေ ရှိကြပါတယ်။ သမ္မတကြီးရဲ့နိုင်ငံက လယ်သမားတွေနဲ့အတူတူပါပဲ၊ သမ္မတကြီးရဲ့ နာမည်ဟာ လူတိုင်းရဲ့ပါးစပ်မှာ ပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်လာကြမှာပါ။ ဒီစိတ်ကူးကို ဥရောပရဲ့ ဘယ်နိုင်ငံကမှ စိတ်ကူးမရကြသေးပါဘူး”

အိုင်အိုနက်စကူးသည် ငြိမ်ဆိတ်စွာထိုင်၍ စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာ

၉-

“အင်း...ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီစိတ်ကူးအပေါ်မှာ အများကြီး စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု ရေရွတ်သည်။

“ကျွန်မကလည်း စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ကင်းဆတ်ပြည်နယ်က ကင်းဆတ်စီးတီးနဲ့ ရိုမေးနီးယားက ဘူခါရက်” သူသည် ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ဆတ်လိုက်သည်။

“နစ်မြို့စလုံး မြို့ကြီးတွေချည်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘူခါရက်က ပိုကြီးတယ်”

“မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ဘူခါရက်မြို့က အစ်မကြီးဖြစ်ရမှာပေါ့”

“အတော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး ထူးခြားတဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုဆိုတာ တော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရလိမ့်မယ်”

ထောင်ချောက်

အိုင်အိုနက်စကူးသည် စကားကိုဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။

“သမ္မတကြီးရဲ့နာမည်ဟာ လူတိုင်းရဲ့ပါးစပ်များမှာ ပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်လာကြမှာပါ” ဟူသောစကားသည် ခေါင်းထဲ၌ပေါ်လာနေသည်။

ထို့နောက် ... ‘ခင်ဗျားတို့အမေရိကန်ဘက်က လက်မခံဘဲ ပယ်ချနိုင်စရာ ရှိနေမလား’ ဟု မေးသည်။

“လုံးဝ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ အပြည့်အဝအာမခံပါတယ်”

“သမ္မတကြီးဘက်က ကြေညာဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တည်း အကောင်အထည်ဖော်လာမှာပါ။ ကျွန်မ တာဝန်ယူပြီး လုပ်သွားပေးပါမယ်”

အိုင်အိုနက်စကူးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည့်လက္ခဏာဖြင့် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်ဆိတ်နေပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မြို့တော်ညီအစ်မအနေနဲ့ ကုန်သွယ်မှုကို အရင်ဆုံး လုပ်ကိုင်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ ရိုမေးနီးယားမှာလည်းရောင်းစရာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကင်းဆတ်မှာ ဘာသီးနှံတွေ စိုက်ပျိုးကြသလဲ”

“စိုက်ပျိုးတာတွေကတော့ အများကြီးပဲ” ဟု မေရိက ဘာမှနားမလည်သည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီအထဲမှာ ဂျုံနဲ့ ပဲပိစပ်ကတော့ အများဆုံးပဲ”

မောင်ထွန်းသူ

ထောင်ချောက်

“အပေးအယူလုပ်လိုက်ပုံကတော့ တကယ့်ကို တော်တာပဲ။ သံအမတ်
ကြီးက သူ့ကို အရူးလုပ်လိုက်တာပဲ” ဟု ကုန်သွယ်ရေးကောင်စစ်ဝန် ဒေးဗစ်
ဗစ်တာက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဘာရချင်နေတယ်ဆိုတာ အိုင်အိုနက်စကူးကသိပါတယ်။
ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်မထုတ်ပေးတဲ့အထုပ်ကို ပိုပြီးကြိုက်တဲ့သဘောပါ။ ရှင်က
အသောင်ပြီး ဒီကစွကိုအပြီးသတ်ပေးရုံပါပဲ။ ရုပ်မြင်သံကြားကနေပြီး မိန့်ခွန်း
ပြောဖို့ကတော့ သုလေ့ကျင့်နေပြီ”

ထိုသတင်းကိုကြားသောအခါ စတင်တန်ရီဂျာက မေရီယံဖုန်းဆက်
သည်။

“ခင်ဗျားကို ပါရမီရှင်တစ်ယောက်လို့တောင် ပြောမရလို့ဖြစ်နေပြီ” ဟု
ပြောပြီးရယ်သည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လက်လွှတ်ရတော့မယ်လို့ တွက်ထား
တာ။ ခင်ဗျားဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲ”

“အတ္တပေါ့” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“သူ့အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်ပေးတာပါ”

“သမ္မတကြီးကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ဆောင်ရွက်ချက်အတွက် သူဝမ်းသာ
ရက်ယူကြောင်း ပြောပါတယ်”

“ကျွန်မကိုယ်စား သမ္မတကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပေးပါ
စတင်တန်”

“ပြောပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ်ပြောရဦးမယ်။ သမ္မတကြီးနဲ့ ကျွန်တော်
တရုတ်ပြည်ကို အခုရက်အနည်းငယ်အတွင်း ခရီးထွက်ကြမယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်
ကို ပြောစရာရှိရင် ကျွန်တော့်ရုံးကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်”

“သာယာပျော်ရွှင်တဲ့ခရီး ဖြစ်ပါစေ...ရှင်”

(၅၄)

သီတင်းပတ်များသည် လျှင်မြန်စွာကုန်လွန်သွားသဖြင့် မတ်လကို လွန်
မြောက်ကာ နွေဦးပေါက်လာသည်။ ထို့နောက် နွေဦးတုတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်
လာသည်။ ဘူခါရက်မြို့တွင်းရှိ သစ်ပင်များနှင့် ပန်းပင်များတွင် ရွက်သစ်များ
ဝေကာ အဖူးအပွင့်များဖြင့် ဝေဆာလှပလာကြသည်။ ပန်းခြံတိုင်းသည်လည်း
နီမီးလှကြ၏။ ဗျူနီအေးရီးစံမြို့တွင်မူ ဆောင်းရာသီဖြစ်၏။

သူတို့တိုက်ခန်းသို့ နိယူဆာမူနက်စ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ညသန်းခေါင်
နိန့်တောင်နေလေပြီ။ အခန်းထဲရှိ တယ်လီဖုန်းသည် စူးရှစွာဖြည့်လျက် ရှိသည်။
မူနက်စ်သည် တယ်လီဖုန်းကိုကောက်ယူလိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ"

ခေါ်သူမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှဖြစ်သည်။

"အန်ဂျယ်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်"

"အန်ဂျယ် မရှိဘူး ဆီညော၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ"

"အန်ဂျယ်ကို ဘူခါရက်မြို့မှာ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပေးဖို့ ပြောချင်တယ်"

"ဘာ...ဘူခါရက်"

ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားသည်။

"ဘူခါရက်...ဘူခါရက်၊ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံက..." ဟု အော်ပြောသည်။

"ဒေါ်လာ ငါးသန်းတန်အလုပ်လို့ သူ့ကိုပြောပါ၊ ဇွန်လကုန်လောက်
မှာ သူ့ဘူခါရက်ကိုရောက်ဖို့ လိုတယ်၊ ဒီနေ့ကစတွက်ရင် သီတင်းသုံးပတ်ပဲလို့
တော့တယ်၊ အခု ပြောနေတာတွေ မှတ်မိရဲ့လား"

"ခဏနေဦးလေ၊ ကျွန်မ ရေးထားမှဖြစ်မယ်၊ အိုကေ...ဒေါ်လာ ငါးသန်း
အတွက် အန်ဂျယ်က လူ့ဘယ်နှယောက် သတ်ပေးရမှာလဲ"

"အများကြီး"

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သံရုံးရှေ့၌ လာရောက်တန်းစီနေကြသူများ၏ ပြဿနာ
သည် မေရီစိတ်ကို များစွာအနှောင့်အယှက်ပေးလျက်ရှိသည်။ မေရီသည် ဤကိစ္စ
ကို မိုက်ခဲလိတ်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဆွေးနွေးမိပြန်သည်။

"ဒီတိုင်းပြည်ထဲက ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့ ဒီလူတွေကို တတ်အား
သရွေ့ ကူညီနိုင်ဖို့ ကျွန်မတို့ နည်းလမ်းတော့ ရှာသင့်တယ်"

"ကျွန်တော်တို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ကြိုးစားခဲ့ဖူးပြီ" ဟု မိုက်ခဲက ပြောသည်။

"ဖိအားတွေလည်း ပေးခဲ့ဖူးပြီ၊ ငွေပေးဖို့လည်း ကြိုးစားခဲ့ပြီပြီ၊ အိုင်အိုနက်
စကူးကိုယ်တိုင်က ငြင်းပယ်နေတာဆိုတော့ ခက်တယ်၊ သူက ဒီလူတွေကို လွှတ်ဖို့
လုံးဝ စိတ်ကူးပုံမရဘူး"

"ကျွန်မ သူနဲ့တစ်ကြိမ်လောက် ဆွေးနွေးကြည့်ချင်တယ်"

"ကံကောင်းပါစေ"

ချက်ချင်းပင် မေရီသည် ဒေါ်ရော်သီစတုန်းအားခေါ်၍ သမ္မတနှင့် တွေ့ဆုံ
ခွင့်ရရန် စီစဉ်ခိုင်းသည်။ နောက်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ အတွင်းရေးမှူးသည်
မေရီ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

"စီစဉ်လို့ မရဘူး မဒမ်သံအမတ်ကြီးရှင့်" ဟု ပြောသည်။

မေရီက တအံ့တဩ မော့ကြည့်သည်။

"အဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲ"

"ကျွန်မလည်း သေသေချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သမ္မတရဲ့
နန်းတော်မှာ ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုဖြစ်နေပုံပေါ်တယ်၊ သမ္မတက ဘယ်သူ့ကိုမှ
အတွေ့မခံဘူးတဲ့၊ ဘယ်သူမှ နန်းတော်ထဲဝင်လို့ မရတဲ့အခြေအနေမျိုးပဲ"

"ဒီမယ် ဒေါ်ရော်သီ၊ နန်းတော်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ လုပ်ငြိုး
စုံစမ်းကြည့်ပါ"

နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ဒေါ်ရော်သီ ပြန်လျှောက်လာသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“အိုင်အိုနက်စကူးရဲ့သား အကြီးအကျယ် နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်”

မေရီသည် ထိတ်လန့် အံ့သြလျက်ရှိ၏။

“နီကူလား ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။

“အစာအဆိပ်မိတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့လ အနည်းငယ်လောက် က အရှေ့ဂျာမနီမှာ ဒီကူးစက်ရောဂါမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်က နီကူကလည်း အလည်ရောက်နေတယ်။ သူ့အပြန်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လက်ဆောင် အဖြစ်နဲ့ အသားသံဘူးနည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါ မနေ့က သံဘူးဖွင့် ပြီး စားတယ်လို့ ဆိုတာပဲ”

“အဲဒီရောဂါအတွက် အင်တီဆီရပ်ဆေး ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဥရောပနိုင်ငံတွေမှာ အဲဒီဆေးပြတ်နေတယ်။ ရောဂါဖြစ်လိုက်တော့ အသုံးများလို့ ကုန်သွားတဲ့သဘောပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ရုံးခန်းထဲမှ ဒေါ်ရော်သီ ပြန်သွားသည့်အခါ မေရီသည် တစ်ယောက် တည်းထိုင်၍ စဉ်းစားနေသည်။

“သိပ်များနေတာကျသွားပြီလား၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ကတော့ ရန်ငါပိသေး တယ်ထင်ပါရဲ့” ဟု တွေးသည်။

သမ္မတ၏သား နီကူကို သူ့မျက်စိထဲတွင် ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။ အသက်က အခုမှ ဆယ့်လေးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သူ့သမီး ဘက်သံထက် နှစ်နှစ်မျှသာ ကြီးသည်။ သူသည် ရုံးတွင်း စကားပြောကြေးနန်း စက်ခလုတ်ကို နှိပ်သည်။

“ဒေါ်ရော်သီ၊ မေရီလင်းပြည်နယ် ဝေါလ်ဘာရိဒ်ဆေးရုံကို တယ်လီဖုန်း ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

ငါးမိနစ်ခန့်မျှအကြာတွင် သူသည် ဆေးရုံညွှန်ကြားရေးမှူးနှင့် စကား ပြောနေပြီ ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...မဒမ်သံအမတ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အင်တီဆီရပ် ဆေးရှိပါတယ်။ ပေးဖို့အသင့်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအဆိပ်ဖြစ်တာမျိုးက အလွန် မြန်ပါတယ်။ ဆေးအဲဒီရောက်တဲ့အချိန်မှာ လူနာက...”

“အဆင်သင့်သာလုပ်ပေးထားပါ။ ကျွန်မ အချိန်မီအောင် သယ်ယူဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ်။ ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

နောက်တစ်မိနစ်မျှအကြာတွင် မေရီသည် ဝါရှင်တန်ရှိလေတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရပ်ပီဇူကာနှင့် စကားပြောနေသည်။

ဖောင်ချောက်

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက မဒမ်သံအမတ်ကြီးကို သဘောကျနေကြတာ၊ အခု ဘယ်လို...”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီက ကျွန်မအကူအညီလိုလိုပါ။ အမြန်ဆုံး ဂျက်တစ်စီး လောက် ကျွန်မအတွက် စီစဉ်ပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဘာပြောလိုက်တာပါလဲ”

“အင်တီဆီရပ်ဆေးကို အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ဘူခါရက်မြို့ကို အချိန်မီ ပို့ပေး ရမယ့်ကိစ္စပါ။ ဖြစ်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သံအမတ်ကြီးအနေနဲ့ ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးရဲ့ သဘောတူညီချက်ကိုရဖို့ လိုပါတယ်။ ပြီးတော့ အရေးကြီးတဲ့ ပုံစံတွေ ပြည့်ပေးဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။ ပုံစံတွေကတော့...”

မေရီသည် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

“ဒီမယ်...ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သေဘေးနဲ့ သိပ်နီး နေပါတယ်။ ကလေးက ရိုမေးနီးယားသမ္မတကြီးရဲ့ သားပါ။ တကယ်လို့ ပုံစံ မဖြည့်နိုင်လို့ ဒီကလေး သေသွားရတာပါဆိုရင် ကျွန်မအနေနဲ့ သတင်းစာဆရာ တွေနဲ့ ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကြောင့် ဒီကလေး သေရတာပါဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ထုတ်ဖော်မပြောလို့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့တော့ ကျွန်တော်ဒီကိစ္စကို လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ အကယ်၍ ပုံစံတွေကတော့ ထားလိုက်လို့ရ...”

“ဒါဆိုရင် ဝန်ကြီးခွင့်ပြုချက်ကို ရှင်ရပြီးလို့ မှတ်လိုက်ပါ။ ဒီကိစ္စ ကျွန်မ တာဝန်ယူတယ်။ ဆေးကို အင်ဒရူးလေတပ်အခြေစိုက်စခန်းရောက်အောင် ပို့ပေးပါ။ စက္ကန့်တိုင်း မိနစ်တိုင်းဟာ သိပ်ကိုတန်ဖိုးရှိနေပါတယ်”

မေရီသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာ၌ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ဆက်ထိုင်နေသည်။

သူသည် သမ္မတ၏သား နီကူအတွက် ဆုတောင်းနေခြင်းပေတည်း။

(၅၅)

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ခင်ဗျာ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဇူကာ၏ ကိုယ်ရေး ဗိုလ်ကြီးက မေးသည်။

“သံအမတ်က အကံစံအာရ် ၇၁ နဲ့ ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံကို အစာအဆိပ် ဖြေဆေးပို့ပေးဖို့ ပြောနေတယ်။ အတော်ခွကျတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမယ့် တို့ဘက်ကလည်း လုံခြုံအောင်တော့ လုပ်ထားမှဖြစ်မယ်။ မင်း စတင်တန်ရီဂျာဆီ ဖုန်းဆက်စမ်းကွာ”
“နောက်ငါးမိနစ်အကြာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဇူကာသည် သမ္မတ၏ နိုင်ငံခြားရေးရာ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်နှင့် စကားပြောလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော့်ဆီ သံအမတ်ကြီးက မေတ္တာရပ်ခံတာကို သိထားအောင် ပြောပြတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ငြင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့သာ မစွတာရိဂျာက တာဝန်ယူမယ်ဆိုရင်...”

စတင်တန်ရီဂျာက စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ ပြန်မေးသည်။

“အကံစံအာရ် ၇၁ ရဖို့ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

“ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရ...”

“လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

အဆိပ်ဖြစ်မှုကြောင့် နီကူ၏ သွေးကြောများသည် မသိမသာထိခိုက် ခြွတ်ယွင်းလျက်ရှိသည်။ သူသည် အိပ်ရာထက်တွင် ပက်လက်။ သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်။ ဧဝံချွေးများပြန်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။ သူ့အိပ်ရာအနီးတွင် ဆရာဝန်ကြီး သုံးယောက် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှု လျက်ရှိသည်။ သမ္မတ အိုင်အိုနက်စကူးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး ...

“ဘာထူးသေးလဲ” ဟု မေးသည်။

“သမ္မတကြီးခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ အရှေ့နဲ့အနောက် ဥရောပနိုင်ငံတွေဆီ ခွဲစမ်းပြီးပါပြီ။ ဆေးလက်ကျန် မရှိတော့ဘူးလို့ သိရပါတယ်”

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာကော”

ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က ပခုံးတွန့်သည်။

“အခုမှ စီစဉ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ဆေးကို လေယာဉ်နဲ့ သယ်လာနိုင် တယ်ဆိုဦးတော့ သိပ်များနောက်ကျနေမလားဆိုတာ စဉ်းစားရမလို့ဖြစ်နေပါ တယ်ခင်ဗျာ”

အိုင်အိုနက်စကူးသည် သူ့သား၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။

“သားလေး မသေစေရဘူး” ဟု ရေရွတ်သည်။

မျက်ရည်များသည် ပါးနှစ်ဖက်တွင် စီးကျလာလျက်ရှိ၏။

“ငါ့သားလေး မသေစေရဘူး”

စစ်ရဟပ်ယာဉ်တစ်စီးသည် 'အင်တီဆီရမ်ဆေးရည်ပုလင်းများ' ကို ရေခဲဘူးနှင့်ထည့်ကာ အင်ဒရူးလေတပ် အခြေစိုက်စခန်းသို့ လာပို့သည်။ သုံးမိနစ် အတွင်း အက်စ်အာရ် ၇၁ ဂျက်လေယာဉ်သည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်ကာ အရှေ့မြောက်သို့ ဦးတည်၍ လျင်မြန်စွာ ပျံသန်းသွားသည်။

အက်စ်အာရ် ၇၁ ဂျက်လေယာဉ်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လေတပ်မတော်တွင် အမြန်ဆုံးသော ဆူပါဆိုးနစ်ဂျက်ဖြစ်သည်။

အသံထက် သုံးဆမျှ မြန်သော ဂျက်ဖြစ်၏။ အန္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ အလယ်လောက်အရောက်တွင် ဓာတ်ဆီဖြည့်ရန်အတွက် အရှိန်ကို အနည်းငယ်မျှ လျှော့သည်။

တစ်လမ်းလုံး ဤတစ်ကြိမ်မျှသာလျှင် အရှိန်လျှော့သည်။ ကျန်ခရီးတွင် တစ်နာရီ ဝိုင်ငါးထောင်နှုန်းဖြင့် ပျံသန်းခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဘူခါ ရက်မြို့တော်သို့ နှစ်နာရီခွဲ ကျော်ကျော်ကလေးမျှသာ ကြာသည်။

စစ်သံမှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး မထွင်းနေသည် ဆေးကိုလက်ခံရယူရန် လေယာဉ်ကွင်းမှ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။ စစ်တပ်မှ သမ္မတနန်းတော်သို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်ကို စောင့်ကြပ်ကာ လမ်းရှင်းပေးထား၏။

မေရီသည် တစ်ညလုံး သူ့ရုံးခန်း၌နေရာ အချိန်တိုင်းလိုလို ရောက်လာနေ သည့် သတင်းများကို နားထောင်သည်။ မနက်ခြောက်နာရီထိုးတွင် မထွင်းနေထံမှ တယ်လီဖုန်းရောက်လာ၏။

“သူတို့ ကလေးကို ဆေးထိုးပေးပြီးပါပြီ၊ ဆရာဝန်တွေက သူမသေ နိုင်တော့ဘူးလို့ အခိုင်အမာပြောကြပါတယ်”

“ဘုရား ... ဘုရား တော်ပါသေးရဲ့”
နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် စိန်နှင့်မြစိဖြယ်ထားသော လည်ဆွဲတစ်ကုံးနှင့် စာတစ်စောင် မေရီရုံးခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ စာတွင်...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်၍ ဆုံးနိုင်တော့မည်မဟုတ် ပါ”

အလက်ဇင်းဒရော့စ်အိုင်အိုနက်စကူး

ဟု ရေးထား၏။
“ကျွန်မတော့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရပါတယ်” ဟု မေရီ၏ အတွင်းရေးမှူး ဒေါ်ရော်သီက လည်ဆွဲကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။

“အနည်းဆုံး ဒေါ်လာသန်းဝက်လောက်တော့ ပေးရမှာသေချာတယ်”

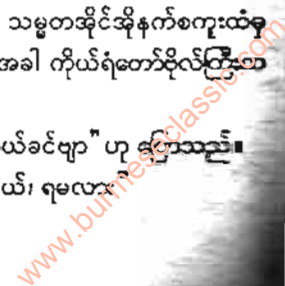
“အနည်းဆုံး ဟုတ်လား” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ပြန်ပို့လိုက်ပါ”

နောက်တစ်နေ့တွင် နံနက်စောစောစီးစီး သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးထံမှ မေရီအား အခေါ်လာသည်။ မေရီရောက်သွားသည့်အခါ ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်ကြီးထံ ဆီး၍....

“သမ္မတကြီးရုံးခန်းထဲက စောင့်နေပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်မ နီကူကို အရင်းဆုံးကြည့်ချင်တယ်၊ ရမလား”

မောင်ထွန်းသူ

“ရပါတယ်”

ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်ကြီးက မေရီအား အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်ပို့သည်။ နီကူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် စာဖတ်လျက်ရှိ၏။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ နီကူ”

“ကျွန်တော့်အဖေက မဒမ်သံအမတ်ကြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင့်ကို မသေစေချင်ဘူး၊ မင့်ကို ဘက်သံအတွက် အသက်ရှင်နေအောင် လုပ်ထားရမယ်”

နီကူက ရယ်သည်။

“သူ့ကို တစ်ခါလောက် ခေါ်ခဲ့ပါလား၊ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးနိုင်တာပေါ့”

သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူးသည် မေရီအား အောက်ထပ်မှ စောင့်မျှော်လျှောက်ရှိ၏။

သူသည် မေရီအား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း စကားနီဒါန်းပျိုးမနေတော့ဘဲ- “ကျွန်တော့်ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ကို ခင်ဗျားက ပြန်ပို့တယ်ပေါ့...ဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သမ္မတကြီး”

အိုင်အိုနက်စကူးက ကုလားထိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ထိုင်ပါဦး” ဟု ပြောကာ မေရီအား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အက်ခတ်နေ၏။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်သားအသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်က တစ်ခုခုတော့ ပေးရမှာပဲ”

“ကလေးတွေရဲ့အသက်နဲ့ ကုန်သွယ်တာမျိုးတော့ ကျွန်မ ဝါသနာမပါဘူး” ဟု မေရီက ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ တစ်ခုခုတော့လိုမှာပဲ၊ ဘာလိုချင်သလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါ”

“ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာလည်း သားသမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သမ္မတကြီး ဘယ်လောက်အထိ ခံစားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်”

အိုင်အိုနက်စကူးသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ ငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“နီကူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားပါ၊ သူသာ တစ်ခုခု

ဆောင်အချက်

ဖြစ်သွားရင်...”

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်။

“ကျွန်မ သူ့ကို အခုပဲကြည့်လာခဲ့တယ်၊ နေကောင်းသွားပါပြီ၊ ကဲ... သမ္မတကြီး တခြားဘာကိစ္စမှ အထူးအထွေမရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်မမှာ ချိန်းထားတာ တစ်ခုရှိနေလို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ပြောပြောဆိုဆို မေရီက ထိုင်ရာမှ ထသွားမည်ဟန်ပြင်၏။

“ခဏနေပါဦး”

မေရီက ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

“ခင်ဗျားက လက်ဆောင်ကို လက်မခံဘူးဆိုတော့...”

“ကျွန်မ လက်မခံပါဘူး၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာလဲ ရှင်းပြပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်” ဟု ပြောကာ အိုင်အိုနက်စကူးသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေ၏။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်က လုပ်ပေးစေချင်တာ တစ်ခုခုရှိရင်ပြောပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောနိုင်ပါတယ်”

မေရီက အိုင်အိုနက်စကူး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာအောက်တွင် သူက...

“ရိုမေးနီးယားက ထွက်သွားချင်လို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ဂျူးတွေရှိပါတယ်၊ သူတို့အပေါ်မှာ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုတွေ ရှိနေပါတယ်၊ အဲဒါကို လျှော့ပေါ့စေချင်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

အိုင်အိုနက်စကူးသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အချိန်အတော်ကြီးကြာသည်အထိ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် မေရီအား မော့ကြည့်သည်။

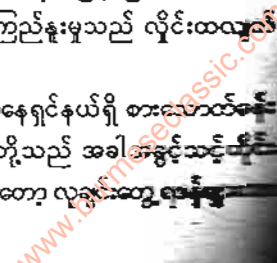
“ရမယ်လေ၊ အားလုံးကိုတော့ ခွင့်ပြုချင်မှပြုမယ်၊ ဒါပေမယ့် တတိန်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် လျှော့ပေါ့စဉ်းစားပေးမယ်” ဟု ပြောသည်။

နောက်နှစ်ရက်မျှ အကြာတွင် ကြေညာချက် ထွက်လာသည်။

ထို့နောက် မေရီထံသို့ သမ္မတ အယ်လီဆန်ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်သည်။ မေရီ၏ ဆောင်ရွက်ချက်အတွက် ချီးကျူးစကားပြောခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီး” ဟု မေရီက ပြန်ပြောကာ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုသည် လှိုင်းထလျှောက်နေသည်။

လူးဝစ်က မေရီအား ဟိုတယ် အင်တာနေရှင်နယ်ရှိ စားသောက်ခန်းသို့ ညစာစားရန် ဖိတ်ပြန်သည်။ အခုဆိုရင် သူတို့သည် အခါအခွင့်သင့်သည့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆုံနေကြ၏။ မေရီကတော့ လူ့အဖွဲ့အစည်း

မောင်ဇွန်ထူ

လေလေ ဒေါက်တာလူးဝစ်အပေါ်၌ အားကိုးအားထား ပြုချင်စိတ်ဝင်လေဖြစ်လာ လျက်ရှိ၏။

ထိုညက ညစာစားပြီး၍ လူချင်းခွဲကြမည် ပြုသည့်အခါ လူးဝစ်က ထားမည့် ရုံးပိတ်ရက်တွင် တောင်တန်းများပေါ် အလည်သွားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပြန်၏။ မေရီကလည်း အလွယ်တကူပင် ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက် ၍ အိပ်ရာပေါ်ရောက်သည့်အခါ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် အက်ဒ်ဝါဒ်အား စကားပြောမိ ၏။

“အချစ်ရယ်၊ မေရီလေ မောင့်ကို အမြဲချစ်နေတုန်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မေရီ အနေနဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ အချိန်ကျပြီလို့ ထင်တယ်။ မောင်ဟာ မေရီရဲ့ ဘဝ သစ်မှာလည်း အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေဦးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အစိတ်အပိုင်းဟာ မောင်မဟုတ်ဘဲ တခြားလူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့လေ။ လူးဝစ်ဟာ မောင်မှမဟုတ်ဘဲ၊ သူက လူးဝစ်ပဲ၊ သူဟာ သဘောလည်းကောင်း တယ်၊ စိတ်ဓာတ်လည်း ကြံ့ခိုင်တယ်၊ ရဲလည်းရဲရင့်တယ်။ မေရီ အနေနဲ့ မောင့်ကို မေရီ အနားမှာ နီးနီးကပ်ကပ်ဖြစ်နေအောင် လုပ်ထားသလိုပါပဲ မောင်ရယ်၊ မေရီ အပေါ် နားလည်ပါ၊ အက်ဒ်ဝါဒ်ရယ်နော်”

မောင်ချောက်

မေရီသည် ခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ပင် မနက်ခင်း ကော်ဖီကို မိုက်ခိလီတ် နှင့် တွဲသောက်ကာ တစ်နေ့တာ လုပ်ကိုင်ရမည့် လုပ်ငန်းကိစ္စများကို ဆွေးနွေး လျက်ရှိ၏။ ရုံးကိစ္စများ ဆွေးနွေးအပြီးတွင် မိုက်ခိက ...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတင်းအဖျင်း သတင်းတွေ ကြားနေရတယ်” ဟု စကားစသည်။

“အခုတစ်လော ခင်ဗျား ဒေါက်တာလူးဝစ်ဒက်စ်ဖောကျီးဆိုတဲ့လူနဲ့ အကြိမ်ပေါင်း အတော်များများ ချိန်းချိန်းတွေ နေကြတယ်လို့ သတင်းက ဆိုတာပဲ”

မေရီ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။

“ဒါ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊ ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်နှစ်ခါပဲ တွေ့တွေ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆိုင်ဘူး”

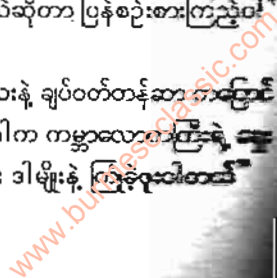
“ဒီကိစ္စမှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား သဘောထားကွဲလွဲနေပြီလို့ ပြောရမှာပဲ မဒမ်သံအမတ်ကြီး၊ နိုင်ငံရေးဌာနက သံရုံးဝန်ထမ်းတွေကို တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းတစ်ခု ချထားတယ်။ ခင်ဗျားဆက်ဆံနေတဲ့ ဆရာဝန်ဟာ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ရန်သူဘက်က ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရုတ်တရက် မေရီသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်၏။

“လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားပဲ”

“သူနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ကြသလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ” ဟု မိုက်ခိက လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

“စိတ်ထိခိုက်ကြကုန်တော့ မိန်းမပျိုကလေးနဲ့ ချုပ်ဝတ်တန်ဆာ ကပြောင် ပြောင်ဝတ်ထားတဲ့ သူရဲကောင်းတို့ တွေ့ပုံမျိုးပဲ၊ ဒါက ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ အကျဆုံး ပုံပြင်မျိုးပါ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒါမျိုးနဲ့ ကြည့်ခဲ့ဖူးပါ”

မောင်ထွန်းသူ

“ရှင့်ဘာသာ ရှင် ဘာတွေနဲ့ပဲ ကြည့်ကြည့်ခဲ့ ကျွန်မအရေးမစိုက်ဘူး” ဟု
မေရီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“သူက ရှင်ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာတယ်၊ တန်ဖိုးရှိတယ်၊ အယ်လ်
နိုင်းယားမှာ အကြမ်းဖက်ဝါဒီတွေကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒီလို လုပ်ခဲ့တဲ့
အတွက် သူ့ဇနီးနဲ့ ကလေးတွေအသတ်ခံခဲ့ရရှာတယ်”

မိုက်ခဲကတော့ အေးအေးသာသာပင် ပြန်ပြောသည်။

“တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်
တိုယ်ရေးရာဝင် မှတ်တမ်းကို ဖတ်ပြီးခဲ့ပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့လူမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မယား
လည်း မရှိခဲ့ဘူး၊ သားသမီးလည်း မရှိခဲ့ဘူး”

ဆောင်ရွက်

(၅၆)

သူတို့သည် နေ့လယ်စာကို ကာပေသီယန်တောင်တန်းများပေါ် အတက်
လမ်းခုလတ်ရှိ တီဗီဆိုအာရား စားသောက်ဆိုင်တွင်ဝင်၍ စားကြသည်။
စားသောက်ဆိုင်၏ အပြင်အဆင် အမွမ်းအမံသည် အလယ်ခေတ်က ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။

“ဒီစားသောက်ဆိုင်မှာ အကောင်းဆုံးအစာက တောကောင်အသားပဲ”
ဟု လူးဝစ်က ပြောသည်။

“ကိုယ်ကတော့ သမင်သားစားဖို့ အကြံပြုချင်တယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

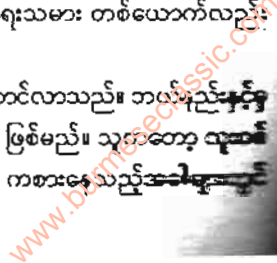
မေရီသည် သမင်သားကို တစ်ခါမှ မစားခဲ့ဖူးပေ။ အခု စားကြည့်တော့
အရသာထူးလှသည်ကို သတိထားမိ၏။ လူးဝစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ယုံကြည်ကိုးစားမှု
သည် ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ ကြီးမားလာခဲ့သည်။ လူးဝစ်နှင့် နီးကပ်စွာနေရလျှင်
သူ့ဘဝသည် လုံခြုံမှု အပြည့်အဝ ရှိနေသည့်နယ် ခံစားရ၏။

နေ့လယ်စာ စားအပြီးတွင် သူတို့သည် ခရီးဆက်ကြသည်။ လမ်းတွင်
ရှေးဆန်ဆန် မြင်းလှည်းကြီးများနှင့် သွားလာနေကြသည့် လယ်သမားများကို
လည်းကောင်း၊ ဂျစ်ပစ် ခရီးသွားများကိုလည်းကောင်း ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြရသည်။

လူးဝစ်သည် ကားမောင်းကျင်လည်သူ တစ်ဦးဖြစ်ချေသည်။ သူကား
မောင်းပုံကို ဘေးမှထိုင်ကြည့်လာသော မေရီက စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချမိ
သည်။

“သူဟာ ရန်သူဘက်က ထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်လည်း
ဖြစ်နိုင်တယ်”

မိုက်ခဲလိတ်၏ စကားကိုပြန်၍ ကြားယောင်လာသည်။ ဘယ်လည်းနှင့်
မဖြစ်နိုင်။ မိုက်ခဲလိတ် လိမ်ညာပြီး ပြောခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ သူကတော့ သူ့ဆန်
အပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ်ချသည်။ ကလေးတွေနှင့် ကစားနေသည့်အခါမှာတော့

မောင်ထွန်းသူ

ရှိနေတတ်သည့် သူ့မျက်နှာထားကို မြင်ယောင်လာသည်။

လုံးဝ ဟန်ဆောင်မှုမရှိသော မျက်နှာထားဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။ အပေါ်ဘက်ရောက်လာသည့်အခါ လေသည် ပါးလာသည်။ ပို၍လည်း အေးစိန်စိန်ဖြစ်လာသည်။ ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ခါတ်ပုံများထဲတွင် သူမြင်ဖူးခဲ့သည့် ဆူစွနိုင်းငံမှ အလိပ်တောင်တန်းကြီးများနှင့် တူလှ၏။ ပြီးတော့ တောင်ထိပ်များတွင် မြူနှင်းများနှင့် တိမ်များ အုပ်မိုးထားလေသည်။

ခရီးလမ်းဆုံးဖြစ်သည့် စီအိုပလီယာ တည်းခိုရိပ်သာသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့်အခါတွင်မူ နေအတော်စောင်းနေလေပြီ။ တည်းခိုရိပ်သာသည် ပန်းချီထားတစ်ခုထဲ၌ မြင်ရသည့် သစ်သား အိမ်ကလေးနှင့်တူလှ၏။

တည်းခိုရိပ်သာတွင် ကျယ်ဝန်းသန့်ပြန့်သည့် ဧည့်ခန်းကြီး တစ်ခန်း၊ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်းတစ်ခန်းနှင့် တောင်တန်းများ၏ ရှုခင်းလှလှကို မြင်တွေ့နေရသည့် ဝရန်တာတစ်ခုရှိသည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ် ဝင်လာမိတယ်” ဟု လူးဝစ်က ရေရွတ်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ မြင်နေရတဲ့ ရှုခင်းက သိပ်ကိုလှတာပဲ”
လူးဝစ်က မေရီအနားသို့ ကပ်လာသည်။

“ရှုခင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့အလှကို ပုံတူဆွဲချင်လို့” ဟု ပြောသည်။

သူသည် မေရီအား သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းဖက်ထားသည်။ မေရီက သူ့ခေါင်းကို လူးဝစ်၏ ရင်ခွင်၌ မှေးတင်ထားသည်။ မေရီအဖို့ အရာရာတိုင်းကို မှေ့သွားသည်။ လောကကြီးတွင် သူ့အား အကာအကွယ်ပေးမည့်သူသည် လူးဝစ်မှ တစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ သူသည် ယခင်ကလို တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်မဟုတ်တော့။

မေရီသည် လူးဝစ်ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ လဲလျောင်းနေကြသည့်အခါတွင်လည်း မေရီသည် လူးဝစ်၏ ရင်ခွင်ထက်မှ ခွာမထွက်။

“သိပ်ထူးဆန်းတယ်” ဟု လူးဝစ်က ပြောသည်။

“ကိုယ့်ဘဝဟာ ပြန်ပြီး တည်ရှိလာပြီလို့ ခံစားရတယ်။ ကိုယ့်ဇနီး ရီနီနဲ့ ကလေးတွေ အသတ်ခံရပြီးကတည်းက ကိုယ့်ဘဝဟာ ပျက်သွားခဲ့ရတယ်။ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်လို ခြေဦးတည့်ရာကို လွင့်မျောနေခဲ့ရတယ်”

“မေရီလည်း အဲသလိုပါပဲ အချစ်ရယ်၊ အက်ဒါဒါဟာ မေရီကို မိုးပေးထားတဲ့ထီးပါ။ မိုးတွေလည်း ရွာရော ထီးမိုးပေးမယ့် လူမရှိတော့ဘူး၊ မေရီဟာ

ထောင်ချောက်

မိုးရေထဲမှာနှစ်ပြီး မြုပ်သွားရတော့မလိုဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်”

အခုလိုဆိုတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် အရာရာသည် ပြီးပြည့်စုံသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း မေရီရင်ထဲတွင် မေးချင်သည့်မေးခွန်းတစ်ခုရှိနေသည်။

“ရှင်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်လား”

တကယ်တော့ ထိုမေးခွန်းသည် မေးချင်ပါလျက်နှင့် မမေးရဲသော မေးခွန်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ မေးလိုက်ပါကလည်း သူတို့နှစ်ဦးကြား၌ တည်ဆောက် ပြီးစေ့သုခချမ်းသာသည် ရာသက်ပန် ပြုပျက်သွားတော့မည်ဟု သူသိနေသည်။

လူးဝစ်အနေဖြင့် သူ့အပေါ် သံသယမကင်းဖြစ်သည့် မိမိအား ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သူသည် မိုက်ခီစလိတ်အား စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ရှို့ဒေါ်ပွနေမိသည်။ လူးဝစ်က သူ့အား ငုံ့ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“ဘာမှ မတွေးပါဘူး အချစ်ရယ်”

စနေနေ့တွင် သူတို့သည် တောင်တက်ရထားဖြင့် တောင်ထိပ်သို့ တက်ကြသည်။ ညပိုင်းကျတော့ မော်တော်ကားဖြင့် တောင်တန်းများကြားရှိ စားသောက်ဆိုင်သို့ သွား၍ ညစာ စားကြသည်။ သူတို့ ညစာစားသည့် အခန်းက အခန်းကျယ်ကြီး။

ဆောင်းမီးဖိုထဲမှ မီးတောက်များသည် ဟုန်းဟုန်းထနေသည်။ ပြတင်းပေါက်များမှ ကြည့်လျှင် လှမ်းမြင်နေရသည့် ဆီးနင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသော တောင်ကုန်းများ၊ သူတို့ မျက်နှာများသည် နေဘက်သို့ ရွှေ့လျားသွားနေကြသည်။

“နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ငါဟာ နေရောင်အောက်မှာ ပြန်လည်ရှင်သန် လှုပ်ရှားလာခဲ့ရပြန်ပါကောလား” ဟု မေရီ တွေးမိသည်။

မောင်လွန်ထွ

နောက်တစ်နေ့မနက် မေရီရုံးရောက်သွားသည့်အခါ အနီရောင် နှင်းဆီပွင့် တစ်ဒါဇင်နှင့်အတူ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ရေးထားသော စာတိုလေးတစ်စောင် စားပွဲ ဝေါ်တွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူးဝစ်သည် သူ့ဇနီး ရီနိုထံသို့ အခုလို ပန်းလှလှ ပို့ခဲ့ဖူးလေသလား။ သို့နှင့် သမီးနှစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟူသော စကားမှာလည်း တကယ်မှ ဟုတ်တိ လေစေသည်ဖြင့် တွေးမိပြန်သည်။

ထို့နောက် ဤကဲ့သို့ တွေးမိသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ မှန်းတီးစွဲရာသော မိတ်ပြစ်လာပြန်၏။ မိုက်ခဲလိတ်သည် သူ့အား ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရသနည်း။ သူပြောသည့်စကား မှန်မမှန် စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ကလည်း နည်းလမ်း မရှိ။ မေရီသည် အတွေးမျိုးစုံဖြင့် ခေါင်းရှုပ်လျက် ရှိရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နိုင်ငံရေး ကောင်စစ်ဝင် အယ်ဒီမော့စ်သည် ရုံးခန်း တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ မော့စ်သည် စီအိုင်အေ ထောက်လှမ်းရေးမှူး တစ်ယောက် ဟု လူသိများနေသည့် အချက်ကို သူ့သတိရလိုက်မိ၏။ မော့စ်က သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ရိုမေးနီးယား ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“ဒီလူဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် တန်ဖိုး သိပ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ခိုလှုံခွင့် လိုချင်တယ်။ တကယ်လို့ လက်ခံမယ်ဆိုရင် သူ့နဲ့အတူ အင်မတန် အရေးကြီးပြီး ထူးခြားတဲ့ သတင်းတွေ ပါလာစရာရှိပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ အိုင်အိုနက်စကားရဲ့ အပြုအငြင်ကိုတော့ ကျွန်တော် တို့ ခံရလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤကိစ္စကို အချိန်အတော်ကြာကြာ အကုန်ခံ ခဲ့၍ ဆွေးနွေးကြသည်။ နောက်ဆုံး ပြီးပြတ်သွားသည့်အခါ မော့စ်က ထိုင်ရာမှ

ဖောင်ချောင်း

ထသည်။

“နေပါဦး မစွတာမော့စ်”

ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော စိတ်ကူးတစ်ခုကြောင့် မေရီက မော့စ်အား တားသည်။

“ရှင် ကျွန်မအတွက် တစ်ခုလောက် လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်”

“ဒီကိစ္စက ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်”

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ထားပါ့မယ်”

“ကျွန်မ ဒေါက်တာ လူးဝစ်အက်စ်ဖော့ရှီးဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိချင် တာလေးတွေရှိတယ်။ သူက ပြင်သစ်သံရုံးမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပါ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်။ မှန်မမှန် စုံစမ်းပေးနိုင်မလား”

“နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ရပါစေမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစွတာမော့စ်”

မော့စ်ထွက်သွားသည့်အခါ မေရီသည် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ငိုငံနေမိ၏။ အခုလို လုပ်လိုက်မိခြင်းသည် လူးဝစ်အပေါ် သစ္စာဖောက်ခြင်းဟု ဆိုရလေမလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မစုံစမ်းလို့လည်း မဖြစ်။ မေရီကို ခွင့်လွှတ်ပါ လူးဝစ်ရယ်ဟု ရင်ထဲမှ ကျိတ်၍ ပြောမိသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် မိုက်ခဲလိတ်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာ ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို မေရီ့ရှေ့တွင် ချပေးသည်။ မိုက်ခဲ၏ မျက်နှာထားသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်နေသည်ဟု သူ့ထင်သည်။ ဘာကြောင့်နည်း။ သူနှင့်လူးဝစ်တို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်ကို မိုက်ခဲလိတ် သိနေသည် ထင်၏။

မိုက်ခဲသည် မိမိ၏ လှုပ်ရှားမှုဟူသမျှကို ထောက်လှမ်းရန် သူလျှို့ဝှက် ချထားလေသလား။ သူသည် ကော်ဖီကို တစ်ငုံမျှ သောက်လိုက်၏။ ခါတိုင်းလိုပင် အရသာရှိလှ၏။ ကော်ဖီဖျော်သည့်နေရာမှာတော့ မိုက်ခဲလိတ်သည် ထူးချွန်လှ၏။

ဤလူတွင် အရည်အချင်းကောင်းဆို၍ ဤတစ်ခုတည်းသာ ရှိမည်ဟု မေရီက တွေး၏။

“ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာနည်းနည်းရှိနေတယ်” ဟု မိုက်ခဲက စကားစ သည်။

ထိုနောက်တော့ သူတို့သည် ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ စီးပွားရေးကူးသန်းကုမ္ပဏီ အစ ပြဿနာပေါင်း အတော်များများကို ဆွေးနွေးသုံးသပ်ကြသည်။ ဆွေးနွေးခဲ့ ပြီးသွားသည့်အခါ မေရီသည် ခါတိုင်းထက် ပို၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသောအခါ

မောင်ထွန်းသူ

ထောင်ချောက်

“ဒီည ဘဲလေးအကဖွင့်ပွဲရှိတယ်” ဟု မိုက်ခိက ပြောသည်။

“ကိုရီနာဆိုလို့ကိုလီ ကလိမ့်မယ်”

မိုက်ခိ ပြောသည့်ကိုရီနာဆိုကိုလီသည် ကမ္ဘာကျော်ဘဲလေး ကချေသည် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မေရီကိုယ်တိုင် သမ္မတနန်းတော်ပါတီပွဲ၌ တစ်ကြိမ်မျှ လူချင်းဆုံစီ ခဲ့ဖူးသည်။

“ခင်ဗျား သွားကြည့်ဖို့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ လက်မှတ်ရထားတယ်”

“မကြည့်တော့ဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု မေရီက ပြန်ပြောသည်။

တစ်ချိန်က သူ့အား လက်မှတ်တွေ ပေးခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရသည်။

ထို့ပြင်လည်း ယနေ့ည တရုတ်သံရုံး၌ ညစာစားပွဲတစ်ပွဲ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

(၅၇)

ထိုညတွင် မေရီသည် ညစာစားပွဲသွားရန် အဝတ်လဲနေခိုက် ရုတ်တရက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ မောဟိုက်လာသည်။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ချက်ချင်းထိုင်ချ လိုက်ရ၏။ ယနေ့ည မသွားဘဲနေလိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု တွေးသည်။

သို့သော်လည်း မသွား၍ကတော့ မဖြစ်။ ညစာစားပွဲတွင် တွေ့မြင်နေကျ မျက်နှာများသည် အားလုံးဝိုးတဝါးဖြစ် နေ၏။ စိတ်ကိုတင်း၍ နေရသော်လည်း သူနှင့် လာထိုင်သည့်လူများကို ဧဝေဝေါဖြစ်နေ၏။

ထိုညစာစားပွဲတွင် သူ အချိန်ကြာကြာမနေ။ စောစောပင် ပြန်သည်။ နောက်နေ့မနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ သူ့အခြေအနေသည် ပို၍ ဆိုးလာ သည်။ တစ်ခေါင်းလုံး အုံ့နေသည်။ အော့အန်ချင်သလို မကြာခဏဖြစ်၏။

ဤကြားထဲမှာပင် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းကာ အဝတ်လဲပြီး ရုံးသို့ထွက်လာခဲ့၏။

သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ကော်ဖီခွက်ကိုငိုပြီး စောင့်နေသော မိုက်ခိစလိတ်က မေရီအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ နေမကောင်းဖြစ်နေသလိုပဲ၊ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကျွန်မ ပင်ပန်းနေရုံလောက်ပါ”

“ကော်ဖီသောက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ နည်းနည်းတော့ လန်းဆန်း သွားတာပေါ့”

မိုက်ခိက ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းပေး၏။

“ခင်ဗျား ဖရန်ဖို့ဒ်ကိုသွားပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့လိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

မေရီက ခေါင်းခါသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဘာမှ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ”

သို့သော်လည်း သူ့အသံက ကြည်လင်ပီသခြင်းမရှိ။ ဝမ်းနည်းစွာ ဖြစ်နေ၏။ မေရီစိတ်ကို အနည်းငယ်မျှ သက်သာပေါ့ပါးစေသည့် အရာမရှိ။

မောင်ထွန်းသူ

ဆောင်ချောက်

အက်ဒီမော့စ်ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီး လိုချင်တဲ့သတင်းကို ကျွန်တော်ရလာပါပြီ” ဟု မော့စ်က ပြော၏။

“ဒေါက်တာဒက်စ်ဖောဂျီးဟာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝနဲ့ ဆယ်လေးနှစ် ကြာခဲ့ပါတယ်။ ဇနီးနာမည်က ရီနိုပါ၊ ဖီလီပါနဲ့ ဂျီနီဗီဆိုတဲ့ သမီးနှစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒေါက်တာက ခြေအောက်ဂိုဏ်းဝင်ပြီး အကြမ်းဖက်သမားတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အကြမ်းဖက်သမားတွေက လက်စားချေတဲ့အနေနဲ့ မိန်းမနဲ့ တလေးတွေကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ် သိချင်တာ ရှိပါသေးသလား”

“မရှိတော့ပါဘူး” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“ဒါလောက်ပါပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နေ့ခင်းပိုင်းရောက်သည့်အခါ မေရီတစ်ကိုယ်လုံး ပူလာ၏။ အဖျား တက်နေသည့်နှယ် ခံစားလာရသည်။ သူသည် လူးဝစ်အား ဖုန်းဆက်၍ ညစာစားပွဲ အစီအစဉ်ကို ဖျက်ခိုင်းသည်။ မည်သူနှင့်မှ တွေ့ချင်စိတ်မရှိ။ ဘုခါရက်တွင် အမေရိကန်ဆရာဝန် တစ်ယောက်သာရှိလျှင် မည်မျှကောင်းပါမည်နည်းဟု တောင့်တမိသည်။

ဆရာဝန်ဖြစ်သော လူးဝစ်ကတော့ သူ့အခြေအနေကိုသိနိုင်စရာရှိ၏။

“တကယ်လို့ အခုအတိုင်းပဲ ဆက်ပြီး ခံစားနေရမယ်ဆိုရင် ငါသူ့ကိုပဲ

ခေါ်ရော့” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။

ဒေါ်ရော်သီက သံရုံးသူနာပြု ဆရာအကူအညီဖြင့် ဆေးခန်းမှ အက်စ် ဝရင် ဆေးပြားယူ၍ တိုက်သော်လည်း မေရီ သက်သာခြင်းမရှိ။ မေရီ၏ အတွင်း ရှေးရှေးသည် များစွာ စိတ်ပူလာသည်။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးကို ကြည့်ရတာ အတော်နေမကောင်းဖြစ်နေပုံ ပေါက် နေတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်” ဟု အကြံပေးသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရပါတယ်၊ သက်သာသွားမှာပါ”

မေရီသည် တစ်နေ့ကုန်သည်အထိ ရုံးမှာပင် နေသွားသည်။ ရုံးဆင်း၍ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင်မူ အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက် သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်လျက်ရှိ၏။ သူ့ဖျားနေပြီဟုသော အသိဝင် လာသည်။

“ငါ တကယ်ကိုဖျားနေပြီ” ဟု သူ့တွေးသည်။

သူသည် အိပ်ရာပေါ်မှ အားယူ၍ထကာ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုး ဆွဲသည်။ သူ့အိမ်ဖော် ကာမင်း ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ ကာမင်းသည် မေရီအား အလန့်တကြား ကြည့်နေသည်။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီး ဘာဖြစ်နေပါသလဲ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေး....”

“ပြင်သစ်သံရုံးကိုဆက်၊ ဒေါက်တာ လူးဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီးကို ခေါ်ပေးပါ”

မေရီသည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်ကာ မျက်တောင်များကို တဖျပ် ဖျပ်ခတ်သည်။ သူ့အား ငုံ့ကြည့်နေသော ဒေါက်တာ လူးဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီး၏ ရုပ်လွှာသည် နှစ်ထပ်ဖြစ်နေသည်။

“မေရီ ဘာဖြစ်သလဲ”

လူးဝစ်က နဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။ မထိနိုင်လောက်အောင် ပူနေသည်။

“အဖျားတိုင်းကြည့်သေးသလား” ဟု မေးသည်။

“တိုင်းမကြည့်ဘူး”

လူးဝစ်က အိပ်ရာအစွန်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“အခုလိုဖြစ်တာ ဘယ်တုန်းက စဖြစ်တာလဲ”

“တောင်တန်းတွေဆီကပြန်လာပြီး နောက်တစ်နေ့က စဖြစ်တာ”

လူးဝစ်က သွေးစမ်းကြည့်သည်။ အလွန်အားနည်းနေသည်။ သွေး အတိုးကိုပင် ခက်ခက်ခဲခဲစမ်းယူရ၏။ နှာခေါင်းမှ ထွက်လာနေသည့် အနံ့ကို ရှုမိ သည်။

“ဒီနေ့ ကြက်သွန်ဖြူပါတဲ့ အစားတစ်ခုခု စားခဲ့သလား”

မေရီက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း၊ တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားခဲ့ဘူး”

လူးဝစ်က မေရီ၏ မျက်ခွံများကို အသာအယာ လှန်ကြည့်သည်။

“မေရီ ရေကောသိပ်ငတ်သလား”

မေရီ ခေါင်းညိတ်၏။

“နာတယ်၊ ကိုက်တယ်၊ ကြွက်သားတွေကျည်တယ်၊ အန်ချင်အော့အန်

တယ်၊ အဲဒါတွေဖြစ်သလား”

“ဖြစ်တယ်”

“မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး တိတိကျကျ

ဖြေနိုင်လောက်အောင် အားရှိသလား”

မောင်ထွန်းသူ

“မေရီ ကြိုးစားပြီးဖြေပါ့မယ်”

လူးဝစ်က မေရီလက်ကို ဆုပ်ထားသည်။

“အခုလိုမဖြစ်ခင် ဘာစားခဲ့တယ်၊ ဘာသောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်မိ

လား”

မေရီက ခေါင်းခါသည်။

“မနက်စာကို ကလေးတွေနဲ့အတူ အိမ်မှာပဲ စားခဲ့သလား”

“ခါတိုင်းလိုပဲ စားခဲ့တယ်”

“ကလေးတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

မေရီက ခေါင်းညိတ်၏။

“နေ့လယ်စာကို နေ့စဉ် နေရာတစ်နေရာတည်းမှာပဲ စားသလား”

“မစားဘူး၊ တစ်ခါတလေ သံရုံးမှာ၊ တစ်ခါတလေ စားသောက်ဆိုင်မှာ”

မေရီသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားသည်။ လူးဝစ်က ညင်သာစွာ လှုပ်၍

နိုးသည်။

“ဒီမယ် မေရီ၊ ကိုယ်ပြောတာကို သေသေချာချာနားထောင်စမ်း၊ မင်းနဲ့

အစားအသောက်မကြာမကြာ အတူတူတွဲစားတဲ့လူ ရှိသလား”

မေရီသည် မျက်လုံးအစုံကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်နေသည်။

“မရှိဘူး” ဟု ဖြေသည်။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းတွေလာမေးနေတာလဲဟု တွေးသည်။

“ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကြောင့် မဟုတ်လား” ဟု ပြန်မေး၏။

“မဟုတ်ဘူး မေရီ၊ တစ်ယောက်ယောက်က မေရီကို အဆိပ်ခတ်သွား

တယ်”

မေရီ တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်တာဘဲ” ဟု ရေရှုတ်သည်။

“အာဆင်းနစ်အဆိပ်ပဲ အာဆင်းနစ်အဆိပ်ကို ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံမှာ

ရောင်းချခွင့်မရှိဘူး၊ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားတဲ့ ပစ္စည်း”

ပြင်းထန်သော ကြောက်လန့်စိတ်သည် မေရီတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပျံ့နှံ့

သွားသည်။

“မေရီကို အဆိပ်ခတ်တာဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ဘယ်သူလို့ ကိုတင်

သလဲ”

လူးဝစ်က မေရီလက်ကို တစ်ချက်မျှ ညှစ်လိုက်သည်။

“မေရီ စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စဖြစ်နေတယ်၊ ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ နေ့စဉ် မေရီ

ကို စားဖို့ဒါမှမဟုတ် သောက်ဖို့လုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ လူငယ်ယောက်ရှိသလား”

ထောင်ချောက်

“မရှိဘူး၊ မေရီ ပြောပြီးပြီကော၊ မေရီကို ကော်ဖီ...မိုက်ခဲစလိတ်၊ အို... ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဘာလဲ မေရီ”

မေရီက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့ကာ လည်ချောင်းရှင်းသည်။ စကားကို ပြောနိုင်ရန် အားထုတ်သည်။

“မနက်တိုင်း မိုက်ခဲစလိတ်က ကော်ဖီဖျော်ပြီး မေရီအတွက် ပို့ပေးတယ်”

လူးဝစ်က မေရီအား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေသည်။ မေရီရဲ့ လက်ထောက် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သူက မေရီကို သတ်ပစ်ချင်စရာအကြောင်း ဘာရှိလို့လဲ”

“သူက မေရီကို ဒီနေရာမှာ မရှိစေချင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုတို့ အဲဒီအကြောင်းကို နောက်ကျမှ ပြောကြတာပေါ့”

ဟု လူးဝစ်က ပြောသည်။

“ကိုတို့ ပထမဆုံးလုပ်ရမှာက မေရီကို အဆိပ်ပြေအောင် ကုပေးဖို့ပဲ၊

ကို ဆေးသွားယူမယ်၊ ခဏပါ၊ အခုပြန်လာခဲ့မယ်”

မေရီသည် လူးဝစ်ထံမှ သိခဲ့ရသမျှ စကားများကို ပြန်၍ စဉ်းစားသည်။

ထို့နောက် ...

“ခင်ဗျားလိုနေတာ ကော်ဖီသောက်ဖို့ပဲ၊ ကော်ဖီ သောက်လိုက်ရင်

ကောင်းသွားမှာပါ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖျော်လာတာ” ဟူသော စကားများကို

ပြန်လည်ကြားယောင်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတ်လစ်သွားတော့မလို ခံစားနေရ၏။

“မေရီ” ဟု ခေါ်လိုက်သော လူးဝစ်၏ အသံကြောင့် လန့်နိုးလာသည်။

သူသည် မျက်လုံးအစုံကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်သည်။ လူးဝစ်သည် သူ့အိပ်ရာဆေး

ဌိရပ်ကာ အိတ်တစ်လုံးထဲမှ ဆေးထိုးအိတ်တစ်ခု ထုတ်ယူနေသည်ကို မြင်ရသည်။

လူးဝစ်က မေရီလက်ကို မလိုက်သည်။

“ကို မေရီကို အာဆင်းနစ်အဆိပ်ဖြေဆေး ထိုးပေးမယ်”

နောက်နေ့မနက်တွင် လူးဝစ်သည် မေရီအား ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပြန်

သည်။ နောက်တစ်လုံးကို ညပိုင်းတွင် ထပ်ထိုးပေးသည်။ ဆေး၏ အကျိုး

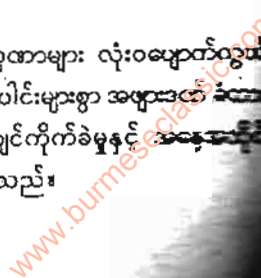
သက်ရောက်မှုသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည်။

စောစောပိုင်းက ခံစားနေရသည့် လက္ခဏာများ လုံးဝပျောက်ကွယ်

သွားသည်။ နောက်တစ်ရက်တွင်မူ မေရီသည် ရက်ပေါင်းများစွာ အဖျားဒဏ် ခံစား

ရသည့်နယ် အားနည်းလျက်ရှိသော်လည်း နာကျင်ကိုက်ခဲမှုနှင့် အနေအထိုင်

မသက်သာမှုများကတော့ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“မေရီအသက်ကို ဒုတိယအကြိမ်ကယ်ခဲ့ပြန်ပြီနော်”

လူးဝစ်က မေရီအား တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုတို့အနေနဲ့ ဒီကိစ္စမှာ လက်သည်ကိုရှာဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ကို သံရုံးတွေအားလုံးကို စုံစမ်းကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘယ်သံရုံးမှ အာဆင်းနစ်ကို ယူမလာကြဘူး၊ အမေရိကန်သံရုံးကိုတော့ ကိုမရောက်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကိုအတွက် မေရီက တစ်ခုလုပ်ပေးစေချင်တယ်၊ မေရီ မနက်ဖြန် ရုံးတက်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“တက်နိုင်မယ်ထင်တယ်”

“ကို လုပ်စေချင်တာက မခက်လှပါဘူး၊ သံရုံးဆေးပေးခန်းကိုသွားပါ။ ပိုသတ်ဆေးလိုချင်တယ်လို့ပြောပါ။ မေရီရဲ့ပန်းခြံထဲမှာ ပိုးတွေကျနေလို့ မရရင် မမြှင့်တဲ့သဘောပြောပါ။ ပြီးတော့ ‘အင်ထရိုလ်ဆေး’ ပေးပါလို့တောင်း၊ အဲဒီဆေးထဲမှာ အာဆင်းနစ်အဆိပ်တွေပါတယ်”

မေရီက နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“အဓိကလိုချင်တာက ဘာလဲ”

“ကို ခန့်မှန်းမိတာက ဘုခါရက်မြို့ထဲကို အာဆင်းနစ်တွေ လေယာဉ်နဲ့ ဝင်လာတာကတော့အမှန်ပဲ၊ တခြားသံရုံးတွေမှာ မရှိဘူးဆိုရင် ဘယ်နေရာမှာ ရှိနိုင်မလဲ၊ အမေရိကန်သံရုံးဆေးပေးခန်းပေါ့၊ မေရီက ဆေးပေးခန်းကိုသွားပြီး အင်ထရိုဆေးထုတ်ပါ၊ အဆိပ်ပါတဲ့ဆေး ထုတ်ယူရင် ထုတ်တဲ့လူက လက်မှတ်ထိုးရတယ်၊ မေရီလည်း လက်မှတ်ထိုးရမှာပဲ အဲဒီအခါမှာ မေရီရှေ့က ဒီဆေးမျိုး ထုတ်ယူထားတဲ့လူ ရှိမရှိကြည့်၊ ထုတ်သွားတဲ့လူရဲ့နာမည်ကို တွေ့ရမှာ သေချာတယ်”

မေရီသည် ရှည်လျားသော စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး သံရုံးဆေးပေးခန်းရှေ့ ရပ်သည်။

လှောင်ချိုင့်သဖွယ်ဖြစ်နေသော အခန်းတွင်းမှ သူနာပြုဆရာမက ...

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ ... မဒမ် သံအမတ်ကြီး၊ နေကောင်းသွားပါပြီလား”

ဟု ဆီး၍မေးသည်။

“ကောင်းသွားပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အိမ်က ပန်းခြံထဲမှာ ပိုးတွေကျနေတယ်လို့ ဥယျာဉ်မှူးက ပြောနေလို့ကို အင်ထရိုလ် ပိုးသတ်ဆေးမျိုး လိုချင်တယ်၊ ရနိုင်မလား”

“ရနိုင်ပါတယ်”

ထောင်ချောက်

ပြောပြောဆိုဆို သူနာပြုဆရာမသည် နောက်ဘက် နံရံရှိ စင်ပေါ်မှ ‘အဆိပ်’ ဟု စာတမ်းကပ်ထားသော သံဘူးတစ်ဘူးကို ယူလာသည်။

ပုံစံစာရွက် တစ်ရွက်ကို မေရီရှေ့၌ ချပေးသည်။

“ဆေးထုတ်သွားကြောင်း လက်မှတ်တော့ ထိုးရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီဆေးထဲမှာ အာဆင်းနစ်အဆိပ် ပါနေလို့ပါ”

မေရီသည် သူ့မျက်စိရှေ့မှ ပုံစံကို ငုံ့ကြည့်သည်။ စာရွက်ပေါ်တွင် နာမည်တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။ မိုက်ခဲစလိတ်။

မောင်ထွန်းသူ

(၅၈)

မေရီသည် သူ သိလာရသော အချက်ကို အသိပေးလိုသဖြင့် ဒေါက်တာ လူးဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီးထံ ဖုန်းဆက်သည်။

သို့သော်လည်း လိုင်းက မအားသဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားရသည်။ ဒက်စ်ဖောဂျီးသည် မိုက်ခလိတ်နှင့် စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမတွင် အက်စ်ဖောဂျီးသည် ဤကိစ္စကို လူသတ်ရန် ကြံစည်မှုဖြင့် ချစ်နန်းတွင် အမှုဖွင့်ရန် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ဤအဆိပ်ခတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ မိုက်ခလိတ်တွင် တာဝန်ရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ မထင်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် မိုက်ခလိတ်နှင့် စကားပြောကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်တော် အခုပဲ ခင်ဗျားတို့ သံအမတ်ကြီးဆီက ပြန်လာခဲ့ပါတယ်” ဟု လူးဝစ်က ပြောသည်။

“သူ့အတွက် အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး”

“ကြားရတဲ့ သတင်းကတော့ မင်္ဂလာသတင်းပါပဲ ဒေါက်တာ”

လူးဝစ်က သူ့အသံကို မူမပျက်အောင် ထိန်း၍ပြောသည်။

“သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က အဆိပ်ခတ်လိုက်တာပဲ”

“ဘာ...ဘယ်လို၊ ခင်ဗျား ဘာပြောနေတာလဲ၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော် ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်တန်ကောင်းရဲ့ လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ”

“နေပါဦး...ခင်ဗျားပြောနေတဲ့ လေသံက တစ်မျိုးပဲ၊ အဆိပ်ခတ်တဲ့ လူဟာ ကျွန်တော်လို ခင်ဗျားထင်နေဟန်တူတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် တစ်နေရာရာမှာဆိုပြီး စကားပြောကြမှကောင်းမယ်၊ ဘေးလူတွေ မကြားနိုင်မယ့် နေရာမျိုးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဒီည ကျွန်တော်နဲ့ လာတွေ့နိုင်မလား”

ထောင်ချောက်

“ဘယ်အချိန်လဲ” ဟု လူးဝစ်က မေးသည်။

“ကျွန်တော်က ညကိုးနာရီအထိ မအားဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုးနာရီထိုးပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ လာတွေ့ရင် ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာနီယာဆာ သစ်တောမှာတွေ့ကြမယ်၊ လူချင်းတွေ့မှ ကျွန်တော် အသေးစိတ် ရှင်းပြမယ်”

လူးဝစ်က ရုတ်တရက် အဖြေမပေး။ တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”

သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်လိုက်ပြီး တွေးနေပြန်သည်။

“ဒီကိစ္စရဲ့ နောက်ကွယ်က လူဟာ မိုက်ခလိတ်တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

လူးဝစ်ထံ နောက်တစ်ကြိမ် မေရီတယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါ လူးဝစ် မရှိတော့ပေ။ သူ ဘယ်သွားသည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မသိကြပေ။

မောင်ထွန်းသူ

မေရီတို့ မိသားစုသည် ထိုညက ညစာကို အပြင်ထွက်မစား၊ အိမ်မှာ ဝင် စားကြသည်။

“မေမေ အများကြီး နေကောင်းလာပြီနော်” ဟု ဘက်သံက ပြောသည်။

“သမီးတို့ အရမ်းကို စိတ်ပူခဲ့ကြရတာ”

“နေကောင်းသွားပြီပဲ သမီးရယ်” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“မေမေအတွက် ပူစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

မေရီသည် သူ့စိတ်ထဲမှ မိုက်ခိစလိတ်ကို ထုတ်၍မရ။ မိုက်ခိပြောခဲ့သည့် စကားကိုလည်း သူမေ့၍မရ။

“ရှေး...ဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် ကော်ဖီ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဖျော်လာတာ”

တကယ်တော့ ထိုကော်ဖီသည် သူ့အား ဖြည်းဖြည်းချင်းသတ်မည့် ကော်ဖီ။ ထိုကဲ့သို့ စဉ်းစားမိလိုက်သောအခါ သူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ အေးလို့လား” ဟု တင်မိက မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်”

မေရီသည် ဆက်၍ တွေးနေမိပြန်၏။

“ငါ့ကိုစွဲတွေထဲမှာ ကလေးတွေပတ်သက်လာလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ဒီကိစ္စမှာ ငါ့ကိုကူညီနိုင်မယ့်လူက တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ တခြားလူတွေမဟုတ်ဘူး။ စတင်တန်ရှိရာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ လုံလောက်တဲ့ သတ်ဆေးရှိသလား၊ ဒီလူ မိုက်ခိစလိတ်ဟာ မနက်တိုင်း ငါ့ကို ကော်ဖီဖျော် တိုက်နေ တာပဲ။ ဒါဟာ သက်သေကောင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“မေမေ...သမီးတို့ ဒီည ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်” ဟု ဘက်သံက ပြော သည်။

မေရီမှာက ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိ။

သို့သော်လည်း ကလေးများနှင့် အချိန်မဖြုန်းဘဲ နေခဲ့သည်မှာကြာပြီ။ ထို့ကြောင့် ကလေးများ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အေး...ကြည့်တာပေါ့”

“ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ် မဒမ်သံအမတ်ကြီး” ဟု တင်မိက ထအော် သည်။

“သားကတော့ အမေရီကန် ဂရပ်ဖစ်တီကားပဲ ကြည့်ချင်တယ်”

“အမေရီကန် ဂရပ်ဖစ်တီ”

ရုတ်တရက် မေရီခေါင်းထဲသို့ အသိတစ်ခု ဝင်လာသည်။ စတင်တန်ရှိ ရာအား လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြနိုင်မည့် အချက်တစ်ချက်ကို သူသိပြီ။ ထိုညသန်း ခေါင်တွင် မေရီသည် ကာမင်အား အငှားကားတစ်စီး ခေါ်ခိုင်းသည်။

ဆောင်ချက်

“မလော်ရီယန်ကို လိုက်မပို့ခိုင်းဘူးလား မဒမ်” ဟု ကာမင်က ပြန်မေး သည်။

“ဟင့်အင်း”

ဤကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်၊ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်ပါမှ။

“မင်္ဂလာညခင်းပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ”

မေရီ အငှားကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစောင့် မရိန်း တပ်သားက ဆီး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရပါမလဲ”

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲခဏ သွားမလို့

ပါ”

အဆောင်တပ်သားသည် မေရီအား အဝင်အထိ လိုက်ပို့ကာ တံခါး ခွင့်ပေးသည်။ မေရီ လှေကားမှ တက်သွားသည်ကို နောက်မှ ရပ်၍ကြည့်နေသည်။ မေရီသည် မီးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီး တစ်ချိန်က ဆေးနီဖြင့်ရေးထားသော စာတန်းများ ရှိခဲ့ပူးသည့် နေရာကိုလှမ်းကြည့်သည်။ သူသည် မိုက်ခလိတ်ရုံးခန်းနှင့် ဆက်ထားသော တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ သူသည် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ မိုက်ခလိတ် စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်စာတမ်းဟူ၍ တစ်ရွက်မှ မရှိ။ စားပွဲ အံဆွဲများအတွင်း၌လည်း ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့ရ။

မေရီ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရုံးခန်းတစ်ခန်းလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ကြည့်သည်။ သူတွေ့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော ပစ္စည်းသည် တစ်နေရာရာ၌ ရှိရမည်။ သူဝှက်ထားနိုင်သောနေရာသည် ဤအခန်းမှတစ်ပါး အခြားနေရာ၌ မဖြစ်နိုင်။ သူသည် အံဆွဲများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖွင့်၍ ကြည့်ပြန်သည်။

အောက်ဆုံး အံဆွဲ၏ နောက်ဘက် တစ်နေရာတွင် မာကျောကျော အရာ တစ်ခုကို စမ်းမိသည်။ သူသည် ထိုပစ္စည်းကို အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ငဲ့ကြည့်သည်။ အနီရောင်မူတ်ဆေးဘူးတစ်ဘူး ဖြစ်၏။

ညကိုးနာရီထိုးပြီး မိနစ်အနည်းငယ်မျှအလွန်တွင် ဒေါက်တာလူးဝစ် ဒက်စ်ဖော့ကိုးသည် ဘာနီယာဆာ သစ်တော အတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

မိုက်ခလိတ် ပြောထားသည့်အတိုင်း ရေပန်းကြိုးနှင့် မနီးမဝေး တစ်နေရာမှရပ်၍ စောင့်နေသည်။ ရဲကိုမတိုင်ဘဲ ယခုကဲ့သို့ မိုက်ခလိတ်နှင့်တွေ့ရန် စီစဉ်လိုက်ခြင်းသည် အမှားတစ်ခုကို လုပ်မိသလို ဖြစ်နေမလား။ သူသည် တွေးမိ တွေးရာ တွေးကာ ဘဝင်မကျဖြစ်လာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူဘာပြောမလဲဆိုတာ အရင်ဆုံးနားထောင်လိုက်မှ ကောင်းမယ်၊ တကယ်လို့ ငါစွပ်စွဲသလို မဟုတ်ဘဲ လွဲသွားရင် သူ့ဘဝပျက် သွားမှာပေါ့။ ထိုအခိုက်မှာပင် အမှောင်ထုအတွင်းမှ မိုက်ခလိတ် တွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားလာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နစ်ယောက် ဒီပြဿနာကို အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားကပြောတယ်၊ သံအမတ်မေရီကို တစ်ယောက်ယောက်က အဆိပ်ခတ်ထားတယ်၊ အဲဒါ အသေအချာ သိတာလား”

“ကျွန်တော် အသေအချာသိတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အာဆင်းနစ်အဆိပ် ကျွေးနေတယ်”

“အဆိပ်ကျွေးတဲ့လူဟာ ကျွန်တော်လို့ ခင်ဗျားထင်သလား”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကိုယ်တိုင် ပျော်ပေးနေတဲ့ ကော်ဖီထဲမှာ နည်းနည်းချင်း ထည့်ပေးသွားရင် ရတာပဲ”

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကို အသိပေးထားသေးသလဲ”

“မပေးရသေးဘူး၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ အရင်ဆုံးတွေ့ပြီး ခင်ဗျား ဘာပြောမယ်ဆိုတာ နားထောင်ချင်တယ်”

“ခင်ဗျား အဲသလိုလုပ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်”

မိုက်ခက ပြောသည်။

မောင်ထွန်းသူ

အကျိုးအိတ်ကပ်ထဲတွင် နှိုက်ထားသည့်လက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ၃၅၇ ကာဘိုင်ပစ္စုတို တစ်လက်ပါလာသည်။ လူးဝစ်က သေနတ်တို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား...ခင်ဗျား...ဘာ...ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး၊ ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင်...”

သူ့စကားမဆုံးမီ မိုက်ခီစလိတ်က ပစ္စုတိုခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ပြင်သစ်အမျိုးသား၏ ရင်အုံသည် ပွင့်ထွက်သွားလေသည်။

ထောင်ချောက်

မေရီသည် လျှို့ဝှက်လမ်းမှနေ၍ စတင်ဘန်ရိုဂျာထံသို့ ဖုန်းဆက်နေသည်။ ဝါရင်တန် စံတော်ချိန်မှာ ညနေ ခြောက်နာရီဖြစ်၍ ဘုခါရက် စံတော်ချိန်မှာ နံနက်တစ်နာရီဖြစ်သည်။

“အခု စကားပြောနေတာ သံအမတ်မေရီအက်ရှ်လေပါ။ မစ္စတာရိုဂျာ သမ္မတကြီးနဲ့ တရုတ်ပြည် လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးနေတဲ့အတွက် ကျွန်မ သူနဲ့စကားပြောချင်ပါတယ်၊ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ နည်းလမ်းများ မရှိဘူးလား။”

“သူ့ဆီက ဘယ်တော့လောက် ဆက်မယ်လို့ ထင်သလဲ”

“ဒါလည်း ပြောဖို့မလွယ်ပါဘူး၊ သူတို့ ဟိုမှာ အလုပ်သိပ်များနေကြပါတယ်၊ သံအမတ်ကြီးကို နိုင်ငံခြားရေးဌာနက ကူညီနိုင်မယ့်လူများ ရှိမလား။”

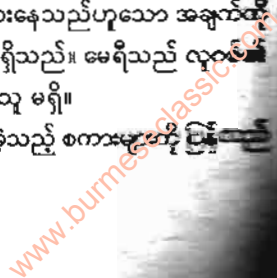
မေရီသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လာ၍ ညည်းလိုက်မိ၏။

“မစ္စတာရိုဂျာကလွဲပြီး ကူညီနိုင်မယ့်လူ မရှိပါဘူး။” ဟု ပြောကာ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

သူသည် အလွန်ခေတ်မီသော အီလက်ထရွန်းနစ် ပစ္စည်းကိရိယာများ၏ အလယ်၌ ထိုင်ကာ ငေးငိုင့်လျက်ရှိ၏။ မည်သည့်ပစ္စည်းကမှ သူ့အား မကူညီနိုင်။ မိုက်ခီစလိတ်သည် သူ့အား သတ်ဖို့ကြိုးစားနေပြီဖြစ်၏။ သူနှင့် ရင်းနှီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား အသိပေးမထားလျှင် မဖြစ်ဟုထင်၏။ သို့သော်လည်း သူ့ဘယ်သူ့ကို ယုံကြည်ရမည်နည်း။

မိုက်ခီစလိတ်က သူ့အား သတ်ဖို့ကြိုးစားနေသည်ဟူသော အချက်ကို သိနေသူမှာ လူးဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ မေရီသည် လူကလေးအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။ သို့သော်လည်း ထူးမည်သူ မရှိ။

သူထွက်မလာမီက စတင်တန်ရိုဂျာ ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည် သတိရလာသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“ဘယ်သူမှ မသိဘဲ ကျွန်တော့်ဆီကို အရေးကြီးတဲ့သတင်းပို့ချင်ရင် ‘အိတ်စ်’ သုံးလုံး လျှို့ဝှက်သင်္ကေတကို သုံးပါ”

မေရီသည် သူ့ရုံးခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကြေးနန်းစာ တစ်စောင်ကို အမြန်ရေးသည်။

စာရွက်၏ထိပ်တွင် ‘အိတ်စ်’ သုံးလုံး တပ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ သူ့တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ပါက ဤကြေးနန်းစာအရ မည်သူ့လက်ချက်ဖြစ်သည်ကို စတင်တန်ဖိုကျာ သိသွားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။ မေရီသည် ဆက်သွယ်ရေး ရုံးခန်းသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းထဲ၌ စီအိုင်အေထောက်လှမ်းရေးမှူး ဟု လူသိများနေသော နိုင်ငံရေးကောင်စစ်ဝန် အယ်ဒီမော့စ် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်၏။

“မင်္ဂလာညပါ မဒမ်သံအမတ်ကြီး၊ အလုပ်လုပ်တာ သိပ်နောက်ကျ ပါလား”

“ဟုတ်တယ်...အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တစ်ခုရှိနေလို့၊ ဟောဒီမှာ ကြေးနန်း သတင်း၊ အမြန်ဆုံးပို့ပေးစေချင်တယ်”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရိုက်ပေးပါ့မယ်”
“ကျေးဇူးပဲ”

မေရီက လက်ထဲမှ ကြေးနန်းစာကို လှမ်းပေးပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အယ်ဒီမော့စ်သည် လျှို့ဝှက်အက္ခရာ သင်္ကေတများဖြင့်ရေးထားသည့် ကြေးနန်းကို ဘာသာပြန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ခေါက်တိတိပြန်ဖတ်ကာ မျက်မှောင်ကြွတ် နေသည်။

သူသည် ကြေးနန်းစာရွက်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စစဖြစ်သွားအောင် ဆုတ်ဖြဲ ပေးသည့် စက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဝါရှင်တန်မြို့တော်ရှိ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖလွိုက်ဘောကာထံ ဖုန်းဆက်သည်။ သူ အသုံးပြုသည့် လျှို့ဝှက်နာမည်မှာ ‘သော်’။

ဆောင်ချောက်

လက်ခံပတ်စတာနက် လိုက်နေသည့်ကိစ္စမှာ နှစ်လတိတိအချိန် ကုန်ခဲ့ လေပြီ။ နောက်ဆုံးညွှန်ပြနေသည့်လမ်းမှာ ဗျူနိုအေးရီးစ်မြို့တော်ဆီသို့ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ ရဲများနှင့် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များသည် သူ့အား ပိုင်းဝန်းကူညီခဲ့ ကြသည်။ လူသတ်သမားမှာ တခြားလူမဟုတ်။ အန်ဂျယ်လ်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

အစွဲရေးထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ မော့ဆက်က သူ့အား အန်ဂျယ်၏ အပျော်မယားနာမည်ကို ပေးခဲ့၏။ အပျော်မယားမှာ နီယူဆာမူးနက်စ်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ အဖွဲ့တိုင်းလိုလိုက လူသတ်သမား အန်ဂျယ်အား သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်လိုကြသည်။

လက်ခံပတ်စတာနက် အဖို့ကား အန်ဂျယ်အပေါ်တွင် လက်စားချေ လိုသောစိတ် ပြင်းထန်လျက်ရှိလေသည်။ အန်ဂျယ်၏ လက်ချက်ကြောင့် မာရင်ဂရီစာသည် သေဆုံးခဲ့ရ၏။ ဤအဖြစ်သည် ပတ်စတာနက်အဖို့ ဆုံးရှုံးမှုကြီး တစ်ခု ဖြစ်၏။ သူ့သိက္ခာသည်လည်း အကြီးအကျယ် ကျဆုံးခဲ့ရ၏။ အန်ဂျယ် လုပ်သွားပုံသည် ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာမရှိဟု သူယူဆသည်။

ပတ်စတာနက်သည် အန်ဂျယ်၏ အပျော်မယားနေထိုင်သော တိုက်ခန်း ကို ခြေရာခံမိသည်။ သူသည် အနီးအနားမှနေ၍ အန်ဂျယ်ရောက်အလာကို စောင့်သည်။ ငါးရက်တိတိ ကုန်သွားသော်လည်း အန်ဂျယ်၏ အရိပ်အယောင်တို့ မမြင်ရ။

ထိုအခါ ပတ်စတာနက်သည် လှုပ်ရှားမှု အသစ်တစ်ခုပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ အန်ဂျယ်၏ အပျော်မယား တိုက်ခန်းမှအထွက်ကို သူစောင့်သည်။ အပျော်မယား ထွက်သွားပြီးနောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် တိုက်ခန်းအောက် တက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ရအောင်ဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲ၌ ပစ္စည်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာသည်။

ခါတ်ပုံများကိုလည်း မတွေ့ရ။ အန်ဂျယ်ရှိမည့် နေရာကို ညွှန်ပြ

မောင်ဖွန်သူ

အရာဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ။ သူသည် အန်ဂျယ်၏ ဝတ်စုံများကို ကြည့်ပြန်သည်။ ဟာရီရာစကဆိုင် တံဆိပ်များ ကပ်ထားသည့် ဂျက်ကက်တစ်ထည်ကို ချိတ်မှဖြုတ်ယူပြီး အသာခေါက်၍ သူ့ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်လိုက်သည်။

နောက် တစ်မိနစ်ခန့်ကြာသည့်အခါ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပတ်စတာနက်သည် ဟာရီရာစကဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့ဆံပင်များသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အဝတ်များမှာလည်း တွန့်ကြေလျက် ရှိကြသည်။

သူ့ကိုယ်မှ ဝီစကီနံ့သည် တထောင်းထောင်း ထလျက်ရှိ၏။ ဆိုင်မန်နေဂျာသည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာသည့် ပတ်စတာနက်အား အလွန်မနှစ်မြို့သည့် ဗျာဏ်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ---

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆိုညော်” ဟု မေးသည်။

ပတ်စတာနက်က အိပ်ချင်မှူးတူး မျက်နှာထားဖြင့် စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေသည်။

“ဟီး...ဟီး” ဟု ရယ်သည်။

“ကျွန်တော် မနေ့ညက မဲနိုင်လို့ အရက်သောက်ကြတာ အားလုံးမှောက် တွန့်တယ်။ ဒါပေမယ့် သောက်ပွဲကို ကျွန်တော့်အခန်းမှာ အဆုံးသတ်နိုင်ခဲ့တယ်ဗျ။ အဲဒါ ဘဲတင်ကော အမှူးလွန်ပြီး သူ့ဂျက်ကတ်အင်္ကျီကို ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ချထားရန်ခွင့်တောင်း၊ သူ့မှာမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး”

ပတ်စတာနက်က သူ့လက်ထဲမှ ဂျက်ကတ်အင်္ကျီကို မန်နေဂျာအား

ပြသည်။

“အင်္ကျီပေါ်မှာ ခင်ဗျားတို့ဆိုင်တံဆိပ် တပ်ထားတယ်။ တကယ်လို့များ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ လိပ်စာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မလား၊ အင်္ကျီ ပြန်ပို့ချင်လို့ပါ” မန်နေဂျာသည် ဂျက်ကတ်အင်္ကျီကို နေ့စပ်သေချာစွာ လှန်လှော့ ကြည့်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအင်္ကျီ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာချုပ်တာ၊ ခဏ စောင့်ပါဦး”

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် မန်နေဂျာသည် နောက်ဘက် အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဒီအင်္ကျီလာအပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နာမည်က အိပ်ချ်အာဒီမင်ဒိုဇာ၊ သူနေတာက အော်ရီးရားဟိုတယ်၊ အခန်းနံပါတ် လေးရာတစ်ဆယ့်ခုနစ်”

ဆောင်ချက်

နံနက်လေးနာရီအချိန်တွင် လက်ခံပတ်စတာနက်သည် အော်ရီးရားဟိုတယ်၏ စတုတ္ထထပ် စင်္ကြံလမ်းပေါ်တွင် တိတ်တဆိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူသွားလူလာကင်းမဲ့လျက်ရှိသည်။

အခန်း ၄၁၇ ရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ ပတ်စတာနက်သည် ဆားပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူရှိမရှိ သေချာအောင်ထပ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် တံခါးသော့ပေါက်တွင်းသို့ ဝိုင်ယာကြိုးတစ်ချောင်း ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

သော့ပေါက်ထဲမှ ချက်ခနဲ ပွင့်သွားသံကို ကြားလိုက်သည့်အခါ သူသည် အသံတိတ်ကိရိယာတပ်ထားသည့် .၄၅ ကာဘိုင်ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

တံခါးပွင့်သွား၍ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့နောက်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုရှိလာသည်ကို သတိထားမိလိုက်၏။ သူ နောက်သို့ မလှည့်လိုက်နိုင်ခင်မှာပင် သူ့ကုပ်ပေါ်သို့ အေးစက်မာကျောသော အရာတစ်ခု လာ၍ ထောက်သည်ကို သိလိုက်ရ၏။

“ငါ့နောက်က ခြေရာကောက်ပြီးလိုက်တဲ့ကောင်ဆိုးရင် ငါက သိပ်မုန်းတယ်” ဟု အန်ဂျယ်က ပြောသည်။

လက်ခံပတ်စတာနက်သည် သေနတ်မောင်းတင်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် သူ့ဦးနှောက်သည် ပွင့်ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ထွန်းသူ

ဆောင်ရွက်

တယ်လီဖုန်းအခေါ်ရောက် ပြန်ပြီဖြစ်၍ အန်ဂျယ်လုပ်ရှားရပေဦးတော့မည်။ ပထမဆုံး သူသည် ဈေးဝယ်ထွက်သည်။ အမျိုးသမီး အဝတ်အထည်များ ရောင်းသည့် အကောင်းဆုံးဆိုင်သည် ပြုရိဒန်လမ်း၌ရှိသည်။ ဈေးကတော့ ကြီး၏။

သို့သော်လည်း နီယူဆာသည် အကောင်းဆုံးအရာနှင့်သာ ထိုက်တန်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါလော။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ အန်ဂျယ်သည် စတိုးဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး အငှားကားတစ်စီးကို လက်ပြု၍ တားသည်။

ယာဉ်မောင်းအား ဟမ်ဘာတိုလမ်းသို့ မောင်းခိုင်းသည်။ တစ်လမ်း ကျော်သို့ ရောက်သည့်အခါ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ နောက်တစ်စီး ပြောင်းစီးသည်။ လန်ဒန်သို့သွားမည့် လေယာဉ်လက်မှတ်သည် သူ့အား စောင့်ကြိုနေသည်။

သူသည် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ဦးအဖြစ် ခရီးဆန်တော့မည် ဖြစ်၏။ နောက်နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အန်ဂျယ်သည် လေယာဉ်မှန်ပြတင်းမှနေ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိမ်ထုအောက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားနေသည့် ဗျူနိုအေးရီးစ် ဇွဲတော် ရှုခင်းကို မျှော်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

ထို့နောက်....သူ့စိတ်သည် သူလုပ်ရမည့် အလုပ်အပေါ်ရောက်သွားသည်။ တယ်လီဖုန်းနှင့် ပို့ထားသည့် ညွှန်ကြားချက်များကို ပြန်၍စဉ်းစားနေသည်။ "သူနဲ့အတူ ကလေးတွေကိုပါ သေအောင်သတ်ပါ။ စေ့စပ်သေချာပါစေ" အန်ဂျယ်က သူ့အတွေးနှင့်သူပြုံးသည်။ မျက်စိအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ မကြာခင်မှာပင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားသည်။

(၅၉)

နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ထဲတွင် 'အိပ်ချ်အာရ်၊ ဒီမင်ဒိုဇာ' ဟု ရေးထားသည်။ လန်ဒန်ဟီးသရီး နိုင်ငံတကာ လေဆိပ်အရောက် အိပ်ချ်၊ အာရ်၊ ဒီမင်ဒိုဇာသည် ဘူခါရက်မြို့သို့ထွက်ခွာမည့် တာရွမ်လေကြောင်း ကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်တစ်စီးပေါ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

အန်ဂျယ်သည် ဟီးသရီးလေဆိပ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဘူခါရက်မြို့သို့ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ကြေးနန်းမှာ... "ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ရောက်မည်။ အိပ်ချ်၊ အာရ်၊ ဒီမင်ဒိုဇာ" ကြေးနန်းတွင် လိပ်စာတပ်ထားသည့် နာမည်မှာ အက်ဒီမော့စ်။

မောင်ထွန်းသူ

ထောင်ချောက်

နံနက်ပိုင်းတွင် မေရီသည် လူးဝစ်၏အိမ်သို့ မကြာခဏ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ ထူးမည့်သူမရှိ။ သူသည် ပြင်သစ်သံရုံးသို့ ဆက်ကြည့်သည်။ လူးဝစ်ဘယ်ရောက်နေသည်ကို သံရုံးကလူတွေလည်း မသိကြ။

“သူနဲ့ ဆက်သွယ်မိရင် ကျွန်မဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြောပေးပါ” ဟု မှာထားသည်။

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ စောင့်မျှော်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမှလုပ်ခရာမရှိတော့။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် သူ့အတွင်းရေးမှူး ဒေါ်ရော်သီစတုန်းသည် မေရီရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

“ဖုန်းခေါ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးက သူ့နာမည်ကို မပြောဘူး”

“ကိုယ်နားထောင်မယ်” ဟု ပြောကာ မေရီက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို၊ အခုစကားပြောနေတာ သံအမတ်ကြီး မေရီအက်ရှ်လေပါ” တစ်ဖက်မှ ရိုမေးနီးယား လေသံဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေသည့် အမျိုးသမီးအသံကို ကြားရ၏။

“အခုစကားပြောနေတာ ကိုရီနာဆိုလိုကိုလီပါရှင်” မေရီ ချက်ချင်းမှတ်မိ၏။ နာမည်ကျော် ဘဲလေးကချေသည် ပေတည်း။

“ကျွန်မ အကူအညီလိုချင်လို့ပါ” ဟု အမျိုးသမီးက ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်မ နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့် ရချင်ပါတယ်”

ဒီပြဿနာကို ငါ ဒီနေ့ကိုင်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဟု မေရီက တွေးသည်။

“ကူညီနိုင်မလားဆိုတာ ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ဘူး”

မေရီစိတ်သည် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ခိုလှုံခွင့်တောင်းခံသူများနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့သိထားခဲ့သော အချက်များကို ပြန်စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အများအားဖြင့် သူတို့လူစုဟာ ဆိုဗီယက်ကလွတ်တဲ့လူတွေပဲ၊ ခိုလှုံတဲ့အထောက်အထားမရှိဘဲနဲ့ နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့်မပေးရဘူး”

ကိုရီနာဆိုလိုကိုလီ၏ ငိုရွှက်သံကို တယ်လီဖုန်းထဲမှ ကြားနေရ၏။

“ကျွန်မရောက်နေတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မရဲ့အသက် မလုံမခြုံဖြစ်နေရပါတယ်၊ ကျွန်မဆီ လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းစေချင်ပါတယ်”

“မင်းက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ အခု မော်လ်ဒါဗီယာလမ်းက ရော့စကိုစားသောက်ဆိုင်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် လာခေါ်မှာလား”

“ကိုယ် ... ကိုယ်တိုင်တော့ မလာနိုင်ဘူး” ဟု မေရီက ပြန်ပြော၏။

“ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်လွှတ်ပေးမယ်၊ ဒီဖုန်းကို ထပ်မခေါ်နဲ့ မင်းရောက်နေတဲ့နေရာကပဲ စောင့်နေ၊ ကိုယ်ပြောချင်တာ...”

ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည် ဝင်လာသူမှာ မိုက်ခီစလိတ်။ မေရီက အလန့်တကြားမော့ကြည့်သည်။ မိုက်ခီသည် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ ...

“ဟယ်လို...ဟယ်လို...” ဟုသောအသံသည် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာနေဆဲ။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ” ဟု မိုက်ခီက မေး၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်တာ လူးဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီး”

မေရီသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“မင်းရောက်နေတာ သံရုံးထဲမှာပဲ၊ သူ ဒီရုံးထဲမှာတော့ မင်းကို ဘာမှ မလုပ်ရဲပါဘူး” ဟု သူ့ကိုယ်သူ အားပေး၏။

မိုက်ခီ၏ မျက်လုံးအကြည့်တွင် ထူးဆန်းမှုတစ်ခုရှိနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ခင်ဗျားရုံးပြန်တက်နိုင်လောက်အောင် နေကောင်းသွားပြီလား” ဟု မိုက်ခီက မေးသည်။

“ကောင်းသွားပြီ”

ထိုအခိုက်မှာပင် တယ်လီဖုန်းမှ စူးစူးရှရှမြည်လာသည်။

မိုက်ခီသည် မေရီအား တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ပြန်ထွက်သွား၏။

မေရီသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို...”

တစ်ဖက်မှလူသည် ပြန်ကြားရေးကောင်စစ်ဝန် ကျားဆီသို့

မောင်ထွန်းသူ

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေမလားမသိဘူး၊ သတင်းဆိုးတစ်ခု ပြောစရာရှိလို့ပါ။ ဒေါက်တာလူးဝစ် ဒက်စ်ဖော်ဂျီး အသတ်ခံသွားရပါပြီ”

မေရီအဖို့ အခန်းတစ်ခန်းလုံး ချာချာလည်နေသည်။

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ် မဒမ်၊ သူ့ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို သူ့အလောင်းပေါ်က တွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်”

အဖြစ်ဟောင်းတစ်ခုသည် မေရီ၏ စိတ်အာရုံတွင် ပြန်လည်ထင်ဟပ် လာသည်။ တယ်လီဖုန်းမှ ပြောနေသည့်အသံ။

“အခု စကားပြောနေတာ ရဲအရာရှိချုပ် မန်းစတားပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ျား ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ သေသွားပါပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့လဲ”

“သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရတာပါ”

“ဘယ်သူလက်ချက်ဆိုတာကော သိကြသလား”

“မသိကြဘူး မဒမ်၊ ရဲဌာနချုပ်နဲ့ ပြင်သစ်သံရုံးကတော့ စုံစမ်းနေကြဆဲပဲ”
“မေရီသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်း ခွမ်းနွမ်းတာ မလုပ်မရှားနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကုလားထိုင်ကို ခြေပစ် လက်ပစ်မှိုကာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့ တွေ့ဝေငေးမောနေမိသည်။

မျက်နှာကျက်တွင် အက်ကြောင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဒီအက်ကြောင်းကို ပြင်ဦးမှဖြစ်မယ်ဟု မေရီတွေးမိသည်။ သံရုံးမှာ ယခုလို အက်ကြောင်းတွေ အကွဲတွေ မရှိသင့်ဘူး...သူ တွေးနေစဉ်မှာပင် နောက်အက် ကြောင်း တစ်ခုကို မြင်ရပြန်၏။

နေရာတိုင်းမှာ အက်ကြောင်းတွေရှိနေပါကလား၊ ငါတို့ဘဝတွေမှာကော ဘာထူးလဲ၊ အက်ကြောင်းတွေ ရှိနေတာပဲ၊ အက်ကြောင်းတစ်ခုရှိနေရင် မကောင်းမှု ဟာ ဝင်လာတာပဲ၊ အခုဆိုရင် အက်ဒါ့ဒါလည်းသေပြီ၊ လူးဝစ်လည်းသေပြီ ဤအဖြစ်တွေကို သူမတွေးဝံ့၊ ဤသောကမျိုး၏ဒဏ်ကို သူမခံနိုင်တော့၊ လူးဝစ်ကို သတ်ချင်နေတဲ့လူဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။

ထိုမေးခွန်းအတွက် အဖြေကတော့ ချက်ချင်းထွက်သည်။ သူတွေ့လို့ ရသလောက် တခြားလူ မဖြစ်နိုင်။ မိုက်ခဲလိတ်သာ ရှိသည်။ လူးဝစ်သည် မေရီ အား မိုက်ခဲက အဆင်းနစ်အဆိပ်ခတ်ခဲ့သည်ကို သိသွားခဲ့၏။ သို့ဆိုလျှင် မိုက်ခဲ သည် လူးဝစ်သေသွားမှသာ သူ့အတွက် လုံခြုံမှု ရှိလိမ့်မည်ဟု မတွေးမိဘဲ နေလိမ့် မည် မဟုတ်။

ဆောင်ချောက်

ရုတ်တရက်ဝင်လာသော အသိတစ်ခုကြောင့် ကြောက်စိတ်အသစ်သည် မေရီအား ခြောက်လှန့်လျက် ရှိပြန်လေပြီ။ စောစောက မိုက်ခဲသည် အခန်းထဲ ဝင်လာပြီ...။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ” ဟု မေးခဲ့၏။

သူ ဘာကြောင့် ထိုမေးခွန်းကို မေးရသနည်း။ သူသည် လူးဝစ်ဒက်စ်ဖော့ဂျီး အသတ်ခံသွားရသည်ကို သိနေပြီထင်၏။ မေရီသည် တစ်မနက်ခင်းလုံး ငုံးခန်း ထဲ၌ ထိုင်ကာ သူ့ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမည်ကို ပြန်စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

မိုက်ခဲလိတ်၏ မလိုလားမှုကြောင့် မိမိပြေးရသည့်အဖြစ်ကိုတော့ သူ့အဖြစ်မခံနိုင်။ မိုက်ခဲလိတ်၏ လက်ချက်ဖြင့် သေရမည့်အဖြစ်ကိုလည်း သူမလို လား။ မိမိအနေဖြင့် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုဟူသမျှကို ရပ်သွားအောင် ပိတ်ပင်တားဆီး ရမည်။ ပြီးတော့ မိမိနှင့် မိမိ၏ သားသမီးများအား သူလုပ်သမျှမခံရအောင် မိမိကိုယ် တိုင် အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးရလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုက်ခဲလိတ်အား သူ့ဘက်က လက်ဦးအောင် ပြုဖျက် ပစ်မှ ဖြစ်မည်။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးရှင်”

ဒေါ်ရော်သီစတုန်း၏ အသံကို ကြားကာမှပင် မေရီ သတိပြန်ဝင်လာ သည်။ ဒေါ်ရော်သီသည် သူ့အား စာအိတ်တစ်လုံး လှမ်းပေးနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဂိတ်စောင့်လာပေးတဲ့စာပါ။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်လာပေးသွားတာလို့ ပြောပါ တယ်။ သံအမတ်ကြီးကို လိပ်စာတပ်ထားပါတယ်”

မေရီက စာအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

စာအိတ်၏ ထိပ်တွင် ...

‘ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ၊ သံအမတ်ကြီးသာဖတ်ရန်’ ဟု ရေးထားသည်။

မေရီသည် စာအိတ်ကို ကပျာကယာဖောက်လိုက်သည်။

အတွင်းမှစာသည် တိုတိုကလေးဖြစ်၏။

လက်ရေးလှလှနှင့် သေသပ်လှပစွာရေးထားသည်။ မေရီသည် စာကို ဖတ်လိုက်သည်။

ချစ်လှစွာသော မဒမ်သံအမတ်ကြီး

မသေခင်နောက်ဆုံးရက်မှာ

ပျော်ပျော်နေသွားပါ။

အန်ဂျယ်

မိုက်ခဲလိတ်၏ ခြောက်လှန့်မှုတစ်ခုဟု မေရီက တွေးသည်။ ဒါမျိုးနှင့် အလုပ်ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိ၊ ငါ သူ့ရန်က လျှော့အောင် နေသွားမည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး မကြွင်းနေးသည် စာကို စေ့စေ့စပ်စပ်လေ့လာလျက် ရှိရာမှ မေရီအား မောကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ နေ့ခင်းမှာ စာကြည့်တိုက်သစ်ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားတက်ဖို့ ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့လည်း...”

“မဖျက်ပါနဲ့။”

“မဟုတ်သေးဘူးခင်ဗျ၊ မဒမ် သံအမတ်ကြီးအတွက် အလွန်အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဒါကြောင့်မို့...”

“ကျွန်မမှာ လုံခြုံမှုရှိနေပါတယ်”

သူ့အနေဖြင့် အန္တရာယ် ဘယ်နေရာ၌ရှိနေသည်ကို သိသည်။

အစီအစဉ်လည်း လုပ်ထားပြီးပြီ။

“မိုက်ခီလီတ်ကို သွားပြောလိုက်ပါ၊ ကျွန်မ သူ့ကို အခုချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်လို့။”

“ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆို’ မိုက်ခီလီတ်၏ လေသံသည် ခါတိုင်းလိုပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မဆီကို လူတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်၊ ခိုလှုံခွင့်ရချင်လို့တဲ့” “ဘယ်သူတဲ့လဲ”

မေရီကတော့ နာမည်ကို ထုတ်မပြောဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ နာမည်ကို သိသွားလျှင် မိုက်ခီသည် ထိုအမျိုးသမီးအပေါ် သစ္စာ ဖောက်ချင် ဖောက်လိမ့်မည် ဟု တွက်ထားသည်။

“နာမည်သိဖို့ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဲဒီလူကို ရှင်သွားခေါ်ပြီး ကျွန်မဆီ ပို့ပေးဖို့က အဓိကပါ”

မိုက်ခီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဒါမျိုးက တခြားပြဿနာတွေဆီကို ဦးတည်သွားတတ်တာဆိုတော့...”

“ရှင် မော်လီဒါဗီယာလမ်းက ရော့စကိုစားသောက်ဆိုင်ကိုသွားပါ။

အဲဒီမှာစောင့်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို ခေါ်လာခဲ့ပါ”

မိုက်ခီက ငြင်းချက်ထုတ်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း မေရီ၏ မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်သည့်အခါ တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီလိုဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လူတစ်ယောက် လွှတ်ပြီး...”

“မလိုချင်ဘူး...”

မေရီအသံသည် တင်းမာပြတ်သားနေသည်။

“ကျွန်မက ရှင်ကိုယ်တိုင်သွားဖို့ ခိုင်းတာ၊ ရှင်နဲ့အတူ လူနှစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

ဂန်နီနှင့် မရိန်းတစ်ယောက်ကို ထည့်ပေးလိုက်လျှင် သည်လူလှည့်ပတ်၍ ရန်ငြိမ်းမည်မဟုတ်ဟု မေရီက တွေးသည်။ သူ့အနေဖြင့် မိုက်ခီအား ချစ်ခြင်း

မောင်ထွန်းသူ

မောင်ချောက်

ပြတ်မခံဖို့ တပ်ကြပ်ကြီးဂန်နီအား မှာထားပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

မိုက်ခံသည် အလွန်အံ့အားသင့်နေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် မေရီ၏ မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အစီအစဉ်တွေက အများကြီးရှိနေတာဆိုတော့....” ဟု မိုက်ခံက စကားစသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို အခုချက်ချင်း သွားစေချင်တယ်၊ ရှင့်ရုံးခန်းထဲမှာ ဂန်နီ စောင့်နေတယ်၊ ခိုလှုံခွင့်တောင်းတဲ့လူကို ခေါ်ပြီးပြန်လာခဲ့ပါ”

မိုက်ခံက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

မေရီသည် မိုက်ခံ ထွက်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ မိုက်ခံ ဖျောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ထဲတွင် ကြည့်လင်ပေါ်ပါးသွားသည်။ သူ့လမ်းပေါ်မှ မိုက်ခံအား အခုလို ပထုတ်နိုင်ပါက သူသည် လုံခြုံမှု ရှိတော့မည် ဟုတ်ပါလား။

အမေရိကန်သံရုံး စာကြည့်တိုက် တိုးချဲ့အဆောင်သစ်ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနား ကို ညနေ လေးနာရီတွင် စတင်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ နေရာမှာ အလက်ဇင်းဒရူး ဆာဟီရာ ကွက်လပ်ပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ပင်မစာကြည့်တိုက်ကြီး၏ ဘေးတွင် အသစ် ဆောက်ထားသည့် တိုးချဲ့အဆောင် ဖြစ်၏။

ညနေ သုံးနာရီထိုးချိန်တွင် ဧည့်ပရိသတ်အများအပြားစုဝေးနေကြ လေပြီ။ ရဲဉာနချုပ်မှ ဗိုလ်ကြီးအော်ရဲလ် အစွထရာစီသည် မေရီထံရောက်လာသည့် ခြိမ်းခြောက်စာအကြောင်းကို သိနေပြီဖြစ်၏။ သူသည် အဆောက်အအုံသစ် တည်နေရာ မြေပေါ်၌သာမက အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်၌ပါ မော်တော် ကားများကို ရပ်ခွင့်မပေး။ ကားတွင် ချိန်ကိုက်မိုးကပ်၍ ဖောက်ခွဲခံရမည့် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင် ဖယ်ရှားထားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုမျှသာမကသေး၊ အစွထရာစီသည် ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးတွင် အစောင့် များ ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ချထားသည်။ စာကြည့်တိုက် အဆောက်အအုံ၏ ခေါင်မိုး ပေါ်တွင်လည်း လက်ဖြောင့်တပ်သား ချထားသည်။ အခမ်းအနား စံမည့်အချိန် ကျေရောက်မီ မိုးပါရုဏ်များသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် မိုးများကို ရှာဖွေကြ သည်။ တစ်လုံးမှမတွေ့။

အရာရာတိုင်းသည် အဆင်ပြေနေပြီဖြစ်ရာ မဒမ်သံအမတ်ကြီး ရောက် အလာကို စောင့်မျှော်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ မေရီသည် သူ့ကားပေါ်မှဆင်းကာ အခမ်း အနား ကျင်းပမည့်နေရာသို့ လျှောက်လာသည်။

သူ့ရှေ့တွင် လက်နက်ကိုင် ရဲနှစ်ယောက်နှင့် သူ့နောက်တွင် နှစ်ယောက်၊ အရီအား သူတို့၏ ကိုယ်လုံးများဖြင့် ကွယ်ထားကြသည်။ သူ့အတွက် ပြုလုပ်လေး ထားသည့် စက်ဝိုင်းငယ်အတွင်းသို့ မေရီ ရောက်သွားသည့်အခါ ပရိသတ်ထဲ ထက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။ ပရိသတ်ထဲတွင် ရိုမေးနီးယားများ၊ အမေရိကန်များ နှင့် ဘူခါရက်မြို့တော်ရှိ အခြားသံရုံးများမှ ပုဂ္ဂိုလ်များပါဝင်သည်။

မောင်ထွန်းကျ

မျက်နှာသိဟူ၍ အနည်းငယ်မျှသာ ပါ၍ အများစုမှာ မျက်နှာစိမ်းများ ဖြစ်သည်။ ပရိသတ်အား ကြည့်လိုက်မိသည့်အခါ မေရီစိတ်သည် ချောက်ချား လာသည်။ ငါ လာမိတာ မှားပြီဟုလည်း တွေးမိသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး မကြွင်းနေးလည်း အခမ်းအနားကို စနေပြီဖြစ်၏။

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်များခင်ဗျား၊ အမေရိကန် ပြည် ထောင်စုသံအမတ်ကြီး အဖွင့်မိန့်ခွန်း ပြောကြားပါလိမ့်မယ်”

ပရိသတ်ထံမှ လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မေရီသည် အသက် ကို အောင့်ထားရာမှ တစ်ချက်မျှ အားရပါးရ ရှုလိုက်ပြီး မကြွင်းနေးအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ....

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ရေရွတ်သည်။

မေရီအနေဖြင့် လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ်အတွင်းက ကြုံခဲ့ရသည့် ထိတ်လန့်စရာများကြောင့် အဖွင့်မိန့်ခွန်းကို ကြိုတင်၍ ပြင်ဆင်ထားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ သူသည် ကြိုသလို ကျသလို ပြောရတော့မည် ဖြစ်၏။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ဒီနေ့ဆောင်ရွက်ချက်ဟာ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ရင် အသေးအပွဲလေးတစ်ခုလို့ ထင်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်မတန်အရေးပါ အရာ နောက်ဘက် လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့နိုင်ငံနဲ့ အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံတွေကြားမှာ နောက်ထပ် ပေါင်းကူးတံတားတစ်ခု ခင်းလိုက် နိုင်ပြီလို့ ပြောနိုင်တဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်လိုက်တဲ့ အဆောင် သစ်ထဲမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအကြောင်းကို ပိုပြီး တိတိကျကျ စုံလင်လှည့် သိနိုင်စေမယ့် စာအုပ်စာတမ်းတွေ ထပ်မံဖြည့်စွက်ထားမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးမကြွင်းနေးနှင့် သူ့လူများသည် ပရိသတ်ကြားတွင် ဖြည်း ဖြည်းချင်း လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။ စာတွင် ရေးထားသည်မှာ ...

“မသေခင် နောက်ဆုံးရက်မှာ ပျော်ပျော်နေသွားပါ....” ဟု ဖြစ်၏။

လူသတ်သမား ပြောသွားသည့် နောက်ဆုံးရက်ဆိုသည်မှာ ဤနေ့ ဤရက်ကို ပြောတာလား.... မနက်ဖြန်ကို ပြောတာလား ခန့်မှန်းရ ခက်လှ၏။

ပြီးတော့ အချိန်က ဘယ်အချိန်လဲ။ ညနေ ခြောက်နာရီလား၊ ည ကိုးနာရီလား၊ သန်းခေါင်ယံလား။

အခမ်းအနား ကျင်းပနေသည့်နေရာ၏ အခြားတစ်ဖက် အတော်ဝေး ဝေးနေရာမှ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် မောင်းဝင်လာသော ကားတစ်စီးအသံကို ကြားကြ၏။ တစ်ဆက်တည်း ဘရိတ်အုတ်သံ ပြင်းထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကားဆီမှ သံတိုသံစများသည် ပရိသတ်ရှိရာသို့ လွှင့်စဉ်လာသည်။ မေရီ ရုပ်နေသည့် နေရာထိ တော့ မရောက်။

ဆောင်ချက်

ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော ပရိသတ်အချို့သည် မြေဦးတည့်ရာ သို့ ထွက်ပြေးနေကြသည်။ ခေါင်းမိုးပေါ်မှ လက်ဖြောင့်တပ်သား တစ်ဦးသည် သူ့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် မြေးသွားနေသည့် လူအား လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

ကျည်ဆန်သည် ထိုလူ၏ နှလုံးသားကို ဖောက်ထွင်းသွားသည်ဖြစ် ရာ တစ်ချက်မျှ မြောက်တက်သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ကျသွားသည်။ ရိုမေးနီး ယားရဲများသည် ယောက်ယက်ခတ်နေသော လူများ လူစုကွဲ သွားစေရန် အမြန်ဆုံး ရှင်းသည်။

လဲကျနေသည့် အလောင်းကိုလည်း သယ်ယူသွားကြသည်။ မီးလောင် နေသော ကားကိုလည်း မီးသတ်သမားများက ဝိုင်းဝန်း ငြိမ်းသတ်နေကြသည်။ သံရုံးသို့ ပြန်သွားနေသည့် မော်တော်ကားပေါ်၌ ထိုင်နေသော မေရီသည် တစ်ကိုယ် လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိ၏။

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးကို အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူဖို့ ကျွန်တော်အကြံပြုပါရ စေ” ဟု ဗိုလ်မှူးကြီး မကြွင်းနေးက ပြောသည်။

“ကျွန်မ မပြန်နိုင်ဘူး၊ ရုံးကိုပဲ ပြန်မယ်” ဟု မေရီက ခေါင်းမာစွာဖြင့် ငြင်းသည်။

သူ့အနေဖြင့် ရုံးရောက်လျှင် ရောက်ချင်း စတင်တန်ဖိုဂျာထံ တယ်လီ ဖုန်းဆက်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။ သူ မဆက်၍တော့ မဖြစ်။ ဤကိစ္စကို ချက်ချင်း ပြောမှဖြစ်မည်။ အချိန်မီ မပြောနိုင်လျှင် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တစ်ပိုင်းတစ်စိတ် ဖြစ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် မိုက်ခဲလီတီအား သူနှင့်ဝေးရာသို့ ရောက်နေရန် ကြိုတင်၍ စီမံထားခဲ့၏။

သို့ပါလျက်နှင့်ပင် သူ့အား လုပ်ကြံသူသည် ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဤ အတိုင်းဆိုပါက မိုက်ခဲလီတီသည် သူတစ်ဦးတည်းလှုပ်ရှားနေခြင်းမဟုတ်။ သူ့တွင် ကြံရာပါလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မေရီ တွေးမိသည်။

ခြောက်နာရီထိုးသည်အခါ မိုက်ခဲလိတ်သည် မေရီ၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် ဒေါသပူပန်ထလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော် ကိုရီနာဆိုလိုကိုလိုကို အပေါ်ထပ်က အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့တယ်” ဟု ပြောသည်။

“လုပ်ပုံကတော့ တော်တော်ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းတော့ ခိုင်းတယ်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မပြောလိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျား မဟာအမှားကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ပြန်မပို့လို့မဖြစ်ဘူး၊ သူဟာ ခိုအေးနိုးယားတစ်မျိုးသာလှဲရဲ့ အဖိုးတန်ရတနာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ရိုမေးနိုးယားအစိုးရက ဒီအမျိုးသမီးကို သူတို့နိုင်ငံထဲက ထွက်သွားခွင့်ပြုလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်နေသလား”

ထိုအခိုက်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးမက္ကင်းနေသည် အခန်းထဲသို့ သုတ်သီး သုတ်ပျာဝင်လာသည်။ မိုက်ခဲကို မြင်လိုက်ရသောအခါ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“သေတဲ့လူ ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိရပြီ၊ သူ့နာမည်က အန်ဂျယ်၊ သူ့နာမည်အရင်းက အိပ်ချ်အာဒီမင်ဒိုဇာလို့ ခေါ်တယ်”

မိုက်ခဲသည် မက္ကင်းနေအား မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“သံအမတ်ကြီးက ခင်ဗျားကို ဘာမှ ပြောမထားဘူးလား၊ သံအမတ်ကြီးဆီကို အန်ဂျယ်က ခြိမ်းခြောက်စာ တစ်စောင်ပို့တယ်၊ ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း စာကြည့်ဆောင်အသစ်ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားမှာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ရဲတစ်ယောက်က အန်ဂျယ်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်တယ်”

မိုက်ခဲသည် မေရီအား စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည်။ မက္ကင်းနေဘက် လှည့်၍-

“အခု အလောင်းဘယ်မှာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ရဲဌာနချုပ်ရင်ခွဲရဲ့မှာ”

အလောင်းသည် ကျောက်တုံးစင်ပေါ်တွင် ပက်လက်။ ရုပ်ရည်မှာ သာမန် ရွက်ကြမ်းရေကျိုမျှသာဖြစ်သည်။ အရုပ်အမောင်းသည် မြင့်လည်းမမြင့်၊ ပုလည်းမပု။ နှာခေါင်းသည် ခပ်သေးသေးပင် ဖြစ်သည်။ ခြေခံလက်ခံများ သေးသွယ်ပြီး ဆံပင်ခပ်ပါးပါး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပစ္စည်းများကို အလောင်းဘေးနားရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ မိုက်ခဲသည် သေသူ၏ ဂျက်ကက်အင်္ကျီမှ စက်ချုပ်ဆိုင် နာမည်ကို ကြည့်သည်။ ဗျူနိုအေးရီးစ်မြို့မှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ နာမည်ဖြစ်သည်။

သားရေးရှူးဖိနပ်သည် အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံလုပ် ဖြစ်သည်။ မိုက်ခဲက တပ်ကြပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍မေးသည်။

“သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဘာတွေတွေ့သေးသလဲ”

“ဒီလူက လန်ဒန်ကနေပြီး တာရွန်လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင်လေယာဉ်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က ဒီကိုရောက်တယ်၊ သူ့နာမည်ကို ဒီပင်ဒိုးဇားလို့ပေးထားတယ်၊ သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မှာ ရေးထားတဲ့ လိပ်စာအရဆိုရင် ဗျူနိုအေးရီးစ်မှာ သူနေတယ်၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကအတူ၊ သူ့ကြည့်ရတာ နိုင်ငံတကာလည်ပြီး သတ်ဖြတ်နေတဲ့ လူသတ်သမားတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူး”

“ဟုတ်တယ် မတူဘူး” ဟု မိုက်ခဲက ထောက်ခံသည်။

ထိုအချိန်တွင် အန်ဂျယ်သည် ရဲဉာဏ်ချုပ်နှင့် လမ်းပေါင်းဆယ့်နှစ်လမ်းမျှ
ဝေးသောနေရာတစ်နေရာရှိ အိမ်တစ်လုံးရှေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားနေသည်။ သူ့ထံပို့
လိုက်သော ဓါတ်ပုံများသည် ကောင်းလှပါပေ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်
တစ်ပုံချင်းစီ ကျကျနန စစ်ဆေးကြည့်မှ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆသည်။ အန်ဂျယ်သည်
သူလုပ်ခဲ့သည့် 'ဆင်လုံး' ကို ပြန်၍တွေးမိသောအခါ ရယ်ချင်စိတ်ဝင်လာ၏။

ဤကိစ္စမျိုးတွင် တေလေကြမ်းပိုးတစ်ယောက်ကို နိုင်းဖို့ဆိုသည်မှာ
အလွန်လွယ်ကူသောကိစ္စဖြစ်၏။ ကိုကင်းတစ်ထုပ်ပေးလျှင် လုပ်ပေးမည့်လူတွေ
အများကြီးရှိ၏။

သူလုပ်လိုက်သည့်အတွက် လူတိုင်းလိုလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားကြရ၏။
သူတို့ ချွေးပြန်နေသည်ကို ကြားရလျှင် သူ့အဖို့ ပျော်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို မစရသေး။ ဤအလုပ်အတွက်
ဒေါ်လာငါးသန်းရမည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်လာငါးသန်းနှင့်တန်အောင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာ
လုပ်ပြမည်ဟု သူ့စိတ်ထားသည်။

သူလုပ်မည့်ပွဲသည် ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီများအတွက် ပြောစမှတ်
ပြုလောက်အောင် ခမ်းနားသော မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့မှာ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်
ပွဲကို သူ့အိမ်မှာ ကျင်းပလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီမှာကပွဲရှိမယ်။ မရိန်းတပ်က တီးဝိုင်းရှိမယ်။
တခြား ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေလည်း ရှိမယ်။ အဲဒီပွဲမျိုးမှာ ဖြစ်သွားမယ့် မြင်ကွင်းဟာ
ဒေါ်လာ ငါးသန်းတန် မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ရမှာပေါ့” ဟု အန်ဂျယ်တွေး၏။

ဝါရှင်တန်မှ စတင်တန်ရီဂျာက မေရီထံ တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ လျှို့
ဝှက်တယ်လီဖုန်းခန်းထဲမှ ထိုင်စောင့်နေသော မေရီသည် တယ်လီဖုန်းကို ကသော
ကမျော ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး မေရီ”

“ရှင် ကျွန်မပို့လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းရသလား”

“မရဘူး၊ ကျွန်တော်တရုတ်ပြည်က ပြန်ရောက်ပြီး ခင်ဗျားဆီထ
ဘာကြေးနန်းမှ ကျွန်တော်မရဘူး”

မေရီသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကြေးနန်း
ပို့ခဲ့သည်မှာ အမှန်။ အက်ဒီမော့စ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။
ထိုကြေးနန်းသည် ဘယ်သူ့ဆီကို ရောက်သွားပါလိမ့်။ သူသည် ဘယ်နေရာက
စပြောရမည်ကို အချိန်အနည်းငယ်မျှလူ့၍ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

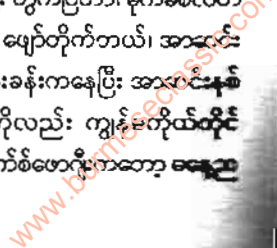
“မိုက်ခဲလိတ်က ကျွန်မကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မေရီ”

“ကျွန်မအမှန်အတိုင်း ပြောပြနေတာပါ။ သူ ကျွန်မကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစား
ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ပြင်သစ်သံရုံးက လူးဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီးဆိုတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
နဲ့ တွေ့တယ်။ ကျွန်မ နေမကောင်းဖြစ်တော့ သူကုပေးတယ်။ ကျွန်မမှာ အာဆင်းနစ်
အဆိပ်မိထားတယ်။ အဲဒီအဆိပ်ကိုကျွေးတာ မိုက်ခဲလိတ်ပဲ”

“ဘာကြောင့် ခင်ဗျားက အဲသလိုတွေးတာလဲ”

“ဒေါက်တာလူးဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီးက ခန့်မှန်းပြီး တွက်ပြတာ၊ မိုက်ခဲလိတ်
က ရုံးရောက်ရင် ကျွန်မကို ကော်ဖီတစ်ခွက်အမြဲတမ်း ပျော်တိုက်တယ်။ အာဆင်း
နစ်အဆိပ်ကို ကော်ဖီထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ သံရုံးဆေးခန်းကနေပြီး အာဆင်းနစ်
အဆိပ်ပါတဲ့ ပိုးသတ်ဆေးတစ်ဘူး ထုတ်သွားတာကိုလည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်
လက်ပူးလက်ကြပ်တွေ့ထားတယ်။ ဒေါက်တာလူးဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီးကတော့ ချော့

မောင်ကျွန်းသူ

ထောင်ချောက်

တပဲ အသတ်ခံသွားရပြီ။ ဒီနေ့မွန်းလွဲပိုင်းမှာ မိုက်ခဲလိတ်နဲ့ တွဲလုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် တစ်ဖက်မှ ငြိမ်ဆိတ်မှုသည် အချိန်အတော်ကြီးကြာသည်။ ထို့နောက် စတင်တန်ရီဂျာ၏ အသံကို ပြန်ကြားရ၏။

“ဒီမယ်...မေရီ၊ အခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မေးမယ့်မေးခွန်းဟာ အလွန်ကို အရေးကြီးပါတယ်။ သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှဖြေပါ။ ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့လူဟာ မိုက်ခဲလိတ်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သေးသလဲ”

“မိုက်ခဲကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ သူက ကျွန်မအလုပ်ဝင်စကတည်းက ကျွန်မကို ပြန်သွားဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တဲ့ လူပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို သမ္မတကြီးဆီတင်ပြမယ်။ မိုက်ခဲလိတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပြစ်ရတော့မှာပဲ။ ခင်ဗျားကို အကာအကွယ်ပေးဖို့လည်း အမြန်ဆုံးစီစဉ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်”

“အခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ဟာ ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့ပဲ။ အဲဒီနေ့မှာ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျွန်မအိမ်မှာလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒီအခါအခါကို ကျွန်မဖျက်လိုက်ရင် ကောင်းမလား”

တစ်ဖက်မှ ငြိမ်နေပြန်သည်။ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေသည့် အနေအထားဖြစ်၏။

“ပွဲကိုတော့ မဖျက်စေချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပွဲလုပ်တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လူတွေကြားမှာ နေဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်စိအောက်က တစ်မိနစ်တစ်စက္ကန့်တောင် အပျောက်မခံပါနဲ့။ မိုက်ခဲလိတ် အနေနဲ့ တလေးတွေကတစ်ဆင့် ခင်ဗျားကို အပိုင်ကိုင်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်”

မေရီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။

“မိုက်ခဲလိတ်က ကျွန်မကို ဘာကြောင့် သေစေချင်နေတာလဲ”
“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို သိချင်နေတာပဲ။ အဆက်အစပ်က ရှိမှမရှိတာ အသေအချာစဉ်းစားရင် လုံးဝ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အခုလောလောဆယ်တော့ သူနဲ့ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင်နေပါ”

လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်လိုက်သည့် အချိန်တွင် မေရီသည် သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်မှ အလွန်ကြီးမားလေးလံသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခု လျှောကျသွားသည့်နယ် ခံစားရလေသည်။

တယ်လီဖုန်း မြည်လျှင်မြည်ချင်း အက်ဒီမော့စ်က ကောက်ကိုင်သည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စကားပြောကြသည်မှ ဆယ်မိနစ်မျှ ကြာ၏။

“အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားပေးမယ်၊ ပြဿနာမရှိစေရဘူး” ဟု အက်ဒီက ကတိပေးသည်။

အန်ဂျယ်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်လိုက်သည်။ အက်ဒီမော့စ်က သူ့သိရသမျှကို တစ်ခုချင်းစီ ပြန်၍စဉ်းစားကာ အံ့ဩနေသည်။ ဘာကြောင့် အန်ဂျယ်က အရာရာတိုင်းကို အသေးစိတ်သိချင်နေရသနည်း။ သူသည် လက်ဝတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ထပ်လေးဆယ့်ရှစ်နာရီ စောင့်ရလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်၏။

(၆၀)

မေရီနှင့် စကားပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စတင်တန်ရီဂျာသည်

ဗိုလ်မှူးကြီးမကြွင်းနေးထံသို့ ဖုန်းဆက်သည်။

“မိုက်ခ်စလိတ်ကို သတိပေးရိယထားပြီး ထိန်းထားပါ။ နောက်ထပ် ကျွန်တော့်ဆီက ညွှန်ကြားချက်မရမချင်း သူ့ကို ထိန်းသိမ်းထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။

“မိုက်ခ်စလိတ် ဟုတ်လား” ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးက မယုံကြည်နိုင်သော ယာယီဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို သီးခြားခွဲထားပါ။ အန္တရာယ်ပေးချင်ပေးလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူ့နဲ့မှလည်း စကားမပြောပါစေနဲ့။ သူ့ကို ထိန်းသိမ်းပြီးရင် အိမ်ဖြူတော်ကို ချွတ်ချင်းဖုန်းဆက်ပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီမှာရှိမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

နောက်နှစ်နာရီအကြာတွင် အိမ်ဖြူတော်ရှိ စတင်တန်ရီဂျာ၏ တယ်လီ ဖုန်း မြည်လာသည်။ ရီဂျာသည် တယ်လီဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ယူလိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး မကြွင်းနေး စကားပြောနေပါတယ် မစွတာရီဂျာ”

“ခင်ဗျား မိုက်ခ်စလိတ်ကို ထိန်းသိမ်းပြီးပြီလား”

“မထိန်းသိမ်းရသေးဘူးခင်ဗျာ။ အခုပြဿနာတစ်ခုပေါ်နေတယ်။ မိုက်ခ် စလိတ်ပျောက်သွားပါပြီ”

ဆိုဖီယာ၊ ဘူလ်ဂေးရီယား၊ စနေနေ့၊ ဇူလိုင် ၃။ အမည်နာမ မဖော်ပြနိုင် သည့် ခပ်သေးသေးအဆောက်အအုံတစ်လုံးထဲတွင် အရှေ့ပိုင်း ကော်မတီဝင်အစု တစ်စုသည် အစည်းအဝေးကျင်းပလျက် ရှိသည်။

စားပွဲ၌ ထိုင်နေကြသူများသည် ရုရှ၊ တရုတ်၊ ချက်ကိုစလိုဗားကီးယား၊ ပါကစ္စတန်၊ အိန္ဒိယနှင့် မလေးရှားနိုင်ငံများမှ တန်ခိုးအာဏာ ဩဇာကြီးသည့် ကိုယ်စားလှယ်များဖြစ်၏။ အစည်းအဝေးစပြီးဖြစ်၍ သဘာပတိသည် စကားပြော လျက်ရှိ၏။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ဆီ လာရောက်ဆက်သွယ်ကြတဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုဆိုပါတယ်။ အနောက်ပိုင်း ကော်မတီဆီတ ရောက်လာတဲ့ အကောင်းဆုံးသတင်းတစ်ခုကို ပြောပြရမှာမို့ ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ချမ်းသာနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းရဲ့ နောက်ဆုံးအပိုင်းဟာ အောင်မြင် စွာ အဆုံးသတ်ဖို့ နီးနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ မနက်ဖြန်ညဆိုရင် ဘူခါရထံ မြို့က အမေရိကန်သံအမတ်အိမ်မှာ ဖြစ်လာမှာပါ။ နိုင်ငံတကာသတင်းစာနဲ့ ရုပ်မြင် သံကြားဌာနတွေအတွက်လည်း အစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားပြီးပါပြီ”

လျှို့ဝှက်နာမည်ပိုင်ရှင် ကာလီက ပြောသည်။

“အမေရိကန်သံအမတ်နဲ့ သူကလေးနှစ်ယောက်....”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို တခြားအမေရိကန်တွေ ဧည့်သည်တွေနဲ့အတူ လုပ်ကြသတ်ဖြတ်လိမ့်မယ်။ လူကတော့ ရာနဲ့ချီပြီးသေဖို့ရှိတယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ဟာ အတော်ရက်စက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောဆောင်နေတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် တို့ မဲခွဲရတော့မယ်”

သဘာပတိသည် စားပွဲ၏ တစ်ဖက်ထိပ်မှလူကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘရာမာ”

“သဘောတူပါတယ်”

မောင်ထွန်းထွန်း

“ဗစ်ရှ်နဲ့”

“သဘောတူပါတယ်”

“ကရစ်ရှ်နာ”

“သဘောတူပါတယ်”

လူတိုင်း မဲပေးအပြီးတွင် သဘာပတိက ကြေညာသည်။

“ကန့်ကွက်သူမရှိ၊ တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီကိစ္စဖြစ်မြောက်လာအောင် ကူညီခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အထူး ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့်မယ်”

သူက အမေရိကန်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု မိုက်ခဲလိတ်က ပြန်ပြောသည်။

ထောင်ချောက်

ဇူလိုင်လ လေးရက်နေ့တွင် ကျင်းပမည့် ပါတီပွဲကို တခမ်းတနား ပြင်ဆင် မွမ်းမံရန်အတွက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ပေးပို့သော ပစ္စည်းများသည် ဘူခါ ရက်မြို့သို့ စနေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် လေယာဉ်တစ်စီးနှင့် ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ပစ္စည်းများကို အသင့်စောင့်နေသော ထရပ်ကားများပေါ်တင်ကာ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုအစိုးရပိုင် ကုန်ရုံသို့ ချက်ချင်းပို့သည်။

ရောက်လာသည့် ပစ္စည်းများထဲတွင် အနီရောင်၊ အဖြူရောင်နှင့် အပြာ ရောင် မိုးပျံဘောလုံး ထောင်နှင့်ချီပါသည်။ ယင်းတို့ကို စက္ကူဘူး အမြောက် အမြားနှင့် ထည့်လာခြင်းဖြစ်၏။

ယင်းတို့နှင့်အတူ မိုးပျံဘောလုံးများအား ဓါတ်ငွေ့ရည်ထည့်ပေးရန် သံမဏိဆလင်ဒါ သုံးလုံး၊ ရောင်စုံပန်းစက္ကူလိပ်နှစ်ရာငါးဆယ်၊ အဖျော်ယမကာ များ၊ ဗျောက်အိုးများ၊ စက္ကူအလံများ စသည့် ပစ္စည်းများလည်း ပါလာသည်။

ထရပ်ကားပေါ်မှ ကုန်ပစ္စည်းများကို ညရုတ်နာတွင် ချကာကုန်ရုံသို့ ပို့သည်။ နောက်နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ဂျစ်ကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာ သည်။ ကားပေါ်၌ ပါလာသော အောက်ဆီဂျင်ဆလင်ဒါဘူးကြီးသုံးဘူးကို ကုန်ရုံ ထဲသို့ ယာဉ်မောင်းကိုယ်တိုင် သယ်ပို့သည်။ ဘူးကြီးများပေါ်တွင် အမေရိကန် စစ်တပ်၏ အမှတ်အသားတံဆိပ်များ ရိုက်နှိပ်ထားသည်။

ကုန်ရုံတွင် လူသူကင်းမဲ့သွားသည့်အချိန် ညတစ်နာရီတွင် အန်ဂျယ် ပေါ်လာသည်။ ကုန်ရုံတံခါးကို သေ့မှမခတ်ဘဲ ထားခဲ့သဖြင့် အန်ဂျယ်သည် အတွင်းသို့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။ အထဲရောက်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆလင်ဒါဘူးကြီးများကို ကျကျနန ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကာ သူလုပ် ငန်းကိုစသည်။ ပထမဆုံး သူလုပ်သည့်အလုပ်မှာ ဘူးများအတွင်းမှ ဓါတ်ငွေ့ များကို သုံးပုံတစ်ပုံမျှသာချန်၍ ကျန်ရှိသမျှကို ထုတ်ပစ်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအလုပ် ပြီးစီးသွားသည့်နောက်တွင်မူ ကျန်အလုပ်သည် နိမ့် ရှင်းရှင်းကလေးဖြစ်၍ သက်သာလွယ်ကူလှပေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ယောင်ချောက်

“ဘောလုံးတွေအတွက် တာဝန်ခံထားတာသူပဲ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးမထွင်းနေရဲ့ အမိန့်နဲ့ လာပို့တာ”

နောက်အစောင့်တစ်ယောက်က သူစိမ်းအားကြည့်၍ ရယ်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက်တောင်တော်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်သည် ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူပေးပြီးသည့်အခါ စတိုခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြလေ၏။

“ခင်ဗျား တစ်နာရီအချိန်ရမယ်” ဟု အက်ဒီမော့စ်က သူစိမ်းအား လှမ်းပြောသည်။

“အလုပ်စလုပ်ရင် ကောင်းမယ်”

အက်ဒီမော့စ်သည် တပ်ကြပ်ကြီးအား ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြုကာ စတိုခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ဆလင်ဒါကြီးတစ်ဘူး ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ကြည့်နေသည်။

“ဒီဘူးကြီးတွေထဲမှာ ဘာရှိလဲ”

“ခတ်ငွေ” ဟု သူစိမ်းက တိုတိုပြတ်ပြတ်လေသံဖြင့် ဖြေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ရပ်ကြည့်နေခိုက်မှာပင် သူစိမ်းသည် ဘောလုံးတစ်လုံးကို ယူ၍ ဆလင်ဒါထိပ်ဖူးတွင် စွပ်လိုက်သည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဘောလုံးသည် လေပြည့်ကာ ပျံတက်သွားပြီး မျက်နှာကျက်တွင် ကပ်နေသည်။

“ဟာ...တယ်ဟုတ်ပါလား” ဟု ရေရွတ်ကာ တပ်ကြပ်ကြီးက ပြုံးသည်။

ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့ ညနေ မြောက်နာရီတိတိတွင် အမေရိကန် စစ်တပ်မှ စစ်ထရပ်ကားတစ်စီးသည် သံအမတ်ကြီးအိမ်တံခါးဝသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ အစောင့်က ...

“ကားထဲမှာ ဘာပစ္စည်းတွေပါသလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဒီညပါတီပွဲအတွက် ပစ္စည်းတွေ လာပို့တာ”

“စစ်ကြည့်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အစောင့်သည် ထရပ်ကားနောက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။

“ဟိုဘူးတွေထဲက ဘာတွေလဲ”

“ခတ်ငွေ ဘူး၊ မိုးပျံဘောလုံး၊ အလံနဲ့ အရက်တွေထည့်ထားတဲ့ ဘူးတွေ

“ဖွင့်ပြစမ်းပါဦး”

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှအကြာတွင် ထရပ်ကားသည် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရသည်။ အတွင်းဘက် ရောက်သည့်အခါ မရိန်းတပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး နှင့် တပ်သားနှစ်ဦးက ပစ္စည်းများကိုချ၍ စတိုခန်းသို့ ပို့ပေးသည်။

ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူနေချိန်တွင် အက်ဒီမော့စ်သည် စစ်တပ် အလုပ်ကြမ်းဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် သူတစ်ယောက်နှင့်တွဲ၍ စတိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

အစောင့်တစ်ယောက်က ...

“ဒီဘောလုံးတွေအားလုံးကို ဘယ်သူက လေမှုတ်သွင်းပေးမှာလဲ” ဟု ဆီးမေး၏။

“မပူပါနဲ့” ဟု အက်ဒီမော့စ်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒီခေတ်က နည်းပညာခေတ်ပါ”

သူက သူစိမ်းဘက်သို့ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြုသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ထောင်ချောက်

သံရုံးရှိ ရုံးခန်းထဲတွင် မေရီသည် လက်ကျန်ကြေးနန်းအချို့ကို အပြီး သတ်ဖတ်နေသည်။ သူသည် ဒီနေ့ည ကျင်းပမည့် ပါတီပွဲအတွက် မိုးရိမ်ကြောင့်ကျ ခြင်းဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ပါတီပွဲသို့ ရောက်လာမည့် ဧည့်သည်များမှာ အနည်းဆုံး နှစ်ရာကျော်ခန့်ရှိပေလိမ့်မည်။ ပါတီပွဲမစမီ မိုက်ခလိတ်ကို ဖမ်းမိလိမ့်မည်ဟု သူ ဧည့်လင့်နေမိ၏။

သူ၏ သားနှင့် သမီးကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုထားရန် ကြိုတင်၍ မှာထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အိမ်ကလူများသည် သူမှာသည့်အတိုင်း ထိုထံမှာကြလိမ့်မည်ဟု သူထင်၏။ မိုက်ခလိတ်သည် ဤကလေးနှစ်ယောက်အား သတ်ရက်ပါမည်လော။ အရူးတစ်ယောက်မဟုတ်သော မိုက်ခလိတ်သည် ဤကလေး နှစ်ယောက်အပေါ်တွင် ရက်ရက်စက်စက်ပြုလိမ့်မည်ဟု သူထင်။

မေရီသည် စက္ကူတချို့ ဆုတ်ဖြဲကာ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ မိုက်ခလိတ်သည် ရုံးခန်းနှစ်ခန်းကို ဆက်ထားသည့် တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာနေသောကြောင့်ပေ တည်း။ သူသည် ပါးစပ်ကိုဟ၍ သံကုန်ဟစ်၍ အော်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မအော်နဲ့လေ”

မေရီသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်သွားသည်။ အကယ်၍ သတ်မည်ဆိုပါက မိုက်ခလိတ်သည် သူမအော်မီ သတ်ပစ်နိုင်၏။ ပြီးတော့ သူဝင်လာသည့် တံခါးပေါက်မှ ပြန်ထွက်ကာ လွတ်မြောက်သွားနိုင် သော အခြေအနေရှိ၏။ သို့ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် ချက်ချင်းမသတ်သနည်း။

“ဗိုလ်မှူးကြီးမကြွင်းနေရဲ့လူတွေ ရှင်ကိုလိုက်ရှာနေကြတယ်။ ရှင် ကျွန်မ ကို သတ်ချင်ရင်သတ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင် လွတ်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့”

“ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူး။ အန်ဂျယ် ဆိုတဲ့လူ” ဟု မိုက်ခလိတ် ပြောသည်။

“ရှင်ဟာ လူလိမ်တစ်ယောက်ပဲ။ အန်ဂျယ်သေပြီ။ သေနတ်မှန်ပြီး သေတာ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတာပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာမှမသိဘူး။ အန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ကောင်က အာဂျင်တီးနား နိုင်ငံက ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက်၊ ရဲလက်ချက်နဲ့ သေတဲ့ကောင်က အန်ဂျယ်မဟုတ်ဘူး။ အန်ဂျယ်အစားထိုးထားတဲ့အကောင်”

“ရှင်ပြောနေတဲ့စကားတွေကို တစ်လုံးမှမယုံဘူး” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“လူးဝစ်ဒက်စ်ဖောဂျီးကို ရှင်သတ်ခဲ့တယ်။ ရှင် ကျွန်မကို အဆိပ်ခတ် သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို ရှင် ငြင်းနိုင်သလား”

မိုက်ခလိတ်သည် မေရီအား အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပြောမယ့် ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ခင်ဗျားနားထောင်စေချင်တယ်”

သူသည် တံခါးပေါက်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဝင်ခဲ့လေ ဘစ်လ်” ဟု လှမ်းပြောသည်။

အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသူမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးမကြွင်းနေ။

“ကျွန်တော်တို့ ပြောသင့်ပြောထိုက်တာမှန်သမျှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြဖို့ အချိန်ကျပြီလို့ ထင်ပါတယ် မဒမ်သံအမတ်ကြီး”

(၆၁)

သံအမတ်ကြီးနေအိမ် စတိုခန်းထဲတွင် စစ်တပ်အလုပ်ကြမ်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် သူစိမ်းသည် တောလုံးများကို ဓါတ်ငွေ့ဖြည့်နေဆဲ။ မရင်းတပ် ကြပ်သည် သူလုပ်သမျှကို စိတ်ဝင်တစား ရပ်ကြည့်နေသည်။ တပ်ကြပ်သည် သူစိမ်းလုပ်နေပုံကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသည်။

သူစိမ်းသည် အဖြူရောင်တောလုံးများကို ပထမဆလင်ဒါမှဖြည့်၍ အနီရောင်များကို ဒုတိယဆလင်ဒါမှဖြည့်ကာ အပြာရောင်များကို တတိယ ဆလင်ဒါမှ ဖြည့်သည်။

ဆလင်ဒါတစ်လုံးမှ ဓာတ်ငွေ့ရည်ကုန်သွားအောင် ဖြည့်ပြီးကာမှ ဘာကြောင့်နောက်တစ်လုံးမသုံးဘဲ တစ်လှည့်စီသုံးနေရသနည်း။ သူသည် သူစိမ်း၏ လုပ်ပုံကိုကြည့်၍ အံ့ဩနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သိချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြလာ သဖြင့် မေးလိုက်ရန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော်လည်း ဒီလူနှင့်သူ စကား မပြောချင်။

“ကျွန်တော်တို့အစကနေပြီး ပြန်ပြောရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါ တယ်” ဟု ဗိုလ်မှူးကြီး မက္ကင်းနေက ပြောသည်။

“သမ္မတကြီးအဖြစ် ကျမ်းကျိန်တဲ့နေ့က ကျွန်တော်တို့ကို သမ္မတ အယ်လီဆန်က သံကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်က နိုင်ငံတွေနဲ့မဟာမိတ်အဖြစ် ဆက်ဆံသွားဖို့ သူဆန္ဒရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့တာ မှတ်မိမှာပေါ့။ ဒီစကား ကြောင့် လူအတော်များများ တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအဖွဲ့ထဲ မှာကိုပဲ အကယ်၍ အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆံရင် ကွန်မြူနစ် တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတဲ့အုပ်စုတွေ ရှိနေတယ်”

“ဟိုတစ်ဖက်မှာကလည်း သမ္မတ အယ်လီဆန်ရဲ့ စကားဟာ သူတို့ ကွန်မြူနစ်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ့် လှည့်ကွက်တစ်ခုလို့ မြင်နေတဲ့အုပ်စုရှိနေတယ်။ ရောမခေတ်ကလို ထရိုဂျန်မြင်းကြီးထဲမှာ အရင်းရှင်သူလျှို့တွေ ထည့်ပြီး သူတို့နိုင်ငံ တွေထဲ သွင်းလာလိမ့်မယ်လို့ တွက်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ နှစ်ဖက်စလုံးက တန်ခိုး အာဏာကြီးမားတဲ့လူတွေဟာ အထူးလျှို့ဝှက်မဟာမိတ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ လိုက်ကြ တယ်။ သူတို့အဖွဲ့ကို လွတ်လပ်ရေးမြတ်နိုးသူများ အဖွဲ့လို့ အမည်ပေးခဲ့ကြတယ်”

“သူတို့အဖွဲ့က သမ္မတအယ်လီဆန်ရဲ့ စီမံကိန်းကို ဖျက်ဖို့အတွက် လုပ်ငန်းအကောင်အထည်စ၊ ဖော်ချိန်အထိ စောင့်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ လုပ်ငန်း ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသွားဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။ တကယ် လက်တွေ့ အကောင်အထည်ပေါ်လာကာမှ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရက်ရက်စက်စက် နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်းအားဖြင့် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာနောက်ထပ် ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ပေါ်သော အောင် ရာသက်ပန်တားမြစ် ပိတ်ပင်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သူတို့က ယူဆကြတာပဲ။ အဲဒီမှာတင် ခင်ဗျားရဲ့ အခန်းဟာ မြင်ကွင်းထဲကို ရောက်လာတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုမှ ဘာကြောင့်ရွေးရတာလဲ”

မောင်ထွန်းသူ

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အတွင်းပစ္စည်းထက် အပြင်က ထုတ်ထားတဲ့ အထုပ်က အရေးကြီးတယ် ထင်လို့ပေါ့” ဟု မိုက်ခိက ဝင်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ သူတို့လိုချင်တဲ့ ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခုပဲ၊ ချစ်စရာ ကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ အလွန်ချောမောလှပတဲ့ မစ္စကင်အမေရိကပေါ့။ သူတို့က ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ပွဲထုတ်နိုင်အောင်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလမ်းမှာ ခင်ဗျား ယောက်ျားက ရှေ့ကပိတ်နေတော့ သူတို့ကသူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ မတော် တဆ ကားတိုက်မှုတစ်ခုဖြစ်သွားအောင် လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားမှာ သံသယမဝင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားက သမ္မတကပေးတဲ့ အလုပ်ကို လက်မခံဘဲ ငြင်းနေတာ မဟုတ်လား”

မေရီသည် စကားပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ မိုက်ခိ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက်ရှိ၏။

“နောက်တစ်ဆင့် သူတို့လုပ်တာက ခင်ဗျားကို လူသိများပြီး ထင်ရှား ကျော်ကြားလာအောင် တည်ဆောက်ပေးခဲ့တာပဲ။ သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေတဲ့ နိုင်ငံတကာထုတ် စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ခင်ဗျားကို လူတကာရဲ့ အချစ် တော်ကလေးဖြစ်လာအောင် လုပ်ပေးကြတယ်။ သဘောကတော့ ခင်ဗျားဟာ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဦးတည်နေတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှေ့က ဦးဆောင်မှုပေးနေတဲ့ မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ယောက်လို့ မြင်လာအောင်ပေါ့”

မိုက်ခိ၏ လေသံသည် သရော်သံ လှောင်သံရောနေရာမှ နူးညံ့သိမ်မွေ့လာသည်။

“အဲ...အခုတော့ သူတို့အစီအစဉ်က ခင်ဗျားနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြားရသိရသူတိုင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားအောင် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ပစ်ဖို့ပဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဒီလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြီးကို ကြားရ သိရပြီးတဲ့ နောက် နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးတင်းမာမှု လျော့နည်းရေး၊ ချစ်ကြည်ရေးဆိုတဲ့ စိတ်ကူးတွေအပေါ် ရွံရှာစက်ဆုတ်သွားအောင်၊ မုန်းတီးသွားအောင် အော့နလုံး နာသွားအောင် ရည်မှန်းချက်ထားပြီး လုပ်ကြတာပဲ”

မေရီသည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ထိုင်ကာ တွေဝေလျက် ရှိသည်။

“မိုက်ခိစလိတ်ဟာ စီအိုင်အေနဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်နေရတဲ့လူပါ” ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးမက္ကင်းနေးက ဝင်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားယောက်ျားနဲ့ မာရင်ဂရီတို့ အသတ်ခံရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ လွတ်လပ်ရေး မြတ်နိုးသူများအဖွဲ့ကို ခြေရာခံဖို့ မိုက်ခိကို တာဝန်ပေးခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ကလည်း မိုက်ခိကို သူတို့ဘက်တော်သားလို့ ယူဆပြီး သူတို့အဖွဲ့ထဲဝင်ဖို့

ဟောင်ချောက်

အထိ ဖိတ်ခေါ်လာကြတယ်”

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့က သမ္မတကြီးအယ်လီဆန်ဆီ တင်ပြခဲ့ကြ တယ်။ သူကလည်း ချက်ချင်းသဘောတူလက်ခံခဲ့တယ်။ သမ္မတအနေနဲ့ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲတစေ မျက်ခြည်မပြတ်အောင် နေခဲ့တယ်။ သူစိတ်ပူနေတာ က ခင်ဗျားနဲ့ ကလေးတွေအတွက်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို လုံးဝမထိပါးအောင် ကာကွယ်ပေးထားဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို အမြဲမပြတ်မှာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အနေနဲ့က ခင်ဗျားကို အသိပေးချင်ပေမယ့် မပေးရဲဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ လည်း မတိုင်ပင်ရဲဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စီအိုင်အေ အကြီးအကဲ နက်ဒ်တန် လင်ဝက်စ်က လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ ထိပ်ဆုံးလူတွေဆီက အများဆုံး ပေါက်ကြား နေတယ်လို့ သတိပေးထားတဲ့အတွက်ပါ”

မေရီ၏ တစ်ခေါင်းလုံး မူးဝေနောက်ကျိလျက်ရှိ၏။ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ် စွာဖြင့် မိုက်ခိအား မော့ကြည့်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရှင်က ကျွန်မကိုသတ်ဖို့ ဘာကြောင့် အားထုတ်ခဲ့တာလဲ” မိုက်ခိက သက်ပြင်းချသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ကိုကယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဘက်က ခေါင်းမာလွန်းအားကြီးတယ်။ ကလေးတွေကိုခေါ်ပြီးပြန်ဖို့ နားချ ပြန်တော့လည်း မရဘူး။ အမှန်က ခင်ဗျားရဲ့အသက်ဟာ အိမ်ပြန်နေမှပဲ လုံခြုံမှာ”

“ဘာပဲပြောပြော ရှင် ကျွန်မကို အဆိပ်ခတ်ခဲ့တာကတော့ အမှန်ပဲ မဟုတ် လား”

“သေအောင်ခတ်တဲ့အဆိပ် မဟုတ်ပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါး ဖျားနာရုံ လောက်မှန်းပြီး ခတ်ခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျား အဲသလိုနေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရင် ရိုမေးနီးယားက ပြန်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ထစ်ချ ကျွန်တော်တွက်ခဲ့မိတယ်။ တစ်ဖက်မှာလည်း ဖရိုန့်ဖို့ဒီဗြို့က ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် မှာထားခဲ့ပါ တယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်း အသိပေးချင်ပေမယ့်လည်း ထုတ်မပြော ရဲဘူး။ စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုလုံး ပျက်သွားမှာကို သိပ်စိုးရိမ်ရတယ်။ အခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဒီအသင်းဖွဲ့ စည်းနိုင်လာအောင် ဘယ်သူက ဦးဆောင်ပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိကြရသေးဘူး။ ဦးစီးတဲ့လူက ဘယ်အစည်း အဝေးမှ မတက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ။ သူ့ကို ကြီးကြပ်ရေးမှာ လှုပ် သူ့လူတွေက သိထားကြတယ်”

“လူးဝစ်ကျတော့ ဘာကြောင့်သတ်ရတာလဲ”
“ဒေါက်တာလူးဝစ်က သူတို့အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့မှာ အန်ဒရူး ကျောထောက်နောက်ခံပဲ။ ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့ လက်နက်ပါ လူတစ်ယောက်ပါ”

မောင်ထွန်းသူ

ခင်ဗျားကို ပြန်ပေးဆွဲဟန်ဆောင်ကြတယ်။ သူက ကယ်တင်ရှင် လူစွမ်းကောင်းနေရာက သရုပ်ဆောင်တယ်။”

မေရီ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသော မိုက်ခဲသည် တစ်ခဏမျှ တန့်သွားသည်။ စကားဆက်ပြောသည့်အခါ သူ့လေသံသည် ပို၍ သိမ်မွေ့လာသည်။

“ခင်ဗျားမှာက အထီးကျန်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ အကာအကွယ်ကင်းမဲ့နေတယ်။ ဒါကို သူတို့က အခွင့်ကောင်းယူပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာပေါ့။ ဒီဆရာဝန်ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ဒီနည်းမျိုးနဲ့ ဝင်သွားကြတာများပါပြီ။ ခင်ဗျားဟာ ပထမဆုံး လူမဟုတ်ပါဘူး။”

“ရှင်...ဘာကြောင့် သူ့ကိုသတ်တာလဲ”

“မရွေးသာတဲ့လမ်းပေါ် ရောက်သွားလို့ပါ။ သူတို့ အစီအစဉ်ရဲ့ အဓိက ရည်မှန်းချက်က ခင်ဗျားနဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို နိုင်ငံတကာက သိသွားအောင်၊ ငြော့မမှတ်ဖြစ်သွားအောင် အကြီးအကျယ်အကွက်ဆင်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖို့ပါ။ လူးဝစ်က ကျွန်တော့်ကို အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်လို့ သိထားတဲ့လူ၊ အဆိပ်နဲ့ သတ်ဖို့ဆိုတာက သူတို့ရွေးထားတဲ့နည်းမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အဆိပ်ခတ်တယ်လို့ ယူဆတဲ့အခါမှာ သူဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရုံမကဘူး။ သံသယပါဝင်လာတယ်။ အဲဒီတော့ သူက ကော်မတီ ရွေးမှာ ကျွန်တော် ဘာဆိုတာ မပြောခင် သူ့ကို ကျွန်တော် ရှင်းပစ်မှဖြစ်မှာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မသတ်လို့ မရတော့ဘူး။”

ထိုင်၍ နားထောင်ရင်းနှင့်ပင် သူနားမလည်ခဲ့သောအပိုင်းအစများသည် တစ်စစ ဖြစ်နေရာမှ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ သူ မယုံကြည်ခဲ့သူက သူ အသက်ရှင်နေဖို့အတွက် အဆိပ်ခတ်ခဲ့၏။

သူ ချစ်မြတ်နိုးသလိုလို ဖြစ်မိခဲ့သော လူက သူ့အား ရက်စက်စွာ သတ်ဖို့အတွက် အသက်ကို ကယ်ခဲ့၏။ သူနှင့် သူ့ကလေးများသည် သက်သက်မဲ့ အသုံးချခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ လူတိုင်းက သူ့အား ပြခဲ့သော နွေးထွေးမှုများသည် အစစ်မဟုတ်၊ အတုအယောင်များသာဖြစ်၏။ သူ့အပေါ် တကယ်စစ်မှန်သော စေတနာဖြင့် စောင့်ရှောက်နေသူမှာ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်ထင်၏။

ထိုသူမှာ စတင်တန်ရီဂျာဟု သူယူဆသည်။

“ဒါနဲ့ စတင်တန်ရီဂျာကကော” ဟု မေရီက စကားစသည်။

“သူဟာ တစ်လျှောက်လုံး ခင်ဗျားကို အကာအကွယ်ပေးခဲ့သူပါ” ဟု

မိုလ်မူးကြီး မကြွင်းနေးက အာမခံသည်။

“မိုက်ခဲက ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့ အားထုတ်နေတယ်လို့ သူထင်တဲ့အတွက်

ထောင်ချောက်

မိုက်ခဲကို ဖမ်းထားဖို့ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးခဲ့ပါတယ်။”

မေရီသည် မိုက်ခဲအား လှမ်းကြည့်သည်။ မိုက်ခဲသည် မိမိကို အကာအကွယ်ပေးရန် စေလွှတ်ထားသူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တစ်ချိန်လုံး မိမိက သူ့အား ရန်သူဟုမြင်ခဲ့သည်။

“ဒါဆိုရင် လူးဝစ်မှာ မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့” ဟု မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

မေရီခေါင်းထဲ စဉ်းစားစရာတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“ကျွန်မ အဲဒီကိစ္စ ဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းပေးဖို့ အက်ဒီမော့စ်ကို ခိုင်းခဲ့တယ်။ သူက လူးဝစ်မှာ မိန်းမနဲ့ သမီးကလေးနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။”

မိုက်ခဲနှင့် မိုလ်မူးကြီးမကြွင်းနေးတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်” ဟု မကြွင်းနေးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဖရန့်ဒ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ပဲ မိအောင်ဆွဲမယ်။”

“အန်ဂျယ် ဆိုတာကကော ဘယ်သူလဲ” ဟု မေရီက မေးသည်။

မိုက်ခဲက ချက်ချင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒီကောင်က အာဂျင်တီးနားက ကြွေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက်ပဲ။ ကမ္ဘာမှာ အတော်ဆုံးလူသတ်သမားလို့ ယူဆကြတယ်။ ကော်မတီက ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့အတွက် အခွင့်ပေး ဒေါ်လာငါးသန်း သူ့ကိုပေးဖို့ သဘောတူထားတယ်။”

မေရီသည် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မိုက်ခဲက ဆက်ပြောသည်။

“အခု အန်ဂျယ်ဟာ ဘုခါရက်မှာ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရုပ် ဘယ်လိုဆိုတာ မသိကြရသေးဘူး။ သူက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက်ကိုင်ထားပြီး အလုပ်လုပ်နေတာ။ သူနဲ့ တိုက်ရိုက် စကားပြောဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သူ့ကိုခိုင်းချင်ရင် အပျော်မယား နီယူဆာမူးနက်စ်က တစ်ဆင့်ဆက်သွယ်ကြရတယ်။ ကော်မတီထံမှာ ပါနေတဲ့လူတွေကလည်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်လုပ်နေကြရတာဆိုတော့ အန်ဂျယ်အကြောင်းကို အသေအချာ မသိကြဘူး။”

“ကျွန်မကို သူ့သတ်ဖို့ကိစ္စမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တားကြမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူထားကြတယ်” ဟု မကြွင်းနေးက ပြောသည်။

“ရိုမေးနီးယား အစိုးရရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပါတီပွဲမှာ လုံခြုံရေးဦးစီးဌာန ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ထားကြတယ်။ နည်းနည်းကလေးမှ ဟာကွက်နေတာပဲ။”

မောင်ထွန်းလျ

ထောင်ချောက်

လုပ်ထားကြတယ်”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မက အခုဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ဒါက ခင်ဗျားအပေါ်မှာ တည်နေပါတယ်” ဟု မိုက်ခဲက ပြောသည်။

“အန်ဂျယ်ကတော့ ဒီည ခင်ဗျားရဲ့ ပါတီပွဲမှာ သူ့လုပ်စရာရှိတာ လုပ်မှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သူ့ကို ဖမ်းမိလိမ့်မယ်လို့ အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ပါတီပွဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကလေးတွေ မရှိဘူးဆိုရင်တော့...”

“ကျွန်မက ပစ်မှတ်အနေနဲ့ နေပေးရဦးမယ် ဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျား သဘောတူမှပါ” ဟု မက္ကင်းနေးက ပြောသည်။

“ဒီပြဿနာကို ငါအခု အဆုံးသတ်ချင်ရင် ရတာပဲ” ဟု မေရီက

တွေးသည်။

“ငါ ကလေးတွေနဲ့ ကင်းဆတ်ကိုပြန်သွားပြီနေရင် အန်ဂျယ်ကလည်း

ငါ့ကို မေ့သွားမှာပဲ” ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။

သူသည် မိုက်ခဲနှင့် မက္ကင်းနေးတို့အား မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ ကလေးတွေကိုတော့ အန္တရာယ် မြင်ကွင်းထဲကို ထုတ်မသွား

ချင်ဘူး”

“ဘက်သံနဲ့ တင်မိကို အိမ်ကခေါ်ထုတ်သွားပြီး တစ်နေရာမှာ အစောင့်

အရှောက်နဲ့ လုံခြုံအောင် ထားပေးဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်” ဟု မက္ကင်းနေး

က ပြောသည်။

မေရီသည် မိုက်ခဲအား အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူ့နှုတ်မှ စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။

“ပါတီပွဲမှာ ကျွန်မဘယ်လို အဝတ်အစားဝတ်ရင် ကောင်းမလဲ”

(၆၂)

အလွန်ကြီးမားသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြီးတစ်ခုသည် လေထဲတွင် လွင့်မျောနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အထူးအဆန်းကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်ကြသော ရိုမေးနီးယား ရာပေါင်းများစွာသည် သံအမတ်ကြီး အိမ်ပြင်ဘက်တွင် အုပ်လိုက် အသင်းဖွဲ့ကာ စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။

နေအိမ်ဝင်းအတွင်း၌ ထွန်းညှိထားသော မီးရောင်များသည် ထိန်ထိန် ညှီးလျက်ရှိသည်။ အပြင်မှ လူထုပရိသတ်အား အမေရိကန် တပ်ထိန်းတစ်စုက ရိုမေးနီးယားရဲများနှင့်တွဲကာ စနစ်တကျဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းပေးလျက်ရှိ၏။

အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် ရဲများသည် လူအများကြား၌ လှုပ်ရှားကာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာများကို စူးစမ်းရှာဖွေနေကြသည်။

အချို့ရဲများသည် ရဲခွေးများကိုဆွဲကာ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော လက်နက် ကိရိယာပစ္စည်းများကို လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိကြလေသည်။

သတင်းစာများနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားဌာနများမှ သတင်းလာယူကြသူ များမှာ များပြားလှ၏။ နိုင်ငံပေါင်း တစ်ဒါဇင်မှ သတင်းစာ ဆရာများနှင့် သတင်း ထောက်များသည်လည်း အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ အသင့်ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

အိမ်ဝင်းထဲဝင်သမျှ ဧည့်သည်များသည် သတိကြီးစွာထား၍ ရှာဖွေ စစ်ဆေးခြင်း ခံကြရ၏။ လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းများက ကျေနပ်မှသာ ဝင်ရောက် ခွင့်ရကြ သည်။

“ဒီညတော့ ဒီနေရာကို ပိုးဟပ်တစ်ကောင်တောင် ဝင်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး” ဟု လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ မရိန်းတပ်မှ ဗိုလ်ကြီးက ကြွားလုံးထုတ်သည်။

မောင်ကွန်ထု

ထောင်ချောက်

စတိုခန်းထဲတွင် မရိန်းတပ်ကြပ်သည် မိုးပျံဘောလုံးများကို ဓာတ်ငွေ့ရည်များ ဖြည့်နေသော စစ်တပ်အလုပ်ကြမ်းဝတ်စုံနှင့် လူအားကြည့်၍ ပျင်းရိငြိုးငွေ့လျက်ရှိ၏။ သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိပြီး ဖွာသည်။
“အခုချက်ချင်း မီးငြိမ်းပစ်လိုက်” ဟု အန်ဂျယ်က အလန့်တကြားအော်သည်။

တပ်ကြပ်က လှမ်းကြည့်ပြီး အံ့သြဟန်ပြသည်။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မိုးပျံဘောလုံးတွေကို ဖြည့်နေတာက ဟီလီယမ်ဓာတ်ငွေ့ဟုတ်လား၊ ဟီလီယမ်ဓာတ်ငွေ့က မီးမှမလောင်တာ”

“ငြိမ်သစ်ကွာ၊ ဝိုင်းပျံကြီးမကြွင်းနေက ဒီနေရာမှာ ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူးလို့ မှာထားတယ်”

တပ်ကြပ်သည် တစ်ခွန်းမျှညည်းကာ စီးကရက်မီးကို ငြိမ်းပစ်လိုက်သည်။ အန်ဂျယ်သည် စီးကရက်မီးပွား ကျန်မကျန်အသေအချာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ မကျန်တော့ဟု သေချာကာမှ သူ့အလုပ်ပြန်လုပ်ကာ ဘောလုံးတစ်လုံးချင်းစီတွင် ဓာတ်ငွေ့ရည်များ ဆက်ဖြည့်နေသည်။

တပ်ကြပ်ပြောလိုက်သော စကားသည် မှန်သည်။ ဟီလီယမ်ဓာတ်ငွေ့သည် မီးလောင်သည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ဆလင်ဒါဘူးများထဲတွင် ဟီလီယမ်ဓာတ်ငွေ့ရည် ဖြည့်ထားသည်မဟုတ်။

ပထမ ဆင်လင်ဒါတစ်လုံးတွင် ‘ပရိုတိုနီး’များ ဖြည့်စွက်ထားခြင်း ဖြစ်၍ ဒုတိယအလုံးတွင် အဖြူရောင် ဖော့စ်ပရပ်စ်များ ဖြည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ တတိယအလုံးတွင် အောက်စီဂျင်နှင့် အက်ဆီတီလင်းခေါ် ကာဘိုက်ဓာတ်ငွေ့နှစ်မျိုးပေါင်းစပ်၍ ထည့်ထားသည်။

အန်ဂျယ်သည် စောစောကတည်းက ဟီလီယမ်ဓာတ်ငွေ့ရည်ကို ဘောလုံးများ ကောင်းကင်သို့ လွှင့်တင်နိုင်ရုံမျှလောက်သာ ချွန်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ

သည်။ အန်ဂျယ်သည် အဖြူရောင်ဘောလုံးများတွင် ပရိုတိုနီးဓာတ်ငွေ့ ထည့်သည်။ အနီရောင်များတွင် အောက်ဆီဂျင်အက်ဆီတီလင်းဖြည့်ကာ အပြာရောင်များတွင် ဖော့စ်ပရပ်စ်ဖြူ ထည့်သည်။ မိုးပျံဘောလုံးများ ပေါက်ကွဲသည့်အခါ ဖော့စ်ပရပ်စ်ဖြူဓာတ်ငွေ့သည် မီးလောင်စိုးသဖွယ် အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ပေးလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ကိုက် ငါးဆယ်အတွင်းရှိ ခန္ဓာကိုယ်များသည်လည်း အသက်ရှူကျပ်ကာ မွန်းပိတ်ကုန်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တော့ ဖော့စ်ပရပ်စ်သည် ပျံပြင်းသော အရည်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲကာ အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးကို အပူငွေ့ဖြင့် လောင်ကျွမ်းစေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ထိုအပူငွေ့သည် အဆုတ်များနှင့် လည်ချောင်းများကိုပါ ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ မြင်ကွင်းကတော့ တကယ့်ကို ခမ်းနားလှပမည့် မြင်ကွင်းတစ်ရပ်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

အန်ဂျယ်သည် ခါးကိုဆန့်၍ ရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကျက်တွင် ကပ်နေကြသည့် ရောင်စုံမိုးပျံဘောလုံးများကို ကြည့်နေသည်။

“ကျုပ် အလုပ်ပြီးသွားပြီ” ဟု ရေရွတ်သည်။
တပ်ကြပ်သည် ကပွဲခန်းမကြီးထဲမှ တာဝန်ကျမရိန်းတပ်သားလေးယောက်ကို သွားခေါ်သည်။

“က...မင်းတို့က ဒီဘောလုံးတွေ အပြင်သယ်ထုတ်ဖို့ ငါ့ကိုကူကြဦး” ဟု ပြောသည်။

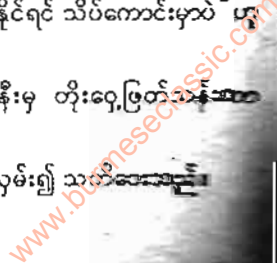
တပ်သားတစ်ယောက်က ကပွဲခန်းမတံခါးများကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖွင့်ထားပေးသည်။ ခန်းမထဲတွင် ဧည့်ပရိသတ်များ ပြည့်နေလေပြီ။ အခန်း တစ်ခန်းလုံးတွင် ဆင်ယင်ချိတ်ဆွဲထားသည့် အမေရိကန် အလံများ၊ အဖြူ၊ အနီနှင့် အပြာရောင် ပန်းစက္ကူများ၊ ခန်းမကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် စင်တစ်ခုရှိ၍ ထိုစင်ပေါ်တွင် သံစုံတီးဝိုင်းတစ်ခု။

“တော်တော်လှတဲ့ အခန်းပဲ” ဟု အန်ဂျယ်က တွေးသည်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နာရီအတွင်းမှာ ဒီအခန်းဟာ မီးလောင်တိုက်အသွင်းခံတားရတဲ့ လူသေအလောင်းတွေ ပြည့်နေတဲ့အခန်း ဖြစ်တော့မှာပါလားဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ပြောသည်။

“ငါ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက်သာ ရိုက်ထားနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဟုလည်း တောင့်တသည်။

မရိန်းတပ်သားများသည် အန်ဂျယ်အနီးမှ တိုးဝေးဖြတ်သန်းကာ ဘောလုံးများကို သယ်ထုတ်သွားနေကြသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြ” ဟု အန်ဂျယ်က လှမ်း၍ သတိပေးသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“မပူပါနဲ့ ငါ့လူရာ” ဟု တပ်သားတစ်ယောက်က ပြန်အော်သည်။

“မင်း ဘောလုံးတွေကို ငါတို့က ပေါက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။”

အန်ဂျယ်သည် တံခါးဝမှရပ်ကာ အရောင်မျိုးစုံဖြင့် ဝေဆာလှပနေသော

အခန်းကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။

မျက်နှာကျက်တွင် ကပ်၍ ရွှေလျားနေသော လူအများကို သေစေမည့် ရောင်စုံမိုးပျံဘောလုံး တစ်ထောင်။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ ကင်မရာလေး တစ်လုံး ထုတ်ယူကာ ကပွဲခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဟေး...ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး၊ မဝင်နဲ့” ဟု တပ်ကြပ်က လှမ်းတားသည်။

“ခါတ်ပုံလေးတစ်ပုံလောက် ရိုက်ချင်လို့ပါ။ ကျုပ်သမီးကလေးကို ပြချင်လို့”

“ခဏပဲနော်၊ မကြာစေနဲ့၊ မြန်မြန်ရိုက်”

အန်ဂျယ်သည် အခန်း၏ တစ်ဖက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သံအမတ်ကြီး မေရီအက်ရှ်လေသည် သူ့ကလေးများနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလျက်ရှိ၏။ အန်ဂျယ်၏မျက်နှာသည် ပြုံးမြဲဖြဲဖြစ်လာသည်။ အချိန်ကတော့ဖြင့် အံ့တိုက်ပေါ့ပဲလား။ တပ်ကြပ်၏ မျက်နှာတစ်ဖက်သို့လှည့်၍ အာရုံစိုက်နေသည့် တစ်ခက်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် အန်ဂျယ်သည် လက်ထဲမှ ကင်မရာကို စားပွဲခင်း ခင်းထားသည့် စားပွဲတစ်လုံးအောက်သို့ ချထားလိုက်သည်။

အော်တိုမက်တစ် ချိန်ကိုက် ကိရိယာသည် နောက်တစ်နာရီဆိုလျှင် သူ့တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပေးလိမ့်မည်။ နောက်ငါးမိနစ်မျှကြာသောအခါ အန်ဂျယ်သည် သံအမတ်နေအိမ် အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ကာ အလက်ဇင်းဒရူးဆာ ဟီရာလမ်းအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားလျက် ရှိပြီ။

ဖောင်ချောက်

ပါတီပွဲ မစမီ မေရီသည် ကလေးနှစ်ယောက်အား အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ကလေးများအား အမှန်အတိုင်း အသိပေးထားရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆ၍ဖြစ်သည်။

မေရီက ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှကို ပြောပြသည်။ ရှေ့ဆက်၍ ဖြစ်လာနိုင်မည့် အခြေအနေကိုလည်း ရှင်းလင်းပြသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်သည် ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မေရီအား ကြည့်ကာ နားထောင်လျက်ရှိကြသည်။

“သားနဲ့သမီးကို ဒီနေရာက အပြင်ကိုထုတ်ပြီး လုံခြုံမယ့်နေရာကို ပို့ပေးထားလိမ့်မယ်” ဟု မေရီက ပြောသည်။

“မေမေကကော” ဟု ဘက်သံက မေးသည်။

“မေမေက သမီးတို့နဲ့ လိုက်မလာဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မေမေ မလိုက်ဘူး၊ တကယ်လို့ မေမေတို့က လူသတ်သမားကို ဖမ်းမိချင်တယ်ဆိုရင် မေမေ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး”

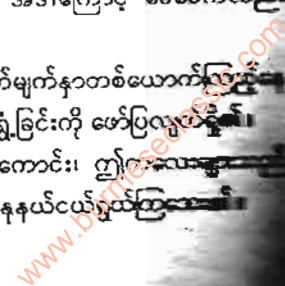
တင်မိသည် မျက်နှာပျက်နေသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ မငိုမိအောင် ချုပ်တည်းထားသည်။

“သူတို့က သူ့ကို ဖမ်းမိလိမ့်မယ်လို့ မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ” ဟု မေးသည်။

မေရီသည် တင်မိ၏ မေးခွန်းကိုဖြေဖို့တစ်ခဏ ငိုငံ၍ စဉ်းစားသည်။ မိုက်ခဲစလိတ်က ဖမ်းမိလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေမေကလည်း ပြောတာ၊ ကဲ...သမီးတို့ သားတို့

ဘက်သံနှင့် တင်မိသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်လျှင် ကြည့်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ဖော်ပြလျှင်မိ၏။

အခုလိုဆိုတော့လည်း မေရီ စိတ်မကောင်း၊ ဤ... ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် မသင့်သေး၊ အလွန်ရနယင်ယင်ဖြစ်ကြောင်း။

မောင်ကျွန်းသူ

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် မေရီ ဘက်သံနှင့် တင်မိတို့သည် ကပွဲ ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွား ကာ ဧည့်သည်များအား လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေကြသည်။ ခန်းမ၏ အခြားတစ်ဖက် သို့ ရောက်သည့်အခါ မေရီက ကလေးများဘက်လှည့်၍ ----

“သားတို့...သမီးတို့ မနက်ဖြန်မနက် စောစောထကြရမှာ” ဟု ခပ်ကျယ် ကျယ်အော်ပြောသည်။

“အိပ်ခန်းကို ပြန်ကြတော့”

ကလေးများ ခန်းမထဲမှ ထွက်လာကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသင့် စောင့်ကြိုနေသော ဗိုလ်မှူးကြီး မက္ကင်းနေးက ခေါ်သွားသည်။ တံခါးဝ၌ ရှိနေ သော လက်နက်ကိုင်တပ်သား နှစ်ဦးလက်ထဲသို့ လွှဲပေးသည်။

“ငါပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူတို့ကို သံရုံးခေါ်သွား၊ မျက်စိအောက်က လုံးဝအပျောက်မခံနဲ့” ဟု ထပ်၍ အမိန့်ပေးသည်။

ကလေးများ ထွက်သွားသည့်အခါ မိုက်ခဲလိတ်သည် မေရီအား လိုက်ရှာသည်။

“ကလေးတွေကို ခေါ်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်ထပ်ပြီး စစ်ဆေးစရာတချို့ ချိန်တယ်၊ မကြာပါဘူး၊ အခုပဲ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

မေရီ၏ နှလုံးသည် တဆတ်ဆတ်ခုန်လျက်ရှိ၏။ ကြိုးစား၍ ထိန်းချုပ်ပါ သော်လည်း မရ၊ အန်ဂျယ်က သူ့အား ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်မှာပါ လိမ့်၊ သူသည် ခန်းမထဲလှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ မည်သည့် သံလွန်စကိုမှ မမြင်ရ။

“ကျွန်မကို တစ်ယောက်ထည်း မထားခဲ့ပါနဲ့” ဟု

မပြောမီအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနေသည့် ကြားမှပင် မေရီသည် ဤစကားကို မိုက်ခဲအား ပြောလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ ရှင်သွားရာ လိုက်နေမှဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒီအတိုင်းနေရင် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မလုံခြုံဘူးလို့ ထင်နေမိလို့ပါ”

မိုက်ခဲက ပြုံးသည်။

“ရတယ်လေ၊ လိုက်ခဲ့ပါ”

မေရီသည် မိုက်ခဲနောက်မှ ကပ်လိုက်သွားသည်။ တီးဝိုင်းသည် တေးသံသာများကို စတင် တီးမှုတ်လေပြီ။ ဧည့်ပရိသတ်များသည်လည်း စတင်၍ ကနေကြလေပြီ။ မကသေးသူများသည် ရှန်ပီနီများကိုယူ၍ အရသာခံ နေကြလေပြီ။

ဧည့်ပရိသတ်များသည် သာယာမှုများတွင် နစ်မြောစပြုနေကြပြီ ဖြစ်၏။ မနန်းမကြီး၏၊ မြင်ကွင်းသည် စောစောကထက်ပို၍ အသက်ဝင်ကာ တင့်တယ် ခမ်းနားလာ၏။ ဧည့်ပရိသတ်များ၏ ဦးခေါင်းများထက်တွင် ထောင်ချီ၍ ရှိနေသော

ထောင်ချောက်

မိုးပျံဘောလုံးများ၊ အနီအဖြူအပြာများလေထဲတွင် လွင့်မျောနေကြသည်။

ပန်းရောင်မျက်နှာကျက်နှင့်လိုက်ဖက်လှပသော ဘိခြင်း၊ တစ်ကိုလုံးရှိ အကြော များသည် တောင့်တင်းလျက်ရှိသဖြင့် မေရီသည် အသက်ရှူ၍မဝ။ အခုလောက်ရှိ လျှင် အန်ဂျယ်သည် တစ်နေရာရာမှနေ၍ သူ့အား စောင့်ကြည့် နေပေလိမ့်မည်။

“အခုဆိုရင် အန်ဂျယ်ဟာ ဒီထဲရောက်နေပြီလို့ ရှင်ထင်သလား” ဟု မေရီက တိုးတိုးမေးသည်။

“ဘယ်သိပါ့မလဲ” ဟု မိုက်ခဲက ဖြေသည်။ မိုက်ခဲသည် မေရီ၏ မျက်နှာ ထားကို အကဲခတ်မိသည်။

“တကယ်လို့ ဒီအထဲမှာဆက်ပြီး မနေချင်ဘူးဆိုရင်တော့ ...”

“ကျွန်မ မသွားတော့ဘူး၊ ကျွန်မဟာ ငါးစာပဲ၊ ကျွန်မဒီမှာ မရှိရင် ဟိုလူက ထောင်ချောက်ကိုချမှာမဟုတ်ဘူး”

မိုက်ခဲက ခေါင်းညိတ်သည်။ မေရီ၏လက်ကို အသာအယာ ဆွဲညှစ်ကာ အားပေးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး မက္ကင်းနေးသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မိုက်ခဲပဲတိုက်ပြီးရှာတယ်၊ အခုထိတော့ ဘာမှမတွေ့ ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီအဖြစ်ကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ခေါက်ထပ်ကြည့်ကြဦးစို့” ဟု ပြောကာ မိုက်ခဲက လက်နက်ကိုင် အစောင့်စစ်သားလေးဦးအား အချက်ပြသည်။

“ကျွန်တော် အခု ပြန်လာခဲ့မှာပါ” ဟု မေရီအား မှာသွားသည်။
“မြန်မြန်တော့ ပြန်ခဲ့ပါ”

မိုက်ခဲနှင့် မက္ကင်းနေးတို့သည် အနံ့ခံခွေးများ ကိုင်ထားသည့် တပ်သား နှစ်ယောက်နှင့်အတူ နေအိမ်အတွင်းရှိ အခန်းတိုင်းသို့ဝင်၍ ရှာကြသည်။ သံသယ ဖြစ်စရာ ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ရ။ ဧည့်သည်များအတွက် ထားသည့် အခန်းတစ်ခန်း ထဲတွင် ဘဲလေးကချေသည် ကိုရီနာဆိုလိုကိုလီသည် အိပ်ရာပေါ်လှဲကာ စာအုပ် တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်။ အသက်က ငယ်ငယ်၊ အရွယ်က ကောင်းကောင်း၊ အချော အလှတွင် သရဖူဆောင်းနေသည့် ရိုမေးနီးယားအမျိုးသားတို့၏ ရတနာတစ်ပါးဆ တည်း။

သူသည် ရန်သူတို့က ထောင်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်လေ မလား။ သူသည်အန်ဂျယ်အား ကူညီသည့်လူကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ သူသည် မီးဖိုခန်းဆီသို့ သွားကြသည်။

“အဆိပ်ကို သုံးမယ်ဆိုရင်ကော” ဟု မက္ကင်းနေးက မေးသည်။

“အဲဒါကျတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ မခမ်းနားဘူး၊ အန်ဂျယ်က ခမ်းနားအောင် လုပ်မှာ”

မောင်ထွန်းသူ

“ဒီမယ် မိုက်ခါ၊ အခုပုံအတိုင်းဆိုရင် ဒီနေရာကို ဗုံးတို့ ဘာတို့ သွင်းလာဖို့
မလွယ်ဘူး၊ အားလုံး ရှင်းလင်းနေတာပဲ”

“နည်းတစ်နည်းက ရှိသေးတယ်လေ”
မက္ကင်းနေးက မိုက်ခါ၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။
“ဘယ်လိုနည်းလဲ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အန်ဂျယ်ကတော့ သိလိမ့်မယ်”
သူတို့ စာကြည့်ခန်းနှင့် ရုံးခန်းများအတွင်းသို့ ဝင်ရှာကြသည်။ ဘာမှ
မတွေ့။ စတုရန်းထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။ လက်ကျန် မိုးပျံဘောလုံး အနည်း
ငယ်ကို ထုတ်ယူရန်စီစဉ်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ဆုံမိကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး
သည် မျက်နှာကျက်တွင်ကပ်၍ ရွေ့လျားနေသော မိုးပျံဘောလုံးများကို ရပ်ကြည့်
နေရာမှ ...

“အတော်လှတာပဲ၊ မလှဘူးလား” ဟု ပြောသည်။
“အင်...လှတယ်” ဟု မိုက်ခါက အလိုက်သင့်ပြန်ပြောသည်။ သူသည်
အခန်းထဲမှ ပြန်လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးကာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမိုးပျံဘောလုံးတွေကို ဘယ်ကပို့တာလဲ” ဟု တပ်ကြပ်အားမေးသည်။
“ဝရန်ပို့ဒ် အမေရိကန်လေတပ် အခြေစိုက်စခန်းကပါ”
မိုက်ခါက ဟီလီယမ်ဓာတ်ငွေ့ဘူးကြီးများကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ...

“အဲဒါတွေကကော” ဟု ထပ်မေးသည်။
“အဲဒီကပါပဲ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး မက္ကင်းနေးရဲ့အမိန့်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကုန်ရုံကို
ပို့ခဲ့ပါတယ်”

မိုက်ခါသည် မက္ကင်းနေးဘက်လှည့်၍
“အပေါ်ထပ်ကို နောက်ထပ်စစ်ဆေးကြည့်ကြဦးစို့” ဟု ပြောသည်။
ထိုအခိုက်တွင် တပ်ကြပ်က လှမ်းပြောသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးလွှတ်လိုက်တဲ့လူက သူ့လုပ်ခငွေ
လက်မှတ်ကို ထားခဲ့ဖို့ မေ့သွားပါတယ်၊ သူ့လုပ်ခကို စစ်တပ်အသုံးစရိတ်ထဲက
ပေးမှာလား၊ အရပ်ဘက်အသုံးစရိတ်က ပေးမှာလား”

မက္ကင်းနေး၏ မျက်ခုံးများတွန့်သွားသည်။
“ဘယ်က လူလဲ”
“ဘောလုံးတွေထဲ ဓာတ်ငွေ့ရည်ထည့်ဖို့ လွှတ်လိုက်တဲ့လူပါ”

“ငါမလွှတ်ဘူးကွ၊ ငါက လွှတ်တာလို့ ဘယ်သူက ပြောလဲ”
“အက်ဒီမော့ဇ်က ပြောပါတယ်”
“အက်ဒီမော့ဇ်” ဟု မက္ကင်းနေးက ရေရွတ်သည်။

ထောင်ချောက်

မိုက်ခါသည် တပ်ကြပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
“အဲဒီလူရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်က ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ” ဟု အရေးတကြီး မေးသည်။

“အဲဒီလူက ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ မိန်းမ၊ ပုံကြီးက တစ်မျိုးပဲ၊
ပုံဆိုးပန်းဆိုးနဲ့၊ ဝလည်းဝတယ်၊ အရုပ်ကလည်း ဆိုးသလားမပြောနဲ့၊ စကားပြော
တော့လည်း အသံက ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ မျက်နှာကလည်း ဖောင်းဖောင်း၊
ကျောက်ပေါက်မာတွေကလည်း ပြည့်နေတာပဲ”

မိုက်ခါက မက္ကင်းနေးအား လှမ်းပြောသည်။
“သူပြောတဲ့ ပုံပန်းက နီယူဆာမူနက်ဇ်နဲ့ သိပ်တူနေတယ်၊ ဟာရီလန်စ်
က ကော်မတီ တင်ပြသွားတဲ့ ပုံပန်းဟာ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့် အသိကြောင့် တုန်လှုပ်
သွားကြသည်။
“ဘုရား...ဘုရား၊ နီယူဆာမူနက်ဇ်ဟာ အန်ဂျယ်ပါလား” ဟု ရေရွတ်
သည်။

“သူက ဟိုဘူးတွေထဲက အရည်တွေကို ဘောလုံးတွေထဲ ဖြည့်သွား
တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူလုပ်ပုံက ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်
က ဆေးလိပ်သောက်ချင်လို့ မီးညှိတော့ ချက်ချင်းငြိမ်းပစ်ဖို့ အလန်တကြား
ထအော်တယ်၊ ဟီလီယမ်ဓာတ်ငွေ့ဟာ မီးမလောင်ပါဘူးဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က
ပြန်ပြောတော့ သူက”

မိုက်ခါက မော့ကြည့်သည်။
“ဒီဘောလုံးတွေထဲမှာ ပေါက်ကွဲစေမယ့် ဓာတ်ငွေထည့်ထားပြီ” ဟု
ရေရွတ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာကျက်တွင် ကပ်၍ ရွေ့လျားနေသော
အနီ၊ အဖြူနှင့် အပြာရောင် မိုးပျံဘောလုံးများကို ကြည့်ကာ ကြက်သေ သေနေ
ကြသည်။
“ဒီကောင်မ အဝေးထိန်း ကိရိယာကိုသုံးမှာ သေချာတယ်၊ အချိန်တူ
ရင် ပေါက်တော့မှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို မိုက်ခါက တပ်ကြပ်ဘက်လှည့်မေးသည်။
“သူ ဒီကထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
“တစ်နာရီနီးပါးလောက်တော့ ရှိသွားပြီ”

မောင်ထွန်းသူ

(၆၇)

စားပွဲအောက်မှ မည်သူမျှ မမြင်နိုင်သော ချိန်ကိုက် အဝေးထိန်း ကိရိယာ သည် အချိန်ခြောက်မိနစ်မျှသာ လိုတော့ကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ မိုက်ခီသည် အရူးတစ်ယောက်သဖွယ် အခန်းထဲတွင် လှည့်လည် ရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ သူလိုချင်သော ကိရိယာကို ရှာ၍မတွေ့။

ဒုက္ခပဲ၊ ဒီကိရိယာဟာ တစ်နေရာရာမှာရှိမှာတော့ သေချာတယ်။ ဧည့်ခိုင်းအတွင်း ထပြေးပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်။ အခုထိလည်း ရှာလို့ မတွေ့သေးဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။

မေရီသည် သူ့အနားသို့ ရောက်လာသည်။
“အခန်းထဲကလူတွေကို ခင်ဗျားရှင်းပေးမှ ဖြစ်မယ်။ မြန်နိုင်သမျှ ဖြန့်ဖြန့်ရှင်းပေးပါ။ အခြေအနေမှန်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြောပြလိုက်ပါတော့၊ ခင်ဗျား ပြောမှ ပိုပြီး ထိရောက်မယ်။ တစ်ယောက်မကျန် အပြင်ထွက်ပေးကြပါလို့ ပြောပါ” မေရီ အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးသည်။
“ကျွန်တော်တို့ အဖြေတွေထားပြီ” ဟု မိုက်ခီက ပြန်ပြောသည်။ မျက်နှာ ကျက်တွင် ကပ်နေသည့် မိုးပျံဘောလုံးများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
“အဲဒီဘောလုံးတွေထဲမှာ ပေါက်ကွဲစေနိုင်တဲ့ ဓာတ်ငွေ့ တွေထည့်ထား တယ်”

မေရီသည် ဘောလုံးများကို ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။
“ကျွန်မတို့ ဆွဲချရင် ရမလား”
“မရနိုင်ဘူး။ ရာနဲ့ချီပြီး ရှိနေကြတာ၊ ဆွဲချနေတုန်း ပေါက်ကွဲကုန်ရင်...”
“ဒီမယ် မိုက်ခီ... ကျွန်မ သိထားတဲ့ နည်းတစ်ခုရှိတယ်။ ခေါင်မိုးက အရှင် လုပ်ထားတာ၊ ဖွင့်လို့ ပိတ်လို့ရတယ်”
မိုက်ခီသည် သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းထားနိုင်ရန် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။

ဆောင်ရွက်

“ဘယ်လိုလုပ်ရင် ရမလဲ”
“သူ့ကိုထိန်းတဲ့ ခလုတ်တစ်ခုရှိတယ်...”
“မဖြစ်ဘူး၊ လျှပ်စစ်နဲ့ပတ်သက်လို့ မရဘူး၊ ခလုတ်နိပ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဘောလုံးတွေ ထကွဲကုန်မယ်။ လက်နဲ့လုပ်လို့ မရဘူးလား”
“ရတယ်။ ခေါင်မိုးကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းထားတာ၊ တစ်ပိုင်းစီမှာ လက်ကိုင် တွေ တပ်ထားတယ်။ အဲဒီလက်ကိုင်တွေက ...”

သူစကားမဆုံးမီ မိုက်ခီနှင့် မက္ကင်းနေးတို့သည် အပေါ်သို့ ပြေးတတ် သွားကြသည်။ ထိပ်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သည့် တံခါးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကပ္ပဲခန်းမကြီး၏ မျက်နှာကျက်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်စဉ်က အလုပ် သမားများ ထောင်ထားခဲ့သော သစ်သားလှေကားတစ်ခုကို တွေ့သည်။ ထိုလှေ ကားသည် မျက်နှာကျက်အပေါ်ဘက်ရှိ လူတစ်ယောက် လျှောက်သာရုံမျှသာ ရှိသော လမ်းကျဉ်းကလေးဆီသို့ ရောက်သည်။ အပေါ်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နံရံတစ်ဖက်၌ ကပ်နေသော ဝင်ရိုးတပ် လက်ကိုင်တစ်ခုကို မြင်ကြရသည်။

“နောက်တစ်ခုက ဟိုဘက်နံရံမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်” ဟု မိုက်ခီက ပြော သည်။

သူသည် ကျဉ်းမြောင်းသော လူသွားလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားသည်။ အောက်ဘက်မှ မိုးပျံဘောလုံးများသည် တလှုပ်လှုပ် ရွေ့လျားနေကြသည်။ သူသည် ချော်မကျသွားစေရန် သူ့ကိုယ်သူ မနည်းအားယူ၍ ထိန်းနေရ၏။ အောက်ဘက် အဝေးကြီးမှ လှုပ်ရှားနေကြသော လူများကို မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားနေရ၏။

သူ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်သည် ဘေးသို့ ချောထွက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် ဘေးတစ်ဖက်သို့ ကျသွား၏။

သူသည် လူသွားလမ်း သစ်သားပြားများကို လှမ်းဆွဲကာ အပေါ်သို့ ရောက်အောင် ပြန်တက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချွေးများဖြင့် နစ်လျှောက် ရှိ၏။ သူသည် လေးဘက်တွား၍ ဆက်သွားသည်။ နံရံတွင်ကပ်နေသည့် လက်ကိုင်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

“ကျွန်တော် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ” ဟု မိုက်ခီက တစ်ဖက်နံရံတွင်တပ်၍ ရပ်နေသော မက္ကင်းနေးအား လှမ်းပြောသည်။

“သတိထားပြီးတော့ဆွဲ၊ တအားဆောင့်မဆွဲလိုက်နဲ့”
မိုက်ခီသည် လက်ကိုင်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲသည်။
ကပ္ပဲခန်းမကြီးအတွင်းရှိ စားပွဲအောက်မှ အဝေးထိန်း ချိန်ကိုယ် ထိချိန် သည် နှစ်မိနစ်မျှသာ လိုတော့သည်ကို ညွှန်ပြလျက်ရှိ၏။

မျက်နှာကျက်ခေါင်မိုးသည် နှစ်ပိုင်းကွဲကာ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ နံရံများဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားသွားနေကြသည်။ မိုးပျံဘောလုံး အနည်းငယ်သည် အပြင်သို့ ထိုးထွက်လာကြပြီး ညလေထုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ မျက်နှာကျက်ခေါင်မိုး တိုး၍ ပွင့်လာသည့်အခါ မိုးပျံဘောလုံးအများအပြားသည် အပြင်သို့ အန်ထွက်လာကြသည်။

ရာပေါင်းများစွာသော မိုးပျံဘောလုံးများသည် ကြယ်များဖြင့် လင်းလက်နေသည့် ညအမှောင်ထုဆီသို့ ပြေးသွားနေကြ၏။ ခန်းမကြီးမှ လူများသည် ကောင်းကင်သို့ လွင့်တက်သွားနေကြသော ဘောလုံးများကိုကြည့်၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။

စားပွဲအောက်ရှိ အဝေးထိန်း ချိန်ကိုက်ကိရိယာသည် လေးဆယ့်ငါးစက္ကန့်မျှသာ လိုတော့သည်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ မိုးပျံဘောလုံး လက်တစ်ဆုပ်စာသည် အပြင်သို့ ထွက်မလာဘဲ မျက်နှာကျက်ခေါင်းမိုး၏ ထောင့်စွန်းတစ်ခုတွင် ကပ်နေကြသည်။

မိုက်ခံသည် ရှေ့သို့ကုန်းကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားအောင်လက်ဖြင့် အသာအယာတွန်းထုတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုအုပ်စုသည် မထွက်ချင်ထွက်ချင်နှင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

မိုက်ခံသည် ကောင်းကင်သို့ တက်သွားနေကြသော ဘောလုံးများကို ရပ်ကြည့်နေသည်။ ဘောလုံးများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင့်သည်ထက် မြင့်သွားကြ၏။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည့် ပေါက်ကွဲသံများ။

ပေါက်ကွဲသံများသည် ကျယ်လောင်လှ၏။ အရှိန်ကလည်းပြင်းလှ၏။ အနီရောင်နှင့် အဖြူရောင် မီးတောက်ကြီးများသည် လေထဲသို့ ထိုးတက်သွားကြသည်။ စူလိုင်လ လေးရက် အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့ အခမ်းအနားဟု လူအများက ယူဆကြသည်။ အောက်ဘက်မှ လက်ခုပ်ညှိဘာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

(၆၄)

လူဖမ်းပွဲကြီးသည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ နေရာအနှံ့အပြားတွင် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း စသည်။ တံခါးပွင့်သွားချိန် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဖလှိုက်ဘောကာသည် သူ့အပျော်မယားနှင့် ခုတင်ပေါ်ရောက်နေခိုက်ဖြစ်၏။ ဝင်လာသူလေးဦးအနက် တစ်ဦးက ...

“ကျွန်တော်တို့ အက်ဖ်ဘီအိုင်ကပါ၊ ဝန်ကြီးကိုဖမ်းဖို့ လာကြတာပါ” ဟု ပြောသည်။

“မင်းတို့ ရူးနေသလား၊ ငါ့ကို ဘာအမှုနဲ့ဖမ်းမှာလဲ”
“နိုင်ငံတော် သစ္စာဖောက်မှုပါ သော်”

အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ အရာရှိနှစ်ယောက် ရောက်သွားချိန်တွင် ‘အီဒင်’ ခေါ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုလီဗာဘရွတ်သည် သူ့ကလပ်တွင် နံနက်စာစားနေခိုက်ဖြစ်သည်။

အရာရှိများက သူ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖမ်းခဲ့ကြသည်။ လန်ဒန်မြို့တော်တွင် ဆာအလက်စ်ဟိုက်ဒ်ပိုက်သည် လွှတ်တော်အမတ်ဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် အထက်တန်းအရာရှိကြီး တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏ လျှို့ဝှက်အမည်မှာ ‘ဖရောရာ’ ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုနေ့က ပါလီမန် ညစာစားပွဲတစ်ခုသို့ ရောက်နေခိုက် ဖြစ်၏။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက် သူ့ထံရောက်လာပြီး ...
“ခွင့်လွှတ်ပါဆာ အလက်စ်၊ လူကြီးမင်းနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောချင်လို့ အပြင်မှာလူတချို့ရောက်နေပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံပါရီမြို့မှ လွှတ်တော်အမတ် ဖရန်ကာစီသည် ဘော်လီခေါ် အမည်ဖြင့် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူ့အား ပြင်သစ်ရဲအရာရှိများက ဖမ်းသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ နယူးဒေလီမြို့တော်ရှိ ပါလီမန်လွှတ်တော်အတွင်း၌ ရောက်နေသော လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌ ...

ဆက်တိုက်လာသည် ဗစ်ရှီနဟု လျှို့ဝှက် အမည်ရထားသူ ဖြစ်သည်။

သူ့အား ရဲကဖမ်းပြီး ထောင်သို့ပို့သည်။

'ဟိုင်းရာ' ဟု အမည်ပေးထားသော အိတ်လီအရာရှိကြီးတစ်ဦးကိုမှ ရှေးမမြို့၌ ဖမ်းမိသည်။

မက္ကဆီကို၊ အယ်လ်ဘားနီးယားနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံမှ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများလည်း အဖမ်းခံကြရ၏။ အနောက်ဂျာမနီမှ လွတ်တော်အမတ်တစ်ဦး၊ သြစတေးယားမှ တစ်ဦးနှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ တစ်ဦးတို့လည်း ရဲလက်တွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဖမ်းဆီးခံရသည့်လူများထဲတွင် သင်္ဘောကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် သြဇာကြီးသော အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအပြင် ရေနံကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်လည်း ပါသည်။

အက်ဒီမော့စ်သည် ထွက်ပြေးရန်အားထုတ်သဖြင့် ယေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံရသည်။ ပီတီကွန်နောကတော့ အက်ဖ်ဘီအိုင်မှအရာရှိများ သူ့ရုံးခန်းသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်၍ သေနှင့်ပြီဖြစ်၏။

မေရီအက်ရှ်လေနှင့် မိုက်ခဲတို့သည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်၍ အကြောင်းကြားနေသော လူဖမ်းပွဲ သတင်းကိုလက်ခံနားထောင်နေကြသည်။ မိုက်ခဲသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး မေရီအား လှည့်ကြည့်သည်။

"အားလုံးလိုလိုဖမ်းမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြီးကြပ်ရေးမှူးနဲ့ နီယူဆာမူးနက်စ်လို့ ခေါ်တဲ့အန်ဂျယ်ကိုတော့ မမိသေးဘူး" ဟု ပြောသည်။

"အန်ဂျယ်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိခဲ့ကြဘူးနော်" ဟု မေရီက တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။

"မသိကြဘူး၊ သူက အားလုံးကို အရူးလုပ်သွားတာပဲ"

"ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဆိုတာကကော"

"သူ့ကို ဘယ်သူမှ အမြင်မူးကြဘူး၊ သူက အမိန့်ပေးရင် တယ်လီဖုန်းပဲ သုံးတယ်၊ အင်မတန်တော်တဲ့ စည်းရုံးရေးမှူးတစ်ယောက်ပဲ၊ ကော်မတီကို ကလပ်စည်းတွေ ခွဲဖွဲ့ပြီး တာဝန်ပေးတာ၊ ဘယ်သူ့ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ အချင်းချင်း မသိနိုင်အောင် စီမံထားတဲ့နည်းပဲ"

မောင်ထွန်းသူ

ထောင်ချောက်

“အမေရိကန်ခွေးစုတ်၊ အန်ဂျယ်ကို အခုလိုလုပ်ပြီး အသက်ရှင်နေတဲ့ ကောင် တစ်ကောင်မှ မရှိစေရဘူးဆိုတာ ဒီကောင်မသိဘူး ထင်တယ်။ နင် အခုလို လုပ်တဲ့အတွက် ထိုက်တန်တဲ့ တန်ဖိုးပေးရမှာပဲ။ ပေးကိုပေးရမယ်။ နင် ဘယ်လို ပေးရမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

အန်ဂျယ်သည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်နှင့်တူနေသည်။ သူလုပ်ခဲ့သော အလုပ်သည် အကြီးအကျယ် လွဲချော် ခဲ့ရလေပြီ။ သို့သော်လည်း ဤအလုပ်အတွက် သူရသင့်ရထိုက်သော အခကြေးငွေ ကိုတော့ မရရှိမဖြစ်။ ရအောင်လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူသည် ဝါရှင်တန် နိုင်ငံတော်မှ သီးသန့်လျှို့ဝှက်တယ်လီဖုန်းကို ခေါ်သည်။ သူ၏ ကျက်သရေမရှိသော အသံပြာ အသံဆိုးဖြင့် သူပြောဆိုသော စကားကို ပြောသည်။

“အန်ဂျယ်က ပြောတယ်၊ ရှင်စိတ်မပူပါနဲ့တဲ့၊ တစ်နေရာရာမှာ မှားသွား လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပါတဲ့၊ သူ မကြာခင်ပြန်လုပ်ပေးပါမယ်တဲ့၊ ဒီကောင်မတွေ အားလုံး နောက်တစ်ခါကျရင် သေကုန်အောင်သတ်ပေးပါမယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ မစွတာက ...”

“နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ နင်အန်ဂျယ်ကို ပြောလိုက်” တစ်ဖက်မှ ဒေါသပေါက်ကွဲနေသံကို ကြားရသည်။

“အန်ဂျယ် တလွဲတချော်တွေ လျှောက်လုပ်လို့ အားလုံးကိုးရိုးကားရား ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ နင်အန်ဂျယ်က ကြေးစားလူသတ်သမားဆိုပြီး အပျော်တမ်း လူသတ် သမားလောက်တောင် အဆင်ပြေအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး ရှင်၊ အန်ဂျယ်က ကျွန်မကို ပြောတာတစ်ခုက ...”

“နားမထောင်ချင်တော့ဘူး၊ သူနဲ့ငါနဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားပြီ၊ အခု ကိစ္စ အတွက်လည်း ငွေတစ်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ အရည်အချင်းမရှိတဲ့ သူလိုကောင်မျိုး ကို ငါနောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မသုံးတော့ဘူး၊ ဒီအလုပ်မျိုးကို ဘယ်လိုလုပ် ရမယ်ဆိုတဲ့ သိတဲ့လူတစ်ယောက် ငါထပ်ရှာပြီး အလုပ်လုပ်တော့မယ်လို့ ပြော လိုက်တော့”

တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်း ဆောင့်ချသွားသံကို ကြားရ၏။ အန်ဂျယ် သည် သူ့လက်ထဲဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

မောင်ကျွန်းသူ

ထောင်ချောက်

မေရီက မိုက်ခိအား မော့ကြည့်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ဟာရီလန်နဲ့ဆိုတဲ့လူက ကော်တီ အစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ ကော်မတီဝင်တွေကို နီယူဆာမူးနက်နီရဲ့ ပုံပန်းသတ္တန် ပြောပြဖူးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒါတွေပဲ၊ စတင်တန်ရီဂျာက နီယူဆာမူးနက်နီရဲ့ ပုံပန်းကိုအခုမှပဲ ပြောပြသွားတယ်၊ သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေရတာလဲ”

ကိုယ်ပိုင်လျှို့ဝှက် ဖုန်းအခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသော မေရီသည် တယ်လီဖုန်း ခြည်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကပျာကယာကောက်ယူ၍ နားထောင်သည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း တယ်လီဖုန်းဆက်သူမှာ စတင်တန်ရီဂျာဖြစ်၏။

“မေရီ၊ ခင်ဗျား ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ ကလေးတွေကော အန္တရာယ် ကင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတို့အားလုံး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”
“ဖြစ်ပုံတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြပါဦး”

“လက်သည်ကတော့ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ အန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမပဲ၊ သူက ကျွန်မနေတဲ့အိမ်ကို ပေါက်ကွဲသွားအောင်လုပ်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့တာ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ အန်ဂျယ်ဆိုတာ မိန်းမလား၊ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”
“မဟုတ်ဘူး၊ အန်ဂျယ်က မိန်းမပဲ၊ သူ့နာမည်က နီယူဆာမူးနက်နီတဲ့”

“တစ်ဖက်မှ အချိန်အတော်ကြာကြာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက်... နီယူဆာမူးနက်နီ၊ ဟို ၀၀တုတ်တုတ်၊ အရပ်ဆိုးဆိုး၊ အသံခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့ အသိဉာဏ်လုံးဝမရှိတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့မိန်းမလား” ဟု ရေရွတ်သည်။

မေရီတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။
“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာရီဂျာ” ဟု သူက ပြန်ပြော၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ မေရီ”
“အခု လောလောဆယ်တော့ ဘာမှ မလိုသေးပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်၊ ကျွန်မ ကလေးတွေနဲ့ သွားတွေ့ရဦးမယ်”
မေရီသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချကာ ငိုနေသည်။ အခုအချိန်ထိ သူ့ဘာကိုမှ ပီပီပြင်ပြင် စဉ်းစားလို့မရ။ စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းလှပါဘိခြင်း။

မိုက်ခိက သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အန်ဂျယ်သည် သူ့စီးလာသည့် လေယာဉ်ဒါးလက်စ် လေယာဉ်ကွင်း
သို့ ဆိုက်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေယာဉ်ပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းသည်။
အများသုံး တယ်လီဖုန်းရုံးသို့သွား၍ ကြီးကြပ်ရေးမှူး၏ လျှို့ဝှက်
ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်သည်။ တစ်ဖက်မှ သူကြားဖူးနေသော အသံတစ်သံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟယ်လို...စတင်တန်ရီဂျာပါ”

(၆၅)

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် မိုက်ခဲ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး မက္ကင်းနေးနှင့် မေရီတို့
သည် သံရုံးစည်းဝေးခန်းမအတွင်း၌ ထိုင်နေကြသည်။

“အခုတော့လည်း အားလုံးရှင်းသွားပြီ” ဟု မိုက်ခဲက ပြော၏။

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးဆိုတဲ့လူက နောက်ဆုံးကျတော့ စတင်တန်ရီဂျာ
ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့်...ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုမြင်နိုင်ခွင့်တော့ရမှာ မဟုတ်တော့
ဘူး”

“သူက ကျွန်မကို ဘာကြောင့်သတ်ချင်နေတာလဲ” ဟု မေရီက မေး၏။

“ကျွန်မကို သမ္မတကြီးက သံအမတ်အဖြစ်ရွေးစဉ်တုန်းက သူ လုံးဝ
သဘောမူတုခဲဘူးလို့ ကျွန်မကို သူကိုယ်တိုင်ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်”

“အဲဒီအချိန်ကတော့ သူလိုချင်တဲ့ အစီအစဉ်ကို မစဉ်းစားရသေးဘူးနဲ့
တူပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ခင်ဗျားနဲ့ကလေးတွေကို ပွဲထုတ်ခြင်းအားဖြင့် သူစိတ်ကူး
အားလုံးပိုပြီး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်လို့ တွက်မိပုံရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း
နောက်ပိုင်းမှာ သူဟာ ခင်ဗျားကို ဒီရာထူးမရအောင် ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့တာပေါ့။
သူ့အနေနဲ့ တစ်လျှောက်လုံး ခင်ဗျားနောက်က ရပ်ပေးနေခဲ့တာပဲ”

မေရီက ပခုံးတွန့်၏။

“သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစိတ်ကူးမျိုးနဲ့ ဒီအလုပ်မျိုးကို လုပ်တာပါလိမ့်”

“သူ့အနေနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ပေါလ်အယ်လီဆန်သမ္မတဖြစ်သွားတာထို

မောင်ထွန်းသူ

ဆောင်ချောက်

လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ အလိမ်အညာအလှည့်အပတ်ခံရတယ်လို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ခံစားနေရတယ်။ အမှန်တော့ သူဟာ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲကို အတွေးအခေါ်လွတ်လပ်သူတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ဝင်လာခဲ့တာပါ။ မိန်းမရတော့ သူမိန်းမက ရှေးရိုးအစဉ်အလာကို ဖက်တွယ်နေတဲ့ လယ်ယာသမား တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူမိန်းမကြောင့် ဒီလူ ဦးနှောက် လည်သွားတယ်လို့ထင်တာပဲ”

“ရက သူ့ကို အခုထက်ထိမတွေ့ကြသေးဘူးလား”

“မတွေ့ကြသေးဘူး၊ သူက ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားတာ၊ ဒါပေမယ့်... သူကြာကြာပုန်းနေနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

စတင်တန်ရီဂျာ၏ ဦးခေါင်းကို နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဝါရှင်ဒီစီ တစ်နေရာရှိ အမှိုက်ပုံထဲ၌ ပစ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ထုတ်ယူသွားခြင်း ခံထားရသည်။

မောင်ထွန်းသူ

သမ္မတပေါလ်အယ်လီဆန်သည် အိမ်ဖြူတော်မှနေ၍ မေရီယံ ဖုန်းဆက်

၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ နှုတ်ထွက်စာကို လက်မခံနိုင်ဘူး မေရီ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်အထိ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လောက်အထိ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ စိတ်ကုန် ချင်လည်း ကုန်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် သံအမတ်အဖြစ်နဲ့ ရိုမေးနီးယားမှာ ဆက်နေဖို့ ကျွန်တော်ထပ်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ” ဟု ပြော၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်အထိ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်” ဟူသော ပေါလ်အယ်လီဆန်၏ စကားကို ပြန်၍ သတိရ နေ၏။

အမှန်တော့ သူသည် အလွန်ရိုးသားဖြူစင်သူဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး လောက၏ အလှည့်အပတ် အကျွေ့အကောက်များကို နားလည်ခဲ့သူမဟုတ်။ သူအနေဖြင့် အမေရိကန်လူမျိုးတို့၏ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ထူးခြား သော ရိုးသားဖြူစင်မှုကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိအောင်ပြုမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

လက်တွေ့တွင်မူကား သူသာလျှင် ဓုတုံးအလုပ်ခံခဲ့ရ၏။ သူနှင့် သူ့ကလေးများသည် အသက်ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြ၏။ သူ့ယောက်ျား အက်ဒီဝါဒ်သည် လူတစ်စု၏ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ ပြီးတော့ လူးဝစ်၏ လိမ်လည်မှုများကို သူခံခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်တော့ လူးဝစ်ကိုယ်တိုင်ပင် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်သွားခဲ့ရ၏။

ငါဟာ ဒီနိုင်ငံရောက်စက မေရီနဲ့မတူတော့ဘူးဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်တွေး သည်။ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ပြီးမှ လျှောက်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် ရင့်ကျက် တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ရနေပြီပဲ။ ဒီနိုင်ငံမှာ ငါဘာတွေ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီလဲ။

ထောင်ချောက်

ဟန်နာမာဖီကို ငါထောင်ထဲက ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ငါ့နိုင်ငံက ထွက်တဲ့သိန်းတော်ကို ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံက ဝယ်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။ သမ္မတအိုင်အိုနက်စကူနဲ့ သားလေးအသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဂျူးတွေကို လွတ်မြောက်အောင် ငါလုပ်ပေးခဲ့တယ်။

“ဟယ်လို မေရီ၊ ခင်ဗျား တယ်လီဖုန်းနားမှာ ရှိသေးရဲ့လား” ဟု သမ္မတ အယ်လီဆန်က မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ရိုပီတယ်ရှင်” ဟု ပြန်ပြောကာ သူ့ရှေ့၌ ထိုင်နေသော မိုက်ခဲလ်စလိတ်မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေဟာ အလွန်ထူးခြားပြောင်မြောက် ပါတယ်” ဟု သမ္မတက ပြောသည်။

“ရိုမေးနီးယားလို နိုင်ငံအတွက် ခင်ဗျားလို လူကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သုံးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံအတွက် ခင်ဗျား အများကြီးလုပ်ပေး နိုင်ဦးမှာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီရာထူးကို လက်ခံဖို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းနေတာ ပါ”

သမ္မတသည် မေရီထံမှအဖြေကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်။ မေရီ အနေဖြင့် ရုတ်တရက်ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်၍မရ။ အများကြီး ချိန်ဆနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့နှုတ်မှ အဖြေထွက်လာသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်မ ဒီမှာဆက်နေဖို့ လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ သမ္မတ ကြီးအနေနဲ့ ရိုမေးနီးယား ဘဲလေးကချေသည် ကိုရိုနာဆိုလိုလိုကို ကျွန်မ တို့နိုင်ငံမှာ ခိုလှုံခွင့်ပေးရပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် မေရီ၊ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် လုပ်မပေးနိုင်သလဲဆိုတာ ရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စက သမ္မတအိုင်အိုနက် စကူနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်လာစရာ အကြောင်းရှိနေတယ်။ ပြီးတော့”

“သူ့ဘက်က လျှော့ပေးလာမှာပါ။ ကျွန်မ အိုင်အိုနက်စကူးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ် သမ္မတကြီး၊ အိုင်အိုနက်စကူးက ကိုရိုနာဆိုလိုလိုကို ဈေးဆစ်စရာ ပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့ အသုံးချနေတာပါ”

တစ်ဖက်မှ အချိန်အတော်ကြာကြာ ငြိမ်နေသည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အပြင်ကိုပို့မှာလဲ”

“စစ်တပ် ကုန်တင်လေယာဉ် တစ်စီး မနက်ပိုင်းရောက်မယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို အဲဒီ လေယာဉ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်တယ်”

“လုပ်လေ၊ ကျွန်တော်က ဒီတစ်သက်မှာ ဒီပြဿနာအတွက် အကူအညီတော့ ရင်ဆိုင်ရဦးမှာပဲ။ ဒါပဲလား မေရီ...”

မောင်ကျွန်းသူ

မေရီက မိုက်ခဲလိတ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်သည်။

“တစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ် သမ္မတကြီး၊ မိုက်ခဲလိတ်ကို ကျွန်မဆီမှာပဲ ထားပေးပါ။ ကျွန်မအတွက် ရှိအပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါတယ်”

မိုက်ခဲက မေရီအား ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။

“ဟာ...ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု သမ္မတက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မိုက်ခဲလိတ်ကို ပြန်ခေါ်ရလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို တာဝန်အသစ် တစ်ခု ပေးထားပြီးပြီ”

မေရီသည် တယ်လီဖုန်းကိုကိုင်ကာ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ သမ္မတကတော့ ဆက်ပြောနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လူသစ်တစ်ယောက်ထပ်ပို့ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ လူပြောပါ”

“ကျွန်မတို့ကတော့ မိုက်ခဲကိုပဲ ရချင်တယ်”

“ဟယ်လို မေရီ၊ တယ်လီလဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ငွေညှစ်တဲ့နည်းမျိုး သုံးနေတာလား”

မေရီက ဘာမှပြန်မပြော။ နောက်ဆုံးတွင် သမ္မတထံမှ အသံပြန်ထွက်လာသည်။

“ဒီမယ် မေရီ...မိုက်ခဲကို နောက်ထပ်ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ဆက်ထားပေးမယ်၊ အချိန်ကြာကြာတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီးရှင်၊ ကျွန်မ ဒီနိုင်ငံမှာ သံအမတ်အဖြစ်နဲ့ ဆက်နေသွားဖို့ သဘောတူ လက်ခံပါတယ်”

“မဒမ်သံအမတ်ကြီးက ဈေးဆစ်တဲ့နေရာမှာ အလွန်တော်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခရှာတဲ့အလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

တယ်လီဖုန်းချသွားသံကို မေရီ ကြားလိုက်ရ၏။ သူသည် လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး မိုက်ခဲလိတ်အား ကြည့်၍ပြုံးသည်။

“ရှင် ဒီမှာဆက်နေရဦးမယ်၊ သမ္မတက ပြောသွားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခရှာတဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့တဲ့”

မိုက်ခဲက ရယ်သည်။

“သူ့မှာ ဟာသဉာဏ်ကောင်းကောင်းရှိတယ်”

မေရီက ...

“ဟုတ်တယ်” ဟု ပြောကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ဆက်နေရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ မဒမ်သံအမတ်ကြီးနဲ့

ယောင်ချောက်

ဆွေဇွေးရမယ် ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရိုမေးနီးယား ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးတို့ ထိပ်တိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာပါ” ဟု မိုက်ခဲက ပြောသည်။ သူက ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာထားဖြင့် မေရီအား ကြည့်သည်။

“ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်မယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

ဖောင်ထွန်းသူ

အဆုံး

အဲလစွစပရင်း၊ ဩစတေးလီးယား

သဘာပတိ အမျိုးသမီးသည် ကော်မတီအား စကားပြောလျက် ရှိသည်။

“ကျွန်မတို့ အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးတစ်ခုရဲ့ ဒဏ်ကို ခံခဲ့ကြရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီက ရုလာတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကြောင့် ကျွန်မတို့ရဲ့ အဖွဲ့ဟာ အရင်ကထက်ပိုပြီး တောင့်တင်းခိုင်မာလာမှာပါ။ ကဲ ... အခု မဲပေးဖို့ အချိန်ကျလာပြီ အက်ဖရိဒိုက်”

“သဘောတူပါတယ်”

“အေသင်နီ”

“သဘောတူပါတယ်”

“ဆင်ဆီလီ”

“သဘောတူပါတယ်”

“ဆီလင်နီ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ အရင်ကြီးကြပ်ရေးမှူး သေဆုံးခဲ့တာကို စဉ်းစားပြီး လုပ်ငန်းကို ခဏဆိုင်းပြီး စောင့်သင့်မသင့်ဆိုတာ...”

“သဘောတူတယ် မတူဘူးဘဲ ပြောပါ”

“မတူပါဘူး”

“မိုက်နီ”

“တူပါတယ်”

“နိုမိဆစ်”

“တူပါတယ်”

“အဆိုကိုအတည်ပြုပါတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အကောင်အထည် ဖော်ရပါမယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ သတိဝီရိယထားဖို့ အဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးများကို ကျွန်မ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်”

ဖောင်ထွန်းသူ

၁၉၉၄ ခု၊ မေလ (၁၃) ရက်

ဖောင်ထွန်းသူ

ELEPHANT SONG

By

WILBUR SMITH

BURMESE CLASSIC

ဖောင်ထွန်းသူ

ဆင်ကုန်သည်

ဒုတိယအကြိမ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၆၈၀၀၅၈
အဖွဲ့ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၆၈၀၀၅၈

www.burmeseclassic.com